

Избрани романи

ДЖАНЕТ ТАНЪР

Издателска къща КОМПАС

ДА НАСЛЕДИШ НЕБЕТО

ДЖАНЕТ ТАНЪР ДА НАСЛЕДИШ НЕБЕТО

Превод: Екатерина Ялнъзова

chitanka.info

Две жени, които искат да завладеят света, очаквайки да наследят небето. Две съвършено различни жени: едната — богата и привилегирована по рождение, другата — смела, независима, прекрасна, извървяла дългия път до върха. Една великолепна сага на дръзки амбиции, мрачни семейни тайни, корпоративни скандали и... безумна обич. Една рецепта за цената, която трябва да бъде платена за преследване на мечтите...

На Тери с много обич

КНИГА ПЪРВА

НАСТОЯЩЕТО — 1965 ГОДИНА

Бъдете предпазливи в работата си — светът е пълен с мошеници. Но нека това не ви направи слепи към добродетелта.

1.

Нещо трябва да се направи.

Тази мисъл пулсираше непрестанно в съзнанието на Сара Бейли с натрапчивия ритъм на примитивен религиозен псалм, докато нейният ролс-ройс, модел „Силвър Клауд“, се носеше плавно по криволичещия съмърсетски път. Той сякаш заглушаваше дори свистенето на гумите и приглушеното мъркане на двигателя, докато Рийкс, шофьорът ѝ от над двадесет години, караше бързо по познатия път за вкъщи.

Нещо трябва да се направи. Но какво... какво...?

До нея, на кожената бежова седалка стоеше затвореното ѝ служебно куфарче — още едно доказателство за тревогите на Сара в този мартенски следобед. Обикновено след всяко — ежемесечно заседание на борда на директорите на „Морс Бейли аеро интернешънъл“ тя с нетърпение се заемаше с купчините документи, изпъстрени със собствените ѝ бележки, които я държаха в течение на делата на компанията, все още смисъл на живота ѝ, въпреки че вече не участваше така активно в управлението ѝ, както по-рано.

Днес обаче книгата стояха недокоснати, а Сара седеше неподвижно, зареяла поглед през запотените стъкла на ролс-ройса към живите плетове, които летяха покрай тях все още зимно кафяви и се издигаха над тучните зелени поляни. Колоните с цифри по никакъв начин не можеха да променят тревожната новина, която узна на днешното заседание. Решението на проблема, ако въобще имаше такова, трябваше да се търси не в черно-белите разпечатки на пишещите машини и компютрите, а в самата нея.

Сара нервно поклати глава и приглади сребристите си къдрици с ръка. Всъщност това не бе ли нейната собствена воля, както винаги? Да разчита на себе си, а не на другите. Успокояваше се, че в момента проблемът изглежда неразрешим, единствено защото не се е вживяла достатъчно силно в него. Няма да се остави да я победят! Залогът е прекалено голям. Всичко, на което не само мъжът ѝ, но и баща ѝ бяха посветили живота си. Същността на „Морс Бейли“.

Колата взе поредния завой по хълмистото шосе и в далечината изникна къщата — гледка, която неизменно изпълваше Сара с приятна топлина. „Чутън Лий хаус“. Видът ѝ винаги повдигаше духа на Сара. Там намери топъл подслон още в детството, а от тридесет години това бе собственият ѝ дом. Затова Сара обичаше всеки обветрен сив камък от внушителната ѝ фасада, всеки бръшлян, плъзнал по източната ѝ стена, всяка арка и дървена греда.

Част от парка в единия край на къщата бе преграден за паша и разплод на малко стадо сърни. Зад нея една горичка криеше от хорските погледи спокойните води на езеро, в което плуваха на воля патици и водни кокошки, а в ледените му зелени дълбини се стрелкаха риби. Когато бе на девет години, Сара мислеше, че това място е вълшебно, че това е най-приказната къща на света и оттогава не се бе случило нищо, което да я накара да промени мнението си за нея. Напротив — най-щастливите ѝ спомени бродеха между стените ѝ като симпатични призраци. Затова тази къща бе мястото, в което тя се чувстваше най-добре.

Сега, докато ролсът се готвеше да завие по чакълената пътека към входа, Сара усети, че я обзема нетърпение да се потопи в спокойната атмосфера на къщата. Дори разпалените и ядни гласове и полемиките от заседанието започнаха постепенно да заглъхват в съзнанието ѝ. Проблемите оставаха, без съмнение. Борбата, която трябваше да води, бе все така неизбежна. Но Сара бе убедена, че веднага щом се отпусне в „Чутън Лий хаус“, тревогите ще я напуснат и спокойствието на къщата ще ѝ даде възможност да се зареди с нова енергия за битките, които предстояха.

Колата спря пред малкото каменно стълбище на входната врата и Рийкс излезе, за да ѝ помогне да слезе. По стар навик тя го остави да поеме с ръка лакътя ѝ и се опита да потисне раздражението, което неволно я обземаше при всяка негова проява на загриженост. Той, разбира се, се боеше, че артритът, който мъчеше коляното ѝ от време на време, може всеки момент да се обади и да я препъне. Сара се примиряваше с това и в същото време ненавиждаше единствената си болестка. На седемдесет и три години тя се радваше на крепко здраве и не пропускаше да обясни на всеки, дръзнал да се усъмни, че леката ѝ скованост е резултат от напредналата възраст, че в действителност болките в коляното са резултат от инцидент по време на езда.

Сега тя бързо и нетърпеливо излезе от колата и загърна бежовото кашмирено палто по-плътно около крехкото си тяло. Мартенският вятър сякаш прониза костите ѝ на излизане от уютния ролс-ройс. Но в „Чутън Лий хаус“ бе приятно топло навсякъде. Това бе удобството, на което Сара държеше най-много.

На устните ѝ се появи усмивка, когато се сети как беше едно време — буйни огънове в камините на всяка стая, мъртвешки студ в коридорите и по-отдалечените кътчета. Пламнали бузи и колене в дневната, настръхнала кожа в банята. Спомените неволно я отведоха още по-назад във времето. Сети се за спалнята, в която единственото нещо, което бе в състояние да направи, бе да се съблече, колкото е възможно по-бързо и да се шмугне под ледените, завивки, стоплени само на едно място от кръглата каменна бутилка с гореща вода. Сутрин се събуждаше с леден нос, босите ѝ крака едва пристъпваха по студения балатум, а погледът ѝ съзираше живописните пана от скреж, които покриваха прозорците. Само като си спомни за всичко това, тя настръхна.

За да е сигурна, че повече никога няма да мръзне, Сара инсталира парно в „Чутън Лий хаус“. Когато идваше на гости, дъщеря ѝ Шийла все я кореше за това.

— Господи, мамо, тук е като в оранжерия! След като живееш сама, не виждам защо трябва да отопляваш всички стаи. Такова разточителство!

Но Сара леко троснато ѝ отговаряше, че е господар на собствените си пари и ще ги харчи, както сметне за добре. Парното бе едно от нещата, на които най-много държеше. В края на краищата вече не ѝ се налагаше да цепи стотинката на две. Освен това бе много позиморничава от Шийла. Дъщеря ѝ бе дете на природата, черпеше топлина от телата на конете, докато разчистваше конюшнията им или ги пришпорваше през заледените полета. Сара не помнеше да я е виждала някога да трепери от студ, дори като дете. Всъщност не се знаеше дали ще е все така...

Рийкс ѝ отвори входната врата. Топлината, която я лъхна отвътре, я накара за пореден път да остане доволна, че не е спестовна като дъщеря си. Странно наистина, че Шийла бе отгледана в охолство, а бе тъй... да, трябваше да се признае, *стисната*. *А може би предпочита дела ѝ от личното ми богатство да отиде за любимите коне с*

усмивка си помисли Сара. *Като го давам за отопление на къщата, ще остане по-малко за сено и овес, ветеринарни прегледи, лекарства и такси за участие в състезания.* Но Сара не хранеше лоши чувства към дъщеря си. Тя обичаше Шийла, въпреки че много малко неща я свързваха с нея.

Но, като си помисля, какво общо имам с другите си деца?, запита се Сара. *Родих ги, отгледах ги и пак спокойно могат да минат за чужди, защото са тъй различни.*

По някакъв начин тази мисъл я подсети за тревогите, които я бяха налегнали, и тя отново си спомни за фактите, които ѝ представиха на заседанието този следобед. Не че идеята е била на някой от двамата ѝ синове, въпреки че в последно време Родерик взимаше все по-дейно участие в ръководството на фирмата, а Майлс най-последно бе убеден, че трябва да излиза от изпитателните цехове поне веднъж месечно, за да участва в събранията на борда на директорите. Не те, а Гай Бейли, окрилен от поста си на изпълнителен директор, бе решил да я постави пред свършен факт, макар че едва ли е вярвал, че тя ще подкрепи поредния му ход. Но дали можеше да разчита на подкрепата на синовете? Всеки от тях имаше лични причини да застане зад Гай. А и нещата бяха сложени така, че дори да успееше да спечели някой от тях на своя страна, това нямаше да е достатъчно.

Сара се намръщи. Около все така пленителните ѝ сини очи се появи крехка мрежа от бръчици. Мисълта, която от няколко часа пулсираше в съзнанието ѝ, отново изплува. *Нещо трябва да се направи!* В същия момент обаче тя усети ледените нотки на разочарованието: *Защо точно сега? Защо ми се налага да се боря сега, тъкмо когато реших, че мога вече да си отдъхна? Понякога ми се струва, че целият ми живот е една непрестанна битка и вече съм уморена, толкова уморена...*

Сара прекоси антрето. Токовете на елегантните ѝ обувки затракаха по лъснатия паркет, докато по навик заобикаляше ценния килим в бледорозово и синьо, който се простираше в средата като пролетна цветна леха наред умърлушена зимна градина. Често се спираше в това антре, за да поеме глътка от атмосферата на къщата, която в някои отношения не се бе променила от времето, когато за пръв път я видя, но в хиляди други оставаше нейно собствено творение.

Старинен скрин стоеше в подножието на просторното стълбище открай време, но сега той бе освежен с ваза цветя, в случая нарциси, които бяха приятно ярко петно в един иначе мрачен кът. По стените висяха ценни пана, които преди събираха прах на тавана, и масивно огледало с позлатена рамка. Старинен часовник с ръчно резбована рамка от тъмен бук нарушаваше някогашната тишина с лекото си и приятно тиктакане, а върху масивната маса за хранене, една от любимите вещи на Сара, грациозен китайски кон перчеше гордо чистокръвната си глава.

Днес обаче тя го отмина с мимолетен поглед и се отправи направо към кабинета. Навремето там се оттегляше Гилбърт Морс, чиято далновидност, делови качества и пари поставиха основите на „Морс Бейли“. Затова тази бе една от малкото стаи, които Сара не промени. Тук така силно витаеше духът на Гилбърт, че тя нямаше сили да унищожи отпечатъка на силната му личност. По лавиците, обграждащи цялата стая, все така си стояха наредени любимите му книги. Старинният въртящ се стол, тапициран с мека зелена кожа, бе същият, на който той сядаше, за да обмисля различни решения в началото на кариерата си. По масивното буково бюро още личаха следите от запалена пура, която неведнъж се бе търкулвала от пепелника върху полираната му повърхност. Сега то бе освежено с цветя — малка кристална ваза, пълна с кокичета, а пепелникът бе празен и лъснат, но кожената попивателна на Гилбърт все така заемаше централно място, колекцията му от старинни географски карти продължаваше да краси бледобежовите стени.

Една картина заемаше централно място в стаята — акварел в рамка от светъл бук и позлата. На нея бе изобразен самолет — странна паянтова конструкция с отворен корпус и сложен скелет от бяло дърво и жици, подобна на зловещо хвърчило върху велосипедни колела, която със сигурност никога нямаше да полети. Но художникът, когото Гилбърт нае, го бе нарисувал с колела, издигащи се над зелената ливада. Изображението не бе плод нито на измама, нито на художествената измислица. Защото то бе на „МБ 1“ или „Орела“, както семейството галено му викаше — първия самолет на „Морс Бейли“ и предшественик на плеяда самолети, чиято слава се понесе по целия свят.

Чутън Лий — 1909 гласеше надписът на картината, но на Сара ѝ се струваше, сякаш е било вчера, когато спомените нахлуха един след друг в главата ѝ. Тя свали палтото, метна го на въртящия се стол и прекоси стаята, за да погледне по-отблизо акварела, както често правеше.

Конструиран и управляван от нейния Адам, резултат от парите и далновидността на Гилбърт, самолетът на картината бе символ на всичко онова, за което се бореше тя. И сега, като го погледна, тя усети прилив на непреклонна решителност. Каквото и да става, няма да допусне миналото, мечтите и успехите, постигнати с къртовски труд, да попаднат в ръцете на единствения човек, който някога едва не ги бе унищожил. *Трябваше да се направи нещо.* Нямаше кой друг, освен нея да го стори.

— Бабо! Чух те, като влезе! — Гласът бе непринуден, радостен и младежки. Той извади Сара от унеса и тя се обърна засмяна.

— Кърсти, скъпа, какво те води насам?

— И питаш! Дойдох да те видя! Обаче забравих, че си на онова глупаво заседание и затова отидох в кухнята да си побъбря с Грейс, докато те чакам.

— Наистина ли? Надявам се, че не си ѝ пречила да си върши работата! — разтревожи се Сара. — Довечера ще имам гости и затова днес има доста повече работа.

— Бабо! Като че ли не знаеш, че нищо не ѝ пречи да сготви царска вечеря, без да ѝ спира устата. Цял живот само това е правила. Всъщност аз съм единствената потърпевша. През цялото време ми даваше да опитвам от това и онова, а после пък взе, че направи страхотни кифлички със сметана — както е тръгнало, май няма да мога, да изляза през вратата.

Кърсти прекоси стаята и целуна баба си. Беше нежно и симпатично създание с огромен мъжки пуловер и прилепнали по тялото дънки. Сара я наблюдаваше с любопитство. Опитваше се да си я представи дебела. Никога! *Винаги е била слаба — дори прекалено слаба*, помисли си Сара, *като дете и сега, в този странен тоалет, характерен за студентите на нейна възраст, с който приличаше на малък гаврош.*

— Да отидем в дневната да се разположим по-удобно, а? — подкани я Сара. — Грейс явно знае, че съм се прибрала и сигурно вече

е сложила чая. Няма да го прием студен, я! Освен това, след като цял следобед слушах Гай и гледах останалите да се перчат и правят на интересни, това, от което имам нужда, е чаша хубав чай.

— Гай! — изсумтя Кърсти с тон, който по-красноречиво, от които и да е думи разкриваше отношението ѝ към човека, който в момента председателстваше борда на директорите на „Морс Бейли“.

Сара се усмихна малко мрачно.

Тези чувства съвпаднаха напълно с нейните. На Гай бизнесът му идваше отръпки, беше решителен и общо взето далновиден, създаваше впечатление, че е всеотдаен. Биваше приятен в компания, макар и леко надут, и вдъхваше уважение както у подчинените си, така и у конкурентите. Но Сара отдавна подозираше, че е в състояние да бъде безскрупулен и меркантилен в името на амбициите си, и днешното заседание бе потвърдило именно това. Да, не биваше да се забравя, че в края на краищата той е син на Алиша. При такава майка беше всъщност доста странно, че не е и много по-лош...

Само при мисълта за Алиша сякаш някаква врата се захлопна в сърцето на Сара. Може би по-нататък ще трябва отново да помисли за Алиша. При това положение на нещата след днешното следобедно, заседание вероятно нямаше друг изход. Но в момента Сара не желаше да допусне тревогите с бизнеса да провалят посещението на Кърсти. Напоследък прекарваше все по-малко време с внучката си, не можеше да го пилее по този начин. Златните времена от детството на Кърсти, когато семейството я будалкаше, че на практика живее в „Чутън Лий хаус“, бяха безвъзвратно отминали, а когато завърши, тръгне на работа, омъжи се и вероятно се пресели в друг край на страната, ще ѝ остава все по-малко време да идва при баба си, независимо от желанието ѝ. Тази истина натъжи Сара и я накара да помисли как най-добре да оползотвори момента.

— Стига сме говорили за работа — весело поде тя. — С нетърпение очаквам да ми разкажеш как вървят нещата при теб, Кърсти. Как е колежът?

— Ами, добре. Само не виждам как може хората да смятат, че съм се отървала леко с графиката. Постоянно съм затрупана с работа. Трябва да се радвам, че поне правя това, което искам, и знам, че е благодарение на теб. Съмнява ме, че мама и татко щяха да ме пуснат, ако не ги беше убедила. Преди за нищо я нямаха тази специалност.

— Всичко си има и плюсове, и минуси, Кърсти — усмихна се Сара. — Всичко зависи от това каква изгода ще искаш да извлечеш.

— Права си, бабо. Ти си един прозорлив човек. — Кърсти я хвана дружески под ръка. — Ела сега и седни. Изглеждаш доста уморена.

Кърсти поведе баба си по коридора към дневната. Сара усети как част от тревогите ѝ се изпаряват и сърцето ѝ се стопля от любов. От съвсем малка Кърсти бе силно привързана към баба си и не само прекарваше много повече време в „Чутън Лий хаус“, отколкото при родителите си в „Чорли Манър“ в другия край на долината, но и се интересуваше много повече от самолети, постоянна тема за разговор тук, отколкото от коне, които бяха смисъла на живота на майка ѝ.

— Май не съм много запалена по конете — призна тя веднъж на Сара. — Плашат ме, въпреки че мама се сърди, когато ѝ го кажа. А как миришат!

Тогава Сара много се смя. Представи си само как ще се разлюти Шийла, ако Кърсти имаше глупостта да подметне нещо за миризмата, която дъщеря ѝ предпочиташе, пред който и да е скъп парфюм. Подобна критика би се възприела като *предателство*. Но тя разбираше страха на Кърсти. В интерес на истината и Сара се боеше от конете, но никога не смееше да го признае, защото го възприемаше като слабост. Яздеше прилично, докато не падна, което ѝ послужи като оправдание никога повече да не се качи на кон.

— Най-много искам да се науча да летя — бе споделяла тъжно Кърсти и тогава Сара усещаше онова опияняващо съпреживяване, когато двама души, две сродни души се сливат в едно.

Да лети — да. Летенето бе друго нещо. Никога не се боеше да управлява самолет — освен в случаите на рязко движение, което сигнализира опасност. Но този страх бе друг. Независимо от обстоятелствата на кормилото на самолета Сара винаги се чувстваше като господарка на собствената си съдба, като човек, който сам дърпа юздите на живота си. Това бе несравнимо с ужаса, който я бе обземал неведнъж на гърба на коня — и неприятната, неотменна мисъл, че ако жребецът си науми да направи нещо, тя не би могла да го спре, по какъвто и да е начин.

— Ще се научиш да летиш, Кърсти, само потрай, докато пораснеш още малко — ѝ бе обещала тя, а очите на детето тогава

светнаха.

Сара изпълни обещанието си и Кърсти се сдоби с документ за правоуправление за рекордно кратък срок. Караше самолет винаги когато имаше възможност. Сега обаче, откакто бе записала графика в Западноанглийския колеж по изкуствата, ѝ оставаше все по-малко време за това.

Мнозина смятаха, че Кърсти прилича на баба си и Сара нямаше как да не се съгласи с тях, когато разглеждаше внимателно снимки от младините си. Високите скули, правото носле, малката брадичка с трапчинка, светлите сини очи. Косата ѝ бе по-светла от Сарината, която навремето си бе наситено, почти червеникавокафява, а устата ѝ бе по-голяма и с по-пълни устни. Независимо от това двете си приличаха, а това още повече засилваше привързаността на Сара.

Дневната бе на другия край на коридора срещу кабинета. Тя бе просторно и приятно помещение с изглед към ливадата пред къщата и парка със сърните отстриани. Обзавеждането в златисти, бежови и яркожълти краски правеше обстановката слънчева дори в най-мрачните зимни дни, а в дълбоките плюшени столове и диван умореното тяло на Сара намираще истински покой след изнурителните бизнес срещи. Семейните портрети, които някога красяха стените ѝ, бяха впоследствие окачени в трапезарията, където наблюдаваха както официалните, така и семейните събирания, а на тяхно място Сара постави произведения на изкуството по собствен избор — платна на Търнър^[1] и Хогарт^[2], две красиви и загадъчни картини на Моне, както и съвременни шедьоври на творци, които все още не бяха наложили имената си в обществото. Уникален китайски килим покриваше лъскавия паркет, в единия ъгъл бе поставен абаносов скрин с фина инкрустация, а в другия — бронзов бюст. Въпреки че кадифените завеси не бяха пуснати все още, лампите в яркожълти нюанси бяха включени и изпълваха стаята със златисти отблясъци, а огънят в камината топло ги приветстваше.

На влизане в стаята Кърсти се престори на възмутена:

— Боже господи! Пак кифлички!

Явно Грейс наистина бе чула Сара да се прибира у дома. Диванът бе дръпнат по-близо до камината, а пред него бе поставена масичка, отрупана с апетитни сандвичи, плодов сладкиш и плато, пълно с

кифлички, намазани с масло. До тях имаше купа с разбита сметана и чиния с домашен ягодов конфитюр.

Сара доволно се отпусна на дивана и покани Кърсти да я последва.

— Сигурна съм, че ще се справиш с още някоя и друга, скъпа. Аз обаче трябва да ти призная, че единственото, което искам в момента, е само чаша хубав чай.

— Ето го и него, госпожо Бейли! Чайникът къкреше на огъня, готов за вашето пристигане. — Като по чудо Грейс се появи на вратата с масивен сребърен поднос, на който бе поставен лъскав сервиз за чай. Остави го на втората малка масичка, която бе приготвена за случая. — Да ви наля ли, госпожо? Ако не възразявате, ще ви кажа, че ще ви се отрази добре. Изглеждате ми доста уморена.

— Благодаря ти, Грейс, много си мила. Да, права си, уморена съм. Заседанието бе доста тежко.

Сара се протегна и взе една салфетка. Постави я върху плисираната пола на синята си рокля и доволно отпи от горещия чай, който Грейс бе наляла в чашите от фин порцелан. Когато икономката излезе, Сара забеляза, че Кърсти я наблюдава угрижено.

— Грейс е права, бабо — рече момичето с тревога в гласа. — Наистина изглеждаш доста уморена. Дали не се товариш прекалено много?

— Не, не мисля, скъпа. Те така или иначе не ме оставят да върша кой знае какво в последно време. Чичо ти Родерик е непреклонен по този въпрос.

— И е прав — разпалено натърти Кърсти. — Но явно има нещо, нали? Изписано е на лицето ти. Какво става? Случило ли се е нещо днес следобед?

Сара си помисли да отрече, но се отказа. Имаше нужда да сподели с някого тревогите си, а Кърсти вероятно бе най-подходящият човек за това. Разбира се, внучката ѝ не би могла да ѝ помогне с нищо, но самият факт, че е далеч от машинациите на компанията и не е директно свързана с нея, както всички останали от семейството, я правеше идеална довереница. А и рано или късно щеше да разбере. Както и всички останали.

Сара остави чашата в чинийката с потреперваща ръка.

— Да, скъпа, случи се. Или по-точно, бях информирана, че евентуално нещо ще се случи. — Чудеше се как да подхване темата. — Говори се за сливане с друга фирма, Кърсти.

— Сливане? На „Морс Бейли“?

Сара неволно се усмихна.

— Разбира се.

— Боже, боже! — въздъхна Кърсти. — И с кого смятат да се сливат?

— Ето там е проблемът — въздъхна Сара. — Честно, казано, аз лично доста бих се замислила, за каквото и да е сливане. Мисля, че „Морс Бейли“ е достатъчно голяма и като самостоятелна компания. — Това бе самата истина — освен фирмата-майка съществуваша още две дъщерни фирми в Англия и няколко в Канада, Австралия и Африка. — Да, няма да съм доволна, от каквото и да е по-нататъшно обвързване — повтори тя, — но в случая най-много ме тревожи името на компанията, с която искат да ни слоят.

— Коя е тя? — настояваше да узнае Кърсти. Вече не й бе до кифлички и сандвичи. Седеше напрегнато на ръба на дивана и наблюдаваше баба си с изпитателен поглед. — Коя, бабо?

— „Де Виър моторс“ — кратко й отговори Сара.

Кърсти съвсем ококори сините си очи.

— Искаш да кажеш фирмата на Лио де Виър?

— Същата — рече Сара и добави сухо: — Да не би да има друга?

— Но те произвеждат коли — учуди се Кърсти.

— Така е. Странно е, нали? Или поне на мен така ми се струва. Но Гай е на друго мнение. Изгаря от желание да го осъществи, а и има достатъчно власт, за да го направи. Освен собствените акции с право на глас и тези, които ще спечели на своя страна, той е упълномощен от майка си да разполага с нейните гласове, както сметне за добре. От години Алиша не проявява никакъв активен интерес към управлението на фирмата. Това му дава неограничени права. Колкото и съмишленици да спечеля, той винаги ще има повече гласове от моите. Това отдавна ме притеснява, въпреки че досега не бе предприемал нищо, което да е фатално за компанията. Винаги съм била готова да приема решенията му като полезни за нашите интереси. Но сега е различно. Напълно съм против, Кърсти.

— Не се и съмнявам! — Кърсти вдигна ръка, за да прибере косите си зад ушите по начин, който издаваше колко е объркана от новината. — Права си, че трябва внимателно да се помисли, преди каквото и да е сливане. Но да се слеем с Лио де Виър... е просто немислимо! Как е могъл да го направи!

— С лека ръка, доколкото разбирам — изрече иронично Сара. — До мен достигнаха слухове, че напоследък засичали Гай и Лио заедно — на обяд и къде ли не. Но не им обърнах внимание, защото си помислих, че са само клюки. Оказва се, че е трябвало да се замисля. Лио е влязъл под кожата на Гай — няма никакво съмнение. Не знам какво му е обещал, ако се осъществи сделката, но сигурно не е малко. Място в борда на „Виър моторс“ със сигурност, но вероятно и още нещо, ако не се лъжа. Гай никога не би пожертвал автономните си позиции в „Морс Бейли“, ако не очакваше нещо още по-голямо в замяна. Но каквато и да е сделката, каквото и да обещава, можеш да бъдеш убедена в едно. Крайният резултат ще е същият — Лио ще придобие контрол над „Морс Бейли“, както открай време желае, а Гай ще бъде негова марионетка. Виждаш ли колко сериозно е положението, Кърсти! — Тя бавно поклати глава с присвити устни. — Да знаеш, че дядо ти и прадядо ти ще се обърнат в гробовете си, ако научат това. Лио де Виър отново в „Морс Бейли“ — и то разполагащ с толкова власт, за колкото самите те дори не са мечтали. Ако той застане начело, това ще е краят на компанията, каквато ние я знаем — бъди уверена.

Кърсти седеше, потънала в размисъл. Не знаеше много за Лио де Виър, освен че е доведен син на Гилбърт Морс, основателя на империята „Морс Бейли“. Родословните дървета на семействата „Морс и Бейли“ бяха сложни и преплетени, а враждите между тях съвсем усложняваха нещата и поставяха в пълна изолация отделни членове. Лио де Виър спадаше към тази категория. Откакто се помнеше, знаеше, че за него се говори или лошо, или нищо, и въпреки че като всички останали британци беше чувала за „Виър моторс“, едва в младежките си години разбра, че ѝ е някакъв роднина. Разбира се, знаеше, че притежава много пари и власт — както и че всички хора, на които тя държи, го мразят. Всеки път, когато го гледаше по телевизията или когато снимката му се появяваше във вестника, както често се случваше, тя се взираше в лицето му и се чудеше как може този красив възрастен мъж с аристократична осанка и гъста снежнобяла коса да

предизвика такава омраза. Лио де Виър нямаше вид на чудовище. Той дори не приличаше на изтъкнат бизнесмен, а по-скоро на застаряващ благородник или на принц в изгнание, свален насилствено от революционери от трона си в неизвестна държава. Въпреки това всички го мразеха ужасно, включително любимата ѝ баба, която въпреки силния си характер и бизнес усет бе една от най-добрите и мъдри жени, които познаваше.

Сега обаче като че ли бронята се бе пропукала. Един-единствен човек в семейството не го мразеше и той бе Гай Бейли.

— Какво точно се случи, че са изхвърлили Лио от компанията? — попита Кърсти. — Не вярвам да не си е вършил както трябва работата. Ако не беше достатъчно добър, едва ли щеше да успее да създаде собствена фирма. За какво тогава? Какво стана?

Сара махна с ръка.

— О, Кърсти, това е една безкрайно дълга история и не ми се разказва сега. Освен това всичко стана преди повече от петдесет години. Достатъчно е само да ти кажа, че Лио цял живот се е стремил към това. Никога не е спирал да се опитва да го постигне по един или друг начин. Но преди винаги е бил побеждаван. Сега, когато Гай е на негова страна, изглежда най-после ще успее.

Кърсти се замисли.

— Ами чичо Макс? Не може ли да помогне?

Лицето на Сара се проясни. Макс Хърст, вече сър Макс, беше най-надеждният ѝ съюзник. Той бе първият съдружник на Адам, работеше в „Морс Бейли“ от основаването. Но Макс беше вече доста възрастен. В това бе проблемът. Всички бяха остарели — от тези, които бяха все още живи.

— Макс е доста зле — въздъхна тя. — Още не се е оправил от последната пневмония, която изкара. Въпреки че съм сигурна, че ще присъедини гласовете си към моите, това няма да е достатъчно. Боя се, че Макс не може да ми помогне по никакъв начин.

Кърсти постоя замислена още известно време, но после протегна енергично ръце към баба си.

— Не мога да повярвам, че ще загубите „Морс Бейли“, бабо — възкликна тя. — Все ще измислиш нещо.

— И аз това си повтарям. Но засега се сещам само за едно.

— Ето, виждаш ли, бабо! — зарадва се Кърсти. — Едно нещо е достатъчно — стига да е ефикасно.

— Да, стига да е ефикасно — повтори замислено Сара. — Не реагирай така бурно, преди да си чула за какво става дума.

— Хайде, казвай!

Сара докосна челото си с ръка. Изведнъж отново се бе почувствала уморена.

— Ще се наложи да поговоря с Алиша — каза тя. Вдигна глава и очите ѝ срещнаха изумения поглед на внучката ѝ.

— С леля Алиша? Но нали не си говорите от дълги години? Откакто... — тя замълча, защото не искаше да човърка стари рани.

— Това бе само поводът — промълви след известно време Сара. — По принцип с Алиша никога не сме се спогаждали. — Тя млъкна, защото си помисли колко много тушира нещата с последното изречение. *Никога не сме се спогаждали...* — слаби думи за годините на ненавист и съперничество, които с времето прераснаха в горчива омраза. Алиша, с която си бяха погаждали кални номера стотици пъти. Алиша, която Сара боготвореше и на която завиждаше, докато определени събития не промениха отношението ѝ и не разделиха двете жени завинаги... Всъщност какъв бе смисълът да се ровят в миналото сега. — Не виждам друг начин — продължи тя бавно. — Както ти казах, Алиша е упълномощила Гай да гласува от нейно име, както той сметне за добре. Но и тя като мен едва ли ще се съгласи със сливането. Ненавижда Лио не по-малко от мен. Ако успея да я убедя да дойде на заседанието и да ме подкрепи при гласуването, нещата ще се оправят в наша полза. Ние с Алиша притежаваме шейсет процента от акциите — според желанието на Гилбърт. — Тя се усмихна уморено. — Много хитър старец, Кърсти! Като че ли е знаел, че един ден може да възникне и такава ситуация. Да, Алиша е единственият човек, който може да ми помогне. Смятам, че след толкова години мога да преглътна обидата и да я помоля за помощ.

Кърсти поклати глава. Сега изглеждаше разтревожена като баба си.

— Тя няма да се съгласи да се срещне с теб — рече момичето. — Ще видиш, бабо. Но дори евентуално да се съгласи... само си помисли колко ще те натовари това.

— Едва ли толкова, колкото ако пред очите ми компанията, на която съм посветила целия си живот, попадне в ръцете на единствения човек, на когото основателите ѝ не биха дали каквато и да е власт — отвърна решително Сара. — И преди съм попадала в неприятни ситуации, Кърсти. Както виждаш, не съм умряла. И този път ще се справя. Смятам, че си заслужава да се опитам да спечеля Алиша на своя страна.

Кърсти не изглеждаше убедена.

— От къде на къде се надяваш, че ще успееш да я придумаш, ако все пак се видите? — попита тя. — Гай ще направи всичко възможно, за да я убеди, че е прав. И сигурно ще успее, защото ѝ е син в края на краищата. Тя сигурно ще постъпи така, както той иска.

— Да, напълно е възможно — кимна Сара. — Алиша обича Гай, това е вярно. Но когато чуе това, което имам да ѝ кажа, може би ще размисли. „Морс Бейли“ стои над всички нас. Ние сме „Морс Бейли“ — това го запомни добре.

— Така е, но дали и Алиша мисли като теб? — попита Кърсти. — Ами ако тя се съгласи с теб, но въпреки това не те подкрепи, защото те мрази? Представи си, че реши да подкрепи сливането, само и само да те ядоса?

— Трябва да опитам — обяви лаконично Сара. После погледна чая в чашата си. Беше изстинал по време на дългия разговор. — Хайде, Кърсти, налей, моля ти се, на баба си един чай. И вземи някой и друг сандвич, защото Грейс ще се обиди.

— Не мога да хапна нито хапка повече, бабо. Прейдох, докато те чаках — изрече жалостиво Кърсти, но наля чай на баба си и на себе си. Сара отпи от своя и постепенно усети прилив на свежа енергия.

— Кърсти, не се тревожи, скъпа. Не трябваше да те товаря с проблемите си.

— Радвам се, че ги сподели с мен, бабо. Нищо чудно, че изглеждаш толкова уморена. Боже, само като си помисля...

— Всичко ще се оправи, мила. Трябва да се оправи. Хайде да не мислим повече за това, а?

Кърсти не каза нищо и макар и изненадана, Сара реши, че ще я послуша. Но сините ѝ очи гледаха все така тревожно и след малко тя се обади:

— Може да се намери и друг начин, бабо.

— Друг? Какъв?

— Ами... ако опитам аз лично да поговоря с Гай...

— Ти? — озадачи се Сара. — Ти пък какво можеш да направиш?

— Не знам. Но мисля, че Гай ме харесва. — По бледото лице на Кърсти избиха румени петна. — Всъщност убедена съм, че е така. Показвал ми го е съвсем красноречиво неведнъж.

— Сериозно ли говориш? — не вярваше на ушите си Сара. — Но той може да ти бъде баща!

— Права си. Но за жалост — или за щастие — има слабост към много по-млади момичета — отвърна сериозно Кърсти. — Говоря ти честно, бабо.

— Но защо не си ми казвала нищо досега, скъпа? — недоумяваше Сара. — Да не би да искаш да кажеш, че Гай е флиртувал *открито* с теб?

Кърсти сви рамене и се направи, че това не я засяга, но петната по лицето ѝ бяха достатъчно красноречиви.

— Мисля, че преувеличаваш. Но да, смятам, че бих могла да окажа някакво влияние върху него.

— Абсолютно ти забранявам да вършиш подобни неща! — разлюти се Сара. — Как може такива ужасни идеи да ти минават през главата!

Бузите на Кърсти съвсем пламнаха.

— Ей сега ти беше тази, която твърдеше, че е готова да направи немислимото в името на една добра кауза.

— Мило мое дете, това е друго! Не мога дори да си помисля, че ще ти позволя да правиш компромиси със себе си заради Гай. Дори да си мислех, че това ще помогне, макар да съм убедена, че не ще. Гай може да е женкар, но той е бизнесмен до мозъка на костите си и става доста безскрупулен, когато са засегнати амбициите му. Може и да ти обещае нещо, ако се надява, че в замяна ще получи това-онова от теб, но едва ли ще го изпълни. За бога, Кърсти, избий си тези глупости от главата, защото иначе наистина ще ме побъркаш.

Кърсти мълчеше.

— Обещай ми! — настоя Сара.

— Добре де, добре! — смънка момичето, но избягваше погледа на баба си. Сара си помисли, че едва ли ще ѝ е толкова лесно да я разубеди.

Кърсти е своенравна и инатлива също като мен на нейната възраст. Боже, защо ѝ казах! Защо не си мълчах, докато не опитам всички възможни начини...

Кърсти допи чая си и остави чашата на масичката.

— Трябва да тръгвам, бабо. Хич не ми се иска да те оставям сама в това състояние, но...

Сара кимна.

— Разбирам. Надявала си се, че ще си бъда у дома следобед, и си поела други ангажменти за вечерта. Среца ли имаш? — опита се да се усмихне Сара с надеждата да предотврати каквито и да е глупави постъпки на Кърсти спрямо Гай.

— Не такава, за каквато си мислиш ти — разсмя се Кърсти. — Ще ходя с една компания на блус концерт в *Селър*.

Сара сбърчи нос.

— Звучи ужасно, но съм убедена, че ще ви хареса. Колкото и да ми е тъжно, че си тръгваш, трябва да ти призная, че и мен ме чака работа. Нали ти казах, че ще имам гости за вечеря, така че и аз имам да свърша хиляди неща.

— Първо си почини — посъветва я Кърсти. — Няма нужда да ме изпращаш, бабо, ще се оправя сама. Паркирах минито^[3] си отзад. — Тя целуна Сара по челото. — Умната, бабо! Не се тревожи. Сигурна съм, че всичко ще се оправи.

— Дано. Карай внимателно, скъпа. И не ме забравяй.

— Няма.

Когато Кърсти тръгна и бялото ѝ мини постепенно се скри по лъкатушешцото шосе, Сара остана на прозореца и за миг се загледа в спускащия се мрак. Колко красива бе гледката — мъгливият здрач падаше над острите хълмове, нарцисите бяха като ярки петна под дърветата, чиито голи клони сякаш бяха започнали да се раззеленяват. Сърните бяха започнали да се събират, от тревата се стрелна пеперуда с лъскави бяло-черни крила. Сара я наблюдаваше замислено. От какво зависи щастиято? Не от късмета. А основно от нашите собствени действия.

За момент тревогите от този следобед отново се стовариха с пълна сила върху мислите ѝ, но тя рязко ги прогони.

Ако преди е била решена да спаси „Морс Бейли“, сега имаше още една причина за това и тя изискваше прекомерна предпазливост.

Трябваше да действа бързо, за да предотврати каквито и да е глупави геройски постъпки от страна на внучката си.

С решителна крачка, без да мисли за болното си от артрит коляно, Сара излезе от трапезарията и прекоси коридора до кабинета. Настани се на големия и удобен въртящ се стол, взе кожената папка с адреси и я отвори на страница, която ѝ трябваше.

Странно, че телефонът на Алиша продължаваше да стои в указателя, въпреки че от години не си бяха разменили и дума. Сякаш подсъзнателно е знаела, че един ден може да ѝ потрябва.

Сара си пое дълбоко дъх и вдигна слушалката.

Знаеше какво трябва да направи. Вероятно го е знаела още от момента, в който напусна заседанието.

Въпреки че напрежението пулсираше в главата ѝ, пръстът ѝ с лекота набра номера.

[1] Известен британски художник пейзажист (1775–1851). — Б.пр. ↑

[2] Известен британски художник, социален сатирик (1697–1764). — Б.пр. ↑

[3] Широко известна марка английски автомобили. — Б.пр. ↑

2.

Алиша, графиня фон Брехт, вече бе приключили със следобедния чай, когато телефонът иззвъня в градската ѝ къща в Кенсингтън. Острите му настоятелни нотки се понесоха нагоре по стълбището и достигнаха до малката дневна, където седеше във фотьойл с цигара в уста и нежно галеше топката бежова козина, която се бе свила в скута ѝ. Това бе пекинезът ѝ Минг. Преди Гай, синът ѝ, да ѝ го подари преди четири години, Алиша не бе гледала малки кучета. Предпочиташе лабрадорите и ретривърите, които бяха неотменна част от обстановката, докато живееше извън града. Но в сърцето на Лондон нямаше как да се гледат такива големи кучета. Макар и да посрещна Минг с известни резерви, след време тя напълно се влюби в нея. Беше изключително интелигентно и любвеобилно животно, а малката ѝ сплескана муцунка събуждаше истински майчински чувства у стопанката.

— Като бебе ми е — оправдаваше се тя пред приятелите, които идваха на гости и отбелязваха, че никога не са виждали Алиша и Минг разделени за повече от няколко минути, но в действителност връзката бе много по-дълбока. Алиша бе толкова препатила в поредица бурни връзки, че у Минг откри истинския отдушник за несподелената си любов. Тя бе живо същество, отлично като компания и любящ приятел и не очакваше от господарката си нищо повече от топлина, уют и любов, както и най-апетитните деликатеси от „Фортнъм & Мейсън“. Съжителството с Минг бе много по-приятно, отколкото, с който и да е от двамата съпрузи на Алиша. Адам Бейли, в когото се влюби още като момиченце, се интересуваше много повече от самолетите си, отколкото от нея, а граф фон Брехт, за когото се омъжи след провала на брака си с Адам, беше един прахосник, чиято разточителност едва не ги докара до просешка тояга. Докато Минг...

Сърцето на Алиша преливаше от любов. Тя протегна ръка, накичена с пръстени и червен лак за нокти, и взе една бонбона от кутията, която стоеше отворена върху малка помощна масичка до фотьойла. Самата тя рядко хапваше бонбони, но Минг ги обожаваше

— белгийските бонбони бяха купени специално за нея. Алиша предложи една на любимката си, която я пое съвсем деликатно, без каквото и да е признак за лакомо грабене.

— Браво на детето — похвали я Алиша. — Хареса ли ти?

Вместо отговор Минг нежно близна ръката на стопанката си и тя се пресегна за нова.

Зад нея се отвори вратата на дневната и домашната ѝ помощница, Айрийн, влезе в стаята.

— Търсят ви по телефона, госпожо. — Гласът ѝ бе сдържан и учтив. Алиша не търпеше фамилиарности с прислугата.

— Кой е? — попита Алиша и подаде втори бонбон на нетърпеливата Минг.

— Не зная, госпожо. Не искат да ми кажат.

Алиша повдигна леко добре изписана вежда.

— Много странно. Мъж ли е, или жена?

— Жена, госпожо. Възпитана дама, ако се съди по гласа ѝ.

Веждата се надигна още малко и Алиша стана, като прихвана Минг под лявата си мишница.

— Благодаря ти, Айрийн, ще говоря оттук.

Тя остави цигарата си в пепелника и прекоси стаята до телефона, който бе поставен на писалището пред прозореца. Беше елегантна жена, със сив панталон и блуза в коралов цвят. Алиша бе вече на седемдесет и пет, но бе запазила поразителната си младежка красота. Косата ѝ, която навремето си бе тъй черна, лъскава и права, че един от по-романтичните ѝ обожатели я бе оприличил на гарваново крило, бе събрана в опашка отзад на врата ѝ и само тук-таме прошарена над слепоочията. По челото ѝ нямаше бръчки — вероятно прическата, която бе носила цял живот, бе допринесла то да е винаги гладко и опънато. Кораловото на блузата, чиято яка завършваше с флъонга, която прикриваше леко отпуснатата кожа на врата ѝ, подхождаше на светлото ѝ лице. Червило в същия тон го освежаваше и прикриваше малките бръчици около устните. Единствено фините бръчки около очите и дълбоките гънки, свързващи носа с устата, издаваха напредналата ѝ възраст.

Хората имаха навик да казват, че Алиша прилича на бивша примабалерина. Тъй като това я ласкаеше и забавляваше, тя бе решила да играе ролята докрай.

Алиша вдигна слушалката, изчака една секунда, докато Айрийн затвори вратата след себе си, и обяви:

— Алиша фон Брехт на телефона.

— Алиша, вероятно ще се изненадаш. — Гласът бе познат и макар в първия момент да не можеше да се сети чий е, той долетя до нея като ехо от миналото. — Обажда се Сара.

Дъхът на Алиша секна. *Господи, не мога да повярвам!*, помисли си тя. *Сигурно някой си прави лоша шега с мен.*

— Сара? — повтори името тя с леден тон. — Сара Бейли?

— Да. Извинявай, че ти се натрапих, без да се представя, но реших, че така ще е най-добре.

Не, това не е шега, помисли си Алиша. *Наистина е Сара*. Тя леко изтръпна от шока, но само като си представи как равновесието в живота ѝ може да бъде разбито на парченца, я проряза силно раздразнение, което премина в ярост. *Как се осмелява да се обажда без предупреждение след толкова години и въпреки всичко, което се бе случило между нас?* Как се осмелява да нарушава спокойствието в собствената ми дневна с измама? Нищо чудно, че е отказала да се представи на Айрийн! Досетила се е, че ще откажа да говоря с нея, ако предварително зная кой ме търси.

— Какво искаш, Сара? — попита грубо тя.

От другия край на линията се долавяше леко колебание и Алиша усети нежеланието на Сара да продължи, ако с нея се говори по този начин. Това подсили самочувствието ѝ и тя предвкуси възможността да господства над стария враг, затова попита надменно:

— Сара, още ли си там?

Атаката ѝ предизвика моментален ответ:

— Разбира се, Алиша. — Но сега в гласа на Сара отсъстваше каквато и да е нотка на нерешителност. *Това си е старата Сара — твърда, решителна, уверена. Сара — пробивната жена*, мислеше Алиша и се чудеше на горчилката, която бе насъбрала.

— Е?

— Трябва да ти призная, че не ми е лесно след толкова години — рече Сара обезоръжаващо. — А и си давам сметка, че те изненадах. Но тъй като знам, че за теб е обида да ти губят времето с празни приказки, ще мина по същество. Искам да те попитам дали си готова да се срещнеш с мен.

Алиша застина. Беше възмутена до безкрайност. Нямаше никакво желание да се вижда със Сара, която сигурно мислеше същото за нея. За минути тя не бе в състояние да намери думи. Сара се възползва от тишината:

— Нещо се случи, Алиша. Нещо, което налага този разговор.

Алиша най-после успя да проговори:

— Какво бихме могли да си кажем ние двете с теб? — попита ледено.

— Вярвай ми, има ред причини, поради които не мога да го обсъждам по телефона. Става дума за нещо, което трябва да обсъдим на четири очи. Затова се надявах, че ще се съ согласиш да се срещнем, въпреки че си давам сметка, че искам прекалено много. — Тонът на Сара бе твърд, напълно спокоен и разумен, което още повече вбеси Алиша.

— Извинявай, Сара, но ти едва ли насериозно очакваш да се срещна с теб след толкова години, без да имам каквато и да е представа за причината — отсече тя.

Последва кратка пауза и Сара набързо обясни:

— Добре тогава, Алиша. Става дума за бизнеса. Искам да говорим за „Морс Бейли“.

— Нямам нищо общо с бизнеса от години — сопна се Алиша, изненадана и подразнена. — Гай управлява моите акции. Сигурно знаеш.

— Да, знам — контрира Сара. — Но в случая става дума за нещо, което е добре да разбереш, преди да е станало късно.

— Да не искаш да кажеш, че синът ми крие нещо от мен?

— Нищо не искам да кажа. Опитвам се да ти обясня, че е наложително да поговорим. Да, Алиша, знам, че не сме били в особено добри отношения през последните години. Но сега те моля заради интересите на компанията, съ согласи се да се срещнеш с мен. Нямам нищо против да дойда до Лондон, за да ти спестя каквито и да е неудобства, ще дойда, където и когато посочиш ти. Само те моля, не ми отказвай. Става дума за нещо, което е изключително важно и за двете ни.

Без да иска, Алиша усети, че в съзнанието ѝ припламва известна доза любопитство. Сара Бейли — да я моли да се видят? Сара, която, доколкото знаеше, не се бе молила за нищо в живота си? Може да е

крала. Да е присвоявала богатство и власт, а също и хора, без каквото и да е право. Но да се моли? Това бе съвсем чуждо на натурата ѝ.

За какво ли, по дяволите, става дума, че да е толкова важно за нея? Алиша не можеше да проумее нищо.

Но раните от миналото бяха все така живи в съзнанието ѝ, все така неизлечими, за да могат да бъдат забравени.

— Извинявай, Сара, но не желая да се срещам с теб — отсече Алиша студено.

— Алиша...

— Не желая повече да обсъждам въпроса — прекъсна я Алиша. — Само ще добавя, че не приемам своеволния начин, по който си решила да се свържеш с мен. Надявам се, че разбираш какво искам да ти кажа. Дочуване, Сара.

Тя затръшна слушалката и едва тогава осъзна, че ръката ѝ трепери. Минг започна нервно да се дърпа, сякаш усещаше новото настроение, което бе обзело господарката ѝ. Алиша я пусна на земята и се върна при фотьойла си. Цигарата бе догоряла. Алиша изгаси фаса, извади нова цигара от табакерата от палисандър и я запали, дърпайки силно. Беше съкрушена, много по-съкрушена от когато и да било. Но в това нямаше нищо странно. Да вдигне слушалката напълно неподготвена и да чуе гласа на *Сара*... след толкова години. Подобна наглост не можеше да се побере в ума ѝ. Алиша седна, после пак се изправи и отиде до прозореца, погледна навън към угасващата светлина на мартенския ден, към познатите очертания на покривите и комините, които се тъмнееха на фона на здрачаващото се сиво небе, и си спомни лицето, което с времето се научи да презира. Сара Бейли или Сара Томас, както се казваше, когато Алиша за пръв път я видя — красива, смела, решителна. Сара, която нахлу в живота ѝ толкова неочаквано, колкото ѝ се бе обадила този следобед, и която ѝ отне всичко, което бе желала.

Алиша рязко се отдръпна от прозореца. В стаята бе нахлул мрак. Тя отиде до вратата, натисна ключа и три двойни стенни лампи светнаха и огряха с меката си светлина стаята. Обстановката бе леко спартанска, но именно това харесваше на Алиша — стените и завесите бяха в наситен керемиденочервен цвят, а килимът — светлобежов. Когато с мъжа си, графа, купиша тази къща, тя бе претрупана с всички предмети, които той обичаше да колекционира — източен порцелан и

нефрит, индийски слон от слонова кост, викториански джунджурийки — някои купени за хиляди лири от търгове, други взети без пари от забутани магазинчета и сергии на *Петикоут лейн*^[1] или *Портобело роуд*^[2]. Алиша получаваше клаустрофобия от колекцията и охотно се раздели с предметите, които изчезнаха един по един, за да покрият комарджийските дългове на мъжа ѝ. За нея това бе единствената изгода от порока му. Клаус без малко да ги разори, но поне сега не ѝ се налагаше да живее, заобиколена от този кич.

През по-голямата част от времето, разбира се, неговата деградация, граничеща с маниакална психоза, бе истински кошмар, като физическият му и морален упадък ѝ причиняваха толкова болка, колкото и маниакалното му поведение. Към края те почти не се срещаха — той тръгваше по разни клубове и казина, още като ги отворят, и оставаше там до зори, а после спеше до късен следобед. Но невинаги успяваше да скрие от нея претенциите на кредиторите си, въпреки че едва след смъртта му тя разбра истинските размери на загубите му.

Защо се омъжих за него?, питаше се Алиша и си отговаряше, че и зад този ѝ провал стои Сара. Беше се почувствала самотна, много по-рананена, отколкото би посмяла да си признае, а Клаус бе тъй чаровен, идеалният тевтонски джентълмен, последният наследник на един от най-старите и благородни родове в Германия. Дълго кри от нея склонността си към ексцесии, а когато най-накрая Алиша я разбра, вече бе прекалено късно. Но бракът с него ѝ помогна да спаси поне част от огромната си гордост. Никой в семейството, освен сина ѝ Гай, не разбра каква ужасна грешка е направила и добре че Клаус се оказа достатъчно почтен да умре, преди напълно да е потрошил богатството ѝ.

Горкият Клаус, мислеше си тя в моментите, в които чарът изместваше пороците му от спомените ѝ, *не бе живял щастливо*. До края на живота си той страдеше по родината си. Може би именно тази носталгия го бе подтикнала към пиянство и комар, както и да търси утеха в обятията на колкото е възможно повече жени. Но фактът, че бе прокуден от семейството си от дълги години, подсказваше, че има някаква тайна, която тя не знае.

Смъртта на Клаус ѝ донесе свобода и тя се зарече никога повече да не я губи. Мъжете ѝ бяха навлекли само проблеми, а съпрузите —

нещастие и отчаяние. И сякаш за да прогони Клаус завинаги от съзнанието си, тя се отърва от всички негови вещи, които кредиторите ѝ оставиха, и къщата престана да я потиска. Обзаведе я по собствен вкус, въведе реда, който ѝ допаднаше, и най-после заживя с мисълта, че поне сега, в залеза на живота си, е господарка на собствената си съдба. Своята част от бизнеса, който винаги я отегчаваше и дразнеше, прехвърли на сина си Гай и запълваше времето си с тесен кръг приятели, и благотворителната дейност, която се бе превърнала в смисъл на живота ѝ. Името ѝ на спонсор и активист фигурираше в документацията на безброй инициативи, оглавяваше най-малко шест комитета, а няколко пъти в годината домът ѝ отваряше врати за матинета и соарета, на които набираше средства за любимите си каузи.

Най-после ѝ се струваше, че е загърбила миналото си, като успешно е елиминирала каквито и да е връзки с хора и събития, които са ѝ причинили болка.

Сега обаче за няколко кратки минути се отвориха наново стари рани и миналото се стовари върху ѝ, превзе настоящето и заби дългите си и остри нокти в крехката тъкан на спокойствието ѝ.

Алиша започна нервно да обикаля стаята с цигара в уста. Дърпаше силно и от време на време отиваше до пепелника, за да изтърси пепелта. Той бе едно от малкото неща от колекцията на Клаус, които бе запазила. Представляваше пиколо, което стигаше до кръста ѝ. Беше протегнал ръка и подаваше съда за пепелта и угарките, както се е правило в миналото в първокласните викториански заведения. Алиша сама не знаеше защо толкова обича пиколото. Лъскавото му черно лице ѝ се струваше забавно, понякога го възприемаше за безмълвен съюзник, присъствието му в стаята бе също така успокояващо, както и това на Минг, а и той не бе така претенциозен.

Алиша отново се върна при него и след като загаси втората си цигара, леко го погали по рамото. Две цигари за един час. Трябва да се ограничава повече. Животът с графа я бе научил да презира крайностите и тя ги осъждаше както у другите, така и у себе си. Но днешният ден бе изключение. Ако пиеше, сигурно би си наляла едно голямо уиски или джин. Но тя не пиеше. Посягаше единствено към цигарите, за да успокои разбитите си нерви, и ако те наистина ѝ помагаша, какво ще ѝ стане, ако изпуши с една повече от обичайното количество.

Проблемът бе, че допълнителната цигара не я бе успокоила. Нервите ѝ бяха все така опънати — имаше чувството, че жилите по врата и раменете ѝ са изопнати до краен предел.

Защо? Защо ѝ се обади Сара? Защо искаше да се срещат? Добре направи, че я отрязва категорично. Но сега, когато първоначалният гняв постепенно се уталожваше, любопитството започна отново да я гложди, а в стомаха ѝ като здрав и голям възел се загнезди някакво лошо предчувствие. Имаше причина, която да накара Сара да сведе гордо вдигнатата си глава, макар смирението и Сара да бяха напълно несъвместими. Каза ѝ, че става дума за „Морс Бейли“.

Алиша докосна с пръсти чело и ги прокара между извитите си черни вежди.

В чисто делови план тя не изпитваше почти никакъв интерес към „Морс Бейли“. Може наистина да е авиационна империя, простираща се в целия свят, но разговорите за разширения и печалби, счетоводни книги и международни сделки никога не можеха да я развълнуват. А на изнурителните интриги и сплетни в ръководството гледаше като на губивреме. Затова с готовност прехвърли отговорностите върху сина си. Гай да се оправя както сметне за добре — той бе много компетентен за ежедневното управление и епохалните решения. Нали е управляващ директор — нека да управлява.

От друга страна обаче, Алиша съзнаваше, че „Морс Бейли“ е мощна сила, която бе придала облика на нейния живот. Освен това тя бе истински паметник на Гилбърт Морс, баща ѝ, и Адам Бейли, първия ѝ съпруг. Те бяха създали тази империя, както и тя тях — благодарение на нея имената им се появяваха на челно място в авиацията заедно с тези на Де Хавиланд и Шортс и се превърнаха в легенда още приживе. Сякаш откакто се помнеше, „Морс Бейли“ бе повече, много повече от една обикновена компания или група компании. Тя бе институция, която въпреки безразличието ѝ към ежедневните машинации, бе тъй мила на сърцето ѝ, че от нея зависеше самото ѝ съществуване.

От години не ѝ бе минавало през ума, че „Морс Бейли“ може да е в беда. Затова сега тази мисъл започна да гложди съзнанието ѝ и да я човърка като зъбобол. Сара ѝ каза, че в „Морс Бейли“ има проблеми и стига това да не бе част от пъклен замисъл, сигурно ставаше дума за нещо много важно, за да я принуди да развее маслинена клонка след всичко, което се бе случило между тях. Ако е така, Алиша искаше да

научи повече подробности. Сара бе единственият жив човек, който гледаше на компанията като нея. Единственият човек, за когото „Морс Бейли“ бе много повече от машина за печелене на пари.

Алиша остана вгълбена в собствените си мисли още известно време, а после отново взе слушалката. Знаеше, че няма да се успокои, докато не проучи по-задълбочено нещата, и за пръв път от доста време насам съжали, че живее в Лондон, далеч от сърцето на семейната империя. Не че тази мисъл щеше да я мъчи дълго, разбира се. Тя обожаваше забързания ритъм на градския живот и въпреки че напоследък рядко се възползваше от възможностите, които той предлагаше на висшето общество, чувстваше как се зарежда с енергия от електрическите импулси, които според нея изпълваха атмосферата. Те пукаха и жужаха под покрива от сиви облаци, които приличаха на купчина излъчвания от милиони работещи мозъци и жизнени тела. Адреналинът им предизвикваше къси съединения и искри, докато някой успееше отново да го озапти и впрегне в помощ на машината на човечеството. Природата винаги ѝ действаше потискащо, идиличните пейзажи никога не ѝ вдъхваха спокойствие. Въпреки че се бе родила и израсла в сърцето на Съмърсет, Алиша от самото начало бе разбрала, че е градско чедо по душа. Бристъл ѝ бе вдъхнал нови сили за живот, Лондон — още повече. Не, нямаше сили да се върне в свежата зелена гробница отново, макар и това да означаваше много по-интензивно общуване с единствения ѝ син.

Алиша погледна часовника си, замисли се за секунда, а после набра служебния му номер. Централата не работеше по това време, но Гай държеше неговата линия да е включена, защото често оставаше да работи до късно.

Нещо като че ли жегна Алиша, когато се сети за Гай. Щеше да се радва, ако синът ѝ бърза да излезе от службата, за да се върне вкъщи, където го очакват грижовна съпруга и любящи деца. Може да е способен бизнесмен, но никога не успяваше да подреди нещата в личния си живот както трябва. Имаше нужда от любов и грижи. Но бракът му с младото момиче от женския въздушен корпус, с което се запозна по време на войната, се бе провалил, тъй като според Алиша бе обречен още от самото начало, макар, както бе имала доблестта да си признае, тя да не бе най-подходящия съдник с двата неуспешни брачни съюза зад гърба си.

Тя държеше слушалката и слушаше потракванията и жуженето на линията, а след това сигнала за свободно от офиса на „Морс Бейли“. *Ще изчакам още малко и ако не вдигне, ще го потърся на домашния му телефон*, помисли си Алиша. Тъкмо понечи да натисне с пръст вилката, когато се чу изщракване и гласът на момиче:

— Ало... кабинетът на господин Бейли, моля — изрече тя на пресекулки, сякаш не ѝ стигаше въздух.

— Може ли да говоря с господин Бейли, моля — рече Алиша.

— Съжалявам, но работният ден приключи. Бихте ли го потърсила утре сутринта...

— Господин Бейли е там, нали?

— Ами, да, но... — Момичето като че ли се чудеше какво да каже. — Не знам дали има възможност да ви се обади в момента. Кой го търси?

— Графиня фон Брехт — лаконично осведоми Алиша. — Сигурна съм, че господин Бейли няма да откаже да говори с мен.

— Да, да, разбира се... — Горкото момиче съвсем започна да заеква, но Алиша не бе в състояние да мисли за нея сега. Тези малки флърци, които работеха като служителки в офисите, си мислеха, че е достатъчно да имаш симпатична физиономийка и някой и друг кетап по стенография и машинопис, за да се оправяш в живота. Нямаха никакво понятие как трябва да се държат в обществото. Абсолютно никакво. Едва ли и тази последна придобивка на Гай щеше да се научи, след като го оставяше да ѝ бърка под полата в службата, когато всички са си тръгнали. Господи, кога това момче ще се вразуми!

Алиша потропа нервно с нокътя на палеца си, докато чакаше.

— Здравей, мамо. — *Добре поне, че той не говори задъхано*, констатира тя. Сигурно редовните спортни занимания два пъти седмично го поддържаха във форма и за други, по-натоварващи упражнения. — Имаш късмет, че ме свари. Тъкмо тръгвах.

Лъжец, помисли си Алиша. Но на него каза:

— Реших първо да опитам в офиса, защото знам, че като влезеш там, не се сецаш да си тръгнеш.

— Знаеш как е в „Морс Бейли“, мамо. Постоянно има нещо за наваксване.

— Така е, знам. Затова се радвам, че не съм аз тази, която трябва да стои там по цял ден и цяла нощ, за да го върши.

— Мамо... — нерешително я прекъсна Гай. — Не че искам да те припирам, но трябва да погледна още доста неща тази вечер. За нещо конкретно ли ми се обади, или просто така?

— Имам конкретен повод.

— Какъв? Всичко е наред при теб, нали?

— Горещо се надявам, че е така.

— Какво има тогава?

— Знаеш ли, Гай, току-що проведох телефонен разговор, който буквално ме изуми. Със Сара Бейли.

— Със *Сара*? — Беше убедена, че вече е привлякла изцяло вниманието му. Беше шокиран като нея. — Какво каза?

— Почти нищо, освен че искала да се срещнем. Искала да *обсъдим* нещо.

— За бога, мамо, нали не смяташ да ходиш! Искам да кажа, да се срещаш с нея?

— Естествено, аз ѝ отказах — отсече Алиша. — Сподели, че това, за което ме търси, е свързано с „Морс Бейли“. Обясних ѝ съвсем ясно, че ти се грижиш за моите бизнес дела. В същото време обаче се чудя дали няма нещо, за което е редно да бъда уведомена.

— Да бъдеш *уведомена* ли, мамо? Какво искаш да кажеш? — Алиша долови лека нотка на дискомфорт в тона му и устните ѝ леко се присвиха. Не възприемаше заплашителния тон, с който Гай си служеше понякога. Обикновено го правеше, когато се опитваше да скрие нещо.

— Искам да кажа, Гай, че се чудя дали няма някаква причина Сара изведнъж така настоятелно да поиска среща с мен.

Гай не бързаше с отговора. Докато го чакаше, Алиша си помисли *явно има нещо*, а след това го подкани:

— Е?

— Може би се досещам — бавно започна той. — На днешното заседание на борда на директорите възникнаха леки противоречия. Както обикновено, Сара си има собствено мнение и не иска да се съгласи с всички останали.

— За *какво*!

— За едно разширение, което сме замислили — хвърли думите си той нагло. — Засега нещата са само в проект и, повярвай ми, ние ще

предприемем тази стъпка само ако е в интерес на компанията. Но ти го знаеш, нали, мамо?

— За какво *разширение* става дума?

— Мамо! Трудно ми е да обсъждам подобни неща по телефона. Човек никога не знае кой може да слуша.

— Да не би да искаш да кажеш, че те *подслушват*? Не мога да повярвам!

— Човек трябва да има очи и на гърба си в днешно време. Промисленият шпионаж е плъзнал вече като епидемия...

— Гай! — рязко го прекъсна Алиша. — Ако наистина бързаш, предлагам ти да не се отплесваме от темата за Сара.

— Сара! — избухна Гай. — Тази жена само си бърка носа, където не трябва, мамо — откакто я помня. Крайно време е да се оттегли и да остави бизнеса в ръцете на тези от нас, които знаят какво вършат. Обадила ти се е само за да създава проблеми.

— И ти си убеден, че това, което е искала да ми каже, не заслужава моето внимание?

— Не ми ли вярваш, мамо?

— Гай, от десет години ти поверявам акциите си с право на глас...

— Защо тогава ме разпитваш така — заради една жена, на която не би казала и добър ден, ако я срещнеш на улицата? Обещай ми, че ще спреш да се тревожиш за това и ще оставиш нещата на мен. А аз ще си поговоря с госпожа Сара Бейли, когато я видя следващия път, и ще ѝ обясня, че ако реши да те притеснява отново, ще трябва да се разправя с мен.

— Добре, Гай — промърмори Алиша. — Да те оставям да си вършиш работата. Надявам се обаче, че разбираш, че искам да знам за какво става дума.

— Чудя се защо, мамо... Вярвам, че успях да те успокоя. Просто забрави, че Сара някога се е обаждала. И кажи на Айрийн вече да не те вика, ако пак те потърси.

— Непременно.

— Добре. Доскоро виждане, мамо.

— До скоро.

Тя остави слушалката, но остана неподвижна, без да вдига ръка от студения черен бакелит. Надяваше се, че разговорът с Гай ще я

успокои. Но напротив, не бе успял.

Беше убедена, че Гай *крие* нещо от нея. Отначало бе притеснен, после си го изля на Сара, след това нагло се опита да смени темата, настояваше майка му да не се среща и говори със Сара. Да, без съмнение имаше нещо. Тя се надяваше, че е маловажно — както каза Гай, Сара наистина бе в състояние да раздуха и най-нищожния проблем, за да постигне целите си. Но защо Гай го увърташе?

Алиша поклати глава. Беше недоволна и по-притеснена от всякога. Посегна отново към кутията с цигари и запали още една. После отново вдигна слушалката.

Действаше съвсем трезво. Може би е полудяла, може би ще дойде време, когато ще съжалява за това. Но нямаше никакво намерение да се остави — на Гай или който и да е друг.

Още помнеше номера, който не бе променян с години. Набра го и зачака с цигара в уста. Когато домашната помощница се обади, Алиша веднага рече:

— Може ли да говоря с госпожа Бейли — спокойно изрече тя. — Предайте й, че графиня фон Брехт я безпокои във връзка с обаждането й.

[1] Битпазар в Ийст Енд, по-бедната част на Лондон — Б.пр. ↑

[2] Уличен пазар в Лондон, известен със сергиите си за антиквариат. — Б.пр. ↑

3.

— Госпожо Бейли! Радвам се да ви видя!

Оберкелнерът на ресторант „Рулс“, на няколко преки от „Странд“^[1], радушно поздрави Сара. Тя винаги се хранеше тук, когато идваше в града. Допадеше ѝ аристократичната и старинна обстановка, безупречното обслужване и спомените, свързани с това място.

Когато Алиша ѝ се обади, за да приеме поканата за среща, Сара веднага предложи „Рулс“, защото обичаше да живее с мисълта, че е на собствена територия. Предполагаше, че срещата няма да бъде лека и разчиташе на това предимство.

— Запазих ви обичайната маса, госпожо Бейли — суетеше се край нея оберкелнерът. — Да взема ли палтото ви?

Сара му подаде връхната си дреха от кашмир и остана по светлосин костюм на „Шанел“. Розовата фльонга на врата освежаваше бледото ѝ лице.

— Заявката е за маса за двама, доколкото помня — промърмори оберкелнерът.

— Да, очаквам гостенката ми да се появи скоро — кимна Сара и притеснено погледна сервитьора, защото ненадейно я осени мисълта, че вероятно Алиша вече е пристигнала. Но на масата ѝ нямаше никакъв признак за това, никакъв помен от високомерната възрастна дама, чието присъствие винаги привличаше погледите. Сара въздъхна от облекчение. Искаше ѝ се да има време да се вземе в ръце и подготви за срещата с Алиша.

— Може ли да попитам... — понечи да попита оберкелнерът.

Сара не знаеше как да му отговори. Той сигурно бе осведомен, че двете жени не са се срещали у дома или в обществото от над тридесет години. Но така или иначе съвсем скоро щеше да разбере — може би е по-добре да е по-рано.

— Очаквам графиня фон Брехт — спокойно му отвърна тя.

Забеляза как за стотни от секундата в очите му се, изписа изумление, което той бързо преодоля благодарение на професионализма си.

— Ще ѝ предам, че я очаквате веднага щом пристигне, госпожо Бейли.

Докато се настаняваше на масата си, Сара погледна през рамо и го забеляза да шушука нещо на един от подчинените си. Това я накара леко да се подсмихне. След като успя да притесни непоклатимия оберкелнер на „Рулс“, като му каза кого очаква, можеше да си представи какъв фурор ще предизвика това сред останалите клиенти, повечето от които вероятно знаеха, че двете жени не се понасят.

Ресторантът вече беше доста пълен — бизнесмени пиеха аперитива си, една-две влюбени двойки, сервитьори приемаха и изпълняваха поръчките. За миг Сара се усъмни, че е избрала неподходящо място за срещата. Дали не бе грешка, че посочи толкова посещаван ресторант? Очакваше, че ще общуват хладно и сдържано, но ако вземат да се разпалят? Едва ли, защото Алиша бе прекалено възпитана, за да прави сцени. По-вероятно е да реши, че не е постъпила правилно и да не дойде.

— Ще желаете ли аперитив, госпожо? — попита сервитьорът.

Тъкмо смяташе да си поръча обичайното шери, когато реши да избере нещо друго. Може би една по-силна напитка нямаше да ѝ се отрази зле днес.

— Джин с тоник — рече тя. — И бутилка „Перие“, ако обичате.

Келнерът тръгна да изпълнява поръчката, а Сара отпусна ръце на скута си, като се стараеше да не гледа към входа. Донесоха ѝ питието и тя отпи малка глътка, защото съзнаваше, че мисълта ѝ трябва да е свежа за предстоящата среща. Времето течеше, започна да я обзема безпокойство. Възможно ли е Алиша да се е отказала да дойде? Сара започна да обмисля какъв ще е следващият ѝ ход, ако това стане, но реши, че е по-добре да остави тези мисли за по-нататък. Сега бе по-добре да се концентрира върху настоящето. Има време за другите варианти.

Входната врата се отвори и някой влезе. От мястото си Сара нямаше как да види кой е, но по лекото раздвижване, което премина през залата, успя да се досети. Тя се стегна, остави чашата с аперитива на една страна и в този момент пред нея се изправи Алиша.

Господи, тя не е мръднала!, бе първото, което мина през ума на Сара. Висока, смугла, елегантна в тоалета си в черно и изумрудено зелено. Алиша остана права за една минута, сякаш съзнаваше, че

всички погледи са вперени в нея. Беше оставила дългото си палто от норка на обертелнера, но неговият ореол я обвиваше като аромата на парфюм на „Живанши“. Лицето ѝ бе безизразно, ако се изключи леката дежурна усмивка, която никога не слизаше от устните ѝ. Тази усмивка бе така добре отработена, че никога не засягаше очите. Без съмнение Алиша знаеше как да привлече хорското внимание!

Сара леко се подпря на масата заради болното коляно и стана, а Алиша бавно се приближи. Струваше ѝ се, че целият ресторант е потънал в гробна тишина. А може би само така си мислеше, защото ушите ѝ силно пулсираха.

— Алиша, много се радвам, че успя да дойдеш — поздрави тя с равен тон.

Студените кафяви очи, лъскави и твърди като топази, я погледнаха безизразно.

— Сара. — Нищо повече, нито дума за поздрав. *Ще ми стъжни живота*, помисли си Сара.

— Няма ли да седнеш, Алиша? Да ти поръчам нещо за пиене?

— Не, благодаря — отвърна тя с каменно лице. Явно нямаше желание да поеме маслинената клонка.

Но когато най-последна седна на масата срещу Сара, извади кожена табакера с инициалите ѝ и постави една от любимите си цигари между алените си устни. Един келнер веднага се втурна към нея със запалка и Сара си помисли *значи още пуши, когато е напрегната. Явно и тя като мен очаква най-лошото*. Тази мисъл я поуспокои.

Друг сервитьор дойде и им остави менюто.

— Да поръчваме ли вече? — попита я Сара.

Алиша хвърли бърз поглед на менюто и рязко го отблъсна настрана.

— Не, искам първо да говорим, ако нямаш нищо против. Когато разбере за какво си ме извикала, ще преценя дали да си поръчвам.

Сара погледна сервитьора, но той вече бе схванал ситуацията и бързо се оттегли.

— Както искаш. — Тя хвана чашата си, но не отпи. — Вече ти казах по телефона, че се случи нещо, за което според мен трябва да знаеш.

— За плана за разширение ли говориш? — Очите ѝ бяха остри като лазер.

— Така ли си решила да го наричаш?

Алиша повдигна леко вежда за стотни от секундата.

— А ти как би го нарекла?

— Бордът го определя като *сливане*. Лично аз обаче мисля, че думата *поглъщане* е по-подходяща.

Тя забеляза лекия премрежен поглед, който се спусна над проницателните кехлибарени очи.

— Поглъщане? Скъпа ми Сара, кой ще е тоя, който ще се опитва да превзема „Морс Бейли“?

Сара вдигна глава. Лампите над главите им хвърляха блясък върху меката ѝ сребриста коса.

— Единственият човек, който цял живот се е стремил към това, Алиша — спокойно отвърна тя. — Лио де Виър.

В момента, в който изрече това, разбра, че е постигнала нужния ефект. Каменното лице на Алиша замръзна, само кехлибарените очи леко се разшириха в знак на недоверие.

— Лио де Виър? — Тонът ѝ преливаше от омраза, докато произнасяше ненавистното име. Защото Алиша презираше Лио много повече от самата Сара. Познаваше го от много по-отдавна, ненавиждаше и него, и намесата му в живота ѝ още преди двете да се запознаят.

— Същият — спокойно изрече Сара. — Направил е предложение за сливане, Алиша, но и двете добре знаем, че се цели много по-нависоко. Цял живот е мечтал да придобие контрол над „Морс Бейли“. Първия път се провали и се наложи да чака цял живот за звездния си миг. Убедена съм, че Лио няма да се успокои, докато не получи пълна власт. Помислих си, че е редно да го знаеш.

— Господи! — рече Алиша. — Гай...

— Гай е за — обясни ѝ Сара. — Знаеш какво означава това.

Настъпи тишина, докато Алиша осмисли думите на Сара.

— Не вярвам — промълви тя най-накрая и извади още една цигара, която запали от фаса на първата. — Гай много добре знае какво мисля за Лио де Виър. Убедена съм, че никога няма да му се даде.

Сара неволно изпита съжаление към Алиша. Не е приятно, когато собствените ти деца те предават, особено ако държиш на тях, както Алиша на Гай. Вярваше му безрезервно. Сигурно съм я

съсипала, помисли си Сара, но трябваше да ѝ кажа. „Морс Бейли“ и идеалите на компанията са много по-важни от нас.

— Съжалявам, Алиша, но това е самата истина — пророни Сара. — Не знам какво му е предложил Лио, но, повярвай ми, Гай изцяло подкрепя сливането — както със своите, така и с *твоите* гласове. Затова ти се обадох. Бях убедена, че не знаеш какво става, а смятах, че имаш право на това. — Алиша мълчеше, което допълнително окуражи Сара и тя продължи: — Единственият начин да се преборя с това бе да те видя и да ти кажа направо — моля те, Алиша, използвай гласовете си в моя полза. Само *заедно* можем да предотвратим попадането на „Морс Бейли“ в лапите на Лио де Виър.

Алиша стоеше, без да помръдне — беше тъй неподвижна, сякаш бе направена от камък. Ала изведнъж рязко се наведе напред и с едно движение загаси цигарата си.

— Какво си си наумила, Сара? Да ме скараш със сина ми ли? Господи, не ти ли стига това, което вече ми отне? И него ли искаш да ми вземеш? Затова ли ме извика тук?

— В никакъв случай — парира веднага Сара. — Зная колко болезнено е това, но...

— Гай никога не би направил такова нещо, никога! — беше убедена Алиша.

— Извинявай, Алиша, но той *вече* го прави.

— Тогава сигурно има сериозни основания за това.

— В такъв случай защо не ти е обяснил как стоят нещата, защо не е поискал съгласието ти за сливането?

— Най-вероятно не иска да ме тревожи — разпалено изрече Алиша.

— Значи е знаел, че подобен ход ще те *разстрои*, така ли?

— Точно така. Но съм убедена, че той никога не би прибегнал до сливане, ако нямаше достатъчно основания.

— Или ако не очаква повишение в службата — вметна Сара и моментално съжали за силните думи, които бе изрекла.

Алиша побесня. Тя рязко отмести стола си.

— Сара, мисля, че срещата ни приключи. Дойдох днес тук пряко волята си, защото си помислих, че може би бихме могли след толкова години да поговорим като нормални хора. Никога, нито за секунда не

съм си представяла, че ме викаш, за да плюеш по адрес на сина ми. Мисля, че дори ти си даваш сметка, че това е прекалено.

— Алиша, моля те!

— Знаеш, че от доста време насам Гай е този, който взема решения за управлението на бизнеса, и ти можеше да се досетиш, че аз никога няма да се съюзя с теб против него. Ако той смята, че сливането с Лио де Виър е в интерес на компанията, аз съм готова да го подкрепя. Може би той е по-широкомислещ от нас. Трябва да мислим за бъдещето — такова, каквото го вижда Гай. Миналото си е отишло безвъзвратно.

Дали? помисли си Сара и забеляза злобата, която искреше от очите на Алиша. Знаеше, че е по неин адрес. Миналото може да си е отишло, но не и безвъзвратно — поне що се отнася до нас двете. Трябва да съм голяма глупачка да вярвам, че е така. Но не мога да предам „Морс Бейли“ и всичко, на което тя е символ. Трябва да се боря докрай.

— Алиша, моля те, поне помисли за това, което ти казах — призова я тя. — На всяка цена поговори с Гай. Нека ти обясни какво възнамерява да прави. Не бива обаче да сервираме на тепсия „Морс Бейли“ на Лио де Виър. Не става дума само за това, че семейното богатство е изложено на риск, въпреки че само като си помислиш колко труд и пот е коствало то на нашите близки, и това не е малко. Става дума за нещо повече, *много повече*. Говориш за бъдещето. А даваш ли си сметка какво ще направи Лио? Ще съсипе „Морс Бейли“. Стотици хора ще останат без работа, защото ще присвои печалбите ни за благо на собствените си фирми. Може да реши да премести централата от Бристъл, както и да елиминира сума ти работни места, препитанието на местните жители, миналото и традициите на „Морс Бейли“. Много те моля, не допускай това да се случи единствено защото аз съм тази, която те моли, а ти ме мразиш. Опитай се поне веднъж да забравиш противоречията между нас. Нека да работим, поне веднъж, с общи усилия — така, както е искал Гилбърт.

Като че ли за секунди през очите на Алиша премина колебание. Но след това тя се надигна.

— Моля те, извини ме, че няма да остана да обядвам с теб, Сара — изрече тя със студен и равен глас. — Ще говоря с Гай, но не мога да ти обещаю нищо. Смятам, че това е поредният ти опит да ми сториш

зло. Ако е така, искам да знаеш, че съм искрено възмутена. Ако не... нали знаеш, аз съм плътно зад сина си.

— Дори ако това, което прави, е фатално за „Морс Бейли“? — отчаяно попита Сара.

И отново забеляза проблясък на колебание в очите на Алиша.

— Мисля, че няма нужда да отговарям — рече студено Алиша. — Довиждане, Сара. Съжалявам, но не мога да кажа, че ми е било приятно да се видим. Наистина не мога, но дори и да си бях изкривила устата да го изрека, ти едва ли щеше да ми повярваш.

Сара се усмихна тъжно. Изведнъж се почувства ужасно уморена.

— Права си. Благодаря ти, все пак, че дойде, Алиша. Аз продължавам да се надявам, че може би отново ще се чуем, след като обмислиш добре нещата.

Един сервитьор, който бе забелязал Алиша да се надига от масата, пристигна.

— Аз няма да обядвам — обясни му тя. — Бихте ли бил така добър да ми донесете палтото, ако обичате?

На излизане от ресторанта доста погледи я проследиха с прикрито любопитство. Сара се почувства още по-уморена. Силна болка започна да пулсира зад очите и на слепоочията ѝ.

Да, обядът се оказа истинско фиаско, както предположи Кърсти. Надяваше се да спечели от това, че Алиша мрази Лио много повече, отколкото Сара. Но загуби.

Дали бе наистина така? Първоначално Алиша отказа на молбата ѝ да се срещнат, но после промени решението си. Може би гордостта ѝ бе накарала да реагира толкова емоционално — гордостта и изумлението, че милият ѝ Гай се държи като предател. Вероятно след като поговори с него и размисли, ще осъзнае, че сега, за първи път в живота си, трябва да се съюзи с жената, която най-много мрази, в името на компанията.

Боже господи, как успях да предизвикам такава омраза?, запита се Сара. Не е нарочно. Никога не съм обиждала никого умишлено. И все пак тя знаеше, че точно така се получаваше — *винаги*.

Тя надигна чашата си замислено и допи остатъка от питието си. Докато съзерцаваше кристалното дъно, сякаш видя в него отражението на целия си живот с неговите приливи и отливи, победи, болки, бурни любви и жестоки омрази.

Какъв живот само! Какво бих променила, ако можех?, запита се тя и веднага си отговори: Почти нищо. Живея вече седемдесет и три години на пълни обороти. Но дори и да исках, бих ли могла да променя нещо?

Поне началото в никакъв случай. А именно от това начало започваше всичко. В началото тя бе само дете, пионка в ръцете на съдбата, а после вече бе твърде късно...

Спомените отведоха Сара назад в миналото — така реално и живо, че приличаше на настояще.

[1] Централна улица в Лондон. — Б.пр. ↑

КНИГА ВТОРА

МИНАЛОТО — 1901 ГОДИНА

И ти като дърветата и звездите си дете на вселената. Имаш право да си на този свят. Избягвай шумните и агресивни хора — те тревожат духа. Ако се сравняваш с другите, може да станеш суетна и безкомпромисна, защото винаги ще има по-велики или по-низши от теб.

1.

— Били Стикланд, ще дойдеш ли най-последно? — молеше се Сара. — Спри да риташ всеки камък, който ти се изпречи на пътя, и побързай. Никога няма да се приберем, ако я караш така.

Тя нетърпеливо грабна ръката на момченцето, което се усукваше зад нея, и се опита да го дръпне, но то се отскубна и още по-решително зарови крак в пръстта.

— Иии, Сара, горещо ми е и ботушите така ми стягат. Да отидем на реката.

— Да, Сара, ти обеща, че ще ни заведеш да ловим попови лъжички...

Момиченцето, Филис, бе с една година по-голямо от брат си и се бунтуваше повече от него. Сара бе по-голяма от тях, но Филис мразеше да ѝ се подчинява. Тя не им бе дори роднина, а по някаква случайност живееше в съседната къща и когато майка им наедрия при поредната бременност, я помолиха да води и прибира Били от селското училище всеки ден. *Няма да те слуша*, бе казала майката на дъщеря си, когато тя възропта срещу уговорката, и макар и да бе убедена, че това е самата истина, Филис правеше всичко възможно да успокои накърнената си гордост, като подккоросваше Били да не се подчинява и на Сара.

— Вчера каза, че ще ходим за попови лъжички — продължаваше да мрънка Филис. — Ето, тази сутрин взех един буркан от сладко, а Били цял ден говори за това.

— Не съм ви обещавала — рече Сара. — Казах, че може да отидем, но сега виждам, че няма как. — Тя отново дръпна Били за ръката, за да го подкани да върви по-бързо.

— Стига, Сара, заболя ме ръката! — изхленчи Били, а Филис веднага застана на негова страна.

— Много си лоша, Сара! Ще те кажа на мама как дърпаш нашия Били.

— Кажй ѝ, каквото искаш. Все ми е тая. Само побързай, чуваш ли? — подкани я Сара и се опита да преглътне сълзите на отчаяние,

които напиреха в очите ѝ. — Иначе ще ви оставя тук и двамата.

— Да, но тогава ще загазиш.

— Все ми е тая, казах ти. Трябва да се прибера вкъщи. — Всъщност тя знаеше, че никога няма да ги остави. И *те* го знаеха. Защото ѝ бяха поверени *лично*. Сара бе само на девет години, слаба като вейка в синия си памучен сукман, но чувството ѝ за дълг бе много развито. Въпреки че искаше да се прибере вкъщи час по-скоро, нямаше да остави децата наскреж пътя, а щеше да ги прибере у тях на всяка цена. Ако трябва, дори да ги влачи.

— Къде си хукнала така? — недовошно изсумтя Филис. — Закъде си се забързала?

Сара не отговори веднага. Беше останала без сили от борбата със своенравния Били и сега ѝ бе горещо и нервно, едва сдържаше сълзите си. Но Филис ѝ бе приятелка — почти — а Сара бе тъй разтревожена.

— Заради мама — сподели тя. — Много е зле, Фил. Започнах да ти разказвам сутринта, но ти мислеше само за умножението по шест.

— Ами нали трябваше да го знаем за днес. Госпожица Кийвъл каза, че ще удря всеки три пъти, ако сгреша и... Добре де, какво ѝ е на майка ти?

— Не знам — промълви Сара и едва не се разрева.

— Там е работата, Фил. Не знам какво ѝ е. И тя не знае. Боли я коремът и...

— Може би ще имате бебе — предположи Филис.

— И майка ми я болеше корема, преди да се роди Франк.

— Стига глупости! — отрязва я Сара. — Нали знаеш, че нямам баща.

— И какво от това?

— Никой не носи бебета вкъщи, където няма бащи — обясни ѝ Сара. — Не знам защо, но е така. А и това е различно. Постоянно ѝ е лошо. Цяла нощ стена и повръща. А тази сутрин беше толкова зле, че въобще не успя да се надигне от леглото.

— Ааа! — Най-после Сара бе успяла да привлече вниманието на Филис. Очите ѝ бяха пълни с ужас. Децата като нея, Били и малкия Франк боледуваха често, но майките... Когато майките боледуваха, светът сякаш се разпадаше на парченца. Филис се почувства виновна и грабна брат си за другата ръка. — Хайде, Били, стига си се усуквал. Тръгвай веднага.

Били се нацупи и сърдито подритна парче чакъл, но не посмя да спори. Знаеше, че му се пише лошо.

Известно време тримата крачеха забързано и безмълвно. Слънчевите лъчи палеха голите им глави и ръце. Понякога, в такъв следобед, те събуваха чорапите и обувките и хукваха през сочната зелена трева, която бе избуяла покрай пътя. Друг път спираха да берат цветя или вземаха по една пръчка и започваха да ровят в някоя канавка с надеждата да открият съкровище. Беше им приятно да се чувстват свободни, след като цял ден бяха седели на коравите чинове в мрачната училищна стая, където госпожица Кийвъл не спираше да ги хока с пискливия си глас и да ги плаши с пръчката, която държеше подпряна в ъгъла.

Но днес бе по-различно. Тревогата на Сара се бе пренесла и върху другите две деца и сега вече дори Били не хленчеше, а крачеше бързо край тях, забравил за пришките от обувките.

От селското училище до тях имаше някъде към два километра. В началото пътят бе доста стръмен, след това заобикаляше хълма и най-накрая се спускаше рязко надолу към долината, където се намираха техните къщи. От последния завой преди шосето можеха да се видят домовете, подобни на кукленски в тясната падина долу — три каменни жилища, разположени перпендикулярно на пътя, с малки цветни градинки и отделени с пътечки от зеленчуковите градини, които се простираха от едната страна на хълма. Къщите бяха съвсем еднакви, с изключение на тази, в която живееше Сара. Тя бе най-близо до шосето. Пред нея имаше малка дървена веранда, а по портата се виеше дяволски нокът. Градинката пред къщата на Филис бе оградена с нисък зид, от който се стелеха на талази цветовете на клематиси и майски сняг.

Много често след този последен завой някое от децата спираше и се провикваше: *Ето я нашата къща!* или *Виж! Мама е в градината! Дайте да ѝ помахаме!*, защото тази гледка в края на тежкия ден бе за тях тъй приветлива, както оазиса за пътешественика, изгубил се в пустинята. Но днес никой не тръпнеше при мисълта за завръщането у дома, защото и тримата бяха обзети от мрачните предчувствия, които ги тормозеха по-силно под жаркото слънце и покрай смълчаните и опустели домове и градини.

Били пак започна да се дърпа и Сара усети нов прилив на нервен плач. И тя не знаеше защо е толкова притеснена, но черните мисли я преследваха цял ден и сега тя бе по-уплашена от всякога. Може би ако беше намерила някой, с когото да сподели тревогите си, щеше да ѝ е по-леко — по-голяма съученичка или учителка. Но по-големите момичета, които скоро щяха да тръгнат по широкия свят и сами да изкарват прехраната си, смятаха, че е под достойнството им да говорят с деветгодишните и ѝ обръщаха гръб винаги, когато я видеха да приближава. А госпожица Кийвъл бе ужасна жена. Нямаше дете, което да е толкова смело, че да я заговори *първо*, а когато тя питаше нещо, винаги съществуваше опасност да си навлечеш редовните три удара с пръчката в ъгъла, ако не внимаваш какво казваш. Вкъщи си нямаше никой. Живееха сами двете с майка си. Нямаха си никой друг...

Сара не бе в състояние да се бави повече и пусна ръката на Били.

— Нали ще се оправите оттук? Ето, почти пристигнахме.

— Да, ще се оправим, Сара — рече ѝ Филис. — Ти върви.

— Сигурна ли си?

— Да, разбира се. Ела после да играем на дама или на въже.

— Добре. — Опитваше се да се държи нормално, но без особен успех.

Сара препусна надолу по хълма към къщи. Ластикът, който държеше буйните ѝ къдрици в опашка, се разхлаби. Тя го дръпна и пъкна в джоба на престилката си, без да спира. Краката ѝ едва я удържаха на последния стръмен склон. Със сетни сили тя сви по пътеката и прекоси градинката пред къщата.

Много често в такива следобеди държаха вратата отворена, за да проветрят и стоплят къщата, докато огънят, пален, независимо от времето за топлене на вода и готвене, бе изгасен. Днес обаче вратата бе затворена. Сара съвсем се уплаши. Тя вдигна резето и влезе.

Вратата водеше право в малката дневна, ниска стая с каменен под. Сега тя бе празна. Още по-лошо, огънят бе изгаснал и всичко стоеше непокътнато от сутринта, когато Сара тръгна за училище. Закуската си стоеше на масата, покрита с чиста карирана покривка, хлябът бе на дъската, а в чашата с чая, който Сара не успя да допие, се бе образувал каймак.

Сара се втурна към вратата за стълбището и я отвори.

— Мамо! — извика тя. — Добре ли си, мамо?

Тишина.

— Мамо!

Тя се втурна нагоре по стъпалата, а обувките ѝ затропаха по тесните голи дъски. Вратата на горния край на стълбището бе отворена и през нея влизаше малка светлина. Тя водеше към спалнята на Сара, а до нея бе тази на майка ѝ.

Сара обичаше стаичката си, украсена с прясно колосани пердета и чергата в ярки цветове, която направиха двете с майка си с остатъците от чеиза ѝ. Повечето от децата, които Сара познаваше, трябваше да делят стаята си с няколко братя и сестри, някои дори спяха с родителите си, но тъй като татко ѝ бе починал в Индия, когато била съвсем малко бебе, тя бе единствено дете и тази спалня бе само нейна. Днес обаче тя я прекоси, без да ѝ обръща никакво внимание, защото от притеснение сърцето ѝ сякаш се канеше да изскочи от крехките ѝ гърди.

— Мамо!

Беше дръпнала пердето, преди да тръгне за училище и сега светлината, която нахлуваше през прозореца, палеше безмилостно тясното легло и жената, легнала в него. Рейчъл Томас бе само на двадесет и осем години, но изглеждаше два пъти по-стара — изпитото ѝ лице бе покрито с капчици пот, а гъстите ѝ кестеняви къдрици лежаха сплъстени на оповръщаната възглавница. Болката бе издълбала големи тъмни кръгове под очите ѝ, а бузите ѝ бяха хлътнали под високите и нежни скули.

Сара изохка уплашено и притаи дъх. Това призрачно лице не приличаше на мама — мама бе красива, с големи, блестящи очи, макар и леко напрегнати, постоянно се смееше, дори когато бе уморена. Миналата седмица двете със Сара бяха излезли на разходка в гората зад къщата. Когато привечер се захлади, мама я хвана за ръка и двете припнаха по пътеката по-скоро като сестри, отколкото като майка и дъщеря. Бягаха, докато бузите на мама се зачервиха и тя се облегна на дувара, за да си поеме дъх — тогава тя отметна глава назад и се разсмя, а равните ѝ и бели като бисери зъби грейнаха между червените ѝ устни. Само ръцете ѝ не бяха особено красиви — тънките ѝ пръсти бяха покрити с пришки от иглата и куките и подпухнали от работата по къщата и детето. Но Сара не гледаше ръцете ѝ. Тя гледаше пищните гърди под раираната памучна риза, тънката талия, дългите крака, които

се показваха изпод полата от шевиот, буйните кестеняви къдри и си мислеше: *Когато порасна, искам да съм като мама.*

Сега Сара се държеше за рамката на вратата и наблюдаваше с широко отворени и уплашени очи изкривената карикатура на цялата жизненост и красота, която притежаваше майка ѝ. Неясната тревога, която цял ден я мъчи, се сви на възел и заседна до сърцето ѝ.

— Мамо! — уплашено прошепна тя.

Рейчъл размърда глава на възглавницата.

— Сара... ти ли си? — Гласът ѝ едва излизаше.

Сара направи плаха крачка към леглото.

— Да, мамо.

— Сара... ела... опитай се да ме вдигнеш... Едва... дишам.

Тя отиде до леглото с неохота и събра всички сили, за да не повърне.

— Боли ли те още коремът, мамо? — промълви Сара.

— Да... не... Всичко ме боли... — задъхваше се Рейчъл. — Помогни ми да стана...

Опита се да се надигне, докато Сара я повдигаше, но в момента, в който главата ѝ се изправи, тя се наклони напред, зави ѝ се свят и се залюля, а Сара се паникьоса и я положи обратно на възглавницата.

— Мамо... мамо, какво ти има? Да извикам ли лекар, мамо?

От сутринта я питаше все това, но всеки път майка ѝ, ѝ отговаряше с категорично: *Не!* Въпреки непоносимата болка, Рейчъл продължаваше да мисли за сметката, която лекарят би направил — сметка, която едва ли можеше да плати. *Боли ме стомахът, ще ми мине*, каза тя сутринта и тогава, преди да я обземат ужасните предчувствия, Сара ѝ повярва. Мама си знаеше най-добре. Щом като казва, че няма нужда от лекар, значи въпросът е приключен. Тя бе голям човек и винаги бе права. Сега обаче...

Сара погледна майка си и разбра категорично, че този път не е била права.

Господи, защо не споделих с някого?, уплашено се питаше Сара. Дори госпожица Кийвъл... Но госпожица Кийвъл едва ли щеше да си мръдне дори пръста. Тя никога не бе помагала на никого, а още по-малко на Сара и на майка ѝ. Сара беше забелязала, че госпожица Кийвъл не може да я понася и си го обясняваше евентуално с това, че

Рейчъл бе тъй хубава и жизнена, а учителката — безлична и скучна жена.

— Мамо, да повикам ли лекар? — повтори въпроса си тя.

Рейчъл едва помръдна глава на възглавницата и промълви нещо, което Сара не разбра. Тя се наведе по-близо и напрегна слух.

— Какво каза, мамо? Какво да направя?

С огромни усилия Рейчъл събра последни сили. Тя протегна студената си и влажна ръка и улови Сара.

— Кажи на господин Морс — едва прошепна тя. — Чу ли ме? Кажи на господин Морс.

Сара кимна, макар че бе доста озадачена.

Тя, разбира се, познаваше господин Морс — господин Морс от „Чутън Лий хаус“, чийто род притежаваше цялата долина от поколения насам, а освен това бе и собственик на няколко фабрики в Бристъл. Всички в Чутън Лий познаваха господин Морс, въпреки че Сара, както тя си помисли с известна доза превъзходство, вероятно го познаваше по-добре от много други, защото майка ѝ бе шивачка на втората му съпруга, Бланш. Тя бе работила още за първата му жена, Роуз, но по онова време била не точно шивачка, а помощничка, защото била наета да чиракува при мадам Дюпон, известна моделиерка в Бристъл с голяма клиентела. На Сара никога не ѝ омръзваше да слуша разказите за това време и въпреки че ги бе слушала толкова много пъти, че вече ги знаеше наизуст до най-малката подробност, продължаваше да врънка майка си да ѝ разправя за това как пристигнала на седемнадесет години в „Чутън Лий хаус“ и заедно с госпожа Дюпон ушила новите тоалети на госпожа Роуз Морс. Най-любими ѝ бяха описанията на елегантните тоалети с буфан ръкави и подплата от тафта, която шумоляла при всяко движение и които майка ѝ изработвала заедно с екзотичната си работодателка по образец на модели, доставяни от парижки модни салони. Някой път, докато разказваше, майка ѝ бръкваше дълбоко в скрина и вадеше малки парченца плат, останали от онова време — кадифени и сатенени, копринени и кашмирени в наситени алени, жълти и електриково сини краски.

В скрина имаше и по-нови парченца, но те бяха в меките пастелни цветове, които бяха модерни в момента, обаче на тях им липсваше романтиката на миналото. Госпожа Роуз Морс бе починала и

втората съпруга на господин Морс, вдовица със син от първия си брак, не бе тъй симпатична като първата, защото бе претенциозна и вечно недоволна, постоянно променяше моделите и държеше майка ѝ до късно, вместо да я пусне да се прибере при детето си. Рейчъл вече не живееше в „Чутън Лий хаус“. Не ѝ се налагаше, след като имаше малка къщичка в имението. А госпожа Дюпон отдавна се бе оттеглила от занаята, почти сляпа от дългите години взирание в иглата. *И с мен така ще стане, Сара*, ѝ бе казала веднъж майка ѝ.

— Защо го правиш тогава? — уплашено бе попитала Сара.

— А как иначе ще живеем? — бе отвърнала майка ѝ през смях. — Все пак е по-добре, отколкото да съсипвам ръцете си с пране или краката си с търкане на подове.

Сара не бе съгласна. Според нея зрението бе много по-важно от външния вид.

— Радвай се, че имам работа — бе добавила майка ѝ. — Благодарение на господин Морс, сигурна съм. Оная никога нямаше да ме вземе. Щеше да си докара някоя шивачка от Бристъл с префърцунено френско име, макар че съм доказала, че не съм по-лоша от тях. Но ако не беше господин Морс, сега щях да съм без работа. Той винаги е бил много добър към нас.

— Сигурно, защото татко е загинал заради родината си на фронта — бе предположила Сара, а Рейчъл бе зареяла поглед, както правеше винаги, когато станеше дума за бащата, когото детето никога не бе виждало.

— Защото господин Морс е джентълмен, ето защо — бе отвърнала тя. — Някои го хулят, защото притежава долината и почти всички хора в селото изкарват прехраната си покрай него. Но това си е чиста завист. Запомни, детето ми, че господин Морс е *добър човек* и никога не вярвай на хорските приказки.

Сега, докато седеше до майка си и се вглеждаше в бледото ѝ лице, покрито със ситни капчици студена пот.

Сара си спомни този разговор. Господин Морс е добър човек и според майка ѝ той щеше да помогне. Но как...

— Рейчъл! Рейчъл! Тук ли си? — извика някой от долния етаж.

Сара скочи, пусна студената потна ръка на майка си и се втурна към вратата.

— Госпожо Стикланд! — обади се тя и чу стъпките на жената нагоре по стълбите.

— Добре ли си, Рейчъл? Фил тъкмо ми каза, че Сара ѝ се оплакала, че си болна... — Тя изведнъж млъкна, когато застана на вратата и забеляза безжизненото тяло на леглото. — Господи, Рейчъл, какво ти е?

— Болна е — едва промълви Сара.

— Виждам. Защо не ми каза? От сутринта ли лежи така?

Сара не успя да каже нищо. Доли Стикланд отиде до леглото, опна одеялото и пооправи сплъстените кичури от бледото лице. Очите на Сара се напълниха със сълзи. Сега бе малко по-спокойна, че не е сама.

— Защо не си извикала лекар досега? — смръщи се Доли. — Господ да ни е на помощ! Виж я само, Сара!

Детето погледна и избърса сълзите си с ръка. Главата на майка ѝ бе килната на една страна, а очите ѝ — склопени. За миг Сара помисли, че е мъртва.

Доли продължаваше да оправя косата на болната, като че ли се надяваше като по чудо да я свести така.

— В безсъзнание е — обясни тя. — Да не ти казвам какво ще стане, ако не докараш лекаря веднага. Достатъчно време е загубила вече.

— Каза, че не иска... — понечи да се оправдае Сара, защото не искаше да я винят, че е оставила майка си на произвола на съдбата.

— Ти сега не я слушай нея — грубо я прекъсна Доли. — Веднага тичай и води доктора. Кажи му, че е спешно. Кажи му, че аз го викам. — Тя прекоси стаята, хвана Сара за раменете и я упъти към вратата. — Хайде, отивай и бързо. Чуваш ли ме?

Детето ѝ кимна. На прага тя се поспря и обърна, за да хвърли още един поглед на майка си. Сега, докато я гледаше така отпусната, бе много по-уплашена от сутринта, когато я чуваше да повръща и охка.

Сара хукна и обувките ѝ затрополиха по стълбите като ехо от запъхтияния ѝ пулс. Филис и Били бяха приседнали на каменния праг пред къщата и се взираха любопитно през отворената врата, но Сара излетя покрай тях, без да обели и дума.

Пътят към селото бе доста стръмен, но тя бягаше с всички сили, въпреки че сърцето ѝ щеше да се пръсне, а краката едва я държаха. От

време на време намаляваше крачка, но все ѝ се струваше, че върви толкова бавно, че не издържаше, и пак със сълзи на очи събираше сили и хукваше. Когато стигна до първия ред къщи, едва дишаше, а докато препускаше надолу покрай кръчмата, параклиса и бакалията, силна болка започна да я прерязва до корема.

Къщата на лекаря бе на другия край на селото. Приятна, но скромна постройка встрани от пътя, скрита зад висок плет. Сара сви по пътеката и заудря камбанката, закътана сред бръшляните по портата. Никой не отвори и Сара опита отново. Тогава се появи прислужницата на доктора по бяла колосана шапчица и престилка с къдрици. Сара я позна — беше една от *каките*, които предната година завършиха училище.

— Може ли да говоря с лекаря? — едва успя да попита задъханото дете.

— Съжалявам, няма го — отвърна Еди.

Отново я обзе ужас.

— Трябва да говоря с него. Мама... мама е много болна... много е зле. Госпожа Стикланд ми заръча да го доведа веднага.

— Нали ти казах, че го няма — повтори Еди с надменен глас. Беше доволна, че може да упражни мъничкото власт, която притежаваше.

Вратата се затръшна.

Сара не можеше да повярва на очите си. Обзе я пълна паника и чувство за безпомощност. Дали да звъни пак? Но докторът го няма така или иначе. Захапа юмрук и се зачуди какво да прави. Тогава се сети за последната воля на майка си. *Кажу на господин Морс* ѝ бе заръчала тя.

Ами, да! Господин Морс бе влиятелен човек, можеше да направи всичко. А и нали мама все казваше, че е добър и мил, не като останалите богаташи. Защо не се сети по-рано! Трябваше да отиде първо при него. Тази нафукана Еди никога нямаше да се осмели да му затръшне вратата под носа.

Сара се обърна и хукна по пътеката, сякаш подгонена от всички демони на ада. Еди, която надничаше през пердето и се чудеше дали не е превишила правомощията си, като е отпратила момичето, без да посочи местата, където евентуално би могла да намери лекаря, я видя

и се учуди каква е причината за този луд бяг. Но това поне поуспокои съвестта ѝ.

— Сигурна съм, че си търсеше белята! — предположи Еди. — И сега хукна, преди да са я хванали!

Сара не знаеше, че я наблюдават, захлопна с трясък портата и пое надолу по пътя.

„Чутън Лий хаус“ бе на около километър и половина от селото, но това не я плашеше. Неведнъж бе минавала по този път с майка си и познаваше всеки метър от пътя. Плашеше я спешността, с която трябваше да се озове на мястото. Бягаше с всичка сила, едва си поемаше дъх, боляха я краката; подути и спарени в тесните обувки, те едва я носеха по стръмния път.

Най-после стигна билото на хълма и от него се откриха комините на „Чутън Лий хаус“. Шосето беше пълно със завои, а прекият път минаваше през полето. Сара не знаеше накъде да поеме. Полето бе част от фермата на господин Морс. През лятото там винаги пасяха стадо крави, а понякога дори и биволи. Сара бе селско дете, но се боеше от добитъка, който погваше всеки, влязъл в тяхното поле, като глутница хрътки подир лисица. А големият черен бик бе направо ужасен. Ала днес момичето бе готово на всякакви жертви. Сара се поспря на портата и се огледа. Кравите бяха в доста отдалечено кътче на поляната, пасяха и гонеха с опашки нахалните мухи. Бикът никакъв не се виждаше. Сара събра поли и прескочи оградата. Хукна с всички сили, като се препъваше в буците пръст и не смееше да погледне назад, за да не види кравите подире си. Когато стигна до портата в другия край на полето, тя я прескочи и тупна на пътеката, която водеше към портала на „Чутън Лий хаус“.

— Ей! Какво правиш тук? — стресна я дрезгав глас. Сара се обърна и видя един мъж, който подстригваше избуялия плет. Беше по риза, ръкавите бяха навити до лакътя и под тях се подаваха възлести мускулести ръце, загорели до тъмнокафяво от слънцето. Панталоните му бяха привързани с дебел канап, а на главата му бе нахлупена вехта шапка, която пазеше обветреното му лице от слънцето. Видът му бе също толкова страшен, колкото и гласът му, но Сара веднага го позна и се успокои.

— Извинете ме, господин Пю, но ужасно бързам.

— Сара Томас! Знаеш ли как ме стресна?

Еймъс Пю беше началник на фермата от двадесет години. Въпреки че общо взето предпочиташе по-скоро да е с кравите, отколкото с приятели, и бе толкова склонен да разговаря с хора, колкото и с трънките, той обичаше децата, стига да не рушат плетовете и да не тъпчат тревата и ги знаеше по име.

— Съжалявам, но бързах да се скрия от кравите — отвърна Сара, стана и започна да чисти колената си от тревата. — Или бика...

Еймъс Пю се разсмя с дрезгав глас като скърцаща врата.

— Той не е опасен. Добричък е като бебе. Как няма да е мил, като е заобиколен от толкова мадами! — Млъкна изведнъж и се вгледа в лицето на Сара. — Какво ти е, малката ми?

Сара изтри нос с опакото на дланта си. Сега не ѝ бе до обяснения.

— Добре съм. Трябва да вървя...

Тя отново хукна, първо по пътя, между високите наклонени сенки на пилоните на портала, а след това по алеята, която водеше към къщата. В подножието на малкото каменно стълбище тя се разклоняваше и Сара пое по тази, която заобикаляше къщата и стигаше до павираната конюшня. Беше минавала по този път с майка ѝ, когато идваше да върши работа тук. Макар и да бързаше, нито за миг не ѝ мина през ума да тръгне по най-краткия път — по стълбите на централния вход. Сара нямаше още и десет години, но вече си знаеше добре мястото.

В „Чутън Лий хаус“ следобедът бе горещ и задушен, както на полето. Слънцето вече заничаше, но бе все така силно и сякаш се отразяваше на жежки талази от сивите каменни стени и лъскавите стъкла на прозорците. Вратите на конюшната стояха отворени, което значеше, че конете са излезли на паша, за да похапнат сочна лятна тревица. От отворения прозорец на кухнята нито един звук не нарушаваше сънливата тишина — нямаше тракане на тенджери и тигани, не се чуваха виковете на Кук, която все намираще за какво да се скара на Лизи, глупавата миячка. И в конюшната нямаше пукнат човек — по това време на годината работата тук намаляваше, за разлика от ловния сезон, когато всички жужаха като пчелички от ранно утро до късна вечер. Почти неестественото спокойствие притесни Сара още повече.

Ами ако не открия никого! помисли си тя. Ами ако се окаже, че съм останала само аз на този свят! Обзе я ужас.

Ала изведнъж гръм и трясък нарушиха тишината. Сякаш цялата земя започна да вибрира в тон с пухтящия мотор на месинговото чудовище на колела, което се зададе иззад ъгъла на къщата. Местните жители го наричаха *моторизираната кола* на господин Гилбърт Морс.

Когато си купи преди една година този елегантен немски „Бенц“, той предизвика фурор в селото. Децата тичаха подире му по улицата, конете хукваха уплашено. Като го видя за пръв път, Сара изтича чак до вкъщи, за да разкаже всичко на майка си, а вълнението не ги напусна няколко дни. Оттогава колата бе станала обичаен елемент от пейзажа на Чутън Лий и хората постепенно свикнаха с нея. Дори се заговори, че след като фабриката на господин Морс в Бристъл вече произвеждаше двигатели за тези коли, нищо чудно след някой друг ден да плъзнат повече такива чудовища из селото. Но Сара, която не разбираше нищо от двигатели, не бе надавала ухо на тези приказки. За пръв път тя виждаше колата от толкова близо. Затова се долепи до стената на конюшната и обели белтъци от ужас, докато возилото трополеше по паветата право към нея.

Шофьорът, кацнал на черната кожена седалка и стиснал кормилото, което се подаваше върху дълга тръба измежду краката му, бе също толкова страшен, колкото возилото си — скрит под островърха шапка, с големи черни очила и огромна бяла мушама. Колата спря напред двора и продължи да се тресе, защото моторът още не бе изключен, а когато шофьорът свали шапката си и очилата, Сара установи, че това е самият господин Морс.

Неочаквано всички тревоги, които я мъчеха от един час, се изпариха и отстъпиха място пред страхопочитанието към господин Гилбърт Морс. Беше ѝ лесно на майка ѝ да го изкарва добър и възпитан човек, беше ѝ лесно да кара Сара да го моли за помощ, самата тя гледаше на него като на спасител, когато бе на километър и половина от къщата му. Но сега, изправена пред човека, който бе господар на цялата долина, на когото мъжете едва ли не козируваха, а жените се кланяха, Сара изпадна истински в паника. Сега тя стоеше, прилепена към стената, пръстите ѝ се впираха в дупките между камъните, а от устата ѝ не можеше да излезе нито дума.

Гилбърт Морс направи нещо, за да спре мотора на колата, и когато гръмотевичното боботене замря, той се обърна и погледна Сара. Тя забеляза как веждите му леко се присвиха и се сви още повече към стената в очакване да бъде наказана, че е влязла неканена в чуждия имот. След като Еймъс Пю ѝ се скара, че е бягала през полето, колко ли щеше да се разлюти Гилбърт Морс, задето се бе осмелила да влезе в двора на конюшните. А и сега изглеждаше тъй огромен и страшен, седнал в колата.

— Здравей, коя си ти? — попита я той. Тонът му не бе враждебен, но и не съдържаше нотки, които да успокоят Сара от страховете ѝ. Беше свикнала с мекия говор в Съмърсет. Липсата, на каквато ѝ да е акцент правеше говора му студен ѝ остър като хапещия студ на декемврийско утро. Сара нервно прекрачи, но се спря, без да сваля очи от подобния на бог мъж, седнал в блестящата си месингова колесница.

Беше доста мургав — с тъмна коса, леко прошарена само на слепоочията, тъмни вежди, изписани, но буйни, и тъмни мустачки, които огромната бяла мушама подчертаваше още по-силно. Гилбърт Морс бе на четиридесет и две години и повечето от познатите смятаха, че младее благодарение на свежата си кожа и дълбоките сини очи, но на Сара ѝ изглеждаше внушителен като новия крал Едуард и стар като библейски патриарх.

— Ела! — рече ѝ той.

Тя пристъпи напред с неохота, стиснала престилката си с потни ръце. Но брадичката ѝ бе високо вдигната, а погледът ѝ почти дързък, въпреки напрежението, което я бе обзело.

Когато го наближи, забеляза, че той присвива очи.

— Ти си Сара, нали? — Този път в гласа му звучеше изненада.

И Сара остана учудена. Никога не си бе представяла, че господин Морс ще я познае толкова бързо. Вярно е, че един-два пъти беше идвала в къщата с майка си, а веднъж той дойде в училището им, за да раздаде наградите за старание и добро поведение. Но въпреки това...

— Да, господине — прошумоля тя.

Той стана, измъквайки се иззад високото кормило, и подскочи през страничния отвор на колата на паважа. Като се изправи пред нея, ѝ изглеждаше също толкова огромен, както докато седеше в колата, тъй като Сара, макар и висока за възрастта си, едва му стигаше рамото.

— Какво те води насам? — Сините му очи бяха пронизващи и хладни като гласа му и се впиваха в нея като мразовит декемврийски вятър.

— Мама ме изпрати — започна да се оправдава тя.

Погледът му съвсем я прониза.

— Майка ти ли?

— Да, тя работи като шивачка при госпожа Морс.

— Знам я — кратко рече той. — За какво те изпрати?

В този момент Сара усети как тревогата за майка ѝ е много по-голяма от страха от господин Морс и думите шурнаха от устата ѝ.

— Много е зле, наистина е много зле... А докторът го нямаше и слугинята му не ми каза къде е и аз не знаех какво да направя. Тогава се сетих, че мама ми каза да ви кажа и...

— Какво ѝ е на майка ти? — попита той.

Сара описа състоянието на Рейчъл.

— Моля ви, господин Морс, помогнете ми! Защото иначе сигурно ще... И аз не знам какво ще стане!

Гилбърт Морс се загледа замислено в детето, което стоеше пред него. Беше смешен дребосък, кльощава, буйната ѝ коса бе разрошена, а полата ѝ бе на петна от тревата, в която бе падала. Ала очите ѝ, с цвят на синчец, бяха открити и честни, а на тях бе изписана решителност, която за никого не можеше да остане скрита. Може и да преувеличаваше, разбира се, както правеха понякога децата. Но нещо го накара да повярва напълно на думите ѝ.

Той се върна при колата и взе шапката и очилата от седалката.

— Мисля, че знам къде ще открием доктор Хейли по това време на деня — каза ѝ той.

Сара остана на мястото си, защото не знаеше какво да направи, но той ѝ посочи колата.

— По-добре ела с мен.

Тя остана на мястото си. Куражът ѝ вече бе доста изчерпан и мисълта, че трябва да се качи и вози в странното возило заедно с внушителния господин Морс, я ужасяваше.

— Мога и сама да изтичам до вкъщи — смотолеви тя. — За колко няма да стигна. Ще мина през поляната, както на идване.

Той прикри усмивката си.

— Не се съмнявам в това, но имам чувството, че днес си тичала достатъчно. Освен това трябва да дойдеш и да обясниш на доктор Хейли какво ѝ е на майка ти. Хайде, скачай в колата.

Той я хвана под мишниците и ѝ помогна да се качи. Миризмата на напечената кожа и бензиновите пари от горещия мотор накараха Сара да сбърчи нос, но тя седна покорно на седалката и дръпна полата си върху наранените си колена. Гилбърт Морс извика на Джо, отговорника на конюшните, и той изскочи от една барака, където явно се излежаваше в горещия летен следобед.

— Запали я, Джо — заповяда му Гилбърт и седна до Сара. Момчето започна да върти някаква дръжка отпред, като пуфтеше и се задъхваше от усилието. След няколко опита моторът запали и колата взе да боботи както преди. Гилбърт намести някакви ръчки и когато направи рязък завой в двора, Сара се хвана силно за седалката.

— Сигурен съм, че доктор Хейли е в „Литъл Очърд“ — опитваше се Гилбърт да надвика шума на мотора. — Не се и съмнявам, че ще каже, че е там по работа, но според мен редовните му посещения се дължат много повече на гостоприемството на Кори Кумз и бездънните му бутилки бренди, отколкото на лумбагото му.

Сара мълчеше. Беше учудена и не знаеше как да отвърне на тези му думи. Капитан Кумз от „Литъл Очърд“ бе един от най-тачените мъже в района и стоеше може би само едно-две стъпала под самия господин Морс. Освен това той бе офицер от запаса, което винаги бе впечатлявало Сара силно, тъй като бе дете на един най-обикновен войник.

„Литъл Очърд“^[1] беше между „Чутън Лий хаус“ и селото и както подсказваше името, се намираше сред ябълкова градина, която я отделяше от пътя. Когато колата се промуши през раззеленилите се преплетени клони, Сара установи, че господин Морс е прав — понито на доктор Хейли стоеше търпеливо, завързано за един пилон.

Гилбърт Морс натисна спирачки и тя скочи и отиде да позвъни. Сега, когато уважаваният мъж бе на няколко крачки от нея, готов да ѝ окаже подкрепа, ако се наложи, тя без притеснение обясни на прислужницата на капитан Кумз за какво е дошла. След няколко минути на вратата се появи доктор Хейли със старата си докторска чанта и зачервени бузи.

— Каква е тая дандания? — започна той, но когато забеляза колата, додаде: — А, Морс! Какво те води насам?

— Дошъл съм за теб — кратко му обясни Гилбърт. — Добре, че знам къде да те търся. Майката на Сара е много болна, трябва веднага да отидеш да я видиш. Бързо яхай мързеливото си пони и бягай, ако не искаш да загубиш един пациент.

— Пациент ли? Рейчъл Томас? — почти презрително отвърна доктор Хейли.

— Защо, как другояче ще наречеш човек, който има нужда от твоята помощ? — рече Гилбърт с отявлен сарказъм. — А ако те притеснява хонорарът, знай, че аз ще плащам. Рейчъл Томас е отлична шивачка — ако ѝ се случи нещо, преди да е завършила есенните тоалети на Бланш, никога няма да ти простим. Затова побързай, приятелю. Налага се да помислиш повече за медицината, отколкото за брендито.

Сара забеляза как лицето на доктора почервения още по-силно и се запита колко ли ще са хората, които биха се осмелили да разговарят с него по този начин. Тя не се засегна, когато чу, че единствената причина, поради която господин Морс си прави целия този труд, е, за да осигури нови тоалети на жена си. Такива бяха правилата на живота — всеки си знаеше мястото в обществото и богаташи като господин Морс винаги преценяваха по-нисшестоящите според ползата, която можеше да се извлече от тях.

Доктор Хейли отвърза понито и го възседна клатушкайки се. Той силно дръпна юздите и животното хукна, усещайки състоянието на стопанина си. Сара бе готова да тръгне след тях, но Гилбърт Морс я извика, подхилквайки се.

— Аз ще те закарам, Сара. Чакай само малко да изчакаме лекаря да се отдалечи. Не искам да го изпреварвам, защото може да уплаша коня му и да отпрашат чак в Бристъл.

След време Гилбърт бавно потегли към пътя и зави в, посока, къщата на Сара. В този момент тя не се сети да го пита откъде *знае* къде живеят, но след време, когато си спомни, си го обясни с това, че хора като господин Морс знаеха всичко.

Когато приближиха, тя видя понито на доктора да пасе спокойно пред къщата им. Но докато Гилбърт паркираше колата си на най-широката павирана пътека, тя с изненада забеляза лекаря да излиза от

къщата им и да мята чантата си връз коня. Сърцето ѝ подскочи от радост. Сигурно майка ѝ е оздравяла. Вече няма нужда от лекар.

Гилбърт леко наближи, за да не изплаши понито, и попита:

— Е?

Доктор Хейли протегна ръце встрани, а изразът на лицето му изпълни Сара с ужасно предчувствие. То се разля по вените ѝ и се пръсна из цялото ѝ тяло. Чувстваше се тъй премаляла, че не бе в състояние да помръдне.

— Е? — повтори Гилбърт.

Хейли поклати глава.

— Твърде късно — рече. — Отишла си е.

[1] Малка овощна градина (англ.). — Б.пр. ↑

2.

Имението „Чутън Лий“, собственост на рода Морс от поземлената реформа през шестнадесети век, се простираше на шестстотин хектара земя наред съсърсетската шир, между Бристъл и мендипските възвишения. Граничещо от три страни с херцогството, то обхващаше две гори и малко гористо езеро в пределите на селото Чутън Лий и плодородна земя, достатъчна за поддържането на пет малки ферми. Четири от тях бяха дадени под наем, а петата, „Семейната ферма“, бе част от Голямата къща. Когато дядото на Гилбърт, старият Робърт Морс, бил господар на тези земи, той ги управлявал с помощта на назначен от него управител и армия наемни работници, и въпреки че често ходел на лов по време на ловния сезон, успявал да вземе необходимите решения и да ръководи персонала. Синът му Джон обаче не се интересувал кой знае колко от земята, а още по-малко от лов, стрелба и други *джентълменски занимания*. Голямата му страст били парните локомотиви, които като малък гледал да димят по новите релси в съседната долина, и когато най-неочаквано получил наследство от дядо си по майчина линия, когото смятали за разорен, пред него се открили неограничени възможности. И веднага щом излязъл от енорийската църква, в която се отбил, за да се помоли за душата на стареца, който цял живот се лишавал, за да остави всичко до стотинка на любимия си внук, поел за Бристъл, където заедно с двама бедни, но запалени като него приятели, се заел да произведе парна машина, като тези, които тъй го пленили.

Като по някакво чудо опитът му се оказал успешен — дори много повече от успешен. Дали благодарение на ентузиазма и подкрепата, дали защото бил по-хитър бизнесмен, отколкото роднините му смятали, не се знае. Независимо от причината, фабриката процъфтяла и скоро се превърнала в проспериращо предприятие, за което работели над петдесет души.

На шейсетгодишна възраст Робърт срещнал смъртта по време на обичайния си лов и Джон решил да назначи управител, който да се погрижи за фамилията имот. Гилбърт, единственият му син, продължил

традицията, защото и той като баща си нямал слабост към земята. И той се интересувал повече от инженерство, въпреки че се пробвал в Сити, за да не скърши хатъра на майка си, която гледала на процъфтяващата бизнес империя като на долнопробно занимание. След смъртта на Джон той не изпускат от око фермата, но оставил управителя да се грижи за нея.

От двадесет години тези функции се изпълняваха от Еймъс Пю. Благодарение на неговите солидни познания сто и петдесетте хектара бяха най-плодородната и подредена ферма в района.

Той бе селски човек до мозъка на костите си, затворен и кротък мъж с благи кафяви очи, досущ като на холандските крави, които пасяха кротко около „Чутън Лий хаус“ и кожа, загоряла, и загрубяла от постоянното излагане на мраз, и на пек. Еймъс ставаше преди изгрев и си лягаше с кокошките. Може и да имаше друг мерак, освен да дава всичко от себе си, за да поддържа фермата на семейство Морс в отлично състояние, но за него никой не бе чувал.

Жена му обаче бе замесена от друго тесто. В селото се говореше, че Берта Пю е проклета и опърничава и никой не можеше да се начуди как е успяла да омотае в мрежите си приличен човек като Еймъс.

Берта беше едра и припряна жена. Косата ѝ бе прибрана в хлабав кок и често падаше на кичури по набитото ѝ лице. Имаше големи и чевръсти ръце, а огромните ѝ крака бяха обути в практични боти, които пазеха от калта във фермата. С това обаче се изчерпваха сходствата ѝ с обичайната селска жена. Очите ѝ бяха малки и зловни, но на фона на мазното ѝ дебело лице изглеждаха още по-малки и позловни. Гласът ѝ бе писклив и плачлив, освен в честите случаи, когато командваше изстрадалия си мъж.

Може би Еймъс Пю бе най-способният управител, който бе работил във фермата. Но Берта лично смяташе, че е глупак и го третираше по този начин през по-голямата част от времето. Според нея не можеше да не си кръгъл идиот, след като години наред се блъскаш за чуждата земя, вместо да си купиш или поне наемеш собствена. Когато се омъжи за него преди петнадесет години, той вече работеше за Гилбърт, но тя бе убедена, че е призван да постигне повече и вярваше, че ако го ръчка и насърчава, ще постигне това, което според нея ѝ бе писано — собствена ферма, на която ще завиждат всички съседи. Но никакви подигравки и натяквания не успяха да я приблизят

поне с една стъпка към целта ѝ. Еймъс бе напълно доволен от положението си, а когато той си наумеше нещо, ставаше непоклатим като зъберите на Чедър Гордж на тридесетина километра южно от селото.

Ала жена му не смяташе, че нежеланието му да се издигне, е единственият му недостатък. Петнадесетте години брак не бяха успели да я дарят със семейството, което щеше да ѝ осигури високо положение в настоящето и сигурност в бъдещето. Нито веднъж на Берта не ѝ мина през ума, че липсата на деца вероятно бе по нейна вина. Тя открито и сърдито винеше Еймъс за неспособността си да зачене. Поради това, както и заради липсата на амбиции у него, тя го възприемаше като некадърен съпруг, а недоволството ѝ постоянно растеше и не ѝ даваше мира.

— Как можах да те взема! — казваше на Еймъс тя всеки път, когато някаква постъпка или пропуск я подразваше така, че да отприщи почти неконтролируемата ярост, която къкреше в огромното ѝ туловище. — Ти си най-големият некадърник, когото познавам!

В такива случаи Еймъс само я поглеждаше с търпеливите си кафяви очи, поклащаше глава и си намираще някаква работа във фермата, която не търпеше отлагане. Тогава само кокошките, които се разхождаха наоколо, пристъпваха в кухнята през отворената врата и оставаха единствените неми свидетели на гюрултията.

Тази топла юнска вечер обаче Еймъс нямаше как да се спаси, въпреки че по ливадите на фермата бе избуяла сочна трева, готова за коситба, и работа имаше колкото искаш. Той стоеше на прозореца на голямата кухня и наблюдаваше небето, което лилавееше над високите брястове, докато жена му се задъхваше от ярост.

— Как тъй, бе, Еймъс? Как можа да кажеш на Гилбърт Морс, че ще вземем онова момиче у нас? — питаше тя за седми или осми път, откакто се бе прибрал от полето, все тъй гневна, както в началото. — Ти да не си луд, бе?

— Какво друго можем да направя, Берта? — спокойно ѝ отвърна Еймъс. — Господин Морс дойде, докато работех на Високата ливада, и ме попита направо. Горкото дете! Майка му умря и то няма къде да отиде. Това е.

— Защо пък точно *тук* ще ми идва?

— Мисля, че имаме достатъчно място — обясни й Еймъс. — И без това си нямаме *наши* деца.

Последното изречение още повече вбеси Берта.

— Какво значение има това? Каква ни е тя? Никаква! Това, че нямаме деца, не значи, че трябва да прибираме всеки скитник и бездомник от околността.

— Никой не е казал това, Берта. Говорим за Сара.

— Че да не е малко! А той какво толкова се е загрижил за нея?

— Нали знаеш, че майка й работеше за госпожа Морс, а и за госпожа Роуз Морс преди това. Семейство Морс винаги се е грижило за работниците си.

Мисълта за подобна опека добави още жар в огъня, който лумтеше в гърдите на Берта. Руменото ѝ селско лице пламна, а месестата ѝ брада потрепери от възмущение.

— Че като е толкоз загрижен, да си я вземе у тях!

Еймъс се пообърна към нея и я погледна с учудени очи, че подобно нещо може *въобще* да ѝ мине през главата.

— Да я вземе в господарската къща? Ох, Берта, какви ги говориш!

— Какви ги говоря, кажи де! — Тя заобиколи масата и с яд тръшна буркана с туршия, който не бе успяла да прибере след вечеря. — Едва ли нейно височество госпожа Бланш Морс ще пусне тази клетница в къщата си. А аз трябва да го направя, така ли?

Еймъс се почеса по главата.

— Не си права, Берта, знаеш. Не става така. А и както вече ти казах, у нас има достатъчно място. Не съм очаквал, че ще го приемеш така. Мислех си, че... мислех си, че ще се зарадваш, че ще си имаш помощница в домакинската работа. Нали все мърмориш, че си имала много да шета, а няма кой да ти помогне...

За Еймъс това бе прекалено дълга реч. Изведнъж той млъкна, сякаш учуден от собствената си многословност.

— А можеш ли да ми кажеш каква ми е ползата от такова момиче? — изсъска Берта. — Да не мислиш, че знае какво е работа? Ами ако е някоя като майка си? Тогава ще видиш ти!

— Майка ѝ бе една прилична жена.

— *Прилична ли!* Прилична! Е, да, много прилично се е държала с един човек!

— Нали мъжът ѝ е починал в Индия...

— Това *тя* го казва. Някой да го е виждал? Никой. Дойде тук при тези възпитани хора с бебе и без мъж, прави се на такава и онакава, а после... От какво е умряла, а? Ей туй искам да знам! — изфуча тя.

Този намек накара Еймъс отново да се затвори в черупката си. Единственото, което ненавиждаше повече от постоянното мърморене на Берта, бяха клюките и обвиненията, отправяни без основание към тези, които не ги бяха предизвиквали. Защото Еймъс обичаше да мисли само добро за хората около него. Вероятно тази вродена доброта му даваше сили да търпи гневните изблици на Берта цели петнадесет години, без нито веднъж да се нахвърли върху нея или да ѝ каже да спре да бръмчи. Всеки път, когато се изправеше пред някакво несъгласие, или както той го наричаше *неприятно поведение*, Еймъс просто си излизаше, а ако това не бе възможно, се затваряше в себе си, където не му се налагаше да взема никакви решения, освен за земята, където нямаше врагове, а лисици, гарги или лошо време, най-важното, където кресливата Берта нямаше никакъв достъп.

— Дано времето да се задържи така още някой и друг ден — замислено рече, той, без да сваля поглед от моравото небе. — Да успеем да приберем сеното. Но като гледам небето... Задават се облаци.

Безочливият обрат в темата така вбеси Берта, че тя изгуби всякакъв контрол и стовари тъй силно юмрука си върху масата, че захарницата се залюля, а приборите подскочиха в чиниите.

— Еймъс Пю, понякога си мисля, че ти не си на себе си! Оставяш Гилбърт Морс да си играе с тебе както си иска, а когато се опитвам да наляя малко разум в главата ти, ти пак започваш да мелиш за едно и също — сеното, та сеното.

Еймъс не каза нищо. Можеше да обясни на Берта, че в този момент за него нямаше нищо по-важно от сеното, защото без него животните щяха да умрат от глад през зимата. А тя бе прекарала достатъчно време във фермата, за да знае, че животът тук зависи от времето. Но подобни приказки щяха съвсем да я извадят от равновесие. По-добре да я остави. Все ще ѝ мине най-накрая, макар че този път наистина не бе на себе си от гняв.

Той продължаваше да гледа през прозореца, когато чу боботенето на мотор и на пътя се зададе колата на Гилбърт Морс. Господарят му

седеше зад волана, облечен с обичайната шапка, очила и мушама, а до него се гушеше нещастно Сара.

— Идват — съобщи той невъзмутимо.

— Какво? — извиси глас Берта.

— Идват, господин Морс и Сара.

Жената се втурна към прозореца, сякаш за да се увери в думите му, а ядът ѝ изведнъж премина в паника.

— Тук? Не каза, че ще идват у нас. Господи, виж само на какво прилича къщата! Какво ти става, Еймъс?

Тя хукна към масата, грабна чиниите и приборите и ги остави в голямата каменна мивка. Не можеше и да допусне, че ще я сварят на тоя хал. Поддържаше добър ред в къщата и в никакъв случай не можеше да си представи, че ще остави друго впечатление у *господаря*. Докато прибираше недоядения хляб в кутията в килера, чу почукване на задната врата. Набързо събра трохите от дъската за хляб и ги пусна в мивката.

Еймъс отиде да отвори, а тя се върна в кухнята, развързвайки престилката си.

— Еймъс, надявам се, че не прекъсваме вечерята ви... — чу тя гласа на Гилбърт.

— Съвсем не. Отдавна се нахранихме — отвърна Еймъс спокойно, при което отново ѝ се прииска да го удари. При вида на остатъците от вечерята все още на масата той естествено можеше да излъже, че тъкмо стават! Тя припна напред, а в гърдите ѝ ядът се бореше с навика ѝ да се подмазва на богаташите, които тъй силно ненавиждаше.

— Добър вечер, господин Морс. Извинявайте за бъркотията вкъщи. Отплеснахме се в дълъг разговор и не сварих да оправя.

— Не се притеснявайте, госпожо Пю — успокои я Гилбърт. — Може ли да влезем?

— Ама моля ви се, разбира се!

— Това е Сара. Познавате ли се, госпожо Пю?

Берта отмести поглед от високия мъж към детето до него. Спретнатата, с чантичка в ръка, Сара изглеждаше тъй малка и нещастна. Косата ѝ бе прибрана с леко омачкана панделка, сукманът ѝ бе изпран и изпечен с ютия, а обувките ѝ лъщяха тъй, сякаш бе прекарала часове в старанието си да им придаде приличен вид. Но докато я разглеждаше

внимателно, Берта забеляза, че брадичката ѝ леко се вирва, а погледът, който срещна нейния, излъчваше непокорност.

Много е важна!, помисли се Берта.

— Разбрах, че искате да я вземем у нас, господин Морс — рече тя.

— Точно така. Знам, че искам прекалено много от вас, но Сара няма нито при кого, нито къде да отиде. Съседите я приютиха, когато майка ѝ умря, но и те нямат достатъчно място, за да я вземат за постоянно. Ако не се намери добра душа да я подслони, ще трябва да я предадем на социални грижи. Съмнявам се, че това ще е най-доброто за нея. Вече загуби достатъчно, за да я караме да се лишава от приятелите си и познатата обстановка и да я пратим да мизерства при чужди хора.

Берта събра всички сили, за да се овладее. Сега разбираше как господин Морс е успял да придума Еймъс да приеме предложението му. Но на нея тези номера не ѝ минаваха!

— Да не си помислите, че съм с кораво сърце, господин Морс — започна тя. — Напротив. Но ние вкъщи не сме свикнали да гледаме деца. Еймъс е навън по цял ден, а аз... — засмя се тя — аз едваmogвам. Няма ли да е по-добре да отиде в семейство, където ще срещне свои връстници? Трябва да има...

Гилбърт Морс наклони леко глава на една страна, сякаш смутен от думите ѝ.

— Много разчитах на вас, госпожо Пю. Преди да се обърна към съпруга ви, дълго размишлявах и не можах да се сетя за по-подходящо семейство от вашето. У вас има достатъчно място, а и Сара няма да ви създава проблеми, убеден съм. Освен това има и друго — добави той и вдигна ръка, за да подсказже на Берта да не го прекъсва, а после я отпусна върху нежните рамене на момичето. — Искам Сара да е наблизо, за да мога да я наглеждам от време на време. Както знаете, майката на Сара работи у нас дълги години, поради което се чувствам лично отговорен. Ако Сара е наблизо, ще мога вероятно и аз да участвам във възпитанието ѝ. Да ѝ бъде нещо като почетен попечител, ако ме разбирате какво искам да кажа. Искам да знаете, че нямам никакво намерение просто да я оставя тук и да забравя за нея. Сара има нужда от нас, от всички нас. Няма да я предадем, нали?

— Ами... — Берта бе започнала да свива платна. И тя не разбра точно как Гилбърт успя да постигне с нея същото, за което по-рано бе обвинявала Еймъс — хитро бе намерил начин да направи пробив в отбраната ѝ. Берта имаше високо мнение за собствената си добродетелност и държеше хората да я мислят за широка и добра душа, но не, в никакъв случай, и за глупачка. Не можеше да има никакво съмнение, че ако приеме това сираче, съседите ще останат силно впечатлени от благодетелната ѝ постъпка. В мислите ѝ вече отекнаха и леки нотки на снобизъм, който все повече я мъчеше, откакто разбра, че амбицията ѝ да се издигне в обществото е обречена на провал. Ала господин Морс обеща *лично* да се интересува от Сара. Така пред Берта се откриваше неустоимата възможност да осъществи важен социален контакт.

— Надявам се, че ще се справим — рече тя и хвърли критичен поглед към Сара. — Но на нея ще се гледа като на голям човек и ще очакваме да помага в къщната работа. Ако мислите, че ще се справи...

— Разбира се, че ще се справи, нали, Сара? — Той я потупа бащински по рамото и се усмихна. Но Сара стоеше безмълвно, здраво стиснала език зад зъбите си. — Много мило от ваша страна, госпожо Пю. Сигурен съм, че няма да съжалявате.

— Надявам се да се окажете прав, господин Морс — отвърна Берта, без да пропусне възможността да се заяде.

— Значи се разбрахме. Изтичай да си вземеш и другата чанта от колата, Сара — рече Гилбърт.

Тя го послуша и излезе, а в това време господин Морс се обърна към Берта:

— Трябва да уточним още нещо. Смятам да ви давам пари за издръжката на детето, но не искам тя да знае за това. — Той извади пачка банкноти и ги сложи в ръката на изумената Берта. — За храна и дрехи, ако се наложи. Струва ми се, че не разполага с много. Хайде — рече той, когато чу стъпките на Сара — приберете ги и нито дума пред момичето.

Детето се появи на прага с малък изтъркан куфар в ръка. Гилбърт ѝ се усмихна.

— Хайде, Сара, не се бой. Господин и госпожа Пю ще бъдат внимателни с теб, сигурен съм.

Берта изсумтя. Може да изглежда нещастна, може да е самсамичка на този свят, но страхът не бе чувство, с което можеше да се характеризира детето, което господин Морс така упорито се опитваше да им натресе.

— Трябва да й приготвя леглото — промърмори тя.

— Сара, ела да ти покажа къде е.

Стаята бе малка, но безупречно наредена, защото за Берта би било голям срам да не е така, макар никой да не помнеше кога за последен път я бяха използвали. Имаше висок и тесен гардероб, скрин с чекмеджета и мивка с мраморен плот, на който бяха поставени кана и леген, сапунерка и малка купичка от китайски порцелан за фиби. По тапетите искряха огромни рози, на скрина имаше ваза с папрати, а на стената висяха гоблен и картина на Исус. Буца заседна в гърлото на Сара, когато погледна картината, защото тя й напомни, че майка ѝ сега е при Христос. Поне така ѝ каза Доли Стикланд вечерта, когато майка ѝ умря.

— Не плачи, не плачи! — молеше я тя и така я притискаше към пищните си гърди, че Сара едва дишаше.

— Сега тя е при Исус, скъпа. При него е много по-хубаво, отколкото тук.

Но тя самата плачеше, хлипаше и подсмърчаше, докато я успокояваше, което съвсем объркваше Сара. Как може майка ѝ да е отишла на по-хубаво място? Къде ще е по-хубаво от Чутън Лий през лятото? И ако Христос бе наистина толкова добър и милосърден, както я учеха в неделното училище, защо взе при себе си Рейчъл, без да я пита, в момент, в който Сара тъй силно се нуждаеше от нея? Тези въпроси мъчеха детето ден и нощ. Сърцето му едва побираше силната мъка, а гърлото я болеше от сълзите, които отчаяно се бореше да сподави.

— Ако искаш да останеш тук, ще трябва да си платиш за това — грубо прекъсна мислите ѝ госпожа Пю. — Нямам време да се занимавам с теб и да ти слугувам. Сутрин ще си оправяш леглото и ще ми помагаш за закуската. Господин Пю става рано и обича да похапва здраво, след като издои кравите. И да не си мислиш, че ще ти се размине само с това. За начало искам да изтъркаш скарата утре. И да

избършеш праха. После трябва да се измие подът в кухнята — става на нищо от вечното влез-излез. Това ще ти е постоянно задължение — всяка сутрин ще го миеш с една кофа сапунена вода и четка. Знаеш ли да търкаш под?

Сара кимна, плахо, но не и изплашено. Госпожа Пю присви устни така, че те почти се скриха в пищната плът, която като че ли свързваше бузите с раменете ѝ.

— Ще се научиш ти, дори и да не знаеш! А сега отивай да се изкъпеш, за да не изцапаш чистите чаршафи.

Сара я погледна. Винаги се къпеше в събота вечер, а и сега не бе мръсна. Всяка сутрин старателно се изтриваше с влажна хавлия, а вечер измиваше ръцете, лицето и краката си.

— Няма нужда да се къпя! — отвърна тя.

— Аз съм тази, която казва какво да се прави, госпожице! Освен това запомни, че няма да търпя никой да ми отговаря. Децата трябва да си мълчат и да слушат. Така беше по мое време и не виждам защо сега трябва да е другояче.

В кухнята беше докарана калаена вана. Сложиха чайниците на огъня. Господин Пю излезе да нагледа за последно градината, но Берта остана. На Сара не ѝ стана приятно, че трябва да се съблича и сгъва прилежно закърпените си дрехи пред зоркия ѝ поглед.

Госпожа Пю продължи да я оглежда, докато се къпеше и подсушаваше със стария пешкир. Очите ѝ бяха като телени копчета, помисли си Сара — малки, твърди и черни. Момичето се сети, че Рейчъл често казваше: *Очите са огледало на душата*. Ако това е вярно, значи госпожа Пю едва ли има душа, а ако има, тя е съвсем малка и зла, помисли си Сара.

— В тази къща се ляга рано вечер — сърдито изсумтя Берта, когато детето приключи тоалета си. — Няма да ти позволим да играеш по сокаците до тъмно, добре го запомни.

Тя заведе Сара горе и се поспря на вратата, докато детето коленичеше, за да си каже вечерната молитва. После сърдито ѝ пожела лека нощ и я остави сама.

Сара си легна и усети сълзите да напират в очите ѝ. Не успя да се помоли под зоркия поглед на госпожа Пю, но и сега не бе в състояние. Мислеше си, че трябва да е извършила голям грях, за да я наказват по този начин. Не стига, че изгуби любимата си майчица, но и да я

осъждат на тази каторга... Коя нейна постъпка предизвика божия гняв? Един ден неотдавна нашляпа Били Стикланд по краката, защото прекали, но едва ли това бе чак такъв голям грях. Веднъж пък набра за майка си момини сълзи от градината на старата госпожа Рийд. Промуши се до вратата и докато Фил наблюдаваше да не би старата жена да се покаже на прозореца и да я види, скъса, колкото можа. Знаеше, че не е редно, но все пак...

Сара преглътна сълзите и стисна здраво зъби. Беше получила най-голямото наказание, което е възможно. Къде-къде по-големи нередности от това да си откраднеш от цветята на госпожа Рийд оставаха безнаказани.

Сигурно ще извърша нещо много лошо, помисли си Сара. Още не знам какво е то. Но когато му дойде времето, ще разбере. Така ще стане. Сигурна съм!

Тази мисъл леко я успокои и Сара се улови за нея, докато лежеше на твърдото и чуждо легло и чакаше временния покой на съня.

3.

Сара с мъка дотътри до кухнята петлитровия съд с водата, която извади от кладенеца, повдигна го и го подпря върху голямата каменна мивка. Така ѝ тежеше, че едва го наклони и част от водата се плисна на пода. Когато я усети да се стича по краката ѝ, тя направи физиономия и продължи да излива по-внимателно. Госпожа Пю щеше да се разсърди, като види мокрия под, но още повече щеше да се разсърди, ако на връщане от селото, където бе отишла да купува листи за писма и пликове, завареше Сара да продължава да се занимава със задачите, които ѝ бе заръчала да изпълни. Момичето погледна кошницата с пресни яйца на чистия дървен шкаф до мивката. Реши първо да измие тях, а после да оправи пода. Предната седмица госпожа Пю ѝ се скара, че не ги е почистила достатъчно добре. Затова сега Сара се боеше да не си навлече отново гнева ѝ по този повод.

Бедата бе там, че бе наистина много трудно да се угоди на госпожа Пю. Колкото и да се стараеше, Сара все не успяваше да удовлетвори изискванията ѝ. През месеца, откакто се нанесе в семейство Пю, бе работила тъй много, както никога през живота си, и въпреки това срещаше само неодобрение. Когато лъсна скарата, госпожа Пю така и не забеляза как блести, а само изсумтя и рече: *Я се виж на какво мязаш само! По лицето ти и ръцете ти има повече нагар, отколкото по скарата!*. А когато бършеше праха, госпожа Пю ходеше подире ѝ, отбелязваше с пръст местата, които Сара не бе успяла да достигне, цъкаше с език и клатеше глава. Докато търкаше каменния под в кухнята, стопанката все намираще някое ъгълче или пукнатина, за които се заяждаше. На няколко пъти беше закъсняла за училище, защото трябваше повторно да лъска целия под, за да изкупи вината си. Ала тогава пък предизвикваше гнева на госпожица Кийвъл, която за наказание ѝ даваше допълнителни домашни или я задържаше след училище, за да навакса пропуснатото.

Сара нямаше нищо против допълнителните задачи, защото ѝ бе лесно и приятно да учи. Но мразеше да остава след часовете. Обичаше да се връща вкъщи с приятелки, а понякога дори да поспре и поиграе с

тях, преди да се е прибрала. Това бе единствената ѝ възможност да общува с връстници, защото макар и госпожа Пю да не ѝ забраняваше да излиза с приятелки, тя ѝ даваше толкова много задачи, щом се върнеше, че Сара едва смогваше да ги свърши преди девет часа, вечерния час, който ѝ бе наложен. Той бе истински тормоз, особено в дългите летни дни, когато Сара трябваше да ляга още по светло. Макар и уморена, тя не успяваше да заспи веднага. Само когато прибираха сламата и работеха до тъмно, вечерният час се отменяше. Но тогава пък Сара трябваше да мие безспирен поток от мръсни чинии и чаши след вечерята на ратаите и момичето се чувстваше тъй изтощено, че заспиваше право. Обаче госпожа Пю пак недоволстваше.

— Сара, виж остатъците от салата по тази чиния! Абе ти кога ще се научиш да си вършиш работата, както трябва!

— Извинявайте, госпожо Пю.

— С извинения нищо няма да стане! Ако си вършеше работата, както трябва, досега да, сме свършили. — *Не знам... държи се като малоумна* — бе подметнала тя на една от жените, които бяха дошли да помагат, но предпочитаха повече да клюкарстват, отколкото да правят чай и сандвичи.

Сара я чу тогава, но не реагира. Вече знаеше, че така е най-добре, но остана жегната и сега отново се сети за това, докато внимателно поставяше яйцата от кошницата в мивката.

Не съм малоумна!, каза си тя наум. *Да не говорим, че съм повъзпитана от госпожа Пю. Защото знам, че е неприлично да говориш лошо за някого в негово присъствие.*

Тя търкаше старателно яйцата, но въпреки всичките ѝ усилия, по тях оставаха нечистотии. Сара започна да се отчайва. Беше убедена, че госпожа Пю пак ще е недоволна. И отново щеше да ѝ се кара, ако не успее да ги доизчисти. Но студената вода не успяваше да се пребори с курешките и сламата, които бяха като залепени с лепило върху черупките. Да имаше малко топла вода.

Сара се огледа. Големият стар чайник бе на печката, където бе поставен още сутринта. Сара отиде да го вземе. Беше тежък. Тя го отнесе до мивката и поля яйцата. После продължи да ги търка. Да, сега бе съвсем друго. Мръсотииите започнаха да падат.

В този момент вратата се отвори. Берта Пю влезе леко запъхтяна и остави кошницата си на масата.

— Пфу, каква жегга! Как върви работата, Сара? Още ли се мотаеш? — Тя се обърна и избърса потта от челото си с носна кърпа на Еймъс. Тогава забеляза мокрото петно под мивката. — Какво е това? Разляла си вода върху чистия ми под!

Нейният чист под!, гневно отбеляза Сара.

— Ей сега ще го изчистя — смотолени бързо.

— *Ей сега!* Ще ти кажа аз на теб едно ей сега! — озъби й се Берта. А когато забеляза чайника на шкафа до кошницата с яйца, малките й зли очи се присвиха. — А можеш ли да ми кажеш какво прави чайникът там?

Сара пусна яйцето, което търкаше, обратно във водата.

— Ей сега ще го прибера...

Тя взе чайника, а Берта тръгна към нея с издадена напред глава и вирната брадичка, досущ като кокошките, които гледаше.

— Какво прави там, те питам? — Тя топна дебелия си пръст в мивката и го извади тъй рязко, че опръска блузата си. — Господи боже, да не би да миеш яйцата с гореща вода?

— Опитвам се да ги изчистя — обясни Сара.

— Глупачка с глупачка! — Лицето на Берта започна да се налива с кръв, както всеки път, когато побеснееше. — Яйца не се мият с гореща вода!

— Но... — Изведнъж Сара млъкна с въздишка, защото осъзна какво е направила. — Ох! — промълви тя.

— Пресякла си ги, разбра ли! Всички пусти яйца до едно! — Берта не се свенеше да къдне, когато е ядосана. — Да вземеш и да пресечеш двамайт пет яйца, дявол да го вземе!

Но сега дори клетвите не й помагаша да овладее гнева, който бушуваше в гърдите и главата й, и тя се нахвърли върху Сара. Първо силно опъна ушите й, а после свирепе я перна по ръцете. Сара се сниши и се опита да избегне силните плесници, ала единият й крак се подхлъзна на мокрия под и тя се строполи, ожулвайки коляно в ръба на мивката. Берта я срита. Големият пръст на крака й улучи Сара в ребрата и тя изхриптя като ранено пале.

— Идиотка такава! — изкрещя й Берта. — Да не си се побъркала? Или го направи нарочно? Нарочно го направи, нали? Нароч...

Но тя млъкна, преди да е завършила изречението си, защото едва сега до ушите ѝ достигна непознат шум откъм отворената врата — боботенето на двигателя на кола. Бързо се изправи, заглади коса и изсъска на Сара:

— Ставай! Чуваш ли, стани веднага!

Сара се изправи на крака, тъкмо когато Гилбърт Морс наближи вратата. Коляното ѝ смъдеше, остра болка я режеше в ребрата, където я бе ритнала Берта. Но единственото, което чувстваше в момента, бе срам.

Мъжът спря на прага и понечи да почука, когато ги съзря.

— Госпожо Пю? Да не би да се е случило нещо? — учудено попита той.

— Да, господин Морс, случи се. — Брадата ѝ потрепери в старанието ѝ да потули нервността и гнева си с непринуден смях. — Сара се подхлъзна и падна на мокрия под. Така ще се научи друг път да внимава с водата! — засмя се нервно тя.

Гилбърт се обърна към Сара. Погледът му бе загрижен.

— Удари ли се, Сара?

— Ооо, не, не! Нали знаете, че малките се отърват лесно. Но не дай си боже да се случи на вас или на мен! Тогава...

Гилбърт не ѝ обърна внимание.

— Сара? — отново попита той разтревожен.

Сара преглътна сълзите, които напиреха в гърлото ѝ, вдигна брадичка и го погледна право в очите.

— Нищо ми няма.

Той продължи да я гледа в очите още известно време и се замисли.

— И на какво дължим тази чест, господин Морс? — изчурулика Берта. — Предполагам, че търсите господин Пю. Сигурно е в краварника. Време е за доене...

— Не, не съм дошъл да търся Еймъс — отвърна Гилбърт. — Исках да видя как се оправяте със Сара.

Той влезе в кухнята и свали шапка, а Берта не спираше да се суети около него в желанието си да разсее каквито и да било съмнения относно неприятната ситуация по-рано.

— Добре. Има още какво да учи, разбира се, но не съм и очаквала друго. С майка като нейната... дете я е гледала все сама...

има пропуски, но това се разбира от само себе си. Аз обаче съм убедена, че ще се справим — засмя се тя отново, макар и доста по-гръмко.

— Хм — замислено промърмори Гилбърт.

— Да ви почерпя нещо, господин Морс? — настоя Берта. — Чаша чай или едно шери?

— Не, благодаря, госпожо Пю. — Той се обърна към Сара. — Значи свикваш, момичето ми? А как върви училището?

— Това е другият проблем — намеси се Берта, преди Сара да е успяла да отговори. — В последно време все я оставят след часовете. Сигурно не си знае уроците, както трябва.

— Не е вярно! — възропта Сара, а госпожа Пю ѝ хвърли предупредителен поглед и се усмихна на Гилбърт.

— Как ли не! А защо тогава госпожица Кийвъл те оставя, след като другите си тръгнат?

— Не обичаш ли да ходиш на училище, Сара? — попита я Гилбърт.

— Не особено — призна си Сара.

— Защо? Ти си умно момиче.

— Правим все едно и също. Обаче много обичам да уча по-малките — добави тя, а лицето ѝ се озари.

— Учиш по-малките?

— Да, да четат. Госпожица Кийвъл не може да ги надвика, а аз обичам да чета. Много хубаво чета — гордо рече тя.

— А какво обичаш да четеш?

— Пиесите на Шекспир, преразказани за деца от Чарлз и Мери Лам — без колебание отвърна тя. — И „Водните бебета“. Много ми е мъчно за Том, но когато пада във водата, нещата се оправят. Всичко си идва на мястото.

Лицето ѝ сияеше, докато разказваше, но Берта продължаваше да цъка с език и да клати глава. Подобни приказки не ѝ бяха присърце.

— Добре де, добре — прекъсна я тя. — Трябва да обърнеш внимание повече на сметките, момичето ми, защото един ден ще гледаш къща и ще ти трябват.

— И математиката ми харесва — каза Сара. — Но задачите са тъй лесни.

Закачливо пламъче проблесна в погледа на Гилбърт. Какво ли би казала госпожа Пю по този повод? Тя обаче отново клатеше глава.

— И аз не знам какво ще те правим, Сара. Фукането намирисва на суета, а ти знаеш какво е суетата, нали? Един от седемте смъртни гряха. Или вас на това не ви учат в неделното училище?

Гилбърт забеляза промяната в изражението на Сара.

— Не исках да кажа...

— Просто се фукаш пред господин Морс. Като си толкова умна, момичето ми, защо пресече двайсет и пет яйца, а? — Тя кимна на господин Морс. — Измила яйцата с гореща вода, представяте ли си! В гореща вода! Къде ѝ е акълът...

— Исках да ги изчистя добре — прекъсна я Сара. — Миналата седмица се ядосахте, защото...

— Не ми отговаряй! — сепна се Берта. — Колко пъти ще ти казвам — децата имат право да мълчат и да слушат!

Сара стисна зъби и заби поглед в земята. Знаеше какво ѝ се пише за това, след като Гилбърт си отиде. За Берта отговарянето бе едно от най-големите престъпления. *Ах, как я мразя!* помисли си тя.

— Няма да ви отнемам повече време, госпожо Пю — намеси се Гилбърт. — Трябва да вървя. Сара, искаш ли да те повозя до края на улицата? Е, после ще се върнеш сама, но...

— Добре! — зарадва се Сара. Очите ѝ пак заблестяха, като чу, че ще има още една възможност да се повози в колата.

— Но не се бави. Време е за вечеря — рече Берта и погледна многозначително към Гилбърт. — Ще ми изяде ушите. Не можете да си представите как от малка хърба като нея набъбва сметката в бакалията!

Гилбърт докосна Сара по ръката:

— Хайде, тичай в колата и ме чакай там.

Сара излезе. Навън огромната месингова кола блестеше на слънцето. Сара тъй се прехласна, че почти забрави мъката си. Внимателно се качи, за да не закачи полата си, седна на топлата кожена седалка, хвана кормилото и започна да се прави, че кара.

Де да можеше! Как ѝ се искаше да потегли като господин Морс и докато вятърът вее косите ѝ, да направлява возилото внимателно по завоите, да чувства тракането на колелата по дългата тръба на волана и ръцете си, да кара, да кара по-бързо от галопиращ кон, да кара напред и все напред и никога повече да не се върне...

И това ще стане един ден, уверено си помисли Сара. Един ден и аз ще имам кола като господин Морс и тогава няма да ме е еня нито за госпожа Пю, нито за госпожица Кийвъл или който и да е друг. А те ще стоят и ще ме зяпат, докато профучавам край тях, и ще цъкат с език: Ето я Сара Томас с колата си! Бре-бре-бре!

Гласът на Берта, докато изпращаше Гилбърт Морс на вратата, я сепна, прекъсна мечтанието и я върна в реалността. Само след няколко минути щеше да е пак при настойницата си с нейните викове и шамари. Но радостта от тези няколко минути щеше да остане, да я грее и да ѝ помогне по-лесно да понесе всичко. В този момент това бе всичко за Сара.

4.

Едно юлско утро Гилбърт Морс крачеше замислен в кабинета си.

Това бе неговото светилище, единствената стая в къщата, която му принадлежеше изцяло. „Чутън Лий хаус“ бе доста просторна къща, но при голямо семейство като неговото и армията слуги понякога трудно се намираше кътче, в което да се усамотиш. Отидеше ли на спокойствие в дневната, след няколко минути към него веднага се присъединяваха Лорънс, или Хю, по-големите му синове, завърнали се в дълга лятна ваканция от частното училище. В библиотеката вечното присъствие бе Алиша, дъщеря му, която на единадесет години все четеше и не спираше да задава безброй въпроси върху ценните антикварни томове или класическите романи в кожени подвързии, които отрупваха библиотечните рафтове по стените. Въпреки строгата дисциплина, наложена от Гилбърт, шестгодишният му син Джеймс все намираше начин да избяга от детската стая и заедно със сина на Бланш Лио, когото непрестанно следваше по петите, тръгваше из къщата и рано или късно попадеше на баща си. Вярно бе, че всеки път, когато се натъкнеха на Гилбърт, те внезапно млъкваха и бързо се измъкваша от стаята, но тяхната предпазливост и самодоволство го дразнеха също толкова, колкото и дръзкото им поведение, ако останеха. Гилбърт не хранеше симпатии към нито един от двамата.

Спалнята отдавна бе територия на Бланш. Тя бе прибавила толкова дантели и финтифлюшки към декора и мебелите, както и един постоянен облак сладникав парфюм, който се носеше дори в неговия будоар, че той вече не я чувстваше като своя. Дразнеше го не само миризмата, но и гласът ѝ, леко носов, с провлачено американско произношение, което го привлече, когато се запозна с нея, англичанка от сой, наскоро овдовяла след смъртта на съпруга си, богат американски банкер. Беше дошла с малкия си син на гости при роднини. Тогава тя го плени, защото и той като нея се чувстваше самотен след смъртта на Роуз, първата му съпруга, починала по време на раждането на най-малкия им син Джеймс. Бланш бе пълна противоположност на Роуз. Докато Роуз намираше щастието в тихото

домашно уединение, Бланш бе общителна светска дама и въпреки това проникателна и любознателна, с необичайни за една жена интереси в областта на политиката, бизнеса и икономиката, които биха изглеждали неблагоприлични, ако не бяха значителният ѝ чар и изисканост. Когато се запозна с нея, Гилбърт реши, че е изключителна жена, която тъй го плени, че след като успя да я спечели, той реши, че е най-големият късметлия на този свят. Сега обаче, три години по-късно, вече не бе убеден кой от двамата е извадил по-голям късмет.

Във всеки случай кабинетът бе неговото убежище, единствената стая, в която нито един от тях, дори разглезеният Джеймс, не се осмеляваше да му досажда. Именно тук, в тази типично мъжка територия, Гилбърт можеше да остане насаме с мислите си.

Сега той крачеше напред-назад между бюрото и прозореца с ръце в джобовете и наведена глава. Така, приведен, не му личеше, че е снажен мъж, безупречно облечен, стегнат и строен, с тъмна коса, която бе само леко прошарена над слепоочията. Подстриганите му мустачки допълваха чара на красивото му лице. Устните му бяха пълни и чувствени, а в сините му очи често проблясваха дяволски пламъчета. Тази сутрин обаче те бяха замислени. Още нямаше седем, но Гилбърт бе буден от един час и за да не пречи на Бланш, стана, облече се и слезе в кабинета, за да може спокойно да размисли. Но дори тук, където никой не му пречеше и не го разсейваше, му бе трудно да се съсредоточи.

Неспособността да си изясни и намери конкретно разрешение на проблема го вадеше от равновесие. Рядко попадеше в подобна ситуация. Способността му да намира решения, и то често в своя полза, бе в основата на успеха му както в Сити, така и в собствената му компания. Докато баща му преодоляваше препятствията благодарение на своята гъвкавост и технически познания, Гилбърт направо прелиташе над тях със замах, осланяйки се единствено на вродената си интуиция.

Но в случая не ставаше дума за бизнес. Проблемът засягаше Сара и бе много по-сложен, от който и да е друг.

Утринните слънчеви лъчи, меки и златисти, за разлика от непосилния пек, който щеше да настане по обяд, започнаха да проникват в кабинета и Гилбърт отиде да отвори прозореца. Лек прохладен ветрец го погали по лицето и внесе в стаята гъделичкащия

аромат на дяволския нокът, който се виеше по сивите каменни стени в този край на къщата. Гилбърт вдъхна от свежия полъх на утрото и продължи да размишлява за осиротялата дъщеря на шивачката на жена си.

Когато преди време предложи на семейство Пю да я приюти, реши, че е намерил идеалното решение. Те бяха честни и работливи хора без собствени деца. Освен това живееха достатъчно близо до селото. Това даваше възможност на Сара да поддържа приятелствата си, да продължи да ходи в същото училище и да избегне коренни промени в ежедневието си. Гилбърт живееше с мисълта, че така тя ще запази единствените останали връзки с предишния си живот.

Но откакто посети семейство Пю без предупреждение преди около две седмици и свари Берта и Сара в неудобна ситуация, започнаха да го глождят сериозни съмнения. Подобни недоразумения бяха неизбежни, разбира се, но колко ли често се случваха те? Гилбърт бе убеден, че в случая ставаше дума за нещо сериозно и не можеше да се отърве от подозрението, че Берта бие Сара. Вероятно не е било разумно от негова страна да се надява, че жената с готовност ще приюти детето в дома си. Може би е бил така притеснен, че Сара ще отиде в сиропиталище, че е подценил проблема и се е самозалъгвал, че Берта ще приеме момичето с разтворени обятия.

Тревожеше го и образованието на Сара. След разговора той посети госпожица Кийвъл, за да разбере защо смята, че е необходимо да задържа детето след училище. Учителката му обясни със зловни нотки в гласа, че се налагало, тъй като Сара постоянно закъснявала. В крайна сметка, след поредица настоятелни въпроси, тя се принуди да признае, че напоследък момичето изглеждало все уморено и не давало същите резултати, както преди. Тогава Гилбърт се сети как Берта Пю все повтаряше, че очаква *помощта* на Сара. Спомни си колко зачервени и подпухнали бяха детските ръце при последното му посещение. Така всичко започна да му се изяснява. Вероятно Берта караше детето да става рано и да работи преди училище, а после я наказваше, ако не е доволна.

У Гилбърт започна да се загнездва съмнението, че Берта Пю не е добрата жена, на която тъй старателно се правеше. Това бе възмутително. Нима детето не бе страдало достатъчно? Всеки можеше да се досети, че в момента тя има нужда от малко съчувствие, за да

преодолее загубата, а не от унижението, с което са се отнасяли към бедните деца в мрачните дни на безпросветността. Притеснен, Гилбърт си спомни с каква охота тя посочи „Водните бебета“ като своя любима книга. Възможно ли е да се отъждествява с Том, малкия коминочистач? Едва ли, на тази възраст и в тези времена. Въпреки това...

Помисли си, че не ѝ е обърнал достатъчно внимание. Още по-лошо, не бе оправдал очакванията на Рейчъл, нейната майка. За миг му се стори, че тя е при него в стаята. Изглеждаше така, както когато я зърна за първи път като млада помощница на шивачката, която бе дошла у тях, за да приготви новите тоалети на първата му жена Роуз.

Колко хубава бе само! Плени го със засмените си очи и с буйните си коси. Преливаше от младежка жизненост, караше го да се чувства отново толкова млад, че да прати предпазливостта и благоприличието на вятъра, да забрави положението и отговорностите си и да се отдаде на страстта до забрава. Обикна я така, както никога не бе обичал нито една от съпругите си, бледата нежна Роуз и общителната властна Бланш. Сега, след толкова години, тази обич го обзе отново и го изпълни с болезнен копнеж по онази мимолетна страст.

Ах, *Рейчъл, Рейчъл...* Ала онези хубави очи вече не се смееха. Напротив, те го укоряваха. Какво бе направил за нея, освен че ѝ предложи скромна финансова издръжка, която тя прие? Какво правеше сега за нейното дете... за *тяхното* дете?

Гилбърт се изправи, извади ръце от джобовете и отметна тъмния кичур коса от високото си чело.

Нямаше как да вземе детето от семейство Пю в този момент. Не бе в състояние да посочи никаква разумна причина за това, а и нямаше къде другаде да я настани. Оставаше му да направи само едно. Бланш сигурно щеше да се възпротиви, а Алиша — да се нацупи. Но едва ли можеха да си позволят да окажат силна съпротива, без да се изложат на опасността да се проявят като напълно коравосърдечни. Освен това Гилбърт все още бе истинският господар на този дом.

От другата страна на долината църковният часовник би седем и половина. Звукът долетя в кабинета заедно с полъха на вятъра и аромата на дяволския нокът, едва доловим, но мелодичен и напомнящ други, отдавна отминали летни утрини. Гилбърт извади часовника си и го свери.

Седем и половина. Време за разходка в градината преди закуска. Тогава, когато всички се съберат заедно, ще им каже за своето решение.

За семейство Морс закуската бе свята традиция, която неотлъчно се спазваше.

По обяд Гилбърт бе или в предприятието, или в офиса си в Сити, а на следобедния чай се хранеха децата, които след това си лягаха преди възрастните да са седнали да вечерят. На закуска обаче никой нямаше оправдание да отсъства и Гилбърт, който винаги ставаше рано, не приемаше никакви извинения. Трябваше някой да е много тежко болен, за да му бъде простено, и тъй като самият Гилбърт боледуваше рядко, той проявяваше неразбиране към неразположенията на другите и гледаше на тях или като на слабост, или като на умишлено кръшкане. Затова неведнъж на малкия Джеймс, който страдаше от жлъчни пристъпи, се налагаше да сядна на масата блед и мълчалив след поредната безсънна нощ. А една сутрин Алиша се появи и не обели нито дума за обрива по тялото си, който впоследствие се оказа, че е дребна шарка. Само Бланш отказваше да угажда на строгите изисквания на мъжа си и когато не се чувстваше добре, никога не се колебаеше да го признае. Но Гилбърт я познаваше добре и знаеше, че тя рядко се въздържа да казва това, което мисли.

Когато влезе в трапезарията след разходката си в градината, той я завари вече разположена на мястото си. Изглеждаше елегантна с тъмнозелената копринена рокля, която подхождаше отлично и подчертаваше красотата на светлокестенявата ѝ коса. Дрехата освежаваше бледото ѝ лице, а при по-внимателно вглеждане човек можеше да установи, че цветът ѝ е досущ като този на очите ѝ.

Когато видя Гилбърт, тя се усмихна, но усмивката ѝ не излъчваше топлина, а очите ѝ бяха като стъклени.

— Добро утро, скъпа — поздрави я Гилбърт. — Добре ли спа?

— Много добре.

След това той се обърна към двете момчета, съответно на петнадесет и тринадесет години, които бяха седнали един срещу друг.

— Добро утро, Лорънс. Добро утро, Хю.

— Добро утро, татко.

На пръв поглед си приличаха като две капки вода и бяха по-скоро като близнаци, отколкото като братя с тринадесет месеца разлика помежду си. И двамата бяха снажни и стройни, мургави и чаровни като баща си, спретнати, с бели ризи и черни панталони. Но приликата бе само външна. Лорънс, по-големият, бе толкова сериозен и съвестен, че Гилбърт понякога си мислеше, че дори и малкото чувство за хумор, с което се е родил, се е изпарило поради желанието му да преуспее в училище и заради огромното значение, което отдаваше на факта, че е наследник на имението „Чутън Лий“ и компанията на баща си. Хю пък бе веселяк, чиито остър като бръснач ум и весела душа слагаха отпечатъка си върху всичко, което вършеше. Затова еднаквите сини очи, които толкова често се присвиваха тревожно на сериозното лице на Лорънс, блещукаха игриво изпод гъстите мигли на Хю, а усмивката му биваше по-скоро широка или палава, отколкото непривично угрижена като тази на Лорънс. Хю вече привличаше погледите на повечето девойки в Чутън Лий. Когато по време на ваканциите отиваха на църква в неделя, Гилбърт виждаше как момичетата го наблюдават, като си мислят, че родителите им не ги гледат, и се бутат и шушукат.

Гилбърт страдаше, че Хю не полага толкова усилия в учението, колкото в забавленията. Съдбата му бе изиграла лош номер, задето бе дарила Лорънс с амбицията да успее, а Хю с възможностите да го постигне. Искаше му се и двамата да отидат в университета, преди да се заемат с избраните от тях кариери, но много се съмняваше, че Лорънс ще успее да влезе, а Хю явно показваше желанието си да завърши колкото е възможно по-скоро и с това да сложи край на учението си. Военна кариера лежеше на сърцето му.

Слава богу, за разлика от него Лорънс бе доволно ентузиазизиран спрямо семейната фирма. Още като момченце проявяваше интерес към всякакви механични играчки. Навремето си вложи цялото си старание, за да изработи движещ се модел на стационарен парен локомотив и всеки път, когато изчезнеше някъде, всички знаеха, че ще го намерят във външното помещение, където се намираха двигателят, динамото и акумулаторите, които снабдяваха „Чутън Лий хаус“ с електричество. По време на ваканциите най-голямото му удоволствие бе да ходи в „Морс мотърс“, където се лепваше за Франк Рейзи, генералния директор, и обикаляше с него предприятието. Можеше да наблюдава с

часове сглобяването на фини елементи или да виси над главите на конструкторите.

— Ще ходиш ли в предприятието днес, татко? — попита той, докато Гилбърт седнаше на масата.

— Не, не смятам — призна Гилбърт. — Франк Рейзи се справя чудесно и сам, а аз имам доста работа в офиса. — Но когато забележа как лицето на момчето посърва, той се усмихна. — Ако искаш, мога да те пусна там по пътя за града.

Бланш се намръщи.

— В хубав ден като днешния мисля, че е по-добре да излезеш малко на чист въздух, отколкото да се затваряш в душните цехове — рече тя.

— Но нали работите нов двигател за мотор? — упорстваше Лорънс. — Искам да го видя. Дори си мисля, че ако намеря едно шаси, мога да опитам и сам да направя един. Притеснява ме само предаването. Мислих си за него и...

— Налага ли се да говорим за двигатели и мотори по време на закуска? — обади се недоволно Бланш. — Евънс ни чака отдавна, всичко ще изстине.

Тя погледна иконома, който кръжеше край топлите чинии на шкафа.

— Моля те, Евънс, започвай да сервираш. Няма да чакаме децата. Сигурна съм, че скоро ще дойдат.

— Къде са те? — тъкмо попита Гилбърт, леко подразнен и вратата се отвори. В трапезарията влязоха трите най-малки деца, предвождани от Алиша.

Тя отиде при баща си. Беше високо, нежно създание на единадесет години, смугла като баща си. Класическите ѝ фини черти бяха доста зрели за възрастта ѝ.

— Добро утро, татко — поздрави тя, целуна баща си по челото и мина на своето място.

След нея влязоха двете момчета, Лио, синът на Бланш, който бе само с една година по-малък от Алиша, и шестгодишният Джеймс. И Лио като Алиша надлежно целуна майка си по бузата, преди да заеме мястото си. Само Джеймс се мотаеше на прага, преди да се отправи към масата, с което поизнерви присъстващите.

— Джеймс! — стресна го гласът на Бланш, преди да е успял да се вмъкне на стола си. — Не си целунал баща си! Не стига, че закъсна за закуска, а сега се опитваш да се промъкнеш до мястото си незабелязан.

Джеймс приближи плахо до баща си, а Гилбърт направи всичко възможно да прикрие раздразнението, което изпитваше към най-малкия си син. *Какво му е на това момче? Движи се като сянка, сякаш не е от плът и кръв.* Гилбърт недоумяваше как това боязливо създание бе успяло да отнеме живота на Роуз, която цял живот се бе радвала на крепко здраве.

— Всичко е наред, Джеймс — бързо рече той, защото самата физическа близост на момчето го караше да потрепери вътрешно. — Можеш да седнеш на мястото си. Помисли си какво искаш да закусваш днес преди Евънс да е напълнил чинията ти. Не искам пак да изхвърляме пълна чиния с храна. Знаеш ли колко деца биха ти завидели за тази храна, а ти дори не я вкушаш.

Евънс започна да сипва пухкави пържени яйца, крехки резени бекон и сочни бърбечета, обикаляйки масата с грациозна лекота, която бе усвоил до съвършенство през дългия си стаж в „Чутън Лий хаус“. Той бе потомък на род висококвалифицирани икономисти. Усвоил бе занаята от малък покрай баща си и когато дойде негов ред да заеме престижния пост, с готовност го пое.

— Чух, че детето на Томас започнало да свиква у семейство Пю — рече Бланш, като се зае с миниатюрната си порция пържени яйца. — Много мило от тяхна страна, че я приеха. Майка ѝ бе отлична шивачка. Вероятно Берта Пю се надява, че Сара ще развие същите умения и талант.

Гилбърт, който в този момент преглеждаше заглавията в „Таймс“, прилежно сгънат и поставен до неговото място както винаги, вдигна поглед. Нямаше намерение да обсъжда темата за Сара на толкова ранен етап от закуската, но след като Бланш я спомена, реши, че е настъпил подходящият момент.

— Мисля, че е подобаващо всички да се отнесем като истински християни със Сара — каза той и даде знак на Евънс да продължи да му сервира. — Когато едно дете осиротее при толкова трагични обстоятелства, струва ми се, че е редно да му подадем ръка. — Забеляза как тънките вежди на Бланш лекичко се повдигат, но

продължи: — Аз самият дълго размишлявах за Сара. Тя е умно и ученолюбиво дете, но имам чувството, че образованието ѝ сега куца в резултат на всичко, което я сполетя. Не че селското училище предлага кой знае какви възможности така или иначе, защото въпреки безплатното основно образование, откакто Сейлсбъри въведе държавната издръжка, много от децата не желаят или са възпрепятствани от родителите си да завършат. Смятам, че Сара заслужава много повече. Смятам да я поканя тук, вкъщи, за да посещава уроците заедно с нашите деца.

За миг на масата настъпи пълна тишина. Дори сякаш незабележимият Евънс се препъна, защото сребърните прибори подскочиха и изтракаха върху подноса, преди да довърши работата си. Очите на Бланш се разшириха от изумление. Ала Лорънс бе този, който пръв се осмели да наруши мълчанието.

— Знаеш ли, татко, мисля, че стигаш до крайности.

— Не съм съгласен. — Гилбърт взе подправките и насоли обилно яйцата и бъбреците в чинията си. — Ричард Хартли е отличен педагог — за което му и плащам, — но в момента той няма възможност да разгърне таланта си до пълен предел. А и Лио скоро ще отиде в частно училище, като вас, момчета. Тогава ще бъде зает само с Алиша и Джеймс. Струва ми се, че Сара е изключително способно момиче, което ще има голяма полза от добро образование, и затова искам да ѝ дам възможност да го получи.

— Но, татко, защо? — упорстваше Лорънс. — Искам да кажа, какъв е смисълът? Тя е момиче...

— Мислех, че споделяш възгледите ми за образованието на момичетата, Лорънс — леко намусено го прекъсна Гилбърт. — Знам, че повечето от хората смятат, че е безсмислено, но аз не виждам какво лошо има в това едно момиче да получи достатъчно добро образование, че да може да води интелигентен разговор с мъжа си и да бъде господарка на собствения си дом. От двадесет години вече и в „Оксфорд“, и в „Кеймбридж“ приемат жени и ги подготвят за учителки и гувернантки. Възможно е и Сара да има подобни аспирации, ако има тази възможност. Освен това аз лично очаквам известна промяна в отношението към жените по принцип. Все повече се говори за избиращелното им право. Може би ще минат още доста години, докато свободомислещите жени успеят да разкрепостят консервативните

порядки, но аз вярвам, че и това ще стане един ден. А когато това стане, пред жените ще се открият възможности, за които моите съвременнички дори не са мечтали. Именно затова, момчета, правя всичко възможно Алиша да получи образованието, което и вие получавате. Защо един ден може да я пратя и в „Челтнъм“^[1], знае ли човек!

— Но тази Сара е едно най-обикновено селско момиче — намеси се Хю. — Нали това ти бе мисълта, Лорънс? Майка ѝ е била шивачка. Не можеш да я сравняваш с Алиша.

Гилбърт присви устни.

— Очевидно никога не сте обръщали сериозно внимание на възгледите ми, Хю. Не смятам, че само от потеклото зависи дали си достоен човек. Трябва да съдим хората според техните способности. А способностите, ако не се развиват, загиват.

— От потеклото не зависело дали си достоен човек! — тихо повтори Бланш, без да скрива презрението в гласа си. — Господи, Гилбърт, понякога направо ме съсипваш с революционните си идеи! Не стига, че си на страната на Кембъл Банърман и либералите, след като всеки разумен човек с твоето положение би бил на страната на консерваторите! Но като те слушам, имам чувството, че скоро ще се присъединиш към Киър Харди и неговите селяндури с каскети!

Гилбърт се усмихна. Когато Киър Харди, лидерът на шотландските миньори, влезе в парламента преди девет години, той предизвика истински фурор, като се появи в Камарата с шапка от зебло вместо с обичайния цилиндър, а сега заедно с Рамзи Макдоналд работеше върху създаването на отделна парламентарна група, която да представлява най-общо интересите на профсъюзите и работническата класа. Самият Гилбърт бе почтен работодател, но отдавна хранеше съчувствие към милионите мъже, които се трудеха в ужасно тежки условия за надници, които едва им осигуряваха прехраната. Затова не криеше симпатиите си към протестите на онеправданите.

— Съмнявам се, че ще стигна чак дотам, Бланш — каза той и се зае с омлета си. — Но не мисля, че моментът е подходящ за обсъждане на политическите ми възгледи. Това, което съм намислил, няма да промени хода на историята. Предлагам ви само един малък обществен експеримент.

— Нима не разбираш, че той може да има поразяващ ефект върху *собствените* ти деца? Едва ли сериозно си мислиш, че можеш да заставиш Алиша да учи заедно с дете като Сара — възрази сухо Бланш. По бледите ѝ бузи се бяха появили малки червени петънца, а бърканите яйца стояха върху чинията пред нея недокоснати.

— Не виждам защо да не го направя — спокойно изрече Гилбърт. — Алиша се ползва от достатъчно привилегии. Не мисля, че ще я затормозя, ако я помоля да сподели част от тях с друго дете. Освен това като единствено момиче в семейството тя е доста самотна. Според мен малко женска компания в учебната зала ще ѝ се отрази добре.

— Не искам никаква женска компания — сопна се изведнъж Алиша. Тя се намесваше за пръв път, откакто баща ѝ съобщи ужасните си намерения. Гласът ѝ, макар и тих, звучеше ултимативно.

Гилбърт я стрелна с ядосан поглед.

— Когато имам нужда от вашето мнение, госпожице, ще ви го поискам.

— Не е честно! — възропта Алиша. — Аз съм тази, която ще трябва да дели един чин с оная... оная Сара. — Идваше ѝ да каже *повлекана*, но начинът, по който я гледаше баща ѝ, я накара да размисли.

— Права си, Алиша — твърдо рече той. — И това в никакъв случай няма да ти навреди.

— Но аз не искам...

— Никой не ви пита какво искате, госпожице. Винаги сме ти угаждали и ти май вече започна съвсем да му изпускаш края. Братята ти те гледат, а и, трябва да призная, въпреки че се кълнях, че това никога няма да се случи, аз също доста те отпуснах. Предполагам, че е защото си единственото момиче в семейството.

— Не мисля, че ме глезиш, като ме насилваш да посещавам уроци заедно с една проста селянка — дръзко тръсна Алиша.

— Мисля, че прекали, Алиша — хладно я срязва Гилбърт. — Вече съм решил. И ако се съди по тазсутрешното ви поведение, мисля, че този експеримент ще бъде от полза колкото за Сара, толкова и за вас.

Тя го изгледа арогантно, стиснала здраво зъби зад нацупените си устни. После шумно остави приборите си върху почти недокоснатата порция бъркани яйца, отмести стола си и скочи на крака.

— Алиша... — понечи да я спре Бланш с предупредителен тон, ала момичето не ѝ обърна внимание.

— Няма! — изкрещя тя. — Няма да уча с нея! Защо? А ако ме накараш, няма... няма да си уча уроците!

Тя бутна тежкия викториански стол на една страна и хукна през стаята.

— Веднага се върни! — извика ѝ Гилбърт.

Алиша моментално спря и обърна глава към него. Гилбърт забеляза как през погледа ѝ премина мимолетна уплаха, но веднага след това тя отново стисна зъби и присви устни. *Хайде, да видим!* сякаш казваха нейните очи. Осветлен от някакво прозрение, Гилбърт като че ли съзря в тях воля, непобедима като неговата. След време той щеше да се сети за тази ирония на съдбата. Нито един от синовете му не си позволяваше да му опонира открито и въпреки либералните му и напредничави възгледи, той държеше думата му да се чува в това семейство, макар че по някакъв странен начин съгласието и постоянното им желание да му се харесат го дразнеха неразбираемо защо. Дълбоко в себе си щеше да се радва, ако някое от момчетата дръзнеше да се разбунтува, ако някой успееше да го предизвика, както младият сръндак в природата имаше нужда от време на време да проверява силата си и се включваше в игрите, за да затвърди позициите си на водач на стадото. Ала момчетата се въздържаха от това. Лорънс прекалено много държеше възрастните да го приемат като човек с чувство за отговорност. Хю, въпреки военните си наклонности, бе твърде повърхностен, за да се интересува от това — той се пазеше от семейните ангажименти, които щяха да последват, ако спечелеше битката за надмощие. А Джеймс... Джеймс бе твърде бездушен според Гилбърт. Чудеше се дали малкият Джон, третият му син, ако беше жив, нямаше да притежава силата да побеждава, която тъй липсваше на останалите. Ала Джон почина от магарешка кашлица, когато бе едва на четиринадесет месеца и отнесе със себе си тайните на нрава си в малкия гроб под разперените крила на ангела в гробището на Чутън Лий. Не, мислеше си понякога Гилбърт, никой от синовете му не притежаваше силата на характера, която очакваше от тях. И ето че сега, в този момент, тя проблесна в погледа на дъщеря му.

Предизвикателството дойде като гръм от ясно небе. Въпреки яда, то го развълнува и разпали някаква скрита амбиция за

приемствеността в семейните нрави, коренящи се в мрака на Средновековието и за бъдеще, по-велико от настоящето.

Лорънс се бе надигнал от стола си.

— Да я доведе ли, татко?

— Не! — възпря го Гилбърт, но веднага се овладя. — Остави я да си ходи, Лорънс. По-нататък ще говоря с нея. Достатъчно време загубихме в разговори, да довършим закуската. — Той погледна последователно всеки от присъстващите. — Някой да има да добави нещо по темата или да смятаме въпроса за приключен?

— Струва ми се — рече Бланш с безизразен тон, — че вече си взел решението.

Изражението ѝ подсказваше, че има какво да каже по въпроса, но предпочита да замълчи. Гилбърт нямаше нищо против тази тактика.

— Така е. — Той вдигна вилицата и отхапа сочно бърбече. — Да, Бланш, права си. Сега предлагам да забравим за недопустимото поведение на Алиша и да довършим вкусната закуска.

[1] Реномирано частно средно девическо училище. — Б.пр. ↑

5.

Учебната зала в „Чутън Лий хаус“ бе на втория етаж и се помещаваше в приятна слънчева стая с изглед към парка отстрани на къщата. Алиша и Джеймс бяха от второто поколение на фамилията Морс, което се събираше около квадратната, приятно износена маса, за да се обучава. Отдалечена от основните жилищни помещения, залата осигуряваше спокойната атмосфера, нужна за решаване на задачи, граматически упражнения и спрягане на латински глаголи. Стените бяха облицовани с дървена ламперия, украсена с нежни акварели на диви цветя, а завесите в пепел от роза бяха преместени от дневната и поправени от майката на Сара.

Седнала на масата в един септемврийски ден между Алиша и Лио, под зоркия орлов поглед на Ричард Хартли, Сара се бе заплеснала в завесите като единствения познат предмет в тази необичайна и чужда обстановка. Навремето Рейчъл я бе взела със себе си, когато дойде да шие тези пердета. Сара помнеше как озариха голата стая на шивачката, както и сръчността, с която майка ѝ ги подгъваше. Тогава ѝ бе досадно, защото бързо се отегчи от бродерията, с която Рейчъл се опитваше да я занимава, но сега в спомените ѝ оживя времето на уют, щастие и безгрижни дни, завинаги пресъхнали в безплодната пустиня на враждебността.

В семейство Пю нещата вървяха постарому, Берта ставаше все по-лоша с течение на времето. Опитът научи Сара на желязно мълчание, ала жената, вместо да се успокои, изискваше все повече от детето. Но тук, в „Чутън Лий хаус“, бе още по-лошо.

От момента, в който Гилбърт я доведе тук, Сара почувства омразата, която цялото семейство хранеше към нея. Вярно, че Гилбърт беше мил, но дори той се държеше с нея по-различно в тази обстановка — като напълно чужд човек. Нямахме я топлината, с която се отнесе към нея, когато майка ѝ умря. Лорънс и Хю, които бяха дистанцирани, но не и лоши с нея, си бяха заминали в училище. Сякаш само Джеймс не роптаеше срещу нейното присъствие, но той бе прекалено малък, за да разчита на него. Слабовато момченце, за което

любимите на Били Стикланд буйни игри и пакости бяха напълно чужди, той прекарваше повечето време с детегледачката си и се отбиваше в учебната зала само за един-два часа дневно, но Сара почти не забелязваше присъствието му.

— Сара! Вероятно няма да имаш нищо против да ни прочетеш следващия пасаж. — Гласът на учителя откъсна Сара от спомените и тя вдигна глава и видя, че гледа нея.

— Аз... Аз съжалявам... — започна да заеква тя. Книгата стоеше отворена пред нея, но тя нямаше никаква представа кой е следващият пасаж.

— Моля те, Сара, не се разсейвай — леко я сгълча той. Ричард Хартли нямаше навика да вика и бие. Мил и образован син на свещеник, той твърдо вярваше, че насърчението е много по-ефикасно от задължението и че благата дума върши повече чудеса от камшика. Но учителят добре съзнаваше, че знанията на Сара от селското училище са значително по-скромни от тези на Алиша и Лио и че дори само разликата във възрастта им означава, че ще трябва да положи доста усилия, за да я обучи на ниво, което ще удовлетвори Гилбърт Морс. Все пак тя бе дете с възможности и само ако можеше да я накара да се съсредоточи в час, щеше да постигне чудеса. В момента обаче момичето като че ли витаеше през по-голямата част от времето в някакъв собствен свят.

Сара положи неимоверни усилия, за да се концентрира върху страниците пред нея. Обичаше да чете, но много от думите в текста ѝ бяха непознати. И тъй като усещаше презрението на Алиша и Лио, тя засрича пасажа, който Ричард я бе помолил да прочете, справяйки се геройски с думите, макар и да не схващаше за какво точно става дума в откъса.

— Трудно ли ти е, Сара? — искрено я попита учителят.

Тя още повече се изчерви. Не можеше да се признае за победена, още по-малко в присъствието на враговете си.

— Не.

— Имам чувството, че се мъчиш — каза той. — И няма нужда да се срамуваш от това. Нали знаеш, че си по-малка от тях. — Той извади джобния си часовник и го погледна. — Мисля, че е време да приключим за днес. Закуската сигурно ви чака — рече той на двете деца от семейство Морс, — но ако можеш, Сара, искам да погледнем с

теб отново това, което току-що взехме. Сигурно като ти разкажа за какво става дума и като ти обясня част от думите, следващия път ще ти е по-лесно.

Лио се захили, но Алиша прибра учебниците си, без да го погледне. *Добре поне, че и те двамата не се обичат много*, помисли си Сара. Това бе в неин плюс. Ако се бяха съюзили срещу нея, учебните часове щяха да са съвсем непоносими. Тя усещаше почти неприкрита вражда помежду им, виждаше студеното презрение на Алиша към Лио, който ѝ отвръщаше с подobaваща омраза.

Двамата любезно благодариха на учителя си и излязоха, но от коридора долетяха наченките на свада помежду им.

— Защо ще остава по-дълго от нас? — измърмори недоволно Лио.

— По-добре си мълчи и се радвай, че не задържа и нас.

— Но нали баща ти плаща за това. От нея нищо не вземат.

— Баща ми плаща и за теб, нали знаеш?

Гласовете им постепенно заглъхнаха. Сара цялата се изчерви. Тя погледна уплашено учителя, но той ѝ се усмихна насърчително.

— Хайде, Сара, нека започнем отначало — подкани я меко. — Каж ми какво разбираш и кое те затруднява. След това аз ще се опитам да ти изясня нещата.

Работиха заедно половин час и в отсъствието на заядливите деца Сара установи, че урокът ѝ е приятен. Най-накрая учителят остана доволен от свършената работа. Той мило ѝ се усмихна.

— Ти си умно момиче, Сара. Не се бой от другите. Не си понекадърна от тях — напротив, ако не се лъжа — и в най-скоро време ще ги догониш. А сега си събирай нещата и бързо вкъщи. Бягай да поиграеш, преди да е мръкнало.

— Благодаря — стеснително отвърна тя, но си помисли: *Да играя! Много ще ме пусне госпожа Пю!*. Изведнъж ѝ се прииска да е в старата къщурка с майка си. Но я жегна остра болка при мисълта, че вече никога не ще тича по шосето, за да се върне час по-скоро при очакващата я Рейчъл. Горчиви сълзи напълниха очите ѝ и тя се наведе над книгите, за да ги скрие от учителя.

Сара излезе от учебната зала и тръгна по мрачния коридор покрай боядисани в бяло затворени врати. Само една бе отворена в края. На детската стая. Тя забави крачка и без да иска надникна вътре.

Нямаше никой. Явно закуската бе приключила и Джеймс бе излязъл с гувернантката си, за да се порадват на септемврийското слънце. Сара се поколеба, измъчвана от неустойимо любопитство.

Откакто идваше в „Чутън Лий хаус“, нито веднъж не бе влизала в детската. Самото име на стаята я очароваше — име, което олицетворяваше един свят, в който такива като нея нямаха място, свят на привилегии и сигурност, за които обикновените хора не можеха и да мечтаят. Тя бързо се огледа. Коридорът бе празен, вратата на учебната зала бе затворена. Направи една крачка и заоглежда стаята с любопитство.

Прислужницата все още не бе разчистила остатъците от закуската — сандвичи върху тънко нарязани филийки, не като коматите на госпожа Пю, хляб и масло на отделна чиния, купичка с мед и плато с приказни сладкиши. Сара отново се огледа и тъй като не издържаше повече на изкушението, тайно взе едно парче. То сякаш се разтопи в устата ѝ. Тя с удоволствие облиза пръсти и продължи да разглежда.

Зад вратата имаше табло, отрупано с ярки картини и изрезки. *Сигурно са на Алиша*, помисли си Сара. Въпреки че не обичаше Алиша заради лошото ѝ отношение, момичето я харесваше и много искаше да прилича на нея. Пред прозореца имаше огромен люлеещ се кон с истинска грива и опашка. Сара го докосна и той се залюля. Тя набра кураж и влезе навътре в стаята, където видя куклите, подредени една до друга върху лавица. Всичките бяха красиви, много по-красиви от всички други, които бе виждала през живота си, изящни кукли с фини порцеланови лица, облечени с коприна и дантела. Макар и изплашена от собствената си дързост, Сара не бе в състояние да се въздържи и взе една, погали я по меката косица и надигна млечнобялата ѝ копринена рокля, под която се подадоха дантелени кюлоти в същия цвят.

— О, колко си красива! — прошепна тя. — Как се каваш? Емили? Флорънс? — Това бяха най-хубавите имена, за които се сещаше, но и те не бяха достатъчно подходящи за тази аристократична кукла. После тя се сети за името на първата жена на господин Морс. — А може би си Роуз? — попита тя.

Не беше усетила приближаващите стъпки по коридора и когато чу гласа, изпълнен с омраза, едва не изпусна куклата от уплаха.

— Какви ги вършиш? Нямах право да влизаш тук! Сара се обърна и видя Алиша на вратата. Лицето ѝ бе посиняло от злоба, от очите ѝ хвърчаха искри.

— Тези кукли твои ли са? — попита я Сара.

— Да, мои са. Как смееш да ги пипаш? — Алиша отиде при Сара, гневно изтръгна куклата от ръцете ѝ и я притисна към себе си.

Сара цялата трепереше, но не се даваше.

— Нищо няма да им направя. Само ги разглеждам.

— Нямах никакво право. Ти си една малка повлекана. Само да си посмяла да ги пипнеш отново!

— Аз... аз съжалявам... — едва успя да изрече Сара.

— Какво става тук? — чу се друг глас откъм вратата. Сара видя там висока тъмна фигура с безупречно скроено пардесю, сива жилетка и панталон на сиви райета. *Гилбърт!* Като го видя, на Сара ѝ се прииска да потъне вдън земя, задето са я хванали на местопрестъплението.

— Пипа ми куклите! — проплака Алиша. — Няма никакво право да влиза тук, татко. Кажи ѝ!

— Исках само да погледна — възмути се Сара, загрижена да докаже своята невинност. — Толкова са красиви...

— Веднага ги остави! — изрепчи се Алиша и затръшна куклата на мястото ѝ. — Тя стои тук, разбираш ли? Тук!

— Алиша! — скара ѝ се Гилбърт. Сара не разбираше какво означава изражението на лицето му, но в страха си помисли, че и той е възмутен от поведението ѝ. Затова се изненада, като установи, че е сърдит на Алиша. — Когато Сара дойде тук, ти казах, че очаквам да се учиш с нея и едно от нещата, които исках да усвоиш, бе как да споделяш нещата си с други хора. Имаш цяла лавица с кукли, с които едва ли играеш вече. Защо и Сара да не им се порадва малко?

— Защото са си *мои* — инатливо отвърна по-голямото момиче.

Гилбърт присви устни.

— Но сега една от тях ще отиде при Сара — хладно нареди той. — Коя си избираш, Сара?

— Ти не можеш да ѝ подаряваш моя кукла! — изпищя Алиша ужасена.

— Не само че мога, но и ще го направя. Нямам намерение да търпя егоизма ти, Алиша — строго изрече Гилбърт. — Хайде, Сара,

избери си.

Сара беше като вцепенена. Въпреки че много хареса куклите, мисълта, че може да вземе една, я ужасяваше. Те принадлежаха на Алиша и тя никога не би се примирила с мисълта, че трябва да се раздели с някоя от тях.

— Не — промълви Сара и така тръсна глава, че панделката в косите ѝ подскочи. — Не, не мога.

Гилбърт се протегна и взе куклата, която Алиша бе захвърлила върху лавицата.

— Тази ти хареса, нали? Вземи я.

Сара видя сълзите, които заблестяха в очите на Алиша.

Когато видя, че не поема куклата, Гилбърт вдигна ръката ѝ и постави играчката в нея.

— Алиша има предостатъчно, Сара. А сега бягай вкъщи. Ще се видим утре. Господин Хартли е много доволен от теб между другото. Помислих си, че ще искаш да знаеш неговото мнение.

Сара стоеше като онемяла. Той я прегърна и я поведе към вратата.

— Хайде, тичай. Алиша, ти остани. Искам да поговоря с теб.

Тъй като не ѝ оставаше нищо друго, Сара тръгна, здраво стиснала куклата. Но все още не можеше да забрави пламъчетата на омразата, които горяха в очите на Алиша. Имаше чувството, че я следват по коридора. Това усещане не я напусна дори като тръгна надолу по стълбите, нито навън, когато хладният ветрец погали горящите ѝ бузи.

Алиша я мразеше отдавна и никога не го криеше. Но някакво лошо предчувствие подсказа на Сара, че след тази случка е спечелила заклет враг.

Докато седеше в дневната в противоположния край на коридора, Бланш Морс бе обезпокоена от разговор на висок глас.

Тя остави перодръжката, повдигна кичур тупирана коса от едното си ухо за момент и се заслуша. После стана от писалището, където бе седнала да отговаря на няколко писма, приближи до вратата и лекичко я отвори.

Гласовете бяха на Алиша и Сара, които се караха. Бланш презрително присви устни. Ненавиждаше простащината, откакто се помнеше. Имаше достатъчно начини да постигнеш своето, без да стигаш до словесна варварщина, които освен това бяха много по-ефикасни. Тъкмо смяташе да затвори вратата, когато чу стъпки и гласа на Гилбърт. Тя остана на вратата, готова да хукне към мястото си всеки момент, ако се наложеше, и нададе ухо.

Всяка дума от разправията долиташе ясно по коридора. Когато приключи и Сара мина покрай стаята ѝ, Бланш присви замислено очи. Някаква врата се затвори и тя вече не чуваше гласа на Гилбърт — явно бе влязъл с Алиша в детската и се обясняваха. Бланш се върна на писалището, но вече не бе в състояние да продължи с писмата си.

Имаше нещо странно в отношението на Гилбърт към това дете Томас. Отдавна си го мислеше. Разбира се, вече добре познаваше алтруистичните идеи на Гилбърт и макар и да не бе съгласна с тях, поне им отдаваше известно уважение. Според нея бе похвално, че съпругът ѝ има желание да се отнася подобаващо с наемателите и прислугата, които имаха безсъмнено много високо мнение за него. Никой не хранеше към него характерните за работническата класа омраза и презрение към господарите.

Ала Бланш не бе в състояние да разсее подозрението, че в случая не става дума за най-обикновено благоволение. Никой не можеше да отрече, че Сара е приятно дете, малка хубавелка, въпреки че бе прекалено кльощава, а интелектът ѝ не подлежеше на съмнение. До известна степен можеше да се предположи, че това е поредният социален експеримент на Гилбърт, при който той ще се тупа в гърдите, че е увеличил шансовете на момиче, което иначе едва ли можеше да очаква много от живота. Но дори и да е така...

Бланш вдигна ръка и внимателно изглади тънката бразда между изписаните си вежди. Няма смисъл да се набръчка заради този въпрос. В края на краищата детето е момиче и колкото и да се усуква край Гилбърт, никога няма да бъде заплаха за плановете на Бланш относно бъдещето на Лио като наследник на империята Морс.

Тази мисъл я изпълваше със задоволство и тя отново се поздрави за собствената си далновидност, както имаше навик да прави. Когато пристигна в Англия, овдовяла и без пукната стотинка в резултат на фалита и последвалото самоубийство на мъжа си, приятели я

запознаха с Гилбърт и тя веднага започна да обмисля как да го спечели. Красив, богат, наследник на потомствени имоти, собственик на предприятие със светло бъдеще, той можеше да ѝ предложи начин на живот, какъвто тя силно желаше, сигурност през старините и блестящи перспективи за малкия ѝ син.

Защото Бланш навреме осъзна, че когато му дойде времето, Гилбърт щеше да потърси наследник на „Морс моторс“ сред следващото поколение на фамилията. Но Лорънс бе с ограничени възможности, Хю ни най-малко не се интересуваше от бизнес, а Джеймс... Джеймс си беше Джеймс — витаеше в облаците и бе постоянен дразнител за баща си. Нито един от тях не бе подходящ за този отговорен пост. Затова Бланш бе убедена, че Лио е този, който ще попълни празнината. Той притежаваше всички необходими качества и не на последно място бе наследил безпощадната амбиция на майка си. Бланш бе недоволна, че Гилбърт все още не е успял да се привърже към момчето, но го отдаваше на вродената потайност на мъжа си. Ала ето че изневиделица, като гръм от ясно небе, се бе появило това момиче, тази жалка малка никаквица и Гилбърт сякаш я отрупваше с цялото онова внимание, което скъпеше за сина ѝ.

Бланш стисна устни. Не харесваше Сара, а още по-малко начина, по който Гилбърт я третираше като свое протеже. *Трябва да се направи нещо, преди съвсем да го е оплела в мрежите си.* Бланш реши, че ѝ се налага да използва първия сгоден момент да разчисти сметките си с малката повлекана.

Мразя я!, помисли си Алиша и така стисна юмруци, че ноктите ѝ се забиха в дланите. Защо ще ми влиза в стаята и ще ми се рови из нещата? Мразя я!

Ала омразата, въпреки че я изяждаше цялата отвътре, бе безсилна. Алиша добре знаеше, че колкото и да я кълне, Сара Томас не бе виновна за нищо. Всичко започна много преди тя да се появи, по времето, когато почина майка ѝ Роуз.

Понякога Алиша си спомняше с носталгия дните, когато бе малко момиченце, галеничето на семейството, но това бе толкова отдавна. Сега майка ѝ не бе нищо повече от красив спомен — скътания спомен за топлината на прегръдката ѝ, аромата на лавандулова вода,

гласът ѝ, напяващ нежни приспивни песни я навестяваха като отзвук от друго време, друго битие.

Животът ѝ сега бе свързан с Бланш, която нахлу в „Чутън Лий хаус“ като непосилна лятна жега, вещаеща гръмотевична буря, и онзи противен Лио, който се намести в детската, изцяло нейна и на Джеймс в миналото, и започна да губи от безценното време на баща ѝ.

А ето я сега и Сара. Поредната натрапница, поредният крадец на бащините ласки. А той не стига, че ѝ даде собствената ѝ кукла, красивата Спяща красавица, ами после ѝ чете конско и я поучава как трябвало да се държи добре с проклетата Сара.

Какво, не я ли вижда, че не може да говори дори!, гневно си помисли Алиша. Произношението ѝ е по-кошмарно и от провлачените гласни на Лио. Толкова е просташко!

Тази мисъл я поуспокои, защото ѝ вдъхна самочувствие, но по никакъв начин не успя да уталожить омразата, която кипеше в сърцето ѝ.

Вратата на вътрешната детска се отвори и на прага се появи Джеймс с пръст в уста.

— К-к-какво става, Алиша? — започна да заеква той.

— Какво правиш тук, Джеймс? — сепна се тя.

— Дойдох за топката и чух викове. Затова... затова се скрих — призна си той. Изглеждаше уплашен, с бледо лице и широко отворени очи.

Тя отиде при него, клекна и внимателно издърпа пръста от устата му. Понякога Алиша си мислеше, че Джеймс е единственият човек на този свят, когото обича. Той не бе имал възможността да познае топлината и щастието, които бяха в основата на красивия бленуван свят, по който тя понякога си позволяваше да мечтае. През шестте години, откакто останаха без майка, Алиша неведнъж имаше чувството, че вече е почти като негова майка, а той — неин син.

— Не се бой, Джеймс — успокои го тя. — Онази глупачка Сара се бе намъкнала тука и татко се ядоса. Това е.

— Значи не е бил сърдит на мен?

— Не, Джеймс, не беше сърдит на теб.

Той кимна, но очите му гледаха все така уплашено. Алиша стана.

— Къде ти е топката? Ако си я намерил, мога да сляза и да поиграя с теб, ако искаш.

— Лио обеща да играе с мен.

— Лио! — презрително изрече Алиша. — Какво ти пука за Лио? Чуй ме, Джеймс, на този свят сме само двамата, разбираш ли? Лио не ти е никакъв, затова спри да се влачиш подир него. А тази тъпа Сара... Остави ги тях, Джеймс. Аз ще се грижа за теб. А като пораснем, ще им дадем да разберат. Ние сме от семейство Морс. Ние можем всичко, Джеймс, ти и аз.

Тя го хвана за ръка и докато го успокояваше, почувства прилив на свежи сили.

— Един ден ще им дадем да разберат, Джеймс — повтори тя. — Един ден ще дадем на целия свят да разбере!

6.

С приближаването на есента листата на дърветата в парка започнаха да се багрят в алено, ръждиво и златисто на фона на наситено синьото небе. Сара продължаваше да ходи на уроци в „Чутън Лий хаус“ заедно с Алиша Морс и Лио де Виър. Ловният сезон бе започнал и през отворения прозорец до тях често долиташе звукът на рога и лаят на хрътките, а от мястото си, ако се надигнеха леко, можеха да видят ловците в черно-червени униформи, плъзнали по отсрещния хълм. Гилбърт се включваше, ако му останеше време. Лорънс и Хю също участваха, когато биваха вкъщи по време на ваканция. Затова Алиша и Лио постоянно се оглеждаха, за да ги зърнат.

— Още малко като порасна и аз ще ходя на лов — обичаше да казва Алиша, стрелвайки с таен поглед Сара, за която се знаеше, че не може да язди.

Но Сара не ѝ обръщаше внимание, защото не се интересуваше от лова. Беше прекалено вгълбена в уроците, прекалено решена да успее в съревнованието с останалите, за да се разсейва с тези глупави уловки. Освен това изпитваше неприкрито съчувствие към лисиците, обект на лова.

Много скоро усърдието започна да дава резултати и Ричард Хартли не спираше да я хвали. За съжаление не можеше да каже същото за Лио и Алиша, което сподели с Гилбърт в един студен октомврийски ден.

— Алиша е умно момиче, а Лио, макар и зубрач, съвсем не е глупав. Ако отделяха също толкова време и усилия за уроците, колкото за заяжданията си, щяха да постигнат големи успехи. Трябва да призная, че Лио ме безпокои и, честно казано, ако не се стегне, може и да се провали на приемния изпит за подготвителното училище.

Гилбърт помръкна.

— Толкова ли е зле? Добре, Хартли, ще поговоря с него.

Той излезе от стаята и тръгна надолу по стълбите. Бланш бе в дневната и подреждаше ваза с хризантеми, които Дент, главният градинар, ѝ бе набрал. Гилбърт реши да ѝ каже за притесненията на

учителя относно знанията на сина й. Докато той й говореше, тя продължи да нарежда цветята и само лекото пристягане на мускулите на лицето й издаваше нейното недоволство.

— Разбирам — каза тя, когато той най-после приключи. — Честно да ти кажа, Гилбърт, въобще не съм изненадана.

— Какво искаш да кажеш? — недоумяваше той.

Бланш откъсна повехнал лист от последния стрък, пусна го в кошчето за боклук и мушна цветето във вазата. После бавно се обърна и склочи ръце върху полата на роклята си от керемидено кафяво кадифе.

— Смея да твърдя, че го смущава присъствието на Сара Томас — хладно отвърна тя.

— Това е невъзможно! — възпротиви се Гилбърт. — Хартли е много доволен от нея.

— Добре — кимна мрачно Бланш. — Но никой не може да ме убеди, че присъствието й помага на Лио или Алиша.

Гилбърт мушна ръце в джобовете на раирания си панталон.

— Не разбирам какво се опитваш да ми кажеш, Бланш.

Тя не бързаше да му отговори, преди да е подбрала внимателно думите си. Откакто съзря в лицето на Сара заплаха за бъдещето на сина си, Бланш нямаше покой. От няколко седмици събираше информация и чакаше сгоден момент да я сподели с мъжа си. Сега, когато този момент най-после настъпи, тя не искаше да проиграе шанса си.

— Съжалявам, че ми се налага да го споделя с теб, Гилбърт, но направих някои проучвания за Сара. Може би няма да одобриш постъпката ми, но тъй като тя учи редом с моя син, реших да го сторя. Това, което научих, дълбоко ме смути.

Той присви очи. Не трепна и запази спокойствие. Ала спокойствието, което по принцип бе в основата на силата му, в този момент по някакъв странен начин създаваше представата, че като че ли дори силата му е една внимателно изработена илюзия. Бланш бе обзета от абсурдната идея, че тя дърпа конците и притежава достатъчно мощ, за да го съсипе, за да съсипе великия Гилбърт Морс. Само в спалнята я осеняваха подобни мисли, когато той я желаше, а тя не отвърщаше на ласките му или след това, когато заспиваше, доволен като момченце. Но вместо да я опияни, както обикновено, мисълта за силата й я

плашеше и разколебаваше, защото Бланш знаеше, че се движи на ръба на пропастта.

— Боя се, че установих, че Сара Томас е незаконно родена — изрече тя и го погледна право в очите. — Винаги съм имала подозрения. Струваше ми се малко нагласена историята, че баща ѝ умрял в Индия без някой да го е виждал преди това. Затова направих малко проучване.

Той извади сребърна табакера от джоба си, но не я отвори.

— И какво откри? — попита я с напрегнат тон. Гласът му я накара да потрепери вътрешно, но вече бе стигнала твърде далеч и връщане назад нямаше.

— Рейчъл Томас никога не е била омъжена — хладно продължи тя. — Върнала се е тук с лъжливата си история и се представила като достойна за уважение омъжена жена. Каквато никога не е била.

— А бащата на Сара? — попита Гилбърт. — Кой е бащата?

Бланш замълча. Чудеше се дали има смелост да го постави натясно със съмнението, което я глождеше. Отказа се.

— Може наистина да е бил войник. Господ е свидетел колко млади жени са готови да се хвърлят в обятията на първия срещнат униформен мъж, без да мислят за репутацията си или последствията — отвърна Бланш. — Във всеки случай това е без значение. Сара Томас е копеле. И ти смяташ, че е подходящо да се учи рамо до рамо с децата ни?

— И защо не? — Гилбърт рязко отвори табакерата.

Бланш го изгледа гневно.

— Едва ли е най-подходящата компания за сина ми Лио. Освен това се учудвам, че пренебрегваш моралното възпитание на Алиша и я оставяш да общува с такова дете. Може да ги зарази и двамата, ако вече не го е сторила.

— Господи, Бланш, не ти ли се струва, че отиваш твърде далеч? — погледна я Гилбърт. Тонът му бе спокоен, както винаги. Въпреки това тя знаеше, че е ядосан.

— Не — не отстъпваше тя.

— Аз пък мисля, че прекали! Сара щяла да зарази Алиша и Лио! Що за глупости! Не забравяй, че става дума за едно дете.

— Дете, чиято майка е излязла извън правия път.

— Вината — гневно рече Гилбърт — е най-малко на детето. Не виждам с какво е по-различна от децата, родени в нормални семейства. Не! — Той вдигна ръка повелително, когато Бланш отвори уста, за да каже още нещо. — Нито дума повече по този въпрос. Сара е приятно дете и Лио има какво да научи от нея. Мисля, че е изключително безпардонно да прехвърляме греховете на родителите върху децата. Ако искаш Лио да се учи далеч от това, което според теб е заразно влияние на Сара, нямам нищо против. Това е твое право и аз няма да ти преча да постъпиш с него така, както смяташ за добре. Сара обаче остава тук. — Той направи кратка пауза. — Между другото, смятам още малко да я приобща към семейството. Животът ѝ със семейство Пю е истински ад. Този разговор ми помогна да взема окончателно решение. Ще уредя уроци по езда на Сара и следващия път, когато отиваме на излет, ще я поканя с нас. Разбери ме, Бланш, не смятам да толерирам подобни предразсъдъци в къщата си и колкото по-рано го осъзнаеш, толкова по-добре!

Той отиде и рязко отвори вратата, където свари Джеймс клекнал да подслушва. Грабна го за яката и го вкара в стаята.

— Как не те е срам да слухтиш така? Как смееш да гледаш през ключалката? — Той опъна ухото му здраво, завъртя се и излезе.

— Как може такава нещо, Джеймс! — скара му се и Бланш. — Веднага бягай в детската!

Момчето бързо се изниза и когато остана сама, Бланш притисна студените си треперещи устни с носна кърпичка, за да ги успокои. За пръв път виждаше Гилбърт толкова ядосан. Съзнаваше, че е допуснала сериозна грешка с атаката си срещу опеката му над Сара. Ясно бе, че за момента ще е принудена да търпи момичето. Но твърдоглавата позиция на Гилбърт по въпроса само увеличи подозренията ѝ. Гневът му бе още едно доказателство. Едва ли се държеше така само от чист алтруизъм. Убедена съм, че има и друго, помисли си Бланш.

На младини Рейчъл Томас често оставала да нощува в тази къща. Доколкото Бланш бе чувала, Роуз, първата жена на Гилбърт, била доста безлична по душа. А Рейчъл бе толкова привлекателна, че според Бланш бе съвсем допустимо да накара дори почтен мъж като Гилбърт да кривне от правия път.

Ако предположенията ѝ бяха верни, щеше да ѝ е още по-трудно да се отърве от Сара. Ала Бланш не бе жена, която се предаваше без

бой. Ще използва първата удобна възможност. Тя отиде до прозореца и погледна към небето, което, сиво и натежало над рехавите листа, сякаш отразяваше желязната решителност в сърцето ѝ.

— Лъжеш — рече Сара. — *Лъжеш!*

Тя стоеше в средата на учебната зала, свила ръце в юмруци, с широко отворени очи. Алиша я гледаше злобно.

— Не лъжа. Джеймс е бил до вратата. Чул всичко. Ти си копеле!

— Не говори такива думи! — проплака Сара. — Не е прилично!

— Ами като си такава! Значи и ти си лоша като думата.

— Не е вярно! Татко е бил войник. Загинал в Индия...

— Ха-ха-ха! — презрително се изсмя Алиша. — Майка ти ти е казала така, защото я е било срам да си признае. Никога не е имала мъж. Била е пропаднала жена.

— Не е вярно! Не е вярно!

— Напротив, вярно е. Сигурно затова е умряла. Това е била присъдата ѝ.

— Ами твоята майка? — плачеше Сара. — Тя също е умряла. И тя ли е била пропаднала жена?

— Не, не е била! — Алиша сви ръцете си в юмруци. — Как не те е срам да говориш така! Тя е била омъжена за баща ми.

— Ще говоря, както си искам. Ти го каза първа. Ти го каза за *моята* майка!

— Защото е истина.

— Не е вярно. Не е вярно!

— Копеле!

— Не съм. Ти си. Ти си копеле! — Тя се втурна към Алиша, грабна дебел кичур от гъстата ѝ коса и започна да го опъва. Изведнъж двете се вкопчиха на кълбо и започнаха да се ритат, хапят, скубят, дърпат. Биха се няколко минути, през които омразата им една към друга премина в жестокост, и едва когато чуха някой да вика: *Момичета! Какво правите?* зад гърба си, те се разделиха, сведоха глави засрамено, макар в очите им все така да тлееше омразата.

— Тя е виновна, тя започна! Каза ми какви ли не обидни неща — проплака Сара.

— Какви?

— Че съм била копеле.

Очите зад дебелите стъкла на очилата гледаха изумено.

— Сара! Откъде си научила тези думи?

— Тя го каза. Каза, че съм... Каза, че майка ми била... — От очите ѝ хвърчаха искри, блузата ѝ бе разкъсана, панделката ѝ висеше развързана.

Алиша се изправи.

— Никога не съм казвала такова нещо!

Въпреки схватката тя изглеждаше учудващо спокойна, леко разрошената ѝ коса бе единственото доказателство за нападението на Сара. Ричард Хартли местеше поглед ту върху едната, ту върху другата.

— Хайде сега да започнем работа — предложи той, след като реши да не се намесва в този спор. — Сара, върви да се приведеш в приличен вид. Алиша, оправи си косата и седни на мястото си. И моля ви и двете, дръжте се като млади, възпитани дами.

Макар да бяха все тъй ядосани, те се подчиниха. Лио бе застанал на вратата и ги наблюдаваше с ехидна усмивка, но в този момент никой не му обръщаше внимание.

Сякаш напук на Бланш, Гилбърт започна да обучава Сара на езда още на следващата седмица. Един от уроците на Алиша бе заменен с проби при шивачката, която бяха наели на мястото на Рейчъл, и сега всеки ден по един час Сара бе принудена да търпи тормоза и да се явява преоблечена в конюшнията при Търнър, учителя по езда.

Вършеше го с неудоволствие. Не понасяше миризмата в конюшнията, а всички коне, дори благото пони Блеки, което според Търнър бе най-подходящо за нея, я изнервяха. Ала Сара постепенно привикваше да върши по задължение доста неща, които не ѝ допадаха. Освен това бе решила да не се дава на Алиша, която щеше да злорадства, ако знаеше колко се страхува. Стараеше се по време на уроците, Търнър я обучаваше с търпеливо постоянство и най-накрая тя усвои толкова умения, че се научи дори да галопира.

Веднъж, докато яздеше с Алиша и Лио, момчето нарочно се приближи тъй близо до нея, че успя тайно да шибне Блеки с камшика си с надеждата, че ще уплаши понито и то ще се втурне като бясно.

Ала животното бе прекалено добродушно, за да се поддаде на тази конспирация. Тъй като единствено Сара знаеше за този инцидент, той не достигна до ушите на Гилбърт.

Господин Морс удържа и на обещанието си да включи момичето в някои семейни излети, но това по никакъв начин не я приобщи към фамилията. Знаеше, че я мразят, тя също ги мразеше, но си траеше. Така или иначе нямаше към кого да се обърне. Не принадлежеше никъде, горчиво си мислеше тя, тъй като и селските деца вече не я приемаха като своя. У семейство Пю вършеше всичко, което Берта ѝ възлагаше, без да се оплаква, а ако понякога ѝ се приплакваше, винаги се затваряше в стаята си и се заравяше под възглавницата, където никой не можеше да чуе риданията ѝ. В къщата на семейство Морс я мразеха, а враждата ѝ с Алиша не бе тайна за никого. Пряко волята си тя се възхищаваше от по-голямото момиче, завиждаше на нейното самообладание и увереност, на хубавите ѝ дрехи и на факта, че е дъщеря на Гилбърт — не защото изпитваше осъзнато желание да принадлежи към клана Морс, а защото боготвореше човека. Но всичките ѝ опити да се сприятели с дъщеря му биваха посичани в зародиш, а дори най-малкият намек за подкрепа при честите сблъсъци между Алиша и Лио биваше отблъснат и Сара разбираше, че другото момиче не е омекнало към нея и на милиметър. До известна степен това я радваше. Не бе забравила ужасните неща, които Алиша наговори по адрес на майка ѝ, и едва ли някога щеше да ѝ прости. Думата, с която момичето я нарече, продължаваше да я преследва нощем, караше я да трепери от погнуса, изпълваше я с бясна омраза. Въпреки това за нея Алиша притежаваше безспорен ореол на изисканост и противно на всяка логика копнееше да се сближи с нея, да влезе в нейния омагьосан свят, да престане да бъде прицел на омразата ѝ.

Сара си мислеше, че сигурно има някакъв начин да се сприятелят. И двете бяха загубили майките си и инстинктивно, със зрелост, надвишаваща годините ѝ, чувстваше, че и двете са еднакво нещастни. Понякога в присъствието на Гилбърт Алиша започваше да се преструва, че с удоволствие общува със Сара, за да привлече вниманието на баща си. Това караше момичето да се надява, че вероятно един ден нещата щяха да се променят.

Засега обаче всичко си бе постарому.

На Коледа, когато Лорънс и Хю се върнаха у дома, атмосферата се поразведри. Алиша се държеше прекрасно пред тях, а Хю я обсипваше с внимание. Момичето се радваше, но в същото време се боеше да не би Алиша да ревнува и после да ѝ го върне тъпкано. Сара бе поканена да прекара празниците със семейството. Гилбърт остана много доволен, че двете с Алиша украсиха елхата заедно. Дървото бе толкова огромно, че се наложи Търнър да им донесе стълба, за да стигнат до върха.

— Внимавайте, момичета — предупреди ги Гилбърт. — Не искам счупени ръце и крака точно за Коледа. Защо не оставите Лио да я украси най-горе.

Алиша тръсна глава.

— Нали го знаеш колко е непохватен и само ще изпочупи играчките. Да оправи имела.

Така на Лио бе поръчано да украси вратите с имелови клонки, а Сара и Алиша се редуваха да подпират стълбата и да се катерят с крехките стъклени топки и малки фенерчета с микроскопични свещи.

Ала когато дойде ред да закачат подаръците на елхата, Сара отново се почувства като натрапница. За останалите деца имаше толкова много и нито един за нея.

Оказа се обаче, че и тя е предвидена и когато отвори своето пакетче на Коледа, с радост откри в него нежна филигрирана гривна от сребро. Гилбърт я наблюдаваше усмихнат. Преливаща от радост, тя възкликна:

— Боже, колко е красива! За пръв път виждам толкова красива гривна!

Но после забеляза как останалите я наблюдават с едва прикрита враждебност и радостта ѝ помръкна. Тя стисна здраво гривната, сякаш се боеше, че някой ще ѝ я грабне, и разбра, че ако Коледа е време за добрини, Бланш, Лио и Алиша никога няма да я включат в сметките си.

Въпреки това гривната бе достатъчна, за да изпълни сърцето ѝ с радост. Гилбърт ѝ я сложи на ръката, но вечерта, когато се прибра в голата си стаичка, тя внимателно я свали, прибра я в хартията, в която беше опакована и я скри в чекмеджето, където пазеше някои дребни дрънкулки.

— Виждаш ли, Роуз? — обърна се тя към куклата, която някога бе на Алиша, а сега се кипреше на шкафа до леглото ѝ. — Вече имам две красиви неща — теб и гривната.

Куклата я гледаше с големите си неподвижни очи, а Сара си даде дума, че един ден ще увеличи съкровищата си и ще се сдобие и с други красиви неща. А може би, ако има късмет, ще намери и човек, с когото да ги сподели. Тогава отново ще има щастливо семейство, в което ще царят топлината и любов, също както докато живееше с майка си, но то ще бъде заобиколено от вещите, които семейство Морс приемаха за даденост.

Един ден ще спра да бъда *никой*, обеща си Сара. Тогава няма да съм малката натрапница, която се радва на чуждото благоволение, а известна персона, която ще уважават заради това, което е постигнала.

Унесена в мечти, Сара заспа.

7.

В един топъл летен следобед на юли 1906 година Хю Морс излезе от „Чутън Лий хаус“ с кошница за пикник в ръка, която Кук бе напълнила с всевъзможни лакомства, и се запъти към паркинга, където го чакаше последната придобивка на баща му, новият „Ролс-Ройс Силвър Гоуст“. Това бе красива кола и Хю отдавна мечтаеше да я вземе за по-дълго, тъй като откакто се върна от последния срок в частното училище, бе правил само няколко кръгчета с нея.

Когато караше редом с баща си, Гилбърт непрестанно му даваше наставления: *Намали, че ще се пребием!*, или *Не натискай педала толкова силно, синко!*. Затова Хю нямаше търпение да го оставят на мира, за да види какво може сам, и да изпробва мощността на двигателя. Ето че най-после имаше тази възможност. Гилбърт беше във Франция, където бе поканен, за да се запознае с постиженията на Сантос-Дюмонт, талантливия аржентински инженер, конструктор на летяща машина. Хю веднага използва шанса да покара ролс-ройса.

Докато оставяше кошницата за пикник в багажника, той си свирукаше парче от опера на Гилбърт и Съливън^[1], а сините му очи блещукаха игриво на красивото му лице. Възможността да покара новата кола не бе единствената причина за веселото му настроение и сладостната тръпка, която гъделичкаше тялото му от време на време. Без да споделя с доведената си майка, която едва ли щеше да одобри намеренията му, той бе поканил Сара Томас да се присъедини към него.

Хю продължаваше да си свирка, когато застопори манивелата и я завъртя с лекота. През изминалите пет години симпатичният юноша бе израснал в красив и добре сложен мъж. Вече бе висок колкото баща си, но тъй като все още бе само на осемнадесет години, можеше да се очаква, че ще добави още десетина сантиметра към ръста си. Освен това с помощта на редовни спортни занимания бе придобил атлетична фигура. В училище бе запален по крикета и ръгбито, а вкъщи редовно яздеше и плуваше в езерото и вирове на реката. В резултат на това плещите му наедриха, а бицепсите му издуваха ръкавите на ризите.

Тазът му обаче остана тесен, както винаги, а светлобежовите панталони, с които ходеше, го подчертаваха заедно с дългите му мускулести крака.

Хю се гордееше със силното си и здраво тяло и с нетърпение очакваше деня, в който щеше да надене униформата на офицер. Беше взел блестящо приемните изпити в „Сандхърст“^[2] и есента щеше да замине там, за да започне обучението си. Но дотогава имаше време и сега единствената му грижа бе как по-приятно да оползотвори горещите летни дни.

Двигателят на ролса запали, колата затрепери, Хю скочи на седалката и пое волана. Натисна гумения клаксон, за да предупреди Бранди и Бет, двата лабрадора, които надничаха любопитно на двора, че тръгва, и потегли през паважа към шосето с развята от вятъра смолисточерна коса.

Ето това се казва живот!, помисли си той и се разсмя. Една сврака се стресна и стрелна като обезумяла пред колата. Обзе го моментно съжаление към брат му Лорънс, който сигурно щеше да пропилее този прекрасен ден в предприятието.

Както Гилбърт и предполагаше, напъните на Лорънс да се сдобие с висше образование се провалиха и тъй като резултатите от приемните изпити не бяха достатъчно високи, за да му осигурят място в университета, след като завърши училище, той веднага започна работа в семейната фирма. Бе доволен от това стечение на обстоятелствата. На практика Лорънс бе безсъмнено способен, въодушевен да работи в бащиното предприятие толкова, колкото Хю мечтаеше за военна кариера, и вече даваше първите признаци, че на него може да се разчита. Не притежаваше експериментаторския замах на баща си и дядо си или усета им към прогресивните тенденции, но бе със солидни практически познания и стоеше здраво на земята. В съчетание с трудолюбието му тези качества вдъхваха доверие у работниците — макар и да го възприемаха като прекалено сериозен за крехката си възраст, те го уважаваха и обичаха, вярваха, с основание, че бъдещето на компанията е сигурно в неговите ръце.

Добре че е Лорънс!, мислеше си Хю с благодарност, докато вземаше един завой по криволичещия път. Ако не беше той, може би баща му нямаше да го остави току-така да осъществи собствените си амбиции. Може Франк Рейзи да е отличен генерален директор и нещо

да ръководи работата на предприятието, може Джо Айзъкс, седнал в прашното си кабинетче, да се справя със счетоводството безупречно и да дава добри правни съвети, без да безпокои адвоката на фирмата, но Хю знаеше, че Гилбърт никога не би допуснал компанията да не се оглавява от член на фамилията Морс. Слава богу, Лорънс с радост пое тази отговорност. Така Хю бе свободен да избира сам бъдещето си и да се радва на живота.

В този следобед радостите на живота му се струваха още по-съблазнителни. Да кара колата сам, без да бъде критикуван непрестанно. А още по-вълнуваща му се струваше възможността да впечатли Сара с шофьорските си способности и да я спечели.

Настроението му се повиши, когато си помисли за Сара. *Страхотна мадама, няма грешка!* Хю вече рядко се сещаше за жалкото съществуване, което баща му някога доведе в „Чутън Лий хаус“. Но добре си спомняше как като се върна във ваканцията предната Коледа, не можа да повярва на очите си, когато я видя — едно наистина прелестно създание под собствения му покрив.

Промяната, естествено, бе постепенна. Дългогодишните усилия на съзнателния Ричард Хартли бяха изострили иначе пъргавия ѝ ум и разширили познанията ѝ, непрестанните контакти с хора от сой бяха облагородили речта ѝ, култивирайки у нея стегнат изказ и почти безупречно произношение. Простоватият акцент изчезваше напълно в присъствието на семейство Морс и техните приятели. Него тя пазеше като защитно средство само за разговорите с осиновите си, семейство Пю, и за старите приятели от селото, които бяха единствената връзка с миналото ѝ. Самочувствието ѝ бе пораснало, държеше се уверено, непринудено и приятно. Явно бе научила доста неща от Алиша и бавно, почти незабележимо, престана да се изживява като вечно онеправдана пред благородните представители на семейство Морс и започна да се държи като че ли е една от тях.

Физически тя порастваше по-бавно. Най-накрая фигурата ѝ се преобрази съвсем неочаквано бързо и сякаш за една нощ кльошавото дете разцъфна и придоби заоблените форми на хубава млада жена.

Сега Сара бе висока и елегантна, с дълги крака и, кестенява коса, която се спускаше освободена от панделките, с които я пристягаше като дете. Гърдите ѝ бяха стегнати и вирнати, талията — крехка, както винаги, а ханшът, макар още не напълно узрял и закръглен като

праскова, привличаше окото. Добрата храна и изобилието ѝ бяха окичили бузите ѝ с рози, а очите ѝ, сини като незабравки, блестяха от здраве и добро настроение. Но вероятно свежото ѝ излъчване бе това, което най-много привличаше Хю.

От години изумително красивите черти на Хю привличаха вниманието на всяко момиче, с което се запознаваше. Макар и само на осемнадесет години, зад гърба си той вече имаше цяла армия от обожателки и познаваше, и знаеше как да се пази от всяко трепване на клепачите, а всеки таен поглед му подсказваше за поредното завоевание. Не само млади момичета трепваха при вида му. Имаше и една-две по-възрастни жени, които по доста по-обигран, но провокиращ начин бяха проявили интереса си. Но не и Сара. Тя нито веднъж не бе направила и най-малък намек, че се интересува от него не като приятел, а като мъж. Това го възпламеняваше тъй, както никое кокетство не успяваше да го стори.

Защо не го забелязваше, по дяволите! Дали бе все още с детски акъл, въпреки новото си, похотливо тяло и не изпитваше ни най-малко любопитство или желание? Алиша бе само с една година по-голяма, но не се срамуваше да флиртува с Оливър, приятеля, когото Хю доведе през ваканцията. Обаче не биваше да забравя, че сестра му съзнаваше напълно силата на тялото си. Един-два пъти двамата се бяха усамотявали и сега само при спомена за това кръвта му кипваше и се наливаше в слепоочията, обливайки лицето му с червенина. Но Хю знаеше, че игрите с Алиша са опасни. Само да разбере, баща му щеше добре да го нареди с конския камшик, нищо, че вече е толкова голям. А и как би могла сестра ти да е по-интересна от тази прекрасна млада жена, която бе разцъфнала незабелязано?

Хю напразно правеше всичко, което е по силите му, за да привлече вниманието на Сара. Беше мила с него, но по много по-сестрински начин дори от Алиша. Не можеше да си прости, че в началото именно той бе инициаторът за това приятелство. Направи го, защото му беше жал за нея, разбира се — тя бе тъй малка и отчаяна, а всички я мразеха и презираха. Сега съжаляваше, че не е бил по-високомерен, дори жесток с нея. Така вероятно щеше да я накара да му се възхищава, а не просто да го харесва и щеше да може да разчита на отговор, когато ѝ окаже и най-малкото внимание и любезност. Вместо това в момента той бе за нея просто *добрия стар Хю*. В това си

незавидно положение едва ли можеше да очаква да събуди интереса ѝ към любовна среща. Всеки път, когато ѝ се усмихваше, тя отвърщаше с обичайната си усмивка, очевидно, без да подозира как е развълнувала сърцето му, а когато я заговаряше, тя му отговаряше с привичната си непринуденост. Дори когато я докосваше, тя сякаш не трепваше и не си даваше сметка за въртопа, който връхлиташе душата му. Само веднъж, когато събра сили да прокара бързо ръка по бюста ѝ, тя реагира. Кръвта ѝ се качи и изби по лицето ѝ като ехо от импулсите, които пронизваха тялото му, и за миг той помисли, че този физически контакт е събудил у нея вълнение, равно на неговото. Ала приятната мисъл бе бързо разсеяна. Погледът ѝ за кратко срещна неговия, но в него се четеше не кокетство, а ужас, и тя бързо побягна, сякаш обзета от паника.

Но вместо да обезсърчи Хю, тази реакция още по-дълбоко възпламени страстта му. Никой преди това не бе докосвал гърдите ѝ, той бе убеден в това. Той бе първият. Силна възбуда премина по вените му като ток от трансформатора на двора, кожата му изтръпна, краката му омекнаха. Чудеше се какво ли ще е усещането, което тези гърди ще предизвикат, когато свали от тях катовете плат, които се пречкаха на пръстите му сега, и как ли ще изглеждат. Хю не бе виждал гола жена досега — освен, разбира се, Алиша, но тя бе плоска като момче. Беше разглеждал заедно с няколко приятели в училище снимки, които едно от момчетата бе успяло да вкара тайно — снимки на полуголи момичета в странни пози, които според фотографа явно бяха еротични, ала момчетата само се изсмяха на първичния и безвкусен начин, по който представяха женските форми. Момчетата от фотографиите бяха до една доста закръглени, с пищни задници и яки, здрави балдъри, а голите им гърди висяха, натежали като презрели любеници. Според Хю Сара бе някъде по средата между тези две крайности и желанието му да я познае започна да го преследва като натрапчива мисъл.

Беше ѝ предложил излета с ролса с притаен дъх, защото се ужасяваше при мисълта, че може да му откаже. Но тя прие с готовност, притеснена само от един малък страх: *Сигурен ли си, че баща ти няма да има нищо против?*

Големите очаквания, които не напускаха мисълта му, го насърчиха:

— Защо да има нещо против? Той ми е позволил да карам колата.

Тя знаеше, че не я лъже. Но не знаеше, че той за първи път ще я кара съвсем *сам*, и се надява, че Гилбърт няма да разбере.

— Добре тогава — рече тя усмихната, трапчинките грейнаха на бузите ѝ, а той усети как познатата топлина попарва най-чувствителните места на тялото му.

Сега, докато завиваше към пътеката пред къщата на семейство Пю, той я видя да чака отпред. Беше с карирана рокля и голяма сламена капела, привързана под брадата ѝ с шал от шифон. Тя му махна, а той не се поколеба да се изфука, натисна педала и профуча в облак прах, след което рязко спря пред нея.

— Здравсти! Значи вече си готова!

— Готова съм от един час — с неподправена откровеност призна тя. — Не можеш да си представиш какво значи да се отървеш от госпожа Урсуз за цял следобед! Изпитвах ужас, че ще ми измисли някоя работа и ще закъснея, затова реших да се покрия и да не ѝ се мяркам много-много пред очите.

Госпожа Урсуз бе името, с което Сара наричаше Берта. Беше си измислила прякори за всеки и това винаги го размиваше. Лорънс беше *Темерута*, Лио — *Влечугото*. Тайно викаше на Алиша *Осата*, но не смееше да го каже на Хю, защото се боеше, че ще го обиди. Двамата с Алиша бяха много близки.

Нямаше никакъв проблем обаче да се подиграва с госпожа Пю. Той се разсмя и пъргаво скочи от колата.

— Тогава щеше да се разправя лично с мен — нахакано се изпъчи той. — Я по-добре сложи тази мушама, Сара. Специално за теб съм я взел.

Кавалерски ѝ я държа, докато тя пъхаше ръце в белите ѝ ръкави. Дрехата ѝ стигаше почти до земята и през смях тя се завъртя няколко пъти пред него. И той се засмя, макар и с леко съжаление, защото мушамата напълно скриваше прекрасната ѝ фигура, но без нея роклята ѝ щеше да се изцапа, особено в сух ден като днешния, когато колелата вдигаха облак прах и при най-ниската скорост.

— Къде ще ходим? — попита тя, докато се качваше в колата с негова помощ.

— Знаеш ли гората Бери?

Познаваше всеки сантиметър от всички околни гори и поляни, до които можеше да се стигне пеш, но колата предоставяше по-големи

възможности за по-далечни пътешествия. Хю бе обиколил и избрал мястото, което според него бе най-подходящо.

Докато караше, Сара го наблюдаваше внимателно.

— Искам и аз да опитам — каза тя.

— По-нататък може и да ти дам.

Сега караха по прав път и той натисна здраво педала, докато достигна почти шейсет километра в час. Хю тайно погледна Сара. Вятърът плющеше в лицето ѝ, очите ѝ блестяха, а шалът ѝ се вееше и откриваше нежния ѝ врат. Той бързо отвърна поглед. В момента шофирането изискваше пълна концентрация. По-късно ще има достатъчно време да се наслаждава на Сара.

— Колко хубаво, че баща ти отиде във Франция! — опита се да надвика тя шума на двигателя. — Вярваш ли, че оня господин, не помня как се казваше, ще успее да построи машина, която ще лети?

— Защо не? — извика ѝ той. — Братята Райт от Америка вече я направиха.

— И тя наистина ли лети? Като птица?

— В момента могат да изпълняват само съвсем кратки полети. Мисля, че доста се изхвърлиха преди две-три години, когато поканиха всички вестници да ги гледат, но се изложиха и сега вече май никой не ги приема на сериозно. Иначе съм убеден, че все някога ще литнат. Всичко е въпрос на време, още малко доизкусуряване, много изпитания и провалени опити. Но съм сигурен, че един ден хората ще литнат заедно с птиците, и този ден не е съвсем далеч, ако питаш мен.

— А тоя Сантос, и той това ли прави?

— Да. Татко много се развълнува, като разбра, че може да отиде и да види какво е направил досега. — Хю млъкна, защото се наложи внимателно да намали и вземе завой по пътя. Колата напълно оправдаваше всичките му очаквания и той бе на върха на щастието.

Знаеш ли какво си мисля? — попита той, след като отминаха завоя и отпред се откри правият път. — Според мен татко има желание да произвежда двигатели за самолети.

— Баща ти? В „Морс моторс“! — не можеше да повярва на ушите си тя.

— Защо не? Нали все някой трябва да го прави. Татко винаги е бил напредничав човек. Единственото, което ме притеснява — сподели той, — е, че татко вече няма толкова много време за предприятието, а

Лорънс май не гори от желание да поеме този риск. Нали го знаеш колко е задръстен.

— Темерутчето ли? — разсмя се Сара. — Нали обаче знаеш, че е готов да изпълни всяко желание на баща ти?

— О, да, в това никой не се съмнява. Лорънс е послушно момче. — В гласа му се долавяха саркастични нотки.

Тя сбърчи вежди.

— Не бива да се подиграваме на Лорънс, Хю. Не е прилично. Какво е виновен, че е малко...

— Че е малко задръстен ли? — опита се да ѝ помогне Хю.

Тя отново се разсмя.

— Е, добре де, добре!

Плетовете, бялнати от избуялия и разцъфнал девесил, се нижеха край тях с бясна скорост, тук-там се лилавееха върбовки сред бледите цветове на трендафила. От повдигнатата седалка на колата погледът им се извисяваше над плетовете към ливадите, където стада крави бяха излезли на паша, и сред черно-белите фризийки, съвсем като тези в Чутън Лий, се перчеха, лъскави и красиви, ръждивокафявите представителки на породата *Джързи*. Редом с пасбищата се стелеха златни ниви, осеяни с яркочервените копринени цветове на мака, а над тях зелените хълмове се протягаха да докоснат синьо-лилавото небе. Пътят беше почти пуст — ако не бяха тътрещата се каручка и елегантният закрит файтон, които задминаха преди време, спокойно можеха да си помислят, че само те населяват този свят.

Последва нов завой, нов склон и плетовете от едната страна на пътя бяха заменени от дървета, които постепенно се сгъстяваха и вливаха в естествена гора. Слънцето се процеждаше през тях и ги огряваше и Сара замижа пред този калейдоскоп от светлина и сенки. След около километър Хю намали скорост и потегли по една пътечка между дърветата, като направляваше колата внимателно по тази пролука между храстите и чепатите столетници. Най-накрая спря на една полянка.

— Ние сме дотук. По-нататък пътят става съвсем непроходим.

Сара скочи от седалката и слезе, преди да е успял да дойде и да ѝ подаде ръка. Разходката с колата ѝ хареса, но сега копнееше да опъне крака и да се пораздвижи. Тя хукна през полянката, разпери ръце и се завъртя в кръг.

— Какво прекрасно местенце! Тъй тихо и тъй прохладно!

— Няма ли да махнеш тази мушама?

— Разбира се! — Тя заподскача обратно към колата, свали огромната дреха и я остави на седалката. — Вече така свикнах с нея, че забравих, че е на гърба ми!

Не и аз, помисли си Хю, доволен, че отново може да се наслаждава на плавните ѝ извивки, докато тя танцуваше под дърветата.

— Чакай! — извика ѝ той с леко треперещ глас. — Трябва да взема кошницата за пикник. А и ти не знаеш пътя.

— Какво от това? — весело отвърна тя.

Той взе храната и двамата потеглиха по една от зелените пътечки един след друг. Докато наблюдаваше люлеещата се походка на стегнатата ѝ фигура, сърцето му отново започна да препуска. Гората ставаше все по-гъста, слънцето едва се промушваше през клоните на по-високите дървета, а пътят постепенно се спускаше надолу. На едно място той стръмно слизаше към една котловина, но Сара го преодоля без усилие, а той я последва по-бавно, като пазеше равновесие, уловен за клоните покрай него, здраво стиснал тежката кошница за пикник. Отвъд, склона гората свършваше неочаквано и те се озоваха на обляна в слънце ливада, заобиколена от дървета и леко наклонена към лъкатушеща рекичка.

— Предлагам да се установим тук, какво ще кажеш? — предложи той.

— Искам да се поразходя още!

— Дай първо да се наядем. Няма да мъкна тази кошница цял ден, я!

— Добре тогава! — Чистият въздух бе изострил апетита ѝ. Тя седна на тревата с разперена пола и я повдигна достатъчно, за да се видят прелестните ѝ глезени. Слепоочията му започнаха да пулсират. Той отмести поглед и остави кошницата на земята.

— Я да видим какво ни е приготвила Кук — предложи той.

— Ти я отвори. — В този момент тя развързваше шала от шифон, свали шапката и я метна на една страна, при което разтърси копринената си кестенява коса. Хю нямаше сили да я погледне, така силно биеше сърцето му.

Най-отгоре в кошницата имаше покривка за хранене на квадратчета и карирана постелка.

— Сега разбирам защо е била толкова тежка! — отбеляза той. — Сигурно Кук се е уплашила, че ще настина, като седна на влажната трева.

— Не е влажна — рече тя.

— Така е. Но нали знаеш как все се престарава Кук.

— Но вече сме юли.

— Нея това не я интересува. — И двамата се разсмяха. — Искаш ли да седнеш на постелката?

— Не, предпочитам да оставя тревата да гъделичка коленете ми.

— Ти си лесна. Обаче моите панталони сигурно ще се изцапат. Хайде, ела да седнем на нея — така и така сме я носили. — Той не ѝ обясни, че като седнат заедно, той ще има повод да е по-близо до нея. Хю разстла постелката и покривката и започна да вади лакомствата — сандвичи и кекс, нарязан на дебели филии, рогчета със свинско месо и бутилка вино от глухарчета.

— Каква трапеза! — зарадва се Сара.

Хю отвори виното и наля в големите чаши, внимателно завити с ленени салфетки.

— Заповядай, Сара.

— Благодаря. Ако знаеш колко ожаднях! — Тя отпи от чашата и се разсмях. — Да не се напием с това нещо?

— Едва ли. Кук никога нямаше да ни го даде, ако мислеше, че е силно — отвърна той, но идеята му допадна — ако на Сара ѝ се замае главата, вероятно няма да се опъва много на това, което бе замислил.

Веднага се нахвърлиха на храната, въпреки че на Хю му бе трудно да се тъпче, както обикновено, и не можеше да се нарадва на апетита, с който Сара поглъщаше рогчето си. Алиша едва докосваше храна, вечно загрижена за талията си, но Сара явно не страдеше от подобни скрупули. Когато се нахраниха, той се опъна по гръб на постелката, наслаждавайки се на топлите слънчеви лъчи по лицето си, а Сара скочи на крака.

— Хайде, Мързелане, нали щяхме да се разхождаме?

— Чакай малко!

— Не! Хайде! — Тя го хвана за ръката и го задърпа. За миг той се опита да не мисли колко лесно ще му бъде да я дръпне при себе си. Докато той се двоумеше, тя пусна ръката му и припна. — Като не щеш, ще отида сама! — извика тя през рамо и препусна към реката. Той се

загледа в развените ѝ коси и поли и скочи, хукна след нея и бързо я догони с дълги крачки.

Край реката беше прохладно. Сара свали обувки и нагази, а докато прибираше роклята около тялото си, започна да писка, защото камъчетата я гъделичкаха по ходилата. Уплашена водна кокошка хукна към отсрещния бряг, дребните рибки в плитчината започнаха да се стрелкат покрай краката ѝ. Хю запретна панталони и я последва, чудејки се дали някога ще му се удаде да докосне прекрасните ѝ закръглени гърди. Тя го изпръска с крак, закачката я разсмя, но в поведението ѝ нямаше ни най-малък намек за флирт и той започна да се отчайва. Вече цял следобед бе сам със Сара, а тя продължаваше да се държи като дете, което току-що е излязло от училище... И макар и да се смееше наравно с нея, той усети как у него постепенно се надига чувство на безсилие.

— Ще ме измокриш! — нацупи се той.

— Ей сега ще изсъхнеш на слънцето — успокои го тя. — Държиш се като Темерутчо. Надявам се, че не си решил да ставаш скучен като него!

Тогава той се опита да я хване, но тя се изплъзна, прегази към брега и застана там съблазнително, докато той я последва по-бавно, за да не намокри навитите си крачоли.

Сигурен съм, че се прави на ударена!, помисли си той с нарастващо раздражение. Не вярвам дори Сара да е чак толкова наивна.

Тя първа хукна нагоре по баира, стигна до постелката, метна се на нея и започна да изцежда подгъва на роклята си.

— Седнал да се притеснява, че ще се намокри! — подкачи го тя. — Виж ме само!

— Виждам те — отвърна той.

Тя рязко вдигна глава от изненада и той забеляза уплахата, която се изписа в очите ѝ. Сара веднага пусна подгъва на роклята си.

— Май по-добре да си събираме багажа.

Пак провал!, помисли си той и клекна до нея, тръпнец повече от всякога при тази близост, в същото време уплашен от реакцията ѝ, в случай че направи нещо. Непринудеността в отношенията им моментално се изпари. Хю тръсна чиниите в ъгъла на кошницата и чу нейния писък. Изви глава и видя, че прибирайки остатъците от кекса, е

ядосала една оса, която сега бръмчеше ядосано край нея. Той грабна една салфетка и замахна.

— Недей! — заповяда Сара с леко разтреперан глас. — Ще я ядосаш и ще ме ужили!

— Сега ще я убия.

— Няма да можеш, само ще я ядосаш. Кук казва...

Осата отлетя, подплашена от развятата салфетка на Хю, и внезапно той се сети как трябва да процедира оттук нататък.

Продължиха да прибират нещата в кошницата. Сара се навеждаше и ги подреждаше внимателно. Косата ѝ се полюляваше на раменете ѝ, разделена на две на врата ѝ. Оттам се откриваше вратът ѝ — гладък, бял и примамлив.

— Стой! — рече той с треперещ глас.

— Какво има? — попита тя и замръзна на мястото си.

— Осата. В косата ти е. Недей! — извика той, когато тя подскочи уплашена. — Стой мирно да не те ужили. Сега ще я хвана.

Тя отново се вцепени, без да смее да мръдне. Той се протегна и докосна косата ѝ. Беше мека като коприна. Приседна му, едва дишаше. Погали я, а по тялото ѝ сякаш мина някакъв трепет.

— Хю...

— Успокой се — рече ѝ той. — Замина си.

Тя се опита да се обърне, но той не отмести ръка и усети как косата ѝ се плъзга по пръстите му. Цялата трепереше, но във възбудата си той нищо не усещаше. Хвана я за рамото и я обърна към себе си, а тя зарови лице в него и заплака. Хю бавно плъзна ръка по шията ѝ, изумен от гладката кожа, и започна да я гали и утешава. За миг останаха така, клекнали един до друг, а после той промуши другата си ръка под деколтето, към гърдите ѝ. Желанието пулсираше по цялото му тяло. Когато пръстите му докоснаха гърдите ѝ, тя се вцепени, отдръпна се леко, сякаш шокирана, но нежелаета да допусне, че постъпката му е била умишлена, а той усети, че повече не може да се владее. Грабна гърдите ѝ, обвини ги с ръце и ги притисна. Сара бе като попарена.

— Хю!

Той я притисна здраво към себе си.

— Не мърдай! О, Сара...

— Махни се! — извика тя и се опита да се откопчи. Поривът на гърдите ѝ в ръката му още повече го възпламени. Те бяха много по-

хубави от това, което си представяше дори в най-смелите си мечти — стегнати, в същото време меки като узрели круши, които изпълваха шепите му.

— Стой мирно! — заповяда ѝ той. — Няма да ти направя нищо.

Тя продължаваше да се огъва.

— Хю, моля те, недей! Спри!

Той не я чуваше. Лицето ѝ бе съвсем до неговото и изведнъж галенето на гърдите ѝ не му стигаше. Пожела да я целуне. Пръстите му обвиха шията ѝ, прихванаха лицето ѝ и той впи устни в нейните. Бяха сладки, с лек привкус на вино от глухарчета. Той страстно ги целуна, а те леко се разтвориха, за да отвърнат с нежелание на натиска. Докато я пиеше с устни, той усети, че повече не може да удържа поривите на тялото си. Повали я и тя легна наполовина на постелката, наполовина на тревата, а той, приклепнал до нея, мушна ръка под полата ѝ.

Безпомощно Сара започна да ридае:

— Стига, Хю! Моля те, спри!

Но той не обръщаше внимание на воплите ѝ. Стегнатата плът на дългите ѝ крака, бе тъй примамлива. Блуждаещата му ръка достигна венериния хълм между бедрата ѝ, а топлината, излъчвана изпод тънките ѝ памучни гащи, го възпламени още повече.

— Не мърдай! — заповяда ѝ той и отново покри устата ѝ с целувки. Този път устните ѝ не му отвърнаха, главата ѝ бе извърната на една страна, а тялото ѝ се гърчеше от усилията ѝ да се откопчи. Притиснал раменете ѝ здраво към земята, той разкопча панталона си и разкъса кюлотите ѝ. Беше като обезумял. Никога не бе допускал, че ще стигне толкова далеч, но само опитите ѝ да го отблъсне го побъркваха. С коляно той раздалечи краката ѝ и с рязко движение потъна между тях. Чу я да проплаква и стене тихо, но после тялото ѝ се изви към неговото, а безумната страст тъй го погълна, че имаше чувството, че тялото му вече не му принадлежи, а нейното не е на малката Сара, а само някакъв обект на неутолимата му възбуда. Най-накрая единственото, което успя да направи, за да потисне виковете, които напиреха в гърлото му, като отзвук от нейните, бе да покрие лицето ѝ с целувки. Тя лежеше под него като хваната в капан пеперуда и едва когато вкуси солените ѝ сълзи, той разбра, че тя плаче.

За миг го обзе ужас от това, което бе сторил, но опиянението и чувството за сила и надмощие бяха прекалено силни, за да се поддаде

на подобни чувства.

— Сара? — задъхано рече той.

Тя остана да лежи, без да помръдва, с огряно от слънцето лице и коса, оплетена в тревата. Той седна, погледна я и усети прилив на нови сили.

— Защо плачеш?

Сара отвори очи и го погледна. Не каза нищо. Хю протегна ръка и дръпна надолу изцапаната с кръв пола над разтворените ѝ крака.

— Вече си *моя*, Сара — рече той, а в гласа му отекваха победоносни нотки. — *Моя* си, добре го запомни.

Погледът ѝ се задържа на неговия. Но той не можеше да го разчете. След малко тя се изправи. Хю очакваше, че ще побегне, но Сара не го стори. Вместо това тя безмълвно продължи да прибира остатъците от пикника.

Озадачен, той я наблюдаваше. После Сара стана и оправи с ръка рошавата си коса и измачканата рокля.

— Време е да си ходим — рече тя. Спокойствието ѝ едва не го извади от равновесие.

Нападнаха го мрачни предчувствия и той хладно я попита:

— Нали няма да кажеш на татко?

Лицето ѝ доби презрително изражение.

— Разбира се, че не! — отвърна тя. — Но никога повече не го прави, Хю. Никога повече.

По лицето му премина бавна усмивка. Видът ѝ отново започна да го възбужда, защото тялото му още помнеше удоволствието отпреди няколко минути. Чувстваше се млад, силен и непобедим. Тя бе по-добра от Алиша. Много по-добра.

Занесоха кошницата за пикник до колата, без да промълвят и дума. Денят умираше бавно, слънцето се спускаше към хоризонта като оранжево огнено кълбо.

Чак когато потеглиха за вкъщи, той се сети, че още не е видял гърдите на Сара, макар и да получи много, много повече от това, което очакваше. Но и то щеше да стане. Сигурен бе в това. Лятото бе пред тях и въпреки молбите на Сара, той знаеше, че ги чакат още подобни преживявания. Както ѝ бе казал, тя вече бе *негова*. И Хю нямаше ни най-малко намерение да я изпусне.

[1] Уилям Гилбърт (1836 — 1911), британски хуморист и драматург, автор на либретата на леки комични опери, написани от композитора Артър Силвън (1842 — 1900). — Б.пр. ↑

[2] Кралската военна академия за сухопътни войски. — Б.пр. ↑

8.

Сара прекоси двора на „Чутън Лий хаус“ и се запъти към конюшната. Носеше книжна кесия с бучки захар. Сладуна, кобилата, която Гилбърт ѝ подари, когато се научи да язди, беше бременна и терминът ѝ приближаваше. Сара я наглеждаше винаги, когато имаше време, и ѝ носеше дребни лакомства като бучките захар, които купи от селския магазин, тъй като Берта ѝ направи забележка, че взима от нейните.

Докато минаваше край къщата, погледна нервно вътре и като не видя никой, се поуспокои. Нямаше никаква следа нито Алиша, нито Лио, но най-важното — от Хю. От онзи следобед, от който бяха минали вече три седмици, когато с Хю отидоха в гората Бери с ролс-ройса, тя се стараше да го избягва всячески, но той все я преследваше. Чувствата ѝ бяха ужасно объркани — хем се криеше от него, хем страдаше, ако не го види.

Така и не успяваше да си обясни защо страда. След случката реши, че не иска никога повече да го вижда, а при мисълта, че ще трябва да говори с него, особено в присъствието на други, направо ѝ се повдигаше. Но през следващите няколко дни, когато се скри в къщата на семейство Пю, отношението ѝ към преживяното в този следобед претърпя странна метаморфоза. Започна да гледа на нея не толкова с ужас, колкото с трепетно удоволствие. Размишляваше върху начина, по който Хю се бе превърнал от веселяка, който озаряваше дните ѝ със семейство Морс и единствения ѝ приятел, в нещо подобно на див звяр. Гордееше се, че по някакъв начин именно *нейното* тяло бе предизвикало тази промяна.

Макар тези мисли да я плашеха, понякога ѝ се струваха странно вълнуващи. Един ден се съблече и застана пред старото огледало на тоалетката. С критичен поглед отбеляза заоблянето на младите си гърди и тънката си талия и се сети как веднъж чу една от *каките* в училище да се оплаква в съблекалнята от надрелите си форми. *Мразя ги!*, беше казало по-голямото момиче през сълзи, но тогава Сара не разбираше за какво става дума, не разбираше оплакването ѝ и сега.

Защото откакто се помнеше, завиждаше на майка си за красивия бюст и се надяваше, че когато порасне, нейният ще стане досущ като този на Рейчъл. Докато разглеждаше голото си тяло в огледалото, Сара забеляза, че мечтата ѝ се е сбъднала. Тя прокара ръка по гърдите си и усети тръпки по цялото си тяло, също както всеки път, когато си спомняше за Хю и това, което той направи с нея. Тя пусна ръката си по-надолу, по стегнатия си корем към бедрата, после по вътрешната им страна и нагоре към кичура бебешки нежни косми, които растяха там. Обзе я странно чувство за сила, неясна, но съвсем реална.

Това чувство я учудваше. Хю бе нападателят, тя не успя да направи нищо, за да го спре. Защо тогава сега, дори за миг, ще живее с мисълта, че именно тя е силната?

Тези тайни мисли обаче по никакъв начин не намалиха убийственото смущение, което я обзе при следващата им среща. Сякаш цялото ѝ тяло се изчерви, сърцето ѝ се разтуптя ужасно, искаше ѝ се да умре. Алиша и Джеймс бяха с тях в стаята и тя положи огромни усилия, за да се държи както обичайно от страх да не им даде и най-малкия повод да си мислят, че между нея и Хю се е случило нещо. Ала той я погледна многозначително още в началото и Сара разбра, че играта продължава. Разбра го по присвитите му очи и леката победоносна извивка на устата. Изражението на лицето му я накара да се изчерви отново, сърцето ѝ така се разтуптя, че едва си поемаше дъх. Това изражение накара цялото ѝ тяло да изтръпне от противоположните желания да избяга и да се скрие, както и да усети отново ръцете му върху тялото си. Поведението му бе тъй красноречиво, че не можеше да повярва, че зоркото око на Алиша не е схванало ситуацията. Видът ѝ обаче по никакъв начин не подсказваше, че подозира каквото и да било. На излизане Хю настигна Сара на вратата, бързо я погали по гърба, а после уж между другото леко я стисна за гърдата. Сърцето ѝ отново подскочи, а той ѝ прошепна: *Утре в горичката край езерото. В десет.*

Тя, естествено, не отиде на срещата, въпреки че в десет погледна през прозореца на спалнята си, люлееща се между срама и трепета при мисълта как той я чака край езерото.

На следващия ден Хю дойде в къщата на семейство Пю. Тя го видя отдалеч и бързо се скри в стаята си, но Берта я извика.

— Господин Хю е дошъл да те види.

— Не мога да сляза. Имам главоболие.

— Не се дръж тъй невъзпитано, момичето ми. Веднага слизай долу!

Сара слезе, посрещна погледа му дръзко и отново я обзе чувството за сила, когато забеляза лекото му смущение.

— Дойдох да те попитам дали искаш да се поразходим, Сара.

— Не, благодаря. Не се чувствам добре.

— Сигурно е от горещините — опита се да я извини Берта, а Сара за пръв път ѝ бе благодарна, че не я остави сама.

Тогава Хю си тръгна и докато настойницата ѝ се караше, Сара отново бе налегната от лоши мисли. Нямахше желание да остава насаме с младежа и да попада в ситуация, когато може да ѝ се случи същото, което я сполетя онзи следобед. В същото време усещаше някакво неспокойно желание, граничещо с глад.

Оттогава той често я търсеше и въпреки че никога не оставаха сами за толкова дълго, че да стане нещо, той успяваше да намери начин да я докосне ту по гърдите, ту по задните части или между краката и с това събуждаше едновременно и тръпки в цялото ѝ тяло, и смут, и паника, след което я обземаше странно чувство на спокойствие и перверзен копнеж за още ласки.

Най-много съжаляваше за изгубеното им непринудено приятелство. В много отношения годините бяха засилили izolацията на Сара, тъй като поради продължителното ѝ приобщаване към живота в богатата къща, тя загуби много приятели сред децата в селото. Момичетата, които познаваше, вече бяха завършили училище и работеха по чуждите домове, но още преди това пропадта между тях и Сара се бе разширила, защото те гледаха на нея като на човек, надминал средата си. Беше се опитала да поднови поне някои от приятелствата, особено с Филис, която вече бе пълно симпатично момиче със завидно безгрижно отношение към живота, но на този етап двете нямаха почти никакви допирни точки. Без да иска, Сара постепенно отвикна от старите си приятели, макар и да искаше да споделя тайните и празниците им. Задълбоченото образование, което получаваше, както и участието ѝ в живота в „Чутън Лий хаус“ я променяха, разширяваха миогледа ѝ, караха я да търси много повече от това, което те можеха да ѝ дадат. Въпреки това тя не принадлежеше

и на по-висшата класа. Там се държаха мило с нея, задоволяваха нуждите ѝ, но не бе една от тях.

Понякога Сара имаше чувството, че не принадлежи никъде.

Само Хю навремето се държеше с нея по достойнство. Закачаше се с нея, както се закачаше със сестра си, общуваше с нея нормално и я харесваше. Само пред него не се срамуваше нито от остатъците от селското си произношение, нито от по-префърцунените интонации, които бе възприела от богатите. Само с него можеше да се отпусне и да бъде естествена. Но тази непринуденост си бе отишла завинаги, загуби я на една слънчева полянка заедно с девствеността си.

Добре, че имам поне Сладуна, успокояваше се Сара, докато крачеше по паветата към конюшната. Тя се промуши тихо през отворената врата. Макар и да не беше преодоляла напълно страха си от огромните силни ловци в конюшната, тя обичаше малката кобилка от сърце. Сладуна бе жизнена и игрива, но нежна, както подсказваше името ѝ, и в момента, в който я зърна, Сара разбра, че никога няма да се страхува от животното. Кобилата я чу, че влиза, радостно изпръхтя и потропа грациозно от радост.

Сара отиде при нея и тя подаде муцуна, за да я подуши. Момичето я погали нежно.

— Здравсти, скъпа! Как си днес? Кой знае как ти се излиза на паша заедно с другите коне. Не се притеснявай, още малко остана и после пак ще си с тях. Том казва, че ще родиш преди края на седмицата.

Сладуна не спираше да души Сара.

— Знам какво търсиш. Хитруша си ти, хитруша!

Тя отвори книжната кесия и подаде на Сладуна бучка захар. Кобилата я пое, деликатно я схруска и Сара ѝ подаде втора.

В конюшната бе мрачно и момичето не забеляза сянката на влезлия човек, чиито стъпки бяха безшумни благодарение на сламата по пода.

— Здравей, Сара! Какво си се затворила тук в този хубав ден?

Тя се изви с ръка, протегната към кончето с поредната бучка захар. Хю стоеше на входа, небрежно подпрян на дървената порта.

— Стресна ме! — сърдито рече тя, но сърцето ѝ вече биеше лудо, а гласът ѝ трепереше.

— Надявам се, че не те боли пак глава — рече Хю. Престорената му загриженост не й убегна.

— Дойдох да видя Сладуна — оправда се тя. — Всеки момент трябва да роди.

— Глупости! — каза той. — Дошла си заради мен.

— Не е вярно!

Сянката й пречеше да види лицето му добре, но по гласа му си личеше, че се усмихва.

— Разбира се, че е вярно. Поне се надявам да е така! Въпреки че, честно казано, бях започнал да си мисля, че ме отбягваш.

— Казах ти, че дойдох да видя Сладуна! — тросна му се тя. — Но вече трябва да си ходя. Госпожа Пю ме чака. — Тя Подаде още една бучка захар на кобилката и тръгна да излиза. Но той не се помръдваше. Едрата му фигура изпълваше входа. — Може ли да мина?

— Едва ли бързаш чак толкова? — спокойно рече той. — Току-що дойде.

Тъй като нямаше как да мине, без да се опре в него, тя се върна при коня и го погали по муцуната.

— Кога се връща баща ти? — попита тя в опит да смени темата и разведри атмосферата, макар и да знаеше, че е хваната в капан.

— След две седмици най-рано — отвърна Хю. — Бланш получила писмо от него тази сутрин. Бил много впечатлен от работата на Сантос Дюмон. Предложили му да остане още известно време. Сантос Дюмон твърдял, че летателната му машина ще е готова за пробни полети всеки момент.

— Представям си колко е интересно — отвърна тя задъхано, защото едва дишаше.

— Да. Но сега не сме се събрали да обсъждаме Сантос Дюмон, нали? Имаме и по-приятни неща за правене — рече той многозначително. Във влажния въздух на конюшнията тя почти надушваше желанието му. Обзе я паника. Как можа да си помисли, че иска да остане дори за миг насаме с него след случката в гората Бери? Лъгала се е, много се е лъгала. Никога повече не бива да го допуска.

Сара направи пореден опит да излезе.

— Трябва да си ходя, Хю, честно.

Той бързо я грабна през кръста.

— Няма да те пусна, докато не ми кажеш кога ще излезем отново.

— Няма да стане.

Той я притисна силно, толкова силно, че тя усети върху лицето си дъха и топлината на тялото му.

— Ще стане, Сара, ще стане. Нали ти казах, че вече си моя!

Устните му уловиха нейните, а ръката му стисна здраво гърдата ѝ. За кратък миг опасната тъмна възбуда се събуди у нея и въпреки здравия си разум тя усети, че желае той да хване не само едната ѝ гърда, а двете и не само гърдите ѝ, но цялото ѝ тяло. Целувката му бе брутална, но опияняваща. Имаше чувството, че ще я изпие с устните си. Но докато ръката му се спускаше надолу между краката ѝ, отново я обзе паника, противоречива, но категорична и изпепеляваща.

— Не! — С едната си ръка тя се опита да спре блуждаещите му пръсти, с другата го удари по гърдите и се опита да го отблъсне. — Спри, моля те! Не бива!

— Защо? — задъхан я попита той.

— Защото е нередно. Защото не ми харесва!

— Напротив, харесва ти — рече той. Блузата ѝ бе разтворена, въпреки че тя не бе усетила кога я е разкопчал. Ръката му се промуши под потника ѝ. При допира на твърдата му длан до розовите върхове на настръхналите ѝ зърна тя усети нов порив на слабост в тялото си.

— Харесва ти, Сара, признай си!

— Не е вярно! Не е вярно! Защо си толкова лош, Хю?

— Не съм по-лош от теб. Можеше да ме спреш, ако искаше. Но ти не го направи. — Той започна да я целува наново, докато ѝ говореше, а устните му тръгнаха надолу по врата към гърдите, от които бе свалил потника.

— О, Сара... Сара...

Той я пиеше цялата. Не можеше да се наслади на гладката ѝ кожа, на сладкия ѝ вкус, на красотата ѝ — точно такава, каквато си я бе представял дори тук, в мрачната конюшня. Тя се отбраняваше на импулси, лашкана от противоречивите си чувства, защото въпреки нарастващото желание на тялото си, знаеше, че върши грях, голям грях...

— Моя си! — Устните му се впиха в зърното ѝ, докато вдигаше полата ѝ. Сара имаше чувството, че се е превърнал в октопод, чиито

ръце са навсякъде по тялото ѝ.

— Хю, спри! — изпищя тя. — Остави ме на мира!

— Моя си! — рече ѝ той. Ръката му се плъзна под коленете ѝ и той я вдигна и понесе с лекота, сякаш тя бе дете, навътре в конюшната. В другия край я постави върху купа сено и докато я натискаше с едната си ръка, разкъса дрехата ѝ.

— Хю! Роклята ми! — извика Сара безпомощно.

— Махни я! — заповяда той и застана над нея.

— Не! Моля те! — пищеше тя.

В суматохата никой не чу, че някой влиза в конюшната. Хю, обезумял от възбуда, го разбра, едва когато нечия ръка го сграбчи за яката изотзад и го дръпна. Изненадан, той не бе в състояние да окаже съпротива. Препъна се като слепец и падна връз отворената врата на едно от отделенията на обора, когато юмрукът на Лорънс срещна брадата му, отметна главата му назад и го запрати нататък.

— Какви ги вършиш, по дяволите? — извика Лорънс.

За миг Хю остана да лежи зашеметен в мръсната слама. После скочи разярен.

— Какво се месиш, Лорънс? — Опита се да мине покрай него, но брат му замахна пак. Този път Хю бе подготвен. Той избегна удара и се втурна към брат си като разярен бик. За секунди двамата се сборичкаха, започнаха да се налагат така, както не го бяха правили от ранно детство, блъскаха се един друг в стените на обора.

Сара първо се спотаи уплашена зад купата сено, но когато с ужас осъзна какво става, скочи. В този момент двамата братя бяха на пода на конюшната и се въргаляха в сламата.

— Спрете! Моля ви, спрете! — проплака тя и напразно се опита да ги раздели.

Имаше чувството, че ще се бият до безкрайност. Лорънс бе поедрият от двамата, но атлетичността на Хю в крайна сметка надви и той стана, надвесил се над брат си заплашително.

— Ставай, Лорънс! Но ако посмееш да ме удариш още веднъж, ще те убия!

Лорънс бавно се изправи, закрил лице с ръка. Между пръстите му се подаваше носа, от който шуртеше кръв. Тя се стичаше надолу по бялата му риза и въпреки мрака Сара виждаше увеличаващото се петно.

— Как смееш да се месиш! — скара му се Хю с глас, треперещ от гняв и неутолена страст.

— Държеше се лошо със Сара! — носово отвърна Лорънс. Обичайната му намусеност беше започнала да се възвръща при вида на братовата му ярост.

— Не съм правил нищо без желанието на Сара. Защо ти трябваше да влизаш и да си пъхаш носа в нещо, което не те засяга?

— Чух гласове. Чух, че Сара пици.

— Игрите ни със Сара са си наша работа.

— Но...

— Сара не е пиццала. Смееше се. Не правиш ли разлика между писък и смях, смотаняко?

— На мен ми звучеше като писък.

— Какво разбираш ти? — саркастично попита Хю. — Какво разбираш ти от живота? Колко момичета си имал, я кажи?

— Много добре знаеш, че не съм имал нито една. Защото съм джентълмен.

— По-скоро глупак. Да не мислиш, че ти се възхищават за това? Знаеш ли как ти вика Сара? Темерут и сухар. Кажи му, Сара.

Тя мълчеше. Не беше в състояние да каже нищо. Едва сдържаше сълзите си от уплаха, а видът на Лорънс, седнал в сламата с кървящ нос, като че ли той, а не Хю бе съгрешил, я съкрушаваше. Бяха извършили грях, истински грях. Най-лошото бе, че въпреки постъпката му, тя бе все тъй омагьосана от животинското му обаяние, особено като го гледаше сега гордо извисил снага като неоспоримия водач на стадото.

— Кажи му, Сара! — настояваше той, решен да не се дава до пълна победа. — Наричала ли си го с тези думи?

— Наричала съм го само на майтап — промълви тя.

— Ето, виждаш ли? Хайде сега се разкарай, братко! — заповяда му Хю. — Разкарай се и ни остави на мира.

В този момент на нея й се прииска да избяга. Искаше й се да догони Лорънс, да му благодари за помощта и да изчисти кръвта от лицето му, но краката й бяха като подкосени. Тя се облегна на стената на обора и го видя да излиза, а когато ръцете на Хю грубо я обгърнаха, нямаше никакви сили да се съпротивлява.

— Хайде, Сара, имаме да довършим започнатото — рече й той.

В мрачната конюшня Сладуна проплака, но само Сара и Хю бяха наоколо, а те бяха заети с друго.

— Сара, ела, моля те, в стаята ми. Искам да поговоря с теб — каза Бланш.

Беше на следващия ден. Бяха повикали Сара в голямата къща и тя се появи, пристегната в най-хубавата си рокля, с треперещо сърце, тъй като знаеше, че я чакат неприятности.

В момента, в който влезе, разбра, че е на прав път.

В коридора мина покрай Хю, който тъкмо излизаше. Беше по екип за езда, а по лицето му личаха белезите от вчерашната схватка — насинено око и подута устна. Той я погледна, без да се усмихне, повдигна вежда подигравателно и веднага я отпусна, сякаш това усилие му бе причинило голяма болка, и излезе.

Бланш я посрещна на вратата на трапезарията. Изражението на лицето ѝ бе равнодушно, както винаги, но устните ѝ бяха по-присвити, отколкото друг път, а гласът — леден.

Сара я последва с неохота нагоре по стълбите.

Стаята на Бланш бе до спалнята ѝ и изпълняваше функцията на кабинет, обзаведен в студени сини и сиви разцветки. Дори изобилието от финтифлюшки и дрънкулки не успяваше да стопли атмосферата. Сара влезе тук за първи път и въпреки че бе прекалено нервна в момента, за да обръща внимание на подробностите, усети обстановката и съвсем загуби присъствие на духа.

Бланш се понесе към прозореца. Изглеждаше внушително с бледосивата си блуза от шифон и богатата клоширана пола от наситено син поплин. Блузата бе украсена с панделки от синьо кадифе, а високата ѝ дантелена яка бе обримчена със син кант. Бланш тъй перфектно се сливаше с интериора, че Сара ненадейно се запита дали жената не променя декора в зависимост от тоалетите си.

— Да, млада госпожице — внезапно се обърна Бланш към нея със скръстени ръце, студените ѝ очи бяха впити в Сара и момичето моментално забрави глупавите си мисли. — Крайно време е да поговорим.

Без да помръдва, Сара отвърна на погледа ѝ.

— Да видим ти какво имаш да ми кажеш първо — изрече Бланш със заповеден тон.

— Предполагам... предполагам, че става дума за вчера — започна да заеква Сара.

— Правилно предполагаш — изрепчи ѝ се Бланш. — Как ще ми обясниш поведението си?

— Аз... Вината не е моя — започна да се оправдава Сара. — Отидох в обора, за да видя Сладуна, и...

— Наистина ли? — прекъсна я Бланш. — Я виж ти каква била работата! За жалост нещата стоят другояче. Отишла си нарочно, за да видиш дали няма да можеш да се метнеш в обятията на Хю. Не е ли това по-близо до истината?

— Не... — рече Сара и млъкна, защото не знаеше как да обясни, без да zlepоставя Хю пред доведената му майка. Дори сега, когато бе тъй уплашена от обрата във взаимоотношенията им, тя му оставаше вярна до гроб. Бланш винаги гледаше на нея като на натрапница, докато Хю... — Не, това не е вярно — продължи тя с треперещ глас.

— Моля те, не оправдавай поведението си с лъжи! — тросна се Бланш. — Момчетата вече ми обясниха какво се е случило, след като поисках обяснение за раните им. Подмамила си Хю в обора и си се опитала да го прелъстиш — нещо, което предполагам се опитваш да направиш от известно време насам. Знаех си, че рано или късно ще стане така. Досетих се, още когато Гилбърт те доведе тук, и се опитах да го предупредя, но той отказа да ме послуша. Е, ето че опасенията ми се оправдаха. Е! — възкликна тя и вдигна слабата си ръка във въздуха с артистичен жест. — Едва ли само ти си виновна за това. Подобно поведение ти е вродено. Заложено е в гените ти. Майка ти... Гилбърт не искаше и да чуе. Той е добър човек, прекалено добър, и наивно вярваше, че може да направи нещо от теб и да ти попречи да тръгнеш по грешния път, който тя е избрала. Да, но сгреши, нали така? Кръвта вода не става.

Сара сбърчи вежди.

— Не разбирам...

— Нима? Не се прави. Не знам какви са били плановете ти. Може би си искала да оплетеш Хю в мрежите си и да го принудиш да ти осигури положение в обществото — нещо, което майка ти, с всичките си пороци, не е успяла да ти даде. А може би си търсила

просто приключения. Не знам, но не ме и интересува. Единственото, което ме интересува, е, че не мога и няма да допусна да се държиш по този начин под моя покрив. Да оставим настрана опита ти да подтикнеш Хю да кривне от правия път, но аз не мога да не мисля за вредното ти влияние върху останалите. Хю скоро заминава в „Сандхърст“, но в негово отсъствие ти може да се насочиш към Лио или дори към Джеймс. А влиянието ти върху Алиша може да се окаже направо катастрофално.

Сара гледаше Бланш с широко отворени очи и се опитваше да разбере за какво точно ѝ говори. Не само че я обвиняваше, че е инициатор за случилото се между нея и Хю, но допускаше, че може да има нещо общо с омразния Лио или малкия Джеймс, който бе все още дете. Какви чудовищни обвинения! А що се отнася до Алиша — ако не бяха толкова абсурдни, твърденията можеха да я разсмеят... Алиша я презираше. Тя бе по-скоро готова да умре, отколкото да подражава на Сара.

Разбирам да бях направила нещо, помисли си Сара. А аз не съм, не съм!

— Размислих внимателно — продължи Бланш — и взех следното решение. Ако Гилбърт беше тук, той щеше да решава, но сега го няма. Все още е във Франция и до няколко седмици няма да се върне. Прецених, че нещата са сериозни и не търпят отлагане. Не можем да го чакаме. Трябва веднага да вземем мерки. Не мога да допусна близостта ти със семейството нито ден повече, Сара.

— Какво искате да кажете? — попита Сара разтреперана.

— Искам да кажа, че ще те отпратя — студено отвърна Бланш.

— Да ме *отпратите!* Къде?

Бланш вдигна ръка и приглади елегантния си кок. Ръката ѝ проблесна, когато слънцето, нахлуло през прозореца, срещна бледата ѝ кожа и златните пръстени.

— Не съм мигвала, откакто научих тази ужасна история — рече тя. — Имам приятели в Есекс^[1]. Наскоро се разделиха с една от прислужниците си, защото се омъжила. Говорих с тях и от приятелски чувства към мен се съгласиха да те вземат на нейно място. Трябва да започнеш веднага.

Сара стоеше като онемяла. Лъжливите обвинения, които току-що чу, я шокираха, но съзнаваше, че каквото и да каже сега, не може да

промени нищо. Бланш бе убедена, че Сара носи цялата вина за инцидента, и нищо не бе в състояние да я разубеди.

— Отиди и си събери багажа — студено заповяда тя. — Том ще те заведе до Бристъл и ще те качи на влака. Вероятно далеч от това семейство ти ще се вразумиш, макар че се съмнявам. — Тя погледна часовника си, прикрепен за блузата от шифон. — Том ще мине да те вземе след един час. Да си готова дотогава. Разговорът ни приключи.

Сара стана, разстроена, но решена да не превива гръб пред Бланш. Тя вдигна брадичката си и погледна жената право в очите.

— Какво ще каже господин Морс, когато се върне и разбере, че съм заминала?

Бланш сви рамене.

— Предполагам, че ще се съгласи, че съм действала в интерес на засегнатите. Особено когато разбере как си злоупотребила с добрината и щедростта му.

Сара бе обзета от ужас. Не искаше и да мисли как ще реагира Гилбърт, когато чуе тази отвратителна история — особено ако ѝ повярва. *Бланш да си мисли, каквото иска, но не и господин Морс! Не, не, в никакъв случай и господин Морс...*

— Моля ви, това, което са ви казали, не е истина... — промълви тя.

Бланш присви устни и се протегна към звънеца.

— Нито дума повече. Казах — край на разговора. А сега... ще си тръгнеш ли сама, или да извикам някой да те отведе?

Сара се обърна с оклюмала глава.

— Няма нужда, госпожо Морс, тръгвам си.

— Добре. Надявам се, Сара, че ще имаш доблестта поне да се засрамиш от постъпката си.

Тези думи продължаваха да кънтят в съзнанието на Сара, докато си тръгваше.

Сълзи напиреха в очите ѝ, когато излезе от къщата, но събра всички сили, за да ги спре. Няма да плаче. Няма да плаче! И преди са ѝ се случвали лоши неща. Много по-лоши. Нищо не можеше да е по-лошо от смъртта на майка ѝ.

Най-много я болеше при мисълта, че господин Морс ще ѝ се разсърди. И че трябва да си тръгне, преди да е видяла децата на Сладуна.

Трябва да ѝ кажа довиждане, помисли си Сара.

В мрачния обор Сладуна подаде любопитно муцунката си над вратата на своето отделение, подуши Сара и затърси обичайното си парче захар.

— Нямам, Сладунке — въздъхна Сара. — Повече никога няма да ти донеса. — Една сълза се търкулна по носа ѝ. Тя я избърса и зарови лице във врата на кобилата. — Довиждане, скъпо мое конче. Те ще се грижат за теб и поколението ти. Скоро ще се отървеш, ще видиш.

Сълзите премрежваха погледа ѝ. Нямахше сили да протака сбогуването. Целуна Сладуна по носа и излезе от конюшната, без да се обръща назад.

Хю беше в обора при Сатаната, неговия кон. Видя я и бързо се обърна на другата страна. Отчаянието ѝ даде кураж. Тя се втурна към него.

— Хю... О, Хю, тя ме гони!

Той се наведе и без да я поглежда, каза:

— Зная.

— Хю, тя не знае истината! Мисли, че аз... О, Хю, моля те, кажи им, че не съм виновна!

Той стана, но продължаваше да избягва очите ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва да ѝ кажеш, че не съм виновна! Каза, че аз... съм те прелъстила!

Той се усмихна гузно.

— Нима не е така?

— Знаеш, че не е!

— Можеше да ме спреш — настояваше на своето той. — И ти го искаше, Сара — като мен.

— Но не съм те прелъстявала! Трябва да им кажеш...

Той погледна на една страна.

— Баща ми ще ме убие, ако разбере, че аз...

— Ами аз?

— Съжалявам, Сара — промърмори той. — По никакъв начин не мога да ти помогна.

Той се качи на коня, докосна го с токове и животното потегли.

Сара едва се овладя да не хукне след него. Нямахше смисъл да се моли нито на Хю, нито на Бланш. Той никога нямаше да признае пред

баща си, че е бил инициатор на случилото се. Няма да им се моли на колене, я! Гордостта бе единственото, което ѝ бе останало.

— Добре, Хю. Дано си доволен от себе си — извика тя след него. — Пожелавам ти да можеш да спиш спокойно нощем. Пожелавам ти още в „Сандхърст“ да станеш не само офицер, но и джентълмен!

Той не ѝ отговори. Сара изправи гордо глава и тръсна назад косата си. После бързо излезе от двора. Хю не видя сълзите ѝ, нито тя неговите.

[1] Графство в Югоизточна Англия. — Б.пр. ↑

9.

„Дийдъм Грийн“, безмълвният и навъсен дом на семейство Карсън, приятелите на Бланш, се издигаше тъжен и самотен сред благата местност Кулинг. Само вятърът фучеше покрай високите му комини и свирците грачеха тъжно. Сивите му стени сякаш се сливаха и преливаха в гъстата мъгла, която се стелеше на талази с прилива на реката. Сара намрази мястото още първия ден, а след месец живот там имаше чувството, че нерадостната обстановка постепенно завладява душата ѝ.

Къщата бе мрачна и студена. Всичко бе пропито от ледена влага, излъчвана от вековните стени и каменните подове, които дори слънчевите лъчи, успели да пробият гъстата мъгла, не можеха да стоплят. Тежка миризма на мухъл се носеше в стаите, претрупани с викториански джунджурийки и вехти спомени от отдавна отминали славни времена, които Сара трябваше да чисти, лъска и бърше, докато ѝ окапят ръцете.

Всяка сутрин ставаше с петлите, измиваше се и се обличаше в малката таванска стаичка с изглед към блатата и бързо слизаше по задното стълбище в безрадостната каменна кухня, за да се заеме с безбройните задължения, които ѝ бяха определили. Трябваше да лъска пода и скарата, да пълни тежки казани с въглища, да мие безкрайни купища чинии, мазни тенджери и тигани — и всичко това под зоркото око на госпожа Еджъл, злата готвачка и домакинка на семейството, чийто живот сякаш бе толкова вгорчен от самотата и стелещата се мъгла, че вече нищо не можеше да я зарадва, и господин Смит, надутия и вечно недоволен иконом, чиято основна цел в живота бе да докаже колко е важен, като унижава околните.

Като се изключат Емили, прислужницата на господарките, която никога не се принизяваше да цапа ръцете си с мръсната работа в мазата, и мърлявата жена, която идваше от близкото село, за да помага, когато очакваха гости, Сара бе единствената слугиня. Затова бе не само самотна, но и буквално оставаше без ръце и крака от шетане. Понякога се чудеше как нейната предшественичка, за която никога не се

говореше, е успяла не само да срещне млад мъж, но дори да се омъжи за него. Но в гърдите ѝ не припламваше и грам завист към непознатото момиче, което според нея бе заменило една форма на робство с друга. *Каква глупачка!*, с презрение помисли Сара. *Каква глупачка да се дава на един мъж!* В гърдите ѝ се надигна толкова силна и болезнена ненавист към Хю и това, което ѝ бе причинил, че се уплаши, но в същото време бе доволна, че не я е сполетяла съдбата на непознатото момиче.

Понякога, докато лежеше в леглото прекалено уморена, за да заспи веднага, Сара се чудеше каква може да е връзката между Бланш и семейство Карсън. Не виждаше какво би накарало дама със светски и изискани обноски като госпожа Морс да се сприятели с тези хора. Госпожиците Карсън, Катрин и Оливия, бяха странна двойка — суховати пуританки с потискащо старомодни дрехи от дебел сив и отровназелен шевиот, които без съмнение ги пазеха от тръпчивия студ на мочурищата, но които според Сара щяха да са по-подходящи за някоя икономка от далечното минало, отколкото за заможни люде от разкрепостеното съвремие. Сър Пърси бе холеричен мъж, страдащ от подагра. И тримата се бяха отдали на изцяло безбрачен живот. Сър Пърси се успокояваше с бутилката бренди, кръстословицата на вестник „Таймс“ и специализираните издания за езда, а жените залъгваха времето си с бродерия и поддържаха позицията си на пилони на местната църква. На млади години били сгодени и щели да се омъжват, но любимите им загинали в Крим. А сър Пърси бил женен веднъж, но жена му имала слабо сърце и недотам развит интелект и умряла млада, без да остави наследници. Това ѝ разказа Емили, прислужницата им, в един от редките случаи на разговорливост от нейна страна. Честно казано, на Сара ѝ бе трудно да повярва, че госпожиците Карсън са били някога млади и влюбени. Тъй като избелелите портрети в хола бяха единственото доказателство за съществуването на годениците, Сара понякога се питаше дали не са измислени, дали не са плод на нечие въображение, като героите в романите на Джейн Остин и Джордж Елиът, за да напълнят с хора иначе безплодния им и самотен живот.

В началото на престоя ѝ в „Дийдъм Грийн“ две неща крепяха Сара. Едното бе гневното ѝ несъгласие с начина, по който се отнесоха с нея. Другото — смътната надежда, че когато се върне от Франция и

разбере, че я няма, Гилбърт ще я потърси и избави от затвора, в който я бе заточила Бланш. Сама не знаеше как точно ще стане това, защото си даваше ясна сметка, че вече няма място за нея в Чутън Лий, но не можеше да повярва, че той ще я остави на произвола на съдбата. Веднъж я бе извадил от бездната на отчаянието, затова Сара бе убедена, че ще го направи отново, стига да поиска. Но времето течеше, а от него нямаше ни вест ни кост и момичето започна да губи надежда. Тя се възроди за кратко, когато една сутрин Сара чу господин Смит да чете на госпожа Еджъл от вестника си, че някой си господин Сантос Дюмон извършил кратък полет със самолет някъде във Франция. Тогава тя си помисли, че Гилбърт е удължил престоя си, за да присъства на изпитанията, и все още не знае за това, което се случи по време на отсъствието му. Но надеждите ѝ, че той ще я потърси, когато не я завари у дома, бяха помрачени от вероятността, че Бланш ще злепостави Сара по всички възможни начини, за да оправдае постъпката си. Всеки път, когато си помислеше за начина, по който госпожа Морс щеше да представи нещата, за изопачената истина, с която щеше да си послужи, Сара имаше чувството, че цялата се свива като топка хартия, която се гърчи и огъва в пламъците на огъня. Предпочиташе да умре, отколкото да остави Гилбърт да мисли, че се е подиграла с доверието му по този отвратителен начин, но с течение на времето, след като той не потърси никакъв начин да се свърже с нея, тя бе принудена да си направи неприятното заключение, че именно такъв е случаят. Бланш му е разказала за падението ѝ и той е повярвал на всяка нейна дума. Мисълта тежеше като камък на сърцето ѝ, сломяваше я, сковаваше душата ѝ. И когато надеждата си отиде, остана само гневът.

Той я крепеше сега през дългите дни и нощи, гореше във вените ѝ като силен наркотик, дори когато бе капнала от умора, когато ръцете ѝ подпухваха червени от постоянния контакт с вряла вода, а краката ѝ натежаваха като олово. Сега обаче той не бе насочен само към семейство Морс, но и към неприятните Карсънови, към госпожа Еджъл и господин Смит. Един ден, обещавахе си тя, един ден ще избягам оттук и никога повече няма да се върна. Един ден ще видят те, ще видят! Но безкрайните задължения не ѝ оставяха много време да крои планове, а оскъдните надници не предлагаха възможност за

независимост. Седмиците минаваха и прекалено уморена, за да се бори, Сара се носеше по течението.

— Довечера ще имаме важни гости — обяви госпожа Еджъл, изпъчила огромните си гърди като разгонен пуяк. — Надявам се, че имаш чиста престилка, момичето ми, защото ти ще им сервираш.

— Важни гости ли? — Моментна паника обзе Сара. За нея *важни гости* биха били семейство Морс, но тя не можеше да повярва, че те биха дошли у семейство Карсън. — Кои?

— Какво те интересува? Ти си гледай работата, момичето ми, без да задаваш излишни въпроси — скара й се готвачката. Но тъй като държеше да се изфука с по-голямата си информираност, тя добави: — Щом като искаш да знаеш, ще ти кажа — бъдещият ни народен представител ще идва, макар че суетнята е такава, сякаш ще идва самият крал.

Сара въздъхна от облекчение. Естествено, можеше да се досети, че са твърде далеч от Съмърсет, за да чакат семейство Морс за вечеря.

— Телешко печено по градинарски и печена гъска! — измърмори готвачката. — Що за глупости! Като че ли не могат да му сложат едно хубаво парче овнешко варено с маслинен сос. И ябълково суфле и целувки! Виж ти! Ще видят после, като ги свият коремите през нощта! Дай боже поне госпожица Катрин да сложи някое и друго килце отгоре. Напоследък съвсем се е стопила.

Тъй като госпожа Еджъл бе доста дебела, тя изпитваше нескрита неприязън към всеки, който не бе поне пълничък, и възприемаше тънката талия като лична обида.

Времето напредваше и с приближаването на часа на посещението госпожа Еджъл ставаше все по-припряна и постоянно измисляше нови и нови задачи на Сара, а в същото време господин Смит, по зелена престилка от сукно, за да не се изцапа, прекъсваше всяко нейно действие със собствени инструкции.

— Иди да заредиш масата.

— Едва след като запаля камината, господин Смит, но само ако не възразявате. Няма да оставим гостите да умрат от студ, я!

— Бързо, Сара! Какво се пипкаш днес, момиче! Бавна си като костенурка! Изми ли най-хубавия порцеланов сервиз и чашите?

Сребърните прибори трябва да се почистят отново. Не можем да сложим черни прибори.

Както обикновено, госпожа Еджъл държеше да има последната дума.

— Ела тук да бъркаш соса, Сара! Внимавай да не загори и да не стане на буци.

Тя заплашително развя лъжицата, с която го разбъркваше, към Сара. Момичето отиде да я поеме, но се подхлъзна на мазнината, която вероятно госпожа Еджъл бе разляла, докато заливаше гъската. Хвана се за масата, за да не падне, но събори тенджерата с нарязани на кубчета моркови, която бе оставена в края. Морковите се разхвърчаха из цялата кухня.

— Ах, ти, непохватна глупачке! Виж какво направи! — кресна госпожа Еджъл.

— Ох, извинявай... — Сара клекна и започна да събира малките кубчета, които тъй старателно наряза преди половин час.

— Господи! Ето че и сосът ми стана на буци! — съвсем побесня госпожа Еджъл.

Тя замахна по Сара с дървената лъжица, която все още държеше. Улучи я зад ухото и докато момичето се сви от изненада и болка, тенджерата отново падна и събраните моркови пак се разсипаха по пода.

— Ах, ти, малка тъпанарке! — изкрещя госпожа Еджъл, която вече не бе на себе си от ярост. — За нищо не ставаш, за нищо! — Тя отново удари Сара, но този път я уцели по слепоочието. — Събирай ги. Веднага ги събери всичките! А после ще нарежеш още. Не можем да сервираме моркови, овъргаляни в мръсотии и косми.

Сара се изправи, очите ѝ блестяха на бледото ѝ лице. Синина започна да избива на слепоочието ѝ. И ухото ѝ пареше и изпращаше пулсиращи болки чак до врата ѝ. В този момент сякаш някой я върна във времето и я остави в кухнята на семейство Пю, когато Берта я удари заради яйцата.

Тогава бе дете. Нямаше сили да се противопостави срещу мъчителката си. Но вече бе голяма. Беше на петнадесет години и с нищо не бе задължена на тази ужасна жена.

— Събирай си ги ти!

Думите изскочиха от устата ѝ, преди да е успяла да ги спре. Те пронизаха тишината като ехо от гръмотевица. Госпожа Еджъл и господин Смит стояха и я гледаха. Ужасени, те не можеха да повярват на ушите си. В този момент Сара се почувства горда от смелостта си. Но след малко, когато двамата се нахвърлиха срещу нея, тя разбра, че е отишла твърде далеч.

— Как смееш! — възмути се господин Смит. — Как смееш да държиш такъв език на по-старите и по-висшите от, теб!

Може да е по-стара, но в никакъв случай не е по-висша от мен!, искаше да каже Сара, но реши да замълчи с достойнство.

— Веднага се навеждай да събираш морковите, момиче! Защото ще си имаш работа с мен! А ако още веднъж посмееш да се репчиш на госпожа Еджъл така, веднага ще те предложи за уволнение пред сър Пърси. Тогава какво ще правиш, а?

За миг Сара дръзко улови погледа му, но разбра, че моментът не е подходящ за разчистване на сметки. Тя се наведе и започна за пореден път да събира морковите в тенджерата. Доволен от победата си, господин Смит стоеше над главата ѝ и я наблюдаваше как си върши работата, а госпожа Еджъл изхвърли с пухтене загорелия сос и започна да прави нов.

Нито един от двамата не подозираше какво става в пулсиращата глава на Сара. Никой от тях нямаше и смътна представа за решителността, която преливаше в смелост, и щеше да ѝ даде сили да отхвърли този гнет.

Уволнение!, помисли си Сара. Няма да го дочакам. Тръгвам веднага щом си събера нещата. Къде ще отида и какво ще правя, не знам. Все ще измисля нещо. Да, ще измисля нещо. Ще направя нещо за себе си. Ще стана *личност*. А когато това стане, никой никога вече няма да ме удря и да ми говори по този начин!

КНИГА ТРЕТА

1909 — 1910 ГОДИНА

Радвай се на успехите си, както и на амбициите си... Бъди верен на себе си. Най-важното е да бъдеш откровен в чувствата си.

1.

Една вечер през пролетта на 1909 година Гилбърт Морс бе удобно настанен в любимия си дълбок кожен фотьойл в библиотеката на „Чутън Лий хаус“. Последният брой на „Таймс“ бе разтворен на коленете му, а на масичката до него лежаха „Илъстреитид уикли нюз“ и „Пънч“.

Денят бе прекрасен, но сега завесите бяха дръпнати, а огънят в камината пукаше весело и разчупваше зимния хлад, който щеше да настъпи веднага щом слънцето се скриеше зад последния хълм. Гилбърт се бе усамотил, за да почине един час преди вечеря след суматохата на деня, с уиски и сода в ръка и вестниците, които не успя да прочете, преди да тръгне на работа сутринта.

Разлистваше страниците и търсеше новини по темата, която най-много го интересуваше — напредъка в самолетостроенето. Почти ежедневно се появяваха репортажи по този въпрос. Скептицизмът, с който довчера пресата гледеше на новите изобретения, бе заменен от въодушевен възторг, след като мечтите се превръщаха в реалност. „Дейли мейл“, дълго време единственият вестник, който гледеше сериозно на вероятността от машинно летене, вече предлагаше награда от хиляда лири на първия пилот, прелетял над Ламанша, и десет хиляди лири за първия, който ще измине разстоянието между централите им в Лондон и Манчестър по въздух. В началото само мисълта за това събуждаше презрителни усмивки, но в последно време все по-малко хора се надсмиваха над идеята им. Французинът Блерио вече бе направил първия полет над сушата и изминал четиридесет километра, както се говореше, въпреки че му се наложило да се приземява на три пъти, преди да достигне финала. А Уилбър Райт бе прелетял невероятните сто километра в Овур през декември, с което спечели наградата „Мишлен“ и постави нов световен рекорд.

Откакто беше във Франция преди около три години, за да наблюдава опитите на Сантос Дюмон да полети, Гилбърт бе въодушевен от идеята за авиацията. Тогава удължи престоя си, за да присъства на вълшебния момент, в който колелата отлепят от земята за

първи път, а когато се завърна в Англия, посети неведнъж „Брукландс“ в качеството си на гост на Алиът Върдън-Роу, който миналия юни бе успял да направи няколко кратки полета със собствения си „Авро баиплейн“, конструиран с взет назаем двигател „Антоанет“. От известно време насам Гилбърт хранеше надеждата, че един ден и „Морс мотърс“ може би ще започне да произвежда двигатели от този калибър, леки, но надеждни, и дори събра смелост да подхвърли идеята на Лорънс, който вече стоеше начело на предприятието.

Лорънс обаче само сбърчи вежди.

— Мисля, че се изхвърляш, татко. Самолетният бизнес е все още в зачатък. Засега никой не знае дали инвестициите в него ще се окажат изгодни. Смятам, че ако искаме да запазим реномето на фирмата, най-добре да се придържаме към това, което познаваме и вършим най-добре.

Гласът му съдържаше леки укорителни и нравоучителни нотки и за миг Гилбърт се почувства неудобно, сякаш той бе по-младият и наивно се поддаваше на младежки мечти, а Лорънс — разумният възрастен, който внимателно му посочва грешките. Несъмнено за първи път изпитваше това чувство за смяна на ролите. Откакто Лорънс застана начело на компанията, голямата отговорност сякаш изсмука и малкото чувство за хумор и жаждата за приключения, които някога притежаваше. Беше жалко според Гилбърт, че е загубил младостта си по този начин. Понякога си мислеше, че ако бе размесила по-щателно гените, които определяха характерите на Лорънс и Алиша, може би и двамата щяха да имат голяма полза от това.

Алиша бе израснала като непокорна и своенравна млада жена, чийто приятелски кръг се състоеше главно от младежи, които се занимаваха основно с лов и като че ли прекарваха много повече време в гуляи и запивки до зори, отколкото в преследване на дивеч. Гилбърт не бе против начина им на живот — по-добре да се налудуват, докато са млади, отколкото да се правят на благонравни и да развеят байраците си на четиридесет като крал Едуард^[1]. Без съмнение годините щяха да стопят бунтарското поведение на Алиша, но едва ли щяха да успеят да променят суховатите житейски възгледи на Лорънс. След като на двадесет и три той се държеше като петдесетгодишен сухар, как ли щеше да изглежда след двадесетина години?

Тъй като не откри във вестника нищо за пилотите и самолетостроенето, Гилбърт сгъна вестника внимателно, остави го на една страна и отвори „Илъстреитид уикли нюз“. От корицата разбра, че в броя е включена статия за летенето с балон и въпреки че според Гилбърт този вид полети вече бяха демоде, реши да я прочете.

Тъкмо започна да я търси, когато на вратата на библиотеката се почука.

— Да? — извика той с известно раздражение.

— Може ли да поговорим, татко?

— Да, да, разбира се. — Гилбърт остави списанието на масичката. — Влизай, Хю.

Младежът пристъпи и въпреки че дари баща си с една от обичайните си лъчезарни усмивки, в поведението му имаше известна неувереност, която накара Гилбърт да изтръпне. Добре познаваше този начин на държание. Когато бе малко момченце, Хю правеше така винаги когато трябваше да признае някоя беля — опитваше се първо да обезоръжи баща си и така да си спести скандала за поредната пакост.

Разбира се, Хю отдавна бе пораснал. Вече бе на двадесет и една години, по-висок от баща си с пет сантиметра, а ослепителната му красота и небрежно поведение разтуптяваха всяко женско сърце, край което минаваше, и събуждаше искрици на сериозни намерения във всяко майчино око. Но нито една досега не бе успяла да хване Хю в капана си. И докато обикаляше по света свободен от подобни ангажименти, опашката от разбити надежди и сърца зад гърба му ставаше все по-дълга, особено след като униформата, която носеше сега, още повече подчертаваше чара му.

Хю се справи добре в „Сандхърст“ и след като завърши с отличие, Гилбърт успя да му намери работа в Кралската охрана. След кратък престой в Конната гвардия на Негово величество Хю се върна къщи във ваканция, преди да отплава за Индия.

Гилбърт очакваше с нетърпение отпуска на сина си и разговорите, изпъстрени с мъжки хумор, които щяха да проведат, но момчето му се струваше странно затворено. Външно погледнато, той бе такъв, какъвто е бил винаги, чаровен, весел и открит, но неведнъж Гилбърт забеляза замисленото, дори отнесено изражение на лицето му, което го накара да си мисли, че синът му крие нещо. На няколко пъти бе на път да го попита какво го тревожи, но се въздържа. От време на

време Хю изпадаше в подобни настроения. Гилбърт знаеше, че синът му ще сподели проблемите си, когато и ако сметне за добре.

Сигурно е свързано с някакво момиче, мислеше си Гилбърт. Дано само тази лудетина да не е свършила нещо безчестно. Да, но ако е, и знае, че сърдитият му баща е по петите му със заредена пушка, ще му коства доста, за да покаже, че е мъж и е готов да изтърпи последствията.

— Радвам се да те видя, Хю — рече Гилбърт, без да издава мислите си. — Рядко се виждаме напоследък. Сигурно това е в реда на нещата, след като от училище веднага замина за „Сандхърст“, а ето че сега се стягаш за Индия. — Той направи кратка пауза и продължи: — Пригответе си уиски със сода. Ще ми правиш ли компания?

— Да, татко, благодаря — отвърна Хю, без да се замисля, а когато Гилбърт му подаде чашата, той гаврътна половината на един дъх.

Гилбърт се притесни. Има нещо, не ще и питане, помисли си той. Дано да изплюе камъчето час по-скоро.

— Какво става, Хю? — попита, въпреки намерението да остави момчето само да прецени кога да сподели проблемите си.

Хю мълчеше, стреснат от директния въпрос.

— Нищо особено, татко.

— Не се будалкай с мен, момчето ми. Едва ли щеше да си тук и да се наливаш с уиски с този притеснен поглед, ако всичко беше наред. Какъв е проблемът — момиче?

За миг в очите на Хю проблесна любопитство и чувство за вина, които накараха Гилбърт да помисли, че е прав. Но после погледът на Хю се проясни и той се разсмя.

— Не, татко, не става дума за момиче. Не и този път. Става дума за нещо по-прозаично. Чудя се дали би могъл да ми заемеш малко пари.

Гилбърт присви очи.

— Пари ли? За какво?

Хю леко се изчерви.

— Е, татко, един мъж трябва да живее...

— Знам — отвърна Гилбърт. — Но мислех, че сме взели всичко това предвид, когато определях издръжката ти — поддръжката на конете и понитата за поло, пари за удоволствия... Колко искаш?

Хю допи уискито си и отвърна очи, защото не бе в състояние да погледне баща си в очите.

— Петстотин.

— Петстотин! — повтори Гилбърт изумен, но когато напълно осъзна сумата, я повтори още веднъж, по-високо и ядосано. — *Петстотин лири!* Правилно ли те чух, Хю?

— Да, татко, боя се, че е така.

— Но за какво, за бога, са ти нужни петстотин лири? Тази сума е два пъти по-голяма от годишната ти издръжка!

— Прав си — смутено се съгласи Хю. — Но аз ще ти я върна, татко, кълна се, че ще ти я върна.

— Как, ако смея да попитам? Освен това ти още не си отговорил на въпроса ми, Хю. За какво ти трябва тези петстотин лири?

— Дълга ги на едно от момчетата — призна Хю, свел засрамено глава. — Играхме покер и аз загубих.

— Петстотин лири за една игра? — намръщи се Гилбърт. — Много ми е трудно да го повярвам, Хю. Освен ако не си много по-голям глупак от това, за което те мислех.

— Добре, но какво значение има колко игри съм играл? — попита Хю. — Загубил съм ги и толкова. Трябва да събера парите и да ги върна, преди да съм тръгнал за Индия. В нашия полк не се гледа с добро око на подобни дългове.

— В такъв случай е трябвало да помислиш за това, преди да ги натрупаш, струва ми се — избъбри Гилбърт, подразнен от безотговорността на Хю. Лорънс — сухар, Алиша — непокорна и разпусната, доколкото разбираше, а Хю спокойно му иска петстотин лири, за да уреди борчове от хазарт. Какво им ставаше на тези деца?

— Съжалявам, татко, знам, че сгреших — промълви Хю, сякаш не му бе приятно, че е бил хванат натясно. — Но парите наистина ми трябва. Казах ти, че ще ти ги върна. Какво повече мога да направя?

Гилбърт въздъхна.

— Можеш да ми се закълнеш, че това повече никога няма да се случи! Не вярвам нравоученията да са от полза в този момент, но съжалявам, не съм готов да ти дам петстотин лири без поне да посоча грешката в поведението ти. Хазартът е най-абсурдната форма на забавление. Запомни, че парите винаги бягат от ръцете на глупака. Ей това става в крайна сметка и с всеки комарджия.

— Но не и със стария Уилоуби — нагло рече Хю. — Сега той е с петстотин лири по-богат.

— Засега, може би да.

— Винаги е така. Вече е обирал до шушка почти всеки от столовата.

— Значи, или е голям мошеник, или има дяволски късмет. И в двата случая няма да е зле, ако се пазиш от него като от чумата. — Гилбърт стана. — Добре, Хю, ще имаш петстотин лири — обаче като подарък, не като заем. Не искам по никакъв начин да те подтиквам да разиграваш издръжката си за следващия месец с надеждата да спечелиш достатъчно и да ми върнеш парите. — Той отиде до малкото буково писалище, което стоеше в нишата отдясно на камината, и извади чековата си книжка. — Кой е получателят?

Хю не отговори. Гилбърт бе нападнат от неприятното подозрение, че синът му не е бил докрай откровен за причините, поради които имаше нужда от тази огромна сума.

— Хю? Сигурен ли си, че не криеш нещо от мен? Доколкото си спомням, каза, че тези пари са за човек на име Уилоуби?

Той се обърна и видя Хю да гледа като хипнотизиран „Илъстреитид уикли нюз“.

— Хю? — повтори той, а подозренията му се задълбочаваха. — Смятам да изплатя сумата направо на кредитора ти. Искам да го знаеш.

— Да върви по дяволите моят кредитор! — промърмори Хю и липсата на напрежение в гласа му моментално разсея всички съмнения на баща му. Лицето му преbledня изведнъж и той стискаше здраво списанието с леко треперещи ръце. — Видя ли това?

— Не, за какво говориш? — стресна се Гилбърт и бързо отиде при сина си.

— Виж сам! — рече Хю и му подаде статията.

Гилбърт взе списанието, което бе отворено на материала за полетите с балони. Заглавието, с едър шрифт, се набиваше на око, но не му говореше нищо. *НЕБЕСНАТА КУКЛА* гласеше то. Под него, на половин страница, имаше снимка на млада жена в акробатичен костюм на парашутистка — елегантен гащеризон, боти с връзки отпред и малка шапчица. Стоеше пред издут балон.

— *Младата дама, която радва почитателите на въздушните представления надлъж и нашир из страната със смелите си*

акробатични номера във въздуха... — започна да чете той и отново погледна Хю, който стоеше така, сякаш е видял призрак. — Някакво смело момиче, което рискува живота и здравето си, за да забавлява тълпата. Какво толкова?

— Така е, но не можеш ли да я познаеш? — стрелна го Хю. Беше започнал да идва на себе си, макар че гласът му все още леко трепереше. Гилбърт погледна статията отново и продължи да чете.

— *Госпожица Сара Томас, известна още като Небесната кукла, от два сезона участва в спектаклите с известните братя Деър. Госпожица Томас, на снимката горе, по акробатичен костюм, отстъпва първото място по способности и артистично присъствие само на безспорната фаворитка госпожица Доли Шепърд от отбора на Годрън и изпълнява смелите си упражнения във въздуха с грацията на небесна балерина. Публиката е във възторг! Не се и съмнявам, че идват специално заради Сара сподели капитан Ерик Деър, също опитен и много смел парашутист, пред нашия кореспондент. Когато красотата и смелостта вървят ръка за ръка, кой може да устои на спектакъла?* Сара! — възкликна той, шокиран като Хю. — Не мога да повярвам!

— Тя е, не ще и питане — кимна Хю, надвесен над рамото на баща си. — Но от къде на къде се занимава с това?

— Един господ знае. — Гилбърт погледна отново снимката и се вгледа по-внимателно в лицето на младата жена. На пръв поглед то нямаше нищо общо с детето, за което се бе грижил и което си бе отишло при доста странни обстоятелства преди три години. Но сега, след като прочете името ѝ черно на бяло, с неохота прие, че това може би наистина е Сара. Естествено, тя бе пораснала през това време. Беше глупаво от негова страна, но всеки път, когато се сетеше за нея, си я представяше като детето отпреди три години. Сега се вгледа в малкото лице под забавната шапка, в правилните черти и хитрата усмивка и усети как стомахът му се свива. *Господи, тя е същата като майка си! Как не го бе забелязал по-рано?* Ако не беше статията, едва ли някога щеше да се сети, че Сара и *Небесната кукла* са един и същи човек.

— Ходил съм на тези представления — каза му Хю. — Страхотни са като представление. Но са и доста опасни. Чувал съм за какви ли не повреди в апаратурата, при които не един парашутист е

загинал или се е ранил. Защо ѝ е трябвало на Сара да се захваща с това?

Гилбърт извади цигара от табакерата на масичката и я запали.

— Не знам, Хю, но смятам да разбера.

— За какво ти е? — попита Хю и пребледня.

— Защото така и не разбрах защо ни напусна — отвърна Гилбърт. — Ти не се ли учуди?

— Може би — нервно отвърна Хю. — Предполагам, че е имала лични причини.

— Сигурно. Но аз искам да разбера какви са били те. Мислех, че Сара е доволна от живота с нас. Когато тръгнах за Франция, всичко беше наред. Въпреки това, когато се върнах, тя си бе отишла.

Той млъкна, когато се сети колко шокиран остана, като се върна тогава и Бланш му разказа как една нощ Сара просто събрала багажа си и изчезнала, без да каже на никого къде отива. *Сигурно го е планирала от месеци*, каза тогава Бланш. *Или пък има някакъв таен собствен живот, за който не ни е казвала. Не говори глупости!*, бе отвърнал Гилбърт. Сара и таен живот! Не виждаше ли колко е откровена!

Бланш само сви рамене и остана напълно равнодушна към изчезването на момичето, което бе споделяло живота им през последните пет години. *Не разбирам защо си толкова учуден, Гилбърт*, бе казала тя. *Момиче като нея... Няма смисъл да ѝ отделяш толкова внимание.*

Но Гилбърт дълго не можеше да я забрави и въпреки протеста на Бланш направи всичко, което е по силите му, за да я открие. Не се учудваше на твърденията на жена си, че е избягала и че няма какво повече да се направи. Тя презираше момичето от самото начало. Но всичките му опити да я открие бяха обречени на провал и накрая той се принуди да се признае за победен. Сара се бе изгубила като игла в купа сено.

Обаче Бланш като че ли не бе единствената, която се радваше. Останалите членове на семейството бяха също тъй доволни, че опитите му се оказаха безплодни и Гилбърт често се чудеше дали знае цялата истина. Тъй като никой от тях не признаваше, че знае нещо повече от това, което казваше Бланш, и тъй като нямаше как да поиска обяснение от самата Сара, той остави нещата така, въпреки че не

можеше да се примири с тях. Сега, докато наблюдаваше преbledнялото лице на Хю и размишляваше върху неговите думи, подозрението, че има нещо загадъчно около изчезването на Сара, отново се породило.

— Не смяташ ли, че няма да е зле да отида и да се видя с нея? — попита той и изгледа сина си изпитателно.

— В никакъв случай! — изрече стреснато Хю. Извади носна кърпичка от джоба си и избърса чело. Гилбърт забеляза, че е покрито със ситни капчици пот.

— Защо?

— Защото ако Сара искаше да се види с теб или с когото и да е от семейството, отдавна да е дошла — обясни Хю. Гласът му бе напрегнат, доста напрегнат. — Господи, татко, нима не разбираш? Явно е започнала наново. Едва ли иска някой да ѝ напомня за миналото и корените ѝ. Виж я — *Небесната кукла*. Съмнявам се, че ще се зарадва, ако истината излезе наяве!

— За каква истина говориш?

— Че е незаконно дете на шивачка — процеди Хю.

— И какво срамно има в това? Освен това нищо няма да излезе *наяве*, както ти каза. Смятам да се видя с нея насаме, а не да ѝ вземам интервю в присъствието на пресата от цял свят.

— Мисля, че е безсмислено — промърмори Хю. — А как ще я намериш?

Гилбърт посочи статията.

— Тук пише, че когато не участва в представления, Сара работи с братята Деър във фабриката за балони в „Александра палас“ — обясни той. — Ще я намеря там.

Хю отново избърса потно чело. Знаеше, че няма смисъл да спори с баща си, когато си е наумил да направи нещо.

— Ти решаваеш — рече му сърдито.

Гилбърт се замисли. Ако някога не е бил сигурен как да постъпи, реакцията на Хю разсея всякакви съмнения.

— Прав си, Хю — кимна той. — Веднага отивам да потърся Сара. Съжалявам само, че тази статия не ми попадна по-рано.

Хю мълчеше. Беше го яд, че не е открил тази статия пръв, когато щеше да ѝ види сметката в огъня. Духовете, които бяха заспали през изминалите три години, се надигнаха и започнаха да го преследват

наново. Нямахте никакво желание да е наоколо, когато баща му разкрие истината за отпътуването на Сара от Чутън Лий.

[1] Крал Едуард VIII — крал на Великобритания и Северна Ирландия от януари до декември 1936 г., когато абдикира, за да се ожени за госпожа Уолис Симпсън, разведена американка. — Б.пр. ↑

2.

Увеселителният парк край „Александра палас“ бе целият облян от яркото пролетно слънце и блестеше в топли златисти оттенъци. Слънчевите лъчи се промъкваха през разлистените клони на лимонените и черешовите дървета, които хвърляха сянка върху масите на открития ресторант, отразяваха се от лъскавия метал и ярките цветове на влакчетата и въртележките в лунапарка, надничаха от водата на езерото като хиляди блещукащи камъчета с диамантен и сапфирен отблясък. Между редиците бараки, където се изнасяха съпътстващите представления, се спускаха високи сенки, сред които се открояваха рекламните табла, а въздухът жужеше от подвикванията на викачите, репетицията на духовия оркестър, оживените разговори и смеха на хората, дошли да се забавляват.

Докато прекосяваше парка, Сара се усмихна на себе си. Имаше чувството, че целият свят се е стекъл в „Александра палас“ или „али пали“, както често го наричаха. Едни идваха заради увеселителните програми и концертите, други — за да наблюдават конните надбягвания на разкошния хиподром, трети — просто за да поседят и позяпат какво става наоколо. Ала целта на всички бе да се забавляват, да се отдадат изцяло на удоволствията и въпреки че след близо две години работа тук Сара познаваше всяко кътче, духът ѝ винаги се повдигаше при вида на усмихнатите лица и веселата атмосфера, която цареше наоколо — точно както когато за пръв път дойде тук, за да си търси работа като сервитьорка.

Докато, минаваше покрай масите, където навремето бе сервирала чай и цитронада, сладолед и пасти, имаше чувството, че са минали десетки години, откакто работи на това място. Понякога ѝ бе трудно да повярва, че е била онова младо момиче, изпълнено със страхопочитание пред широкия свят, който бе решила да пристъпи, сам-само и малко уплашено, но решено да стъпи на собствените си крака и да стане човек. Сега тя имаше собствена среда, собствен живот, който я отвеждаше в най-добрите ресторанти на най-добрите хотели, гардероб, пълен с модни тоалети, беше известна. Вече не бе

малката Сара, сираче, миячка в кухнята и сервитьорка. Тя бе Сара Томас, Небесната кукла.

Случваше се, когато се смеси с тълпата, облечена с шикозния си акробатичен костюм и шапчица в червено и златно и с високите до коляното ботуши от мека черна кожа, някой непознат да я познае и посочи на останалите. Беше доволна, че е станала *личност*. Сега вървеше наперено, с гордо вдигната брадичка и усмивка на уста, тъй като въпреки че имаше три часа до участието ѝ и тя не се бе преоблякла, знаеше, че винаги ще се намери някой, който да я познае, и тя трябва да е готова за това. Походката и излъчването ѝ в този момент подчертаваха естествената ѝ грациозност и ослепителната ѝ красота — фигурата ѝ, крехка, както преди три години, се бе закръглила само там, където трябва, сините ѝ очи блестяха изпод рамката гъсти и дълги мигли, кестенявата ѝ коса бе прибрана в непретенциозен кок. Сара открай време обещаваше да стане истинска красавица, но сега притежаваше и излъчване. Посвоему, в света на въздушната акробатика, тя бе звезда.

Девојката заобиколи естрадата, с грациозна лекота се промуши през тълпата, събрала се да слуша оркестъра, и се отправи към банкетната зала, където се помещаваха работилниците на аеронавтите.

За нея това открай време бе вълшебно място, където сякаш с магическа пръчица брезентът, конопът и ракилата ставаха на гондоли, които можеха да летят и се носят в небето, превръщайки простосмъртните в небесни полубожества. Веднага щом дойде тук и разбра за дейността, която се извършва в огромната и тайнствена зала, тя бе силно заинтригувана, защото летенето с балон бе нещо много романтично за нея. Като дете винаги биваше изцяло погълната от разказите на Ричард Хартли за първия полет, чиито пасажери били петел, овца и патка, издигнати преди повече от сто години на височина от три километра от братята Молголфие пред тридесет хиляди души, сред които били Луи Шестнадесети и Мари-Антоанет, както и Винсънт Лунарди, секретарят на неаполитанския посланик в Лондон, който извършил първото пътешествие с балон във Великобритания заедно с гълъб, котка и куче за компания. Имената на пионерите ѝ бяха добре познати като имената на велики исторически личности. Беше във възторг, когато разбра, че базите на някои от съвременните колоси на въздуха са тук — Хенри Спенсър, трето поколение парашутист от

известната фамилия Спенсър, зет му, капитан Годрън, който стоеше начело на отбор каскадьори, и най-вече Семюъл Франклин Коуди, който бе построил хвърчило, което е достатъчно здраво, за да носи във въздуха човек, но впоследствие се бе пренасочил към конструирането и управлението на самолети. Понякога парашутистите идваха в ресторанта, в който работеше, изпиваха литри чай и разсеяно нагъваха закуски, докато обсъждаха последните нововъведения, а когато нямаше клиенти, тя тайно се промъкваше, за да наблюдава смелите изпълнения на въздушните акробати. Зрителите с достатъчно пари също можеха да полетят с балон и докато ги гледаше как се носят във въздуха, Сара реши да пести, за да опита и тя един ден.

Ала подобна перспектива не се очертаваше скоро. Надниците ѝ, макар и по-високи от мизерните три шилинга, които получаваше като прислужница в кухнята на „Дийдъм Грийн“, отиваха изцяло за ежедневни нужди. Харчеше ги за храна, защото бе достатъчно разумна да не разчита само на кифлите и рогчетата, които сервираше в ресторанта, за обуцар, тъй като от постоянното сноване напред-назад обувките ѝ постоянно се изтъркваха, за наема на стаичката, която бе наела над кафене на главната улица на едно предградие. Сара смяташе, че е извадила късмет с тази квартира. Моли Норкет, собственичката на кафенето, бе вдовица, истинска душица, която не след дълго предложи на Сара да се храни с нея и да ѝ прави компания вечер. Но Сара се чувстваше задължена да покрива част от разходите за вкусните и здравословни ястия, които Моли готвеше на същата печка, на която правеше кифлите и кексовете за заведението си, от които в къщата постоянно миришеше апетитно. И въпреки че помагаше на хазайката си в кафенето в почивните дни, за да спечели някой и друг шилинг отгоре, парите изтичаха от портмонето ѝ тъй бързо, както са влезли, и спестяванията за полет с балон се увеличаваха толкова бавно, че тя започна да се съмнява, че някога ще успее да събере достатъчно.

Едва в деня, в който Доли Шепърд, звездата на отбора на Годрън, дойде в ресторанта, Сара се досети, че има и друг начин да постигне целта си. Доли бе симпатично момиче с весели къдрици и усмихнато лице. В светлосиния си костюм за тренировки тя предизвикваше възторжените погледи на мъжете и завист у жените. Беше смела, изобретателна и красива. Но славата не я бе покварила по никакъв начин. Беше готова да се усмихне и да намери добра дума за всеки.

Докато Сара я наблюдаваше как бърби непринудено с колекционерите на автографи, които я бяха нападнали, Беки, една от сервитьорките, я бутна по ръката.

— Знаеш ли, че работеше тук? — тихомълком ѝ рече тя.

— Доли Шепърд ли? — изненада се Сара.

— Да. И тя беше сервитьорка като нас. Една вечер Сам Коуди направи гаф в номера си със стрелбата. Трябваше със завързани очи да стреля по пластилиново яйце, поставено на главата на жена му, но нещо стана и куршумът ожули скалпа ѝ. Доли събра смелост и предложи да я замести. Така се сприятели с Коуди и неговите хора. Не след дълго чухме, че се спускала с парашут в отбора на Годрън.

— Наистина ли? — попита Сара с широко отворени очи и с още по-голям интерес погледна към момичето в син костюм.

— Да, така започна. Виж я каква е станала! Вече е известна личност! Тази работа обаче не е за мен. Представи си как се приземяваш с балона, а между теб и земята — нищо, освен едно парче коприна! Само като си помисля, косата ми настръхва. Но на Доли явно ѝ харесва. И виж какво постигна!

Един клиент бе направил знак на Сара, че я вика, и разговорът им секна изведнъж. Но докато вървеше забързано, за да вземе поръчката, тя усети вълнението, което започна да пулсира в гърдите ѝ. Парашутизмът в никакъв случай не я плашеше, както Беки — за нея нямаше нищо по-интересно на този свят. А като разбра, че и Доли е била сервитьорка, за миг почувства, че е поне малко съпричастна на блясъка на ексцентричното ѝ занимание. Докато краката ѝ припкаха между масите, тя хвърляше по някой и друг поглед през рамо в желанието си още веднъж да зърне Доли и усети как първоначалният ентузиазъм постепенно започна да преминава в решителност.

Защо и тя да не опита да влезе в отбора на Годрън? Беше млада, здрава и, защо да се прави на излишно скромна, с перфектна фигура — задължителна за всяка изпълнителка, било тя актриса, певица или парашутистка. Не знаеше защо не се бе сетила за това по-рано — може би защото звездното обаяние на участниците в демонстрациите я караше да си мисли, че не са обикновени простосмъртни. Но сега Сара знаеше какво ще направи. След като Доли Шепърд може, и тя ще се справи!

През следващите няколко дни Сара все се оглеждаше за капитан Годрън в ресторанта. Но тъй като от него нямаше и помен, тя попита и разбра, че е на спектакъл някъде на север. Вестта я ядоса, защото нямаше търпение да осъществи намеренията си. След седмица зърна стройната му фигура в тълпата, но той бе заобиколен от няколко души и нямаше как да говори с него. Докато препускаше между масите с табла в ръка, усети, че става все по-нервна. Ако го чака да дойде в ресторанта и да седне на една от масите ѝ, ще мине цяла вечност. Имаше един-единствен сигурен начин да се срещне и да говори с него — да го посети в работилницата му.

Сара потрепери при мисълта за подобно дръзко деяние, тъй като за нея това място бе обвито с мистериозност и значимост. Сериозно се боеше, че капитан Годрън може да се подразни от безочията ѝ и да ѝ покаже вратата, преди да я е изслушал, и така да ѝ отреже всички пътеки. Но какво ѝ пречи да опита? Сара твърдо вярваше, че съдбата ѝ е в собствените ѝ ръце. Според нея да седиш със скръстени ръце и да чакаш нещо да ти се случи, означава, че то никога няма да ти се случи.

В края на работния ден, когато обслужи последния клиент и разтреби и последната маса, беше прекалено късно, за да ходи в работилницата на аеронавтите, а и едва ли видът ѝ бе особено привлекателен в този момент. По-добре да се отбие рано на другата сутрин, преди да е започнала работа.

На следващата сутрин обърна повече внимание на външния си вид, старателно се вчеса, поощипа бузи и устни, за да се наляят с цвят, и облече хубавата си жълта рокля, в тон с утринното слънце.

— Господи, днес си като картинка! — възкликна Моли, когато я видя. — Много си подранила. Я ми кажи каква е причината! Някой млад кавалер?

Сара се усмихна на проницателния многозначителен поглед в светлите кръгли очи, които винаги ѝ напомняха за стафидите в един от сладкишите на Моли. Хазайката ѝ не криеше мнението си, че според нея е крайно време Сара да си намери приятел, и бе изненадана от апатичното ѝ отношение към противоположния пол.

— Не, Моли, няма никакъв кавалер — отвърна Сара, без да влиза в подробности. Знаеше, че жената няма да одобри намеренията ѝ.

Когато пристигна в „Александра палас“, Сара се запъти право към банкетната зала, в която се помещаваше работилницата на

аеронавтите. С учестен пулс и свито сърце тя влезе вътре бодро и с високо вдигната глава.

Въпреки че беше рано, тук вече кипеше усилена дейност. Очите на Сара свикнаха постепенно с полутъмнината и тя забеляза плетените кошове, натрупани във всяко кътче на залата, километрите навито въже и корда и декарите мрежа, които висяха от високия таван. Жуженето на работещи шевни машини се носеше като ято разгневени пчели, а прашният въздух гъделичкаше носа ѝ и тя кихна. Миризмата, която изпълваше помещението, ѝ бе непозната — задушлива смесица от брезент, коноп и лепило. Сара внимателно прескачаше кълбата въже, които бяха пръснати по пода, когато се обърна към едно момиче, което седеше зад шевна машина и съединяваше плик от брезент.

— Търся капитан Годрън. Можете ли да ми кажете къде мога да го намеря?

Без да сваля поглед от работата си, момичето ѝ отговори:

— Ей там — извиси тя глас над бръмчащите машини и посочи с глава другия край на залата.

Сара погледна в посоката, която ѝ бяха показали, и го видя, стегнат елегантен мъж по риза, изцяло вгълбен в разговора с някакъв колега. Стисна зъби и въпреки че сърцето ѝ щеше да се пръсне, тръгна направо през залата и се изправи пред него.

— Извинете, капитан Годрън, може ли да ви попитам нещо?

Той прекъсна разговора си и тя усети как я поглъща с очи. Очите му искряха на одухотвореното му интелигентно лице, а мустаците му, най-старателно оформени с брилянтин, блестяха като диаманти на светлината на карбидните лампи.

— Кажете? — подкани я той.

Сара имаше чувството, че силите я напускат, но пое дълбоко дъх.

— Знам, че сигурно ще ви се стори много нахално от моя страна, но искам да стана парашутистка и се чудех дали не мога да се запиша във вашия отбор.

Стори ѝ се, че очите му присветнаха за миг.

— А, такава ли била работата? И откъде знаете, че от вас ще стане парашутистка?

— Защо не? — смело попита тя. — Не виждам защо да не мога и аз да се науча! Какво се иска от мен?

Тя отново забеляза искрите в погледа му.

— На първо място кураж, но както виждам, той не ви липсва. На второ място — сила. — Той погледна ръцете ѝ, пое едната, разгледа я, обви нежната ѝ китка с пръсти. — Костите ви са като на пиле, госпожице...

— Томас — рече Сара. — А на костите ми им няма нищо. Никога не съм ги чупила.

— Хмм. — Той леко се усмихна под мустак и посочи едно от съоръженията, които висяха от тавана. — Да видим дали ще успеете да се полюеете на това?

Сара го погледна за миг, защото се чудеше дали не си прави майтап с нея, но той ѝ обясни сериозно:

— Моите момичета трябва да умеят да се справят с трапеца. Опитай.

— Добре. — Сара се хвана за металната пръчка с две ръце и повдигна нозе от земята.

— Задръжте така — каза той и погледна часовника си.

Сара изпълни инструкцията с неудоволствие. В началото я притесняваше неприличната поза, която трябваше да заеме, но с течение на времето, когато тялото ѝ започна все повече да опъва ръцете ѝ, мисълта ѝ бе заета изцяло с усилието да се задържи в това положение. Стискаше здраво и имаше чувството, че ръцете ѝ ще излязат от ставите, а по челото ѝ избиха малки капки пот. Най-накрая, тъкмо когато си мислеше да се предаде, той ѝ кимна.

— Добре. По-силна сте, отколкото изглеждате, госпожице Томас. Много добре, а сега можете да слезете.

Сара с облекчение пусна металната пръчка и се приземи на пода.

— Е? — попита тя, внимателно разтри пръсти и се опита да се овладее. — Доволен ли сте от представянето ми?

— Много! Пет минути — много добре за първи опит. — Той се усмихна. — За жалост обаче в момента в отбора ми няма места. Нямам нужда от нови момичета.

Сара се ядоса.

— Искате да кажете, че направих това на вятъра?

Зъбите му блеснаха под мустаците.

— За съжаление, да. Освен ако не стане нещо с някое от момичетата — някакъв инцидент или ако някоя от тях реши да се

откаже... Но парашутизмът е като наркотик, госпожице Томас. Повечето остават, докато могат.

Сара пое дълбоко въздух. Разочарованието ѝ бе тъй силно, че тя се страхуваше, че ако остане още малко тук, ще се разреве. Силната амбиция не ѝ позволяваше да се откаже толкова лесно, но несломимата ѝ гордост не ѝ позволяваше да се моли, а и нямаше смисъл. Тя събра малкото сили, които ѝ бяха останали.

— В такъв случай, капитан Годрън, съжалявам, че ви отнех толкова време — студено му подхвърли тя ѝ се обърна, преди да е видял издйническите сълзи, които блеснаха под дългите ѝ мигли.

— Може ли за един момент! — Беше другият човек, събеседникът на капитан Годрън. Сара спря на едно място. Не смееше да се обърне назад. — Наистина ли искате да летите? — попита той.

Гласът му бе приятен, без надменните нотки на Огюст Годрън. Тя преглътна сълзите и се обърна. Тогава го погледна за първи път и забеляза, че е дребен мъж, малко по-висок от нея. Сламената му коса бе опъната назад и откриваше малко, интересно лице. Мустаците му бяха толкова светли, че едва се забелязваха и стояха като лека полусянка на горната му устна, а очите му, жълтеникави като на котка, блестяха от бледата рамка на миглите му.

— Разбира се, че искам — отвърна тя с глас, който поради разочарованието и напирещите сълзи звучеше доста кресливо. — Нали за това съм дошла.

— В такъв случай може би аз мога да ви помогна — каза ѝ той. — Всъщност ще си помогнем един на друг.

— Моля? — Още недоизрекля възклицанието си, тя усети колко грубо прозвуча тонът ѝ и се изчерви. — Извинете. Как бихме могли да помогнем един на друг?

Лека усмивка отново цъфна на устата на капитан Годрън. Той потупа събеседника си по рамото.

— Да ви запозная. Това е капитан Ерик Деър. Може да сте чувала за него. Двамата с брат му Хенри са също парашутисти. *Летящите Деър.*

— А, да — тихо промълви Сара. Наистина бе чувала за двамата братя. Но никога не им бе обръщала голямо внимание. Тук, в „Александра палас“, в сянката на известните в цялата страна

парашутисти за тях не се говореше много. Дори на външен вид Ерик Деър бе доста невзрачен в сравнение с великия Огюст Годрън.

— Давам си сметка, че моят отбор не е като прославения тим на Годрън — иронично ѝ се усмихна той.

— Но може би сте чувала, че с брат ми правим демонстрации на акробатични изпълнения във въздуха, за да подпомагаме финансирането на изследователската си работа. Напоследък все си мисля, че ни липсва малко повече атрактивност. Може каскадите ми да са много добри, но не се съмнявам, че публиката иска да вижда пред себе си едно красиво лице с хубава фигура.

Сара кимна, приемайки комплимента в духа, в който бе направен, макар да не ѝ убягна начинът, по който Ерик я заглеждаше.

— Да — каза той. — Мисля, че можем да измислим нещо. Защо не дойдете да ви запозная с брат си Хенри и да видим какво ще каже той?

Сара изтръпна. *Ами ако брат му не се съгласи?* Ерик сякаш прочете мислите ѝ и се усмихна.

— Няма страшно, той не е чудовище. Освен това щом има пари да продължи работата по усъвършенстването на собствения си дирижабъл, нищо друго не го вълнува. Сигурен съм, че ще го убедя в плюсовете на идеята ми. — Той тупна Огюст Годрън леко по рамото. — Ще се видим по-късно, приятелю. Последвайте ме, госпожице Томас. Елате да ви покажа нашия кът в работилницата.

Той постави ръката си на кръста ѝ, за да я упътва през лабиринта от съоръжения, и за пръв път от случката с Хю Сара не се притесни от допира на мъж. Този допир бе приятен, приятелски, без тайна умисъл, и стопли сърцето ѝ. Може да не е капитан Годрън, началникът на прославения тим, но бе много приятен младеж. И ако можеше да ѝ помогне да осъществи амбицията си, какво повече да иска. Обзе я вълнение, което възвърна цвета на бузите ѝ и блясъка в очите ѝ.

Помисли си, че в крайна сметка предизвикателното ѝ държание ще бъде възнаградено и тя смяташе да се възползва от това максимално.

Сега, две години по-късно, докато вървеше към работилницата на аеронавтите, Сара си спомняше първото паметно посещение с

вълнение и не малко гордост. От този ден нататък тя тръгна право напред. След като преодоля първия неуверен опит да скочи от ръба на коша, тя уверено усвои сложните скокове на малкия люлеещ се трапец и започна да прави грациозни, добре премерени спускания. Печелеше овации, където и да отиде, и въпреки помощта на братята Деър, Сара знаеше, че именно благодарение на своето постоянство и предприемчивост бе изминала пътят от мизерния живот на кухненска прислужница и безличието на сервитьорската професия до настоящото си завидно положение на една от безспорните кралици на въздушния спорт.

Когато влезе в просторната зала, шумът на шевните машини, оживените разговори на парашутисткото братство и неопределената прашна миризма я обгърнаха точно както в оня първи ден, но обстановката вече ѝ бе напълно позната и тя с лекота премина през кошетата и кълбетата канап към ъгъла, в който се бяха установили братята Деър. По пътя няколко души я поздравиха, тя им махна с ръка, но повечето бяха изцяло погълнати от работата си. Винаги беше така — парашутизмът бе начин на живот, който изискваше пълно себеотдаване от тези, които му се бяха посветили.

Забеляза слабата суха фигура на Хенри в другия край на залата, вгълбен като всички останали, и се засмя наум. Както Ерик ѝ бе казал в онзи първи ден, когато се запознаха, брат му бе един от най-големите манияци в парашутисткото братство, човек, изцяло посветен на търсенето на съвършенството, без нито един интерес извън страстта, която бе смисълът на живота му. Той ѝ приличаше на заваян професор, защото често-често пристигаше в центъра тъй нетърпелив да изпита поредната си нова идея или теория, че забравяше да вчеше косата или сплъстените си мустаци и бакенбарди, а понякога дори да закопчее ризата си както трябва. Всички помнеха случая, когато дойде без риза — беше метнал набързо жилетката и сакото върху памучния си потник — и с различни обувки, една черна и една кафява. Но когато ставаше дума за балони, Хенри нямаше равен на себе си. Всеки детайл проверяваше по два пъти, смяташе със скоростта на светлината и само рядко пишеше цифрите на някое от листчетата, които вадеше от пълните си джобове, както фокусниците вадят зайчета от цилиндри. Метеорологията и аеродинамиката бяха смисъла на живота му и въпреки че рядко знаеше кой ден от седмицата е и Ерик трябваше

постоянно да му напомня за всеки ангажимент, нямаше ден, празник или делник, Коледа или рождения му ден, в който той да не бе извор на информация за скоростта на вятъра, движението на облаците и така нататък с точност, на която Сара можеше само да се възхити.

— Добро утро, Хенри — поздрави го тя. — Как си? Той вдигна глава, кимна леко и отново се наведе да търси повредата в горелката, която държеше.

— Аз ли? Добре! За жалост не мога да кажа същото за тези части. Тези хора постоянно си оставят ръцете в тях!

— Сигурна съм, че всичко е наред — успокои го тя. — Все се престараваш, Хенри.

Той отново я погледна.

— Ти се радвай, че се престарavam и си още жива, Сара. Човек не може да разчита на късмета си там горе, скъпа — добре го запомни!

— Добре, Хенри — съгласи се тя. — Къде е Ерик?

— Ммм? — Хенри отново бе изцяло погълнат от горелката, а тонът му издаваше досадата от несъщественния въпрос. — Май каза, че отива за кафе. Все за стомаха си мисли това момче!

— Не е вярно, Хенри — смъмри го Сара. — Знай, че всеки, дори ти, има нужда от чаша силно кафе, за да работи по-добре. Дано да се сети да вземе и за мен.

Тя не очакваше, а и не получи отговор, но след малко Хенри пак вдигна глава.

— Преди малко те търсиха. Някакъв мъж.

— Тъй ли! И кой беше той? — попита Сара с безразличие. Небесната кукла бе свикнала с постоянния поток от почитатели, обикновено предвождани от Ерик.

— Не знам. Казах му, че ще дойдеш всеки момент. Сигурно пак ще те потърси. — Хенри отмести кичура, който бе паднал на челото му, и се взря с присвити очи в далечината. — Ето го Ерик. Мъжът, който те търсеше, е с него.

Сара се обърна и усети как гърлото ѝ се свива.

— Не мога да повярвам — едва промълви тя.

— Какво има? — мило я попита Хенри.

Сара не му отговори. Устата ѝ бе пресъхнала и тя вдигна треперееща ръка, за да закрие устни. *Не е възможно. След толкова време. Тук, в „Александра палас“...*

Той вървеше към нея с дългите си премерени крачки, които тя добре познаваше и обичаше. Беше с костюм от фин тъмносин вълнен плат. Лицето над твърдата, ослепително бяла яка на ризата му бе свежо, но сериозно. Сребристите участъци в косата му се бяха увеличили и стояха като пухкави крила наред смолисточерната му коса. По грижливо подстриганите му мустаци също тук-там се белееха снежинки като скреж в тъмна зимна градина. Но очите му бяха искрени и сини, както преди, въпреки че в тях се четеше известна тревога, която ѝ бе непонятна, а стройната му фигура и приятна външност бяха внушителни, както винаги.

Сара стоеше, без да помръдне, сякаш краката ѝ не я държаха, но радостта ѝ растеше и въпреки шока, въпреки бурния прилив на необясними емоции, от които ѝ се завиваше свят, тя едва се удържаше да не хукне и се метне в обятията му.

— Е, Сара — рече той с онзи студен отчетлив глас, който винаги ѝ напомняше за мразовит ден. — Най-после те открих!

Тя свали ръката си от устата ѝ я сплете с другата, за да скрие тремора. Вдигна гордо брадичката си и отвърна на погледа му със същата сериозност, без да издава нито за секунда бурните чувства, които започнаха да я обливат на горещи вълни.

— Господин Морс! — едва промълви тя.

3.

— Колко си пораснала, Сара! — възкликна той. — Признавам си, че никога нямаше да те позная.

Бяха седнали на маса в открития ресторант, в който Сара бе работила като сервитьорка. Според нея това бе най-подходящото място да поговорят далеч от любопитните погледи на Ерик, Хенри и останалите. Освен това изведнъж почувства остра нужда от чист въздух, като че ли затворената, прашна атмосфера на работилницата я задушаваше.

В ресторанта Гилбърт поръча кафе и закуски, но храната стоеше непокътната на платото и когато Сара вдигна ръка, за да отпие от силната черна напитка, с раздразнение установи, че ръката ѝ продължава да трепери.

— Вече съм на седемнадесет години — опита се да обясни промяната тя.

— Така е. — Той въздъхна едва доловимо. — Седемнадесет години! Странно е, но аз като че ли продължавах да си те представям такава, каквато те видях за последен път — сякаш времето е спряло. Какви глупости ти говоря само! Виж само каква си станала! Не само си пораснала, но вече жънеш успехи. Парашутистка, виж ти! И как реши да се заемеш с това?

— О, дълга история! — С леки заеквания поради известната скованост в поведението им все още тя му разказа как е дошла в „Александра палас“, как се е запознала с братята Деър и започнала работа с тях. Не спомена нищо за времето, което бе прекарала в „Дийдъм Грийн“. Спомените бяха все още ужасно болезнени, а тя не искаше да помрачава радостта от срещата. Още я болеше, че Гилбърт не бе направил никакъв опит да се свърже с нея през тези ужасни месеци и въпреки че отчаянието и унижението бяха вече част от миналото, те не бяха напълно забравени.

Гилбърт следеше с интерес разказа ѝ, без да сваля очи от нейните. От време на време я прекъсваше с някой въпрос, веднъж извади табакерата си и запали цигара и тогава Сара разбра, че и той е

развълнуван от срещата им колкото нея. Рядко пушеше преди вечеря, освен ако не бе притеснен за нещо.

— Трябва да ти кажа, че съм силно впечатлен. Струва ми се, че си доволна от работата тук — рече той най-накрая.

— Така е — изрече късо тя. — Летенето с балон ми доставя огромно удоволствие. Там, горе, високо над земята, е адски спокойно, имаш чувството, че не се движиш изобщо. Дори по време на изкачване имам чувството, че не балонът се издига, а земята пада.

— А с парашут летиш ли?

— Да, чудесно е! — отвърна тя и не можеше да намери думи, с които да му опише първите няколко мига на опияняващо чувство при излитане, когато вятърът, сякаш ѝ взема въздуха, леката уплаха, която преминава по тялото ѝ, когато парашутът се отвори, лесното спускане надолу. Чудеше се как да опише начина, по който дърветата и храстите се сливат, променят формата и размера си, превръщат се в малки макети, добиват изкривени форми като гъби, докато накрая възвръщат обичайния си вид, макар и наопаки, докато се приземява, търкулвайки се назад в момента, в който краката ѝ докосват земята, както бе научена, за да намали опасността от нараняване на гръбначния стълб.

— И опасно — замислено добави Гилбърт, изтръсквайки пепелта от цигарата си. — Доста хора са се ранявали, понякога фатално, с тези парашути. Защо си мисля, че наскоро една жена от екипа на капитан Годрън загина така?

— Вайълет Кавана ли? Да. — Но сега не ѝ се говореше за този случай. Дълбока сянка се спусна над парашутисткото братство, когато Вайълет падна на покрива на една фабрика и загина. Но колегите ѝ избягваха да говорят за тези неща. След първоначалния шок всички разговори по такъв повод замираха. За известно време предпазливостта се увеличаваше, изправността на съоръженията се проверяваше по-щателно, обръщаше се повече внимание на метеорологичната обстановка, но никой не говореше за причините за това и не признаваше загрижеността си. Нито пък се отдаваха на състраданието. Тези чувства пазеха за малките часове на деня, когато трудно заспиваха. Но в обществото хората от този бранш се правеха, че нищо не е станало.

— И докога смяташ да се занимаваш с това? — попита Гилбърт, който реши да смени темата, защото забеляза нейната резервираност.

— Смятам, че епохата на парашутизма скоро ще приключи. Съвсем скоро самолетът ще го измести. Сигурно си чувала за напредъка на Блерио и останалите. Според мен не е далеч денят, когато някой ще прекоси Ламанша и ще грабне наградата на „Дейли мейл“. Тогава ще видиш какво ще стане. Аз самият се чудя дали да не започна да произвеждам самолетни двигатели в „Морс моторс“. Засега Лорънс не е много ентузиазизиран, но смятам внимателно да следя развоя на събитията и да го придумам, ако се наложи. — Гласът му се оживи от ентузиазма, който изпитваше по този въпрос. — Самолетите ще станат толкова популярни, че балоните и парашутите ще излязат от мода, както е с конете и каруците по пътищата. Какво ще правиш тогава, Сара? Мислила ли си за това?

Тя отпи от кафето си, което бе изстинало, докато разговаряха, и не отговори веднага. Краят на златния век на парашутизма бе друга тема, по която не желаше да мисли, макар вътре в себе си да знаеше, че е прав. Демонстрациите и акробатичните спектакли вече бяха започнали да намаляват, защото в момента на мода бяха конните надбягвания, а инженерите се вълнуваха от самолетостроене. Веднъж-дваж пъти бе споменала това на братята Деър, но Хенри категорично отказа да обсъжда предположението ѝ, че скоро балонът ще се превърне в отживелица. Нека побърканите да се опитват да летят с тромавите си машини, щом като си въобразяват, че ще успеят, беше неговата позиция — моторите са шумни, миризливи и развалят удоволствието от летенето. Сара уважаваше мнението му, въпреки че не бе съгласна, затова сега се усмихна и изрече на глас нещо, което ѝ се струваше като неясна и невъзможна мечта.

— Ако самолетите изместят балона, ще се наложи да вляза в крак с времето. Научих се да летя с балон и парашут, защо да не се науча да карам самолет?

Той се разсмя гръмко, развеселен от самочувствието ѝ и възторгнат както винаги от жизнеността, която я тласкаше напред. Не се е променила, помисли си той. Беше си същата, въпреки промяната във външния вид, все така смела и безстрашна, все така отблъскваща всички граници, в които другите се свиваха в собствените си тесни светове.

— Чуваш ли се какво говориш, скъпа моя? — попита той, все така развеселен при мисълта как Сара се бори с таблото от дървени

летви, бакалска хартия и канап, като това на Алберто Сантос Дюмон. — Малцина са мъжете, които могат да се оправят в момента. Да не говорим, че е още по-опасно от любимите ти въздушни спортове.

— Но ако нещата се развиват, както казваш, и конструкторите започнат да строят самолети, които могат да летят, защо да не вземат и жени? — възкликна тя, опитвайки се да защити позицията си. — Обаче дотогава смятам да се отдам на парашутизма, докато мога. Харесва ми, харесват ми и малките награди на професията. Когато ходим на турнета, спим в най-хубавите хотели, устройват приеми в наша чест. Предлагат ни обилна и хубава храна, хвърчат тапи от шампанско. Не смяташ ли, че с основание искам това никога да не свършва?

Погледът му отново стана замислен и без да сваля очи от нея, той запали още една цигара.

— А какво правиш, когато не обикаляш страната като звезда? — попита я. — Как живееш тогава?

— Ами, понякога помагам на Хенри и Ерик.

— Братята Деър. Двамата младежи, с които се запознах преди малко?

— Да. Всъщност те не се казват Деър, истинското им име е Гардинър. Но смятат, че Деър^[1] е по-подходящо за заниманието им. Когато започнах да работя с тях, искаха да ме прекръстят на *мам'зел Вала* или нещо подобно, но аз отказах. — Тя се засмя, като си спомни за това. — Струваше ми се доста глуповато.

— Съгласен съм — кимна Гилбърт. Сара бе земно момиче, на което подобна претенциозност не би подходдала. — Ерик Деър, той ли е твоят... — Млъкна, защото не знаеше как да довърши въпроса си. — Има ли нещо между вас двамата?

Сара тъй силно поклати глава, че той усети, че е задал неуместен въпрос.

— Ни най-малко. Просто сме добри приятели.

— Е, тогава къде живееш, когато не си в някой скъп хотел? — попита той.

— При Моли Норкет. Тя притежава кафене, а аз съм в една стая над него. Заедно с Моли — бързо добави тя уплашена, че той може да се усъмни в нейната почтеност. — Храним се заедно, а когато не съм на работа тук, ѝ помагам в заведението. Моли е много добра с мен,

въпреки че не крие, че не одобрява основното ми занимание. Смята, че това не е съвсем, женска професия.

— Явно е разумна жена.

— Така е. Освен това се държи с мен като с дъщеря — сериозно добави Сара.

Гилбърт дръпна от цигарата и изпусна дима на тънка струйка. Ръката му не трепваше. Бавно я изгледа.

— И аз мислех, че се държа с теб като с дъщеря — тихо изрече той. — Длъжен съм да ти кажа, че останах разочарован, че ти не ми отвърна със същото.

През изминалия половин час тя се бе поуспокоила, но сега внезапно я обзе отново притеснение. Беше си помислила, че за него миналото си е минало. Сега обаче, когато разбра, че се е лъгала, старите обиди и унижения изплуваха на повърхността. Тя отмести поглед, защото се уплаши, че той ще я издаде, а не искаше.

— Защо избяга, Сара? — попита я директно. — Защо си тръгна, без да обясниш поне с една-две думи?

Тя вдигна глава, а по жилите ѝ премина внезапен гняв. *Как смее да ми задава такива въпроси?* Сякаш го е било еня как се оправя, когато я заточиха в „Дийдъм Грийн“! Нито веднъж не я потърси, а сега мислеше, че има право да ѝ иска обяснения.

— Сара? — подкани я той.

— Защото беше ужасно. Не можех да остана нито за момент повече. — Погледът ѝ срещна неговия и тя забеляза бръчката, която прониза добре оформените му вежди.

— *Ужасно?* В никакъв случай! Винаги съм правил всичко възможно да се чувстваш добре. Трябва да знаеш това. Бях шокиран, да, напълно шокиран, когато се върнах от Франция и разбрах, че си избягала, без да кажеш нищо на никого, без дори да оставиш бележка и да обясниш причината. И през цялото това време ти не сметна за необходимо нито веднъж да ни кажеш къде си и дали въобще си жива. Едва ли не си знаела колко ще се разтревожа. Чувствах се отговорен за теб, Сара, независимо дали това ти е харесвало, или не. И затова единственото, което искам да знам, е *защо?*

Тя го слушаше преbledняла, без да помръдва. Отначало се ядоса, чудеше се как да разбира неговите думи, докато накрая я осени

прозрението. Не можеше да повярва. Гилбърт говореше не за „Дийдъм Грийн“, а за бягство от Чутън Лий!

— Не ти ли казаха? — попита тя. Гласът ѝ едва излизаше.

— Какво да ми *кажат*? — Той се вгледа в нея. В погледа му все още се четеше укор, но примесен с изненада. — Какво е трябвало да ми кажат? Случило ли се е нещо, докато бях във Франция? Нещо, което е трябвало да ми кажат?

Сега тя разбра какво точно е станало. Никой в Чутън Лий не му бе обяснил при какви обстоятелства е заминала. Не му бяха разказали дори собствената си изопачена версия на истината. Дали са му да разбере, че тя *просто* е избягала, без да обясни на никого защо, и през цялото това време той я е обвинявал, че е проявила груба неблагодарност спрямо него. Ясно защо не я бе потърсил — той просто не е знаел къде е отишла. Тя се вгледа в неспокойните му очи с ясно съзнание колко обиден се е почувствал. Изведнъж у нея се надигна гняв към сторената измама. В същото време бе доволна, че не са го подвели да мисли, че е авантюристка, която злоупотребява с гостоприемството му и прелъстява сина му. Сега имаше възможност да му разкаже за случката от своя гледна точка и той щеше да ѝ повярва, беше убедена в това. Техните отношения винаги се крепяха на честната им дума. А ако се усъмнеше в думите ѝ, винаги можеше да се свърже със семейство Карсън, за да провери къде е била, след като ги напусна.

— Е, Сара? — подкани я той и я погледна очаквателно.

За миг думите едва не се изплъзнаха от устата ѝ. Ала въпреки загрижения му поглед, тя виждаше, че той не е притеснен. Каквото и да очакваше да чуе от нея, едва ли въобще подозираше каква е грозната истина и Сара осъзна, че няма право да му я казва.

Любимият ти син ме изнасили — неведнъж, а два пъти. Излъга, за да скрие вината си, без да го е еня как ме очерни. Жена ти произнесе присъдата си над мен, а после и тя лъга и маме. Какво щеше да причини на Гилбърт, ако му кажеше това? Разбира се, ако ѝ повярва, ще разбере, че не се е отказала от живота, който той с радост ѝ предложи, от черна неблагодарност. Но в същото време ще осъзнае, че роднините му, най-близките му хора, са потайни и лъжливи, безсърдечни и непочтени. Ако сега си отвореше устата, това можеше да доведе до непоправим разрыв в семейството. Сара не се

интересуваше дали ще се пропукаат основите на живота на Бланш. Освен това отдавна мечтаеше да отмъсти на Хю за постъпката му. Но в този момент тя неочаквано разбра, че отмъщението няма да я зарадва така, както си бе представяла, защото покрай него щеше да засегне единствения човек, който значеше за нея много повече от всички останали — Гилбърт Морс. Това щеше да го съсипе много повече от мисълта, че е неблагодарница. Защото те бяха неговото семейство, а тя — бедно сираче, което той взе под крилото си и се отнесе с нея с доброжелателност, за която тя щеше да му благодари до гроб.

След като осъзна ясно какви ще са последствията, ако проговори, Сара взе решение. Нямаше право да му каже нито сега, нито когато и да е какво се бе случило в негово отсъствие. Щеше да твърди, че сама си е виновна, задето бе тръгнала от Чутън Лий.

— Скарахме се — сковано каза тя. — Помислих си, че е най-добре да си тръгна. Това е всичко.

— Скарали сте се? За какво?

За миг я обзе паника. Слънцето вече прежурияше. От горещината започна да я наболява глава.

— Какъв е смисълът да се ровим в това сега? — рече тя с умоляващ глас. — Беше толкова отдавна. Всичко вече е минало.

За миг Гилбърт се вгледа в нея. Сара си помисли, че може би той няма да се откаже току-така да нищи въпроса. Но мъжът срещу нея въздъхна и кимна леко припряно.

— Добре. След като не искаш да ми кажеш, да оставим нещата така.

Настъпи неловко мълчание. Внезапно, без никаква логика, Сара се почувства напълно осиротяла. Сякаш за последен път бе затворила зад себе вратата си в Чутън Лий. Както удавникът вижда като на кинолента живота си, така всичко, което правеше и обичаше там, изплуваха в съзнанието ѝ като елементи на пъзел — необятните зелени хълмове и хладното сенчесто езеро, лъкатушещите пътища, отрупани с девесил, пасбищата, изпъстрени с жълти лютичета, където бягаше и играеше като дете, а после яздеше Сладуна. Споменът за любимата кобила я натъжи най-много. Обзе я копнеж да почувства отново допира на нежната ѝ муцуна.

— Как е Сладуна? — ненадейно попита Сара.

Едно мускулче трепна по бузата на Гилбърт.

— Предполагам, че все още ѝ е мъчно за теб. Роди много хубав кон, нарекохме го Барон. Алиша го взе. Използва всяка свободна минута, за да го язди.

Сара кимна. Не ѝ беше приятно, че Алиша си е присвоила детето на Сладуна. Но тя разбираше от коне. Това бе едно от малкото ѝ достойнства. А и след като Сара не е вече там... Тя преглътна буцата, която бе застанала на гърлото ѝ.

— Предполагам, че няма смисъл да те моля да се върнеш вкъщи — изведнъж рече Гилбърт.

Сърцето ѝ подскочи. *Вкъщи!* Да, въпреки всичко нейният дом бе наистина у тях. Нещо дълбоко в нея я теглеше натам като невидим магнит. Но прекалено много неща се бяха случили. Бариерите бяха твърде високи, за да могат да бъдат преодоленни. Мястото ѝ сега бе тук.

— Не мога — промълви тя. — Все пак благодаря за поканата.

Той кимна и се покашля.

— Разбирам те, Сара. Но моля те, не забравяй, че ти си ни все така скъпа на сърцата. Когато и да пожелаеш да се завърнеш у дома, ние ще те посрещнем с разтворени обятия. А ако имаш нужда от нещо или изпаднеш в някаква беда, не се притеснявай да се обърнеш към мен.

— Благодаря — отвърна тя с треперещ глас. Разбра, че разговорът им е към своя край. С цялото си сърце желаше в този момент да стане, да обгърне Гилбърт, да му каже колко му е благодарна за всичко, което направи, и колко много означава днешната им среща за нея. Но връзката им никога не е била физическа, а бариерата на навика бе поредната, която трудно можеше да преодолее.

— Пази се, Сара — каза той, стана и ѝ се усмихна с тъжен поглед, който докосна струните на сърцето ѝ.

— Ще те изпратя — скочи тя.

— Недей. Сигурен съм, че ще се оправя и сам. Няма ли да участваш в днешните демонстрации?

— Разбира се, че ще участвам! — кимна тя ужасена, че за малко не ги забрави. — Няма ли да останеш да ги видиш?

— Не — поклати глава той. — Тръгвам си. И, моля те, не забравяй това, което ти казах. Вратите на нашия дом са винаги отворени за теб, Сара. Стига да искаш.

Той отново ѝ се усмихна, обърна се и се изгуби в тълпата. Тя остана и се опита да го зърне за последно, но тъй като не успя, тръгна към банкетната зала. Някои хора я познаваха, сочеха я с пръст и ѝ махаха. Но този път Сара не ги забелязваше. Дежурната усмивка бе запечатана на устата ѝ, а непролетите сълзи озаряваха очите ѝ по-силно от обичайно.

[1] От английския глагол dare — дръзвам, осмелявам се. — Б.пр.

↑

4.

В момента, в който Сара влезе в залата, Ерик разбра, че е разстроена. Той бе проникателен младеж, чувствителен и интелигентен. Освен това бе влюбен в Сара. Хареса я, още щом я зърна за първи път, когато дойде при Огюст Годрън, за да кандидатства за място в отбора му. Но въпреки задушевната атмосфера на работното място, въпреки връзката, която бе неизбежна, когато ежедневно двама души се борят заедно за физическото си оцеляване, Ерик не успяваше да завърже по-интимна връзка с нея. Не че не бе опитвал. Но винаги пред него се изправяше една бариера, отвъд която следваше пустанчия територия, а зад нея се криеше сърцето ѝ, забулено в гъста мъгла. Понякога имаше чувството, че зърва истинската Сара зад веселия и уверен имидж за пред публиката, но това бе за малко и той пак се сблъскваше с неразгаданата загадка. Коя е Сара? Откъде е? Къде са роднините ѝ и защо никога не говори за тях? Защо въобще не споменава миналото си? Предполагаше, че някой или нещо я е обидило и засегнало толкова дълбоко, че е решила да се превъплъти в ролята си на небесна кукла, както артистите правят това.

Тъй като я обичаше, той често мислеше за това и се питаше какво може да я е засегнало тъй, че да я принуди да се заключи в кулата от слонова кост и само от време на време, като Рапунцел, да се отпуска за миг и веднага да се стяга панически, уплашена, че крепостта ѝ може да бъде нападната. Не можеше да понася да я пипат, това бе ясно. При най-малкия му опит да я прегърне тя моментално се сковаваше, макар да се чувстваше, че вътре в себе си е много топъл човек, който контролира всичките си чувства с желязна ръка. Зад обвивката ѝ, студена и твърда, здрава като стомана, тлееше жар, която един ден някой щастливец щеше да раздуха и разпали за нов живот. От все сърце Ерик се надяваше, че може би щастливата звезда ще огрее него. Но вярваше, че само търпението и нежността могат да отключат потайното сърце и да я освободят от спомените и случките, които я бяха принудили да се скрие в собственото си скривалище.

Някой път, когато оставаха сами във фойето на някой хотел след успешен спектакъл, той едва удържаше страстното си желание да я вземе в обятията си. Хенри обикновено си лягаше рано, а Сара и Ерик оставаха и обсъждаха изминалия ден на бутилка шампанско. Тогава тя се отпускате, сваляше обувки и заравяше боси крака в дебелия килим или се насаждаше по турски в някой дълбок фотьойл и се отпускате, приятно уморена, след като адреналинът се е успокоил, и изпадате в сънливото задоволство, което идва след удовлетворяващ секс. В такива случаи, насърчен от изпитото шампанско, Ерик усещаше как любовта му пулсира във вените успоредно с кръвта му и безмилостно изгаря цялото му тяло. Но в същото време знаеше, че един грешен ход от негова страна е в състояние да разбие атмосферата, а с това цялата им връзка и доверието, което с толкова мъка бе изградил. Той я обожаваше, желаше я и се молеше един ден търпението му да бъде възнаградено, приятелството им да се задълбочи и от приятели двамата да станат любовници, а призраците, които преследват Сара, да бъдат изтребени завинаги.

Сега, докато Сара вървеше към него през банкетната зала на „Александра палас“, той видя сянката на тези призраци върху лицето ѝ и някакво шесто чувство му подсказа, че гостът ѝ, независимо кой е той, е засегнал дълбоко тайните от миналото ѝ. Това го подразни за миг, обзе го неприятно чувство, което не можеше да обясни дори на себе си. Мъжът сам по себе си не представляваше заплаха. Личеше му, че е джентълмен, който се държеше подобаващо за социалното си положение, а във вида му нямаше и грам злонамереност. Очите му, яркосини, се сториха познати на Ерик, а когато питаше за Сара, гласът му бе загрижен и в никакъв случай заплашителен. Тя явно се зарадва да го види, макар и да остана леко шокирана. Въпреки това, през цялото време, докато я нямаше, Ерик бе като на тръни и сега виждаше, че тревогата му е била оправдана. Това посещение бе развълнувало Сара тъй, както нищо друго през последните две години, откакто се познаваха. По някакъв начин, едва забележимо, се бе появила пукнатина в желязната крепост и през нея се подаваше уязвимостта на Сара.

Той се забърза към нея и пое ръката ѝ приятелски, а тя не се дръпна.

— Взех да си мисля, че си се загубила! — избъбри ѝ усмихнат.

— Наистина ли? — разсеяно промърмори тя.

— Да. Кой беше този човек, Сара?

— А... — Лицето ѝ се озари за миг и тя отново потъна в света на собствените си мисли. — Един познат — додаде бързо.

Ерик я погледна разтревожено.

— Добре ли си?

— Да, разбира се. — Но погледът ѝ остана все така зареян в далечината. Изведнъж го обзе паника. След по-малко от час трябваше да излязат, за да демонстрират парашутни скокове. При тях се изискваше пълна концентрация, защото и най-малкото разсейване можеше да се окаже фатално. Разбира се, Сара вече бе опитна парашутистка с професионално поведение. Той се надяваше, че тя ще успее да забрави това, което я тревожи, поне докато трае изпълнението. Но ако не успее... Сърцето на Ерик застина при мисълта за инцидент или грешна преценка. Нямахше да може да го преживее, ако нещо се случеше на Сара.

В работилницата на аеронавтите бе горещо и прашно, а тракането на шевните машини бе оглушително.

— Да излезем да глътнем малко чист въздух — предложи ѝ той.

Тя тръгна след него. Намериха пейка от сенчестата страна на банкетната зала и седнаха. Сара бе зареяла поглед в далечината, прехапала долната си устна.

— Не знам кой е, но имам чувството, че те е разстроил.

— Господин Морс ли? О, не, не ме е разстроил! Не би могъл! Той е един прекрасен човек. Просто... просто ми напомни за някои неща, за които не искам да се сетя.

— Но кой е той?

— Гилбърт Морс. Чувал ли си за „Морс моторс“? Ако не си, със сигурност ще чуеш скоро. Смята да произвежда двигатели за самолети и доколкото го познавам, съм убедена, че ще постигне големи успехи. Толкова е напредничав, а и всичко, до което се докосне, става. — Лицето ѝ сияеше, сякаш животът се бе върнал у нея. У Ерик се загнезди ужасно предположение.

— Влюбена ли си в него? — попита той неуместно.

Тя го изгледа и искреното недоумение в погледа ѝ моментално разсея съмненията му.

— Не, разбира се! Винаги ми е бил като баща. Даде ми подслон, когато останах сираче, погрижи се за образованието ми и всичко останало.

— Значи си сираче? — уж между другото попита Ерик.

— Да. Мама почина, когато бях на девет години. Никога не съм виждала баща си. Винаги са ми казвали, че бил войник и загинал, изпълнявайки бойния си дълг към родината, но не съм сигурна, че това е истина. Алиша веднъж каза нещо. Алиша е дъщерята на господин Морс. Нарече ме... с една обидна дума. Тогава не можех да ѝ повярвам. Бях много малка и не допусках, че майка ми е направила такава нещо. Но сега... може и да е вярно.

Той кимна, почти уплашен да не спре тази изповед. За пръв път Сара говореше за себе си и той имаше чувството, че най-последно може да се хване за нещо, за да разбере какво я е направило такава, каквата е.

— От какво почина майка ти? — попита той, когато тя млъкна.

— Не знам какво ѝ беше. Не боледува дълго. Един ден се върнах от училище и я заварих в кома. — Ръцете ѝ нервно си играеха с полата ѝ. — Знаеш ли, мисля, че аз съм виновна. Ако бях извикала лекаря, преди да отида на училище, може би щеше да е жива и до днес. Но не го направих. Тя ми каза, че ще се оправи, и аз ѝ повярвах.

— Била си на девет години — опита се да я успокои той. — Откъде да знаеш. А може би положението е било неспасяемо. — Тя мълчеше. — А какво общо има господин Морс с това?

Тихо, с известни паузи, сякаш говореше на себе си, тя му разказа набързо за своя живот. Докато я слушаше, той усети как любовта му напирала и като че ли е на път да пръсне сърцето му. Прииска му се да я прегърне и утеши, докато разказваше за последния спринт до лекаря, ръцете му се свиха в юмруци, когато чу за госпожа Пю и начина, по който се е отнасяла с нея. Не му убягна искрената любов, с която споменаваше името на Гилбърт. А когато свърши и млъкна, свела глава към сплетените си ръце, той не подозираше, че има още много неща, които тя премълча, и че истинската причина да се оттегли в кулата си от слонова кост, бе все още тайна между нея и някои от членовете на фамилията Морс.

Ерик вече не се чудеше, че Сара отбягва всякакви интимни контакти — явно ужасно се страхуваше, че ще бъде обидена отново. Може би и този господин Морс бе усложнил нещата, защото тя явно го

обожаваше и вероятно се е надявала, че той ще ѝ замени бащата, когото никога не е познавала. Ерик не бе психолог, но любовта му го караше да се стреми да я разгадае, а чувствителната му натура откриваше инстинктивно верните отговори. Хвана я за ръката. В съчувствието и тревогата си, забрави всички задръжки.

— Сара, остави на мен. Имала си тежък живот. Искам да направя всичко възможно нищо лошо да не ти се случва оттук нататък.

— О, Ерик! — Тя обърна дланта си и вкопчи ръката си в неговата. — Много ти благодаря! Но това е непосилна задача.

— Сигурно — засмя се той леко самодоволно. — Но нито една беда не може да бъде кой знае колко страшна, ако имаш с кого да я споделиш. Кълна ти се, че съм готов да убия човек, но няма да позволя на никого да те обижда. Обичам те, Сара! Сигурен съм, че знаеш. Ако се ожениш за мен, ще ме направиш най-щастливия мъж на този свят. И ти обещавам, че повече никога няма да те оставя сама, немила и недрага.

Той ѝ говореше тихо и развълнувано и Сара усети, че я попарва чувство за вина. Вярно беше — отдавна знаеше за чувствата му към нея и въпреки че не бе направила нищо, за да го стимулира, не правеше и нищо и за да го отблъсне. Беше ѝ приятно, че е спечелила сърцето на един привлекателен мъж, който разтуптяваше женските сърца навсякъде, откъдето минеше. Но да получава предложение от него... Неочаквано в гърлото ѝ заседна буца. Ерик бе добър човек и чудесен приятел. Откакто го познаваше, бе разчитала на него за много неща и той нито веднъж не я разочарова. Харесваше го, нещо повече — обичаше го като брат. Но това бе всичко.

— Ерик, не знам какво да ти кажа. Да, поласкана съм и изненадана. Но няма смисъл да се преструвам. Аз не те обичам. По начина, по който ти искаш. Съжалявам...

Погледна го. Знаеше, че го е наранила, и не можеше да си прости за това. Но Ерик нямаше намерение да се откаже лесно.

— Може постепенно да се влюбиш — развълнувано я прекъсна той. — Не ме мразиш, нали?

— Не, разбира се, че не те мразя! Просто...

— Няма да те премирам, Сара — обеща ѝ. — Няма да искам от теб нищо, което не си готова да ми дадеш. Искам само да се грижа за

теб и да те направя щастлива. Не искам да се чувстваш самотна и изоставена никога повече.

Тя кимна. След бурните емоции през последния час ѝ беше приятно да усеща тежестта на ръката му върху своята. В този момент не бе сигурна, че е постъпила правилно, като отхвърли предложението му без дори да се замисли. Тя наистина не бе влюбена в него, но вероятно в живота имаше и по-лоши неща от брак без романтична любов. Знаеше, че ще е добър с нея и ще направи всичко възможно, за да е щастлива, както се бе зарекъл. Тази перспектива я изкушаваше в много отношения.

— Мога ли поне да те помоля да си помислиш, Сара? — рече тихо той и тя отново кимна.

— Да, Ерик. — Осени я друга мисъл, която бързо я върна в действителността. — Колко е часът? Не е ли време да се стягаме за скока?

Ерик извади часовника си и го погледна.

— Божичко, Сара, права си! Хенри сигурно се е притеснил за нас!

— Като го знам какъв е, едва ли, но давай да ходим все пак. — Тя стана и излезе на слънце, което я обля в златен ореол. — Благодаря за предложението, Ерик — нежно промълви тя. — Обещавам, че няма да чакаш дълго за отговора.

Въздухът бе кристалночист и спокоен. Сара махна на хората долу от малката люлка под коша на балона. За първи път мисълта ѝ не бе заета с очарователното опиянение от безмълвния полет и красотата на гледката, която се стелеше пред погледа ѝ като заплетена мозайка. Автоматично, с рутина, добита в резултат на дълга практика, Сара прецени височината си, изчаквайки момента, в който трябва да се освободи от балона, за да се приземи на определеното място долу. Но в момента не можеше да мисли за нищо друго, освен за предложението на Ерик и обещанието си да му даде отговор съвсем скоро.

Как да постъпя?, питаше се тя, а вятърът, който развяваше косата и шумолящите крачоли на гащеризона ѝ, сякаш си играеше с възможните отговори и ги подхвърляше ту насам, ту натам. Ако откаже, животът ѝ щеше най-вероятно да продължи постарому,

въпреки че тя се съмняваше, че двамата с Ерик ще могат да подновят старото непринудено приятелство. Ако приеме, ще се омъжи за него и тогава всичко ще се промени. Повярва му, когато ѝ каза, че няма да я припира за физически контакти, докато не се почувства готова за това, но това едва ли бе подходящ вариант. Подобна уговорка щеше да е изключително нечестна спрямо него и въпреки че имаше жени, които с радост биха приели това като повод да избегнат тази част от семейния живот, за Сара то бе немислимо. Не, независимо от чувствата си, ако се съгласи да се омъжи за него, трябва да стане негова жена в пълния смисъл на думата и да направи всичко възможно да е щастлив. Това ще е най-малкото, с което ще може да отговори на всичко, което той ще направи за нея, защото тя ни най-малко не се съмняваше, че той ще бъде прекрасен съпруг, мил, добър и сговорчив и тя най-после ще има някаква сигурност в живота, каквато досега не бе успяла да намери. Никога повече нямаше да изпита чувството на изолация и самота, никога повече нямаше да се тревожи за бъдещето си или миналото. Какво повече от това?

На устните на Сара се появи малка тъжна усмивка, когато лекият ветреца ѝ подхвърли отговора. Дали не е прекалено алчна, като иска и тя да обича мъжа, за когото се жени? Може би. Животът не е съвършен, никой не го знаеше по-добре от нея. Тя харесваше Ерик, уважаваше го и се надяваше, че ще се съгласи да прави любов с него без постоянно да се сеца за Хю и начина, по който я бе използвал. Може би бе погрешно да очаква, че трябва да изпитва нещо повече от съгласие, че би се отдала с радост на подходящия човек и би споделила не само постелята му, но и всичко останало в живота.

Сара погледна надолу към земята. Един много умален свят се простираше под краката ѝ. Тя се опита да се концентрира, преди да се подготви за скока.

Не вярваше, че човекът, който би могъл да я накара да се чувства по този начин, съществува. Но дори да съществуваше, вече бе закъснял. Реши да приеме предложението на Ерик. В момента, в който се приземи, ще му го каже и ще подкрепи решението си, като направи всичко възможно, за да бъде добра съпруга, както той щеше да е добър съпруг.

Сара провери въжето отново. Хиляда метра. Тя решително прогони всички мисли за Ерик и личния си живот от съзнанието си и

дръпна въжето, което щеше да я освободи от балона.

5.

— Искам да те запозная с един човек, Сара — каза Ерик, остави чашата си върху бамбуковата масичка наред скромната дневна на Моли Норкет и погледна Сара, която се бе свила на удобното канапе до него.

Сара изтръпна. Откакто прие предложението на Ерик, той с гордост я запознаваше с безкрайно дълга върволица от роднини и всеки път Сара се чудеше как да отклони неизбежния въпрос — кога ще е сватбата. Ерик я бе уверил, че няма да я препира и ще чака, докато се подготви за това, но лелите и братовчедките, които нямаха търпение да си купят нови шапки и да се включат във веселбата, напиреха и посрещаха с повдигнати вежди и многозначителни погледи извинението ѝ, че още не са уточнили датата. Вече ѝ бе дошло до гуша от тях, с лека вина констатираше тя. Ерик беше мил, спокоен и добър с нея. Най-малкото, с което можеше да му се отблагодари, бе да се държи по-прилично с роднините му.

— Твоят род трябва да е най-големият в Англия, Ерик — рече тя и скри досадата зад иронична усмивка.

— Не, Сара, този път не е роднина — каза той. — Един човек, на когото може би можеш да помогнеш. Сетих се за мъжа, който дойде да те види в деня, в който поисках ръката ти. Каза ми, че фирмата му се казвала „Морс моторс“ и че смятал да произвежда самолетни двигатели.

— Да, така е. Но какв...?

— Оня ден случайно срещнах един стар познат, Адам Бейли. Той е инженер и проектант в една компания за коли. Но заедно с един приятел, някой си Максимилиан Хърст, се опитват в свободното си време да конструират самолет.

— Наистина ли? — заинтригува се Сара. Откакто влезе в света на парашутизма, се запозна с много хора, които се стремяха в на пръв поглед непостижимото, а изобретенията бяха част от ежедневието в тези среди.

— Да. Много са ентузиазирани. Адам смята, че са на прав път, въпреки че твърди, че Макс е мозъкът на тандема. Струва ми се, че се интересува не само от конструкцията, а има и разни идеи за двигателя. Сега двамата търсят някой, който да им го произведе.

— Не смяташ ли, че компанията за леки коли, в която работят, е идеална за тази цел? — попита Сара.

— И аз това попитах, но явно фирмата не е склонна да подпомага самостоятелния проект на двама от най-добрите си специалисти. Адам смята, че не е разумно да привлича вниманието им, като ги моли да му правят двигател. Тогава се сетих какво ми разказа за твоя приятел господин Морс и му предложих да се срещнем някоя вечер и да поговорим по този въпрос. Какво ще кажеш?

— Ами, добре — сви рамене Сара. — Не виждам какво мога да направя, но щом казваш...

Ерик протегна ръка и завъртя пръстена, който ѝ бе подарил, за да намести редицата от прекрасно изработени диаманти на пръста ѝ.

— Добре. В такъв случай ще уговоря среща — кимна той.

Ерик бе запазил маса в „Рулс“, най-стария ресторант в Лондон и един от най-престижните. Писатели, художници, адвокати и артисти се събираха тук, за да побъбрят и опитат вкусните ястия в приятна обстановка. Говореше се, че на маса на горния етаж кралят ухажвал Лили Лангтри с тънки мезета и питиета, докато бил Уелски принц, но на входа поставили врата, за да могат да влизат и излизат свободно, без да се излагат на показ пред любопитните погледи на останалите клиенти.

Любезен келнер пое връхната ѝ дреха и ги поведе между масите, по които най-фин порцелан и сребърни прибори блестяха върху колосани бели покривки. Сара се усмихна наум. Беше убедена, че от Ерик няма да стане богат човек. Прекалено много обичаше лукса и красивите неща в живота и харчеше всичко, което паднеше в ръцете му, без да мисли за бъдещето. Дори годежът им не бе променил с нищо този навик. Сара се притесняваше, като гледеше как бързо хвърчат парите през широките му пръсти. Ни най-малко не бе забравила какво значи да нямаш нищо и понякога, когато Ерик я отрупваше с подаръци, тя се сещаше за майка си, с очи, подпухнали от виждане, с подути и

кървящи пръсти, с които шиеше до късна доба, за да могат да свържат двата края. Но нямаше смисъл да прави забележки на Ерик за това. Ще се начумери, ще погледне нещастно, ще ѝ се извини, а после пак ще я подкара, както си знае. След сватбата трябва да поеме нещата в свои ръце, реши Сара. Дотогава ще разпускат и ще се радва на лукса, с който я засипваше Ерик.

Сервитьорът любезно я настани на масата и попита:

— Аперитив за дамата?

— Защо не? — побърза да отговори Ерик. Само като си помисли за цените на напитките тук, Сара смяташе да откаже под предлог, че ще почака госта си, но замълча.

— Добре, че успяхме да дойдем първи — избъбри Ерик и след като се настани удобно, запали пурета. — Когато Хенри започна да ми разказва за най-новия проблем с дирижабъла, се уплаших, че ще закъснеем и Адам ще ни изпревари. Нямаше никога да си го простя.

— Какво представлява той? — попита Сара, докато отпиваше от шерито си.

— Адам ли? Много свястно момче. Изглежда доста странен за някои неща...

— Странен ли? Какво искаш да кажеш?

— А! — възкликна Ерик и остави пуретата в кристалния пепелник на масата. — Ей сега ще разбереш. Ето го и него!

Той отмести стола си назад, скочи на крака, а Сара проследи погледа му и видя келнера да води мъж към тяхната маса.

Отначало си помисли, че е много висок, но по-късно осъзна, че ниският сервитьор бе подчертал ръста му. В действителност едва ли бе повече от метър и осемдесет и изглеждаше елегантен и мускулист в черния си, добре скроен костюм. Косата му бе наситено руса и блестеше под лампата. Лицето му бе скулесто и красиво, носът — леко закривен, което подсказваше, че може би е бил чупен в миналото. Устата му бе извита в леко арогантна усмивка, но пълната му долна устна създаваше впечатление за голяма чувственост. Очите му, раздалечени и кафяви на цвят, бяха искрени. Сара остана изненадана и усети необяснимо ускоряване на пулса си. Въпреки че не се бе замисляла кой знае колко как ще изглежда, очакваше да види беден инженер с опърпан и неугледен вид. Този мъж имаше силно излъчване, а видът му я караше да се радва, че се е докарала. Не знаеше какво

представява като човек, но бе мъжествен и предизвикваше мигновена реакция у всяка жена, която пресичаше пътя му.

Ерик не забеляза смущението ѝ и поздрави госта.

— Адам! Добре дошъл! Радвам се да те видя! Нека да ви запозная. Сара, това е Адам Бейли, Адам — годеницата ми Сара Томас.

Погледите им се срещнаха. В неговия се четеше задоволство и известна насмешка. Това смути Сара, но тя не се издаде по никакъв начин и се усмихна.

— Господин Бейли.

— Приятно ми е, госпожице Томас. Радвам се най-после да се запозная с вас. Толкова съм слушал за известната парашутистка.

— Е, не съм чак толкова известна! — възрази Сара.

— Не съм съгласен. Чел съм много за вашите подвизи. — Но тя отново долови леката насмешка в тона му и настръхна. Когато се запознаваше с нови хора, те обикновено я обсипваха с внимание, дори нескрито възхищение, а този мъж почти ѝ се надсмиваше.

— Нещо за пиене, Адам? — намеси се Ерик.

— Благодаря. Едно уиски.

Сервитьорът веднага изпълни поръчката и им остави менюто.

— Ако искате първо да поръчаме, а после да говорим? — предложи Ерик. — Предлагам ви да започнем със стриди. „Рулс“ е бил основан като ресторант за морски деликатеси, нали знаете, в края на осемнайсети век, когато клиентелата му се е състояла предимно от мошеници, контета и топченгета.

— Моите прадеди — сухо вметна Адам.

— Топченгетата ли?

— О, не, за бога! Мошениците.

И тримата се разсмяха, а докато четяха менюто, Сара се поуспокои. Шерито я затопли приятно, а вниманието на Ерик и нескритата му гордост с нея ѝ помогнаха да възвърне накърненото си самочувствие. Стридите пристигнаха и им намигнаха подканящо от сребристите си черупки. Сара си взе една и я опита. Беше много вкусна.

— Ерик ми каза, че строите самолет, господин Бейли — подхвърли тя, докато почистваше с леко потупване на салфетката крайчеца на устните си.

— Не ви е излъгал. — Насмешката бе изчезнала от погледа му и изведнъж той стана много сериозен. — Може би звучи като неосъществима мечта, но Макс, съдружникът ми в престъплението, е истински гений и ние двамата сме убедени, че ще вдигнем машината си във въздуха. Изучили сме всички успешни проекти от братята Райт до Хенри Фармън и направихме наша собствена версия — двупланер, при който моторът е отгоре на корпуса, а коляновият вал е успореден на крилата. Ще има две перки, но смятаме да усъвършенстваме модела на братята Райт с кръстосаната верига за обратна ротация и да използваме конични зъбни колела.

— Господи! — направи се на впечатлена Сара. Не разбираше нищо от техническите подробности, които току-що ѝ изброи, но нямаше желание да си признае, защото още бе ядосана от шеговитото му отношение към нейното занимание.

— Не сме измислили нищо ново — призна Адам, — защото искахме да започнем с нещо сигурно и впоследствие да усъвършенстваме посредством различни експерименти. Но най-важното е двигателят. Обикновено той създава най-много проблеми. Трябва да е достатъчно мощен, за да се издигне във въздуха, но в същото време да бъде и колкото е възможно по-лек. В това именно се проявява геният на Макс. Направил е всички необходими чертежи на модел, който според него отговаря на тези изисквания. А сега трябва да открием човек, който ще се съгласи да ни го произведе.

— Аз се сетих за приятеля ти, Гилбърт Морс — вметна Ерик. — Той е в този бизнес, а ти каза, че се интересува от самолетостроене.

— Така е — кимна Сара, доволна, че може да се включи в разговора. — Беше във Франция, когато Сантос Дюмон направи първия си полет.

— Ааа, Сантос Дюмон! — Адам остави вилицата си и отново в погледа му проблесна подигравателното пламъче, което дразнеше Сара. — Пионерът с обратната посока.

— Какво искате да кажете?

— Конструкцията на горкия Сантос Дюмон беше такава, че в нея трябваше да се стои с гръб към посоката на движение — обясни ѝ той с усмивка. — Аз, честно да ви кажа, бих предпочел да виждам накъде летя.

— Да, но все пак осъществи полет — отвърна тя рязко. — Надявам се, че един ден и вие ще можете да се похвалите със същото.

Адам повдигна вежди.

— Победен! — Той я изгледа предизвикателно. — Сигурен съм, че този ден ще дойде.

Объркана, тя отвърна очи. Не ѝ бе ясно как го възприема, не знаеше дали го харесва, или ненавижда. Съжали, че е пила шери на празен стомах.

— Никой не се съмнява, че двигателят е основният проблем — рече Ерик със сериозен тон. — Всички така казват. Но ние с балоните нямаме тази грижа! — Той се изсмия леко самодоволно и продължи: — Върдън-Роу разрешил проблема си, като взел двигател „Антоанет“ от някакъв приятел, доколкото знам.

— Така е. Но Макс е убеден, че неговият е най-подходящ за нашия самолет, и аз му вярвам. Един ден, когато завършим, няма да се замисля да потегля с нашия самолет.

— Значи вие смятате да карате самолета, така ли? — попита Сара, без да се притеснява.

В ъгъла на устата му се появи игрива усмивка.

— Да, и това е нещото, което най-много ме вълнува. Както ви казах, аз съм един посредствен инженер в сравнение с Макс, но когато дойде време за изпитания, няма да спестя нито силите си, нито невежеството си.

— Е, хайде, не се прави на толкова скромнен! — упрекна го Ерик, а Сара презрително си помисли: *Хич не е скромнен! Ще остави приятеля си да свърши черната работа, а накрая той ще обере лаврите!*

Един келнер отсервира чиниите с празните черупки, друг сервира основното от блестящи сребърни плата — телешко печено за мъжете, шницел за Сара. Когато напълниха чиниите им, Ерик отново подхвана разговора.

— Е, как мислиш — ще помогне ли твоят господин Морс, Сара? — попита той.

Сара кимна.

— Сигурна съм, че може да помогне. Предполагам, че ще го направи с удоволствие. Но не знам Лорънс...

— Какъв е този Лорънс?

— Синът му. Сега той е шеф на предприятието. Много е консервативен.

— Сигурен съм, че ти ще успееш да го убедиш, Сара — гордо заяви Ерик.

Сара сведе поглед към чинията си и се сети за последния път, когато видя Лорънс — беше в деня, когато се опита да я спаси от Хю. Случката премина през очите ѝ като кинолента — двете момчета се боричкат, търкалят се в сламата, кръв шурти от носа на Лорънс, Хю се изправя над него като победител. *С колко момичета си спал? Знаеш ли как ти вика Сара? Темерут и сухар. Не съм ли прав, Сара?* Грозните думи отекваха в ушите ѝ и тя се сви, както тогава. Може би едно време би могла да убеди Лорънс в нещо. Никога не са били толкова близки, колкото с Хю, но той ѝ бе симпатичен, въпреки че го смяташе за темерут. Сега бе убедена, че Лорънс няма да иска да я види. Беше станала свидетел на унижението му. Едва ли щеше лесно да ѝ прости това.

— Не знам... — проточи тя.

— Не се излагай, Сара! Казах на Адам, че имаш огромно влияние в семейство Морс! — рече Ерик с умолителен глас. Тя го погледна и забеляза тревога в погледа му, която я учуди. *Какво значение има за Ерик дали ще говори с Гилбърт и Лорънс за Адам? Като иска да му правят двигател, да отиде и да говори лично с тях!*

Тъкмо се канеше да му го каже, когато Адам се обади:

— Моля ви, не си създавайте излишни главоболия заради мен, госпожице Томас. Ерик каза, че ще е по-лесно, ако се свържем чрез вас, но ако не желаете да се месите, забравете за молбата ни.

Той я изгледа и тя отново забеляза недвусмисленото предизвикателство в погледа му. Имаше чувството, че четете мислите ѝ и знае, че има сериозна и тайна причина да избягва контактите със семейство Морс. За миг се почувства разголена и уязвима. За пръв път някой я караше да се чувства по този начин. Не ѝ харесваше, но в същото време събуждаше инстинкта ѝ да се бори. Не я блазнеше мисълта да се вижда с Лорънс, но го предпочиташе пред това да остави този мъж да четете мислите ѝ и да я отблъсва с лека ръка. Освен това...

От деня, в който Гилбърт я потърси, мечтаеше да намери повод да види него и Чутън Лий отново. Ерик и Адам току-що ѝ бяха дали

този повод, но дали щеше да събере кураж да се възползва от него?

Адам продължаваше да я наблюдава. Сърцето ѝ започна да пулсира силно отчасти от вълнение, отчасти от решителност.

— Добре — кимна тя и пое хвърлената от него ръкавица. — Ще видя какво мога да направя. Ще пиша на господин Морс. Ако ги помоля, сигурна съм, че ще ви построят двигател, господин Бейли.

Той се усмихна под мустак и ѝ отправи поредното предизвикателство.

— Наричай ме Адам — каза ѝ.

В трапезарията на „Чутън Лий хаус“ Лорънс Морс сипа голяма порция бъркани яйца в чинията си и я занесе на масата. Годиците по никакъв начин не бяха променили обичая на семейството да закусва в пълен състав. Бланш вече бе на мястото си и хапваше от тънка като вафла препечена филийка, а Алиша, с дълбоки сенки под очите след поредната гуляйджийска нощ, си наля още една чаша силно кафе, като се стараше да избягва неодобрителните погледи на мащехата си.

Лорънс седна на мястото си и започна да яде яйцата си, без да казва нито дума, освен сдържаното *добро утро*. Мисълта му бе заета с проблемите на „Морс моторс“ и той предпочиташе да прекара часа преди пътуването до Бристъл в подготовка за напрегнатия ден, който му предстоеше.

Лорънс гледаше на отговорността да ръководи предприятието с прекомерна сериозност и въпреки че усърдието му се възприемаше от мнозина като естествен резултат от постоянния му и уравновесен характер, в действителност причината бе друга. Дълбоко в себе си, прикрит зад пригладения си външен вид, Лорънс страдеше от абсолютна нерешителност и липса на увереност в собствените възможности. Даваше си сметка, че в сравнение с Хю е пълен смотаняк. В детството, макар и да бе по-големият, винаги се чувстваше в сянката на брат си и печелеше одобрението на възрастните по-скоро с добро поведение и уравновесен характер, отколкото с обаятелна личност. Навремето завиждаше на Хю, който често вършеше всевъзможни пакости и невероятни лудории и въпреки това печелеше симпатиите на всички, копнееше да притежава поне малко от този непринуден чар. Но когато пораснаха, всичко си остана постарому. Хю

бе по-добрият спортист, Хю получаваше по-високи оценки в училище без усилие, Хю привличаше вниманието на младите дами и техните майки, макар и да се държеше с тях непристойно, Хю бе слабото място на татко.

Може би мисълта, че Хю е любимецът на баща му, най-много тормозеше Лорънс. Той боготвореше Гилбърт и постоянно се стремеше към неговото одобрение. Когато завърши частното училище, без да успее да се изяви, по какъвто и да е начин, баща му сподели, че най-подходящото място, в което може да направи успешна кариера, е семейният бизнес. В това Лорънс видя своята златна възможност. Ако се справи добре, може би най-после ще успее да се хареса и дори да впечатли баща си. Лорънс се посвети изцяло на тънкостите на бизнеса. За пръв път в живота му Хю не бе по петите му като постоянен конкурент и много скоро постоянството и трудолюбието му бяха възнаградени. Гилбърт бе зает с фирмата в Сити и все по-рядко се отбиваше в предприятието и така на практика ръководството му премина в ръцете на Лорънс. Естествено, той не се заблуждаваше, че държи цялата власт. Зад него, твърд като скала, стоеше Франк Рейзи, управителят на предприятието, който работеше за семейство Морс от близо четиридесет години. Но Лорънс вярваше, че поне в тази област има възможност да се изяви успешно. И в деня, в който Франк бе готов да сдаде поста и получи златния часовник, с който награждаваха всички дългогодишни служители на „Морс моторс“, Лорънс щеше да е подготвен да поеме и важните решения, и ежедневните задължения. Още по-важно — баща му щеше да знае, че е готов да поеме всичко в свои ръце.

Но успехът никога не спхождаше Лорънс лесно, трудно му бе и сега. Поддържаше и подобряваше позициите си в постоянна борба с безброй подробности, които трябваше да асимилира, и стратегии, които трябваше да прецени. С неприятно чувство осъзна поредната заплаха за позициите му, която кръжеше на хоризонта и го грозеше все повече с всяка изминала година — заплахата, наречена Лио де Виър.

Лорънс мразеше сина на мащехата си не по-малко от останалите членове на семейство Морс, а баща му направо го ненавиждаше. Но Лио бе хитър и амбициозен. Освен това можеше да разчита на подкрепата на майка си. В момента той бе на осемнайсет години и все още ученик, но тази учебна година му бе последната. Говореше се, че

ще спечели място в университета, може би дори в „Оксфорд“ или „Кеймбридж“. Ако това станеше, Лорънс щеше да се порадва на още няколко години спокойствие, преди Лио да дойде и да го захване за глезените, изгарящ от нетърпение да поеме фирмата в свои ръце. Но в същото време това означаваше, че ще се върне с ореола на славата, неоспоримия мозък на фамилията, обзет от ентузиазма на младеж, уверен в себе си и във възможностите си. Понякога нощем Лорънс сънуваше кошмари, в които Лио го нападаше, и той се събуждаше и си обещаваеше, че ще бетонира позицията си много преди атаката.

Беше вманиачен на тема „Морс моторс“ и поста му там. Всички интереси от миналото бяха забравени и той нямаше време нито за приятели, нито за любов. Когато подсигури бъдещето си, тогава ще мисли за това. За него баналностите на семейния живот само пречеха на важните бизнес дела и тази сутрин по нищо не се различаваше от другите. Бланш и Алиша бяха свикнали с мълчаливото му присъствие и не правеха никакъв опит да го заговорят, докато той безмълвно ядеше яйцата си. Но когато вратата на трапезарията се отвори и вътре влезе Гилбърт, Лорънс веднага вдигна глава.

— Добро утро, татко!

— Ах, Лорънс! Тъкмо теб исках да видя! — рече Гилбърт с весел глас. Той остави вестника и още нещо — някакво писмо — на мястото си и отиде до шкафа, за да си сипе бърбечета и бекон.

— Така говориш, като че ли не виждаш Лорънс всяка сутрин на закуска — кисело отбеляза Бланш. — Надявам се, че не ни предстои да изтърпим дълъг служебен разговор.

Гилбърт я погледна озадачено, но остана в добро настроение.

— И да, и не.

— Какво искаш да кажеш? — облещи се Бланш.

— Това, което казах, мила моя. Да, има един служебен въпрос, който искам да обсъдя с Лорънс. Но не само това. Имам новина, която касае цялото семейство. — Той погледна всеки поотделно, за да привлече вниманието им. — Тази сутрин получих писмо. *От Сара.*

За миг всички млъкнаха шокирани. После Алиша остави чашата си тъй рязко, че тя издрънча върху чинийката. Лорънс се закашля, защото бе преглътнал прекалено бързо последната си хапка. Само Бланш седеше с каменно лице.

— Боже, каква нахалница! Какво иска пак?

Гилбърт извади писмото изпод вестника. Вече го бе чел няколко пъти и го помнеше почти наизуст.

— Предполагам, знаете, че преди няколко седмици отидох да се видя със Сара? — започна той.

— Да, знаем — рязко отвърна Бланш, прикривайки притеснението, което я обзе. Когато Гилбърт обяви преди време, че смята да се свърже с момичето, бе прекарала няколко дни като на тръни. Беше убедена, че Сара ще му разкаже поне за част от обстоятелствата, при които си бе тръгнала преди три години. Реши, че най-добре ще се справи със ситуацията, ако се прави на шокирана и възмутена и отрича до дупка, ако Гилбърт се върне и поиска обяснение от нея. Но това не стана. Явно Сара не му бе казала нищо. Това доста бе озадачило Бланш, но сега тя се чудеше дали бурята не предстои. — И какво от това? — попита тя с разтреперано сърце.

Гилбърт се хранеше и нямаше вид на човек, който се готви за скандал.

— Помните ли, като ви казах, че се занимава с парашутизъм? — продължи той. — Сега се оказва, че един от приятелите ѝ се интересува и от самолети. В момента конструира собствен. Сара пита дали сме готови да изпълним поръчката им за двигателя.

— Господи, двигател за самолет! — възкликна Лорънс.

— Какво толкова те стряска това, Лорънс? — изгледа го Гилбърт. — И преди сме говорили за вероятността да се пробваме в тази сфера. Трябва да сме в крак с времето, нали така?

— Все това казваш, татко — рече Лорънс, разкъсван между вродения си консерватизъм и желанието да се хареса на баща си. — Но Сара! Просто не разбирам какво общо може да има тя с това.

— Защо? — намеси се Алиша. Очите ѝ блестяха. Само споменаването на това име ѝ припомняше безброй минали вражди. — Не виждам нищо странно в това. Винаги е била много амбициозна.

— И пълна неблагодарница! — вметна Бланш, възползвайки се от възможността да намекне за собствената си версия за изчезването на Сара. — Трябва да призная, че съм напълно отвратена от това момиче!

— Съжалявам, Бланш — стрелна я Гилбърт, — защото смятам да я поканя с приятеля ѝ в Бристъл, за да обсъдим този въпрос.

— Смяташ да я каниш тук? След всичко, което направи? — недоумяваше Бланш.

Гилбърт я изгледа.

— А какво направи тя, Бланш?

Бланш сви нервно салфетката си. Всичко ѝ вреше отвътре, но никога нямаше да се издаде пред Гилбърт.

— Държа се отвратително. След всичко, което направи за нея, да избяга така!

— Вината не бе изцяло нейна! — намеси се Лорънс.

Всички се извърнаха към него и той целият се изчерви. Споменаването на името на Сара възраждаше неприятни спомени у него, болезненото ехо на инцидент, който предпочиташе да забрави. Но редом с тайните си слабости Лорънс хранеше дълбока омраза към несправедливостта. Въпреки че поруганата му гордост го караше да не мисли за случая, той бе убеден, че Сара е била унижена. Опитваше се да повярва на Хю, че е помислил смеха за викове за помощ, но знаеше, че брат му лъже. Семейството бе наложило пълно мълчание по този случай и той дълбоко се срамуваше, че се е присъединил към тях. Затова сега съзнаваше, че ако не се опита поне малко да я защити, самочувствието му ще бъде непоправимо накърнено.

— Какво искаш да кажеш, Лорънс? — попита Гилбърт.

Лорънс понечи да отвори уста, но забеляза гневния поглед на Бланш, вбесена от постъпката му, и загуби кураж. Ако разкажеше всичко сега, щеше да разбули поредица от низости и да привлече вниманието върху собствената си слабост. Може би е достатъчно само да застане на страната на Сара.

— Искам да кажа, че не бива да я осъждаме толкова тежко — смотоледи той. — Не ѝ беше лесно, особено след като ти замина, татко.

Гилбърт продължи да го гледа, сякаш знаеше, че има още нещо. Но после кимна.

— Добре. В такъв случай ние сме длъжни да я приемем с разтворени обятия, когато дойде. Ще остана безкрайно недоволен, ако не последвате съвета ми. — Той стъгна писмото и го сложи в джоба на самото си. — Лорънс, искам, преди да тръгнеш, да обсъдим въпроса за самолетния двигател. А сега да продължим със закуската.

Той разтвори вестника, пъхайки парче бекон в устата си, и Лорънс, Алиша и Бланш разбраха, че за момента темата *Сара* е приключена. Но всеки еднакво добре съзнаваше, че завесата не е спусната окончателно над този епизод от живота им.

6.

Сара стоеше на прозореца в кабинета на Гилбърт в „Морс моторс“ и се наслаждаваше на потопената в слънце природна картина. Предприятието бе накрая на града и, както Гилбърт бе казал веднъж, *порталът гледа към Бристъл, а задният вход към провинцията*. Въпреки че заемаше централно място, разположено за удобство в близост до придобивките на вековното пристанище, бизнес центъра и работната сила, обитаваща тесните улички с долепени една до друга къщи, от него се откриваха прекрасни гледки към стелещите се долини и хълмове, които се простираха на юг и запад.

Този следобед юнското слънце къпеше полетата и склоновете в мека златиста светлина и ярката зеленина се открояваше с небивала свежест, която се подчертаваше от петната с по-наситен цвят там, където релефът леко се издигаше и достигаше хоризонта, на който сините цветя на хълмовете докосваха още по-синьото небе, напръскано с малки бели пухкави облачета. В далечината стадо крави пасеше необезпокоявано, а една косачка, теглена от два здрави коня, бавно напредваше през ливадата с тучна и буйна трева.

Сара пое дълбоко дъх и пое глътка от напарфюмирания въздух, който нахлуваше в кабинета през отворения прозорец. Носеше се аромат на трева, диви цветя и прясно окосено сено и само лекият мирис на масло от цеховете напомняше за предприятието. Сара знаеше, че се е върнала у дома.

По пътя от Лондон дотук сърцето ѝ бе разкъсвано от какви ли не емоции. Първото, което я притесняваше, бе самото присъствие на Адам, който ѝ въздействаше така, както никой друг мъж — той я караше да се държи агресивно и едновременно с това отбранително, защото, въпреки че не приемаше самочувствието и подигравателното му отношение към нея, тя го намираше за смущаващо привлекателен, което, неизвестно защо, допълнително подсилваше противоречивите ѝ чувства. От все сърце се бе надявала, че няма да ѝ се наложи да пътува сама с него, но авария във фабриката за балони застави Ерик да остане в Лондон. Така тя тръгна сама с Адам за Чутън Лий. Мъчеше я и

мисълта, че ѝ предстои среща със семейство Морс, в същото време нямаше търпение да се види отново с Гилбърт. Взети заедно и разбъркани от подскачащата кола, тези чувства се бяха загнездили като здраво заплетен възел от нерви в дъното на корема ѝ. Но докато безкрайната равнина на Уилтшър Даунс преливаше в надиплените съмърсетски хълмове, тя усети странно раздвижване във вените си и всички неприятни съмнения и страхове останаха на заден план.

Обичаше Съмърсет с пламенна любов, чиито корени бяха в далечното минало, а не в годините, дамгосани от злия нрав на Берта Пю или от омразата и презрението на Бланш и Алиша, в миналото, когато бягаше, смееше се и играеше в горите и поляните като тези, през които минаваха сега, едно дете с чувство за сигурност в безгрижния свят, пълен с любов и без каквото и да е предчувствие за това, което предстоеше. Тези корени бяха още по-дълбоки и водеха началото си от предните ѝ, които бяха обичали, работили, играли и умирали тук. Тази земя бе част от нея, Сара ѝ принадлежеше. Сега, когато стоеше на прозореца с поглед, зареян в далечината, тя разбра, че това място е не само нейното минало, но и нейното бъдеще.

Мъжете говореха за самолета. Адам обясняваше, Гилбърт задаваше безброй въпроси, Лорънс гледаше с обичайния си сериозен поглед. Сара чуваше гласовете, но не ги слушаше. Летенето я вълнуваше, но техническите подробности не я интересуваха. Остана с впечатление, че има напредък в разговора. Въпреки скрупулите на Лорънс, предложението „Морс моторс“ да направи двигателя на самолета не бе отхвърлено. В този момент чу Гилбърт да пита: *Какво ще кажете за двеста двадесет и пет лири?* и тъй като разбра, че са на път да се споразумеят, тя се обърна тъкмо когато по лицето на Адам за кратко се изписа изненада, която премина в обичайната му небрежна усмивка.

— Какво мога да кажа! — Той протегна ръка. — Тъй като знам, че и партньорът ми ще остане доволен, мога да кажа, че с радост ще приемем вашата оферта.

— Добре. — В очите на Гилбърт проблясваха искри, които напомняха на Сара погледа на дете, което току-що е разопаковало коледния си подарък, за да открие много желана играчка. Лорънс обаче се опитваше да прикрие неодобрението си зад доста фалшива усмивка и Сара, която не разбираше нищо от стойността на тази поръчка, реши,

че цената на Гилбърт е доста ниска. Явно възторгнат от идеята, той проявяваше прекомерна щедрост. „Морс моторс“ нямаше да има голяма, ако въобще има някаква, печалба от сделката.

— Къде смятате да правите изпитанията? — попита той Адам.

— Честно казано, още не сме намерили подходящо място — призна Адам. — Засега чертежите правим в една стая в квартирата ни, която сме превърнали в чертожна зала, а за работилница наехме едно празно помещение на гарата. Но тъй като не можем да подкараме самолета на магистралата, търсим някакъв навес в близост до подходящо поле, за да можем при първа възможност да вадим машината и да извършваме изпитанията вместо всеки път да я разглобяваме и сглобяваме.

Гилбърт извади табакерата си, запали една цигара и дръпна замислено.

— Държите ли да сте непременно в Лондон?

— Работим в Лондон, а със самолета се занимаваме в свободното си време. Защо питате?

— Защото имам предвид едно подходящо място — едно широко поле зад къщата ми в Чутън Лий. Празно е, само в отсрещния край има няколко бряста и е под наклон — идеално за допълнителното ускорение, което би помогнало на самолет да се издигне във въздуха. А в близост има един хамбар, който може да се използва като навес за машината. Покривът е малко паянтов, но постройката е стабилна и доста просторна. Мисля, че отговаря на всички условия.

— Не го ли използвате?

— Хамбарът е почти празен, има само няколко земеделски сечива и въпреки че на поляната извеждаме кравите на паша, няма да е никакъв проблем да ги местим за изпитанията. Освен това те ще поддържат тревата достатъчно ниска. Но тук сме доста отдалечени от Лондон — додаде Гилбърт и изгледа Адам замислено. — Освен ако не се опитате да си намерите работа в района на Чутън Лий — добави той след малко.

Сара едва не се засмя. Колкото Гилбърт да се опитваше да скрие чувствата си, Сара виждаше, че гори от нетърпение да предостави задния си двор за създаването на самолет.

— Да разбирам ли, че не желаете да напуснете настоящия си работодател?

Адам сви рамене.

— Аз лично не се чувствам обвързан по никакъв начин, предполагам, че същото се отнася и за Макс. Мислим само за самолета. За жалост, ние зависим от работата си, защото имаме нужда от заплати. Пионерите също трябва да ядат.

— Лорънс, имаме ли някакви свободни места в момента? — попита Гилбърт.

Пухкавото лице на Лорънс гледаше намръщено — разговорът вече бе приел доста обрати, с които той не бе съгласен.

— Не, татко, не мисля.

— Жалко — начумери се Гилбърт.

— Господи, не мога сега да искам от вас и на работа да ме вземете! — веднага каза Адам. — Достатъчно е това, което вече направихте за нас. Но си заслужава да помислим върху предложението ви. Ще поговоря с Макс за него. Има ли други производители на коли наоколо?

— Не, но имаме всякакви машиностроителни заводи — за автобуси, корабостроителници и така нататък. Може би ще си намерите работа в някой от тях.

— Трябва непременно да го обсъдя с Макс — кимна Адам. — А каква ще е горе-долу сумата, която ще искате за наема на полето и хамбара?

— Номинална — сви рамене Гилбърт. — Не смятам да ви разорявам, господин Бейли. Гледам на това като на свой малък принос за прогреса на авиацията. Сега ви предлагам да отидем в Чутън Лий, за да хвърлите един поглед. А ако решите да се преместите в този край, знайте, че предложението ми остава в сила.

— Много съм ви задължен, господин Морс — погледна го с благодарност Адам.

Лорънс стана и тъй като продължаваше да гледа намусено, Сара изпита известно съчувствие към него. Имаше чувството, че животът му е пълен с подобни разочарования.

— Ако нямаш нужда повече от мен, татко, да тръгвам, защото имам доста работа — смънка той.

— Да, отивай, Лорънс — кимна Гилбърт. — Ще се качиш ли при мен, Сара?

— Разбира се — съгласи се Сара с радост, макар и да нямаше търпение да чуе мнението на Адам за предложението на Гилбърт.

— Аз ще карам отпред — предложи Гилбърт. — Не е трудно да се намери Чутън Лий, но може да сбъркате пътя.

Отидоха до паркинга, където бе спрял лъскавият ролс-ройс на Гилбърт и изчакаха, докато Адам запали остарелия си панхард. Не след дълго излязоха на широкото шосе и оставиха зад гърба си тесните градски улички. Птичките, стреснати от боботенето на моторите, наскачаха и се скриха в храстите, а опияняващият аромат на природата събуди трепета на болезнена носталгия в сърцето на Сара.

— Дано да не ми се сърдиш, че ти писах! — погледна го смутено тя.

— Да ти се сърдя? Господи, ако знаеш колко се зарадвах! — Гилбърт смени скоростта и ѝ се усмихна. Първо, много съм доволен, че мога да участвам в този проект. Второ, искрено съм щастлив, че идваш да ни навестиш. Когато дойдох да те видя, ти казах, Сара, че за мен няма да има по-голяма радост, ако решиш да се върнеш в Чутън Лий, и то завинаги.

— Ами останалите? — попита тя, защото отново започна да се изнервя при мисълта, че скоро ще ги види.

— Каквито и проблеми да си имала с тях, скъпа моя, те отдавна са забравени — непринудено рече той. — Бланш те харесва, а Алиша ще се радва на компанията на друга млада жена в семейството. Знаеш ли колко ѝ липсваш!

Сара мълчеше. Дали това бе просто най-обикновена любезност, или Гилбърт не си даваше сметка за противоречията между двете?

— Не можеш цял живот да се занимаваш с парашутизъм — продължи Гилбърт, като заобиколи една клатушкаща се каручка по пътя и махна за поздрав на каруцаря. — Когато тръпката отmine, надявам се, че ще си спомниш, че домът ти е у нас. — Доколкото разбирам, господин Бейли е добър твой приятел — добави той.

Гласът му бе непринуден, очите му не се виждаха, скрити зад очилата, но Сара схващаше подтекста, който се криеше в привидно безобидните му думи. Значи това било! Освен интереса към самолетите, Гилбърт имаше и друга причина да кани Адам Бейли в Бристъл — помислил си е, че има нещо между него и Сара и се е надявал, че гостоприемството му вероятно ще я примаме да се върне.

— Отскоро познавам Адам — призна тя. — Освен това съм сгодена и ще се омъжвам за Ерик Гардинър, колегата от *Летящите Деър*.

— А! — Гласът му по никакъв начин не издаваше мислите му в момента. — Сега разбирам! Видях пръстена ти и помислих...

Тя се изчерви. Съвсем беше забравила, че е с годещия си пръстен. Гилбърт го бе забелязал и си бе направил погрешен извод.

— Съжалявам, трябваше да ти кажа — смънка тя.

— Въобще не се сетих.

Той не отговори веднага, защото бе зает да качва един постръмен баир. Но след малко поде пак:

— Мислех си, че едно наскоро сгодено момиче едва ли ще може да мисли за нещо друго, освен за годеника си. Обичаш ли го, Сара?

Неговата проникателност я стресна.

— Да, да, разбира се, че го обичам — бързо отговори тя. Не искаше да споделя хилядите съмнения, които все още я тормозеха, когато мислеше за бъдещия брак с Ерик.

— Дано! — рече сериозно той. — Сполучливият брак е чудесно нещо, но бракът за неподходящ човек си е жив ад. Не ти го пожелавам.

— Ерик е добър и мил — смутена заобяснява тя. — Не мога да си представя, че съжителството с него може да бъде ад.

— В такъв случай, поздравления! Надявам се, че Ерик разбира какъв късмет е извадил с теб. Може някой път да се видя и да поговоря с него.

— Да, разбира се. Той смяташе да идва с нас, но му излезе работа. Както и Макс, партньорът на Адам. Но според Адам той не обичал дългите пътувания — додаде тя, нетърпелива да смени темата, защото не вярваше, че още дълго ще успее да крие истината от Гилбърт.

Пътят ѝ ставаше все по-познат. Разпозна шосето, по което караха с Хю в оня съдбовен следобед, и обърна глава, за да не гледа. След това минаха по един завой и когато пред очите им се показа „Чутън Лий хаус“, притихнала на обедния пек, сърцето ѝ подскочи.

Каква красива къща! Старите ѝ камъни блестяха в златисто, облени в слънчева светлина, високите ѝ комини се протягаха към синьото небе. Дърветата наоколо хвърляха шарена сянка връз

пътеките. Гилбърт сви към обора, а след няколко минути и Адам спря след него.

— Да отидем първо на дългата ливада — предложи Гилбърт и помогна на Сара да слезе от високата седалка. — Ти ще дойдеш ли с нас, скъпа?

Сара погледна с копнеж към конюшнитея.

— Ще ми се сърдите ли, ако не дойда? Много искам да видя Сладуна, а дългата ливада съм я виждала неведнъж.

Гилбърт кимна.

— Тя е в заграденото място до обора с Барон, сина ѝ. Няма да повярваш на очите си. Порасна, вече е на три години. Когато се върнем, ще влезем за чаша чай, преди да си тръгнете. Освен ако не успея да ви разубедя и приемете поканата ми да останете и на вечеря.

— Благодаря, но утре рано трябва да съм на работа. Освен това нямам търпение да разкажа на Макс за разговора ни — отклони любезно поканата Адам.

В този момент Сара искрено се молеше да не се натъкне на Бланш или Алиша, преди да са се върнали. Но нищо не можеше да я откаже от срещата с любимата кобилка.

Тя тръгна към заграденото място. Въздухът бе свеж и ароматен, ухаеше на трева и прясно окосено сено. Пое дъх с удоволствие. Навремето тези неща бяха част от ежедневието ѝ и тя ги приемаше така естествено, както дишането. В забързания ритъм на живота си с братята Деър не ѝ бе останало време да осъзнае колко много ѝ липсват.

Сладуна се бе навела и пасеше, но от Барон нямаше и следа. Тя извика на кобилата и в момента, в който чу гласа на Сара, животното подскочи, започна да цвили, втурна се към нея, подаде нос през оградата и я подуши. Очите на Сара се напълниха със сълзи и тя зарови лицето си във врата на животното.

— О, Сладунке! Върнах се у дома — прошепна тя и разбра, че искрено желае да остане тук.

— За успеха на нашия самолет, господин Бейли! — обяви Гилбърт и вдигна чашата с чай, сякаш бе пълна с шампанско, а сините му очи блестяха от ентузиазъм. — Тъй като не успяхме да ви убедим да останете за вечеря, съм принуден да вдигна тост за съвместното ни

дело с китайски чай. — После той се обърна към Сара. — Сигурна ли си, че не искаш да останеш у нас за няколко дни, скъпа?

Сара знаеше, че мечтае за това. Но не можеше. Ерик щеше да я чака, на следващия ден имаха демонстрация. Освен това... Сара погледна Бланш, изопнала снага на стола до масивната маса. Когато Гилбърт я представи на Адам, тя разцъфна в широка и ласкава усмивка, но когато поздрави Сара, в погледа ѝ просветнаха ледени пламъци, които убедиха Сара, че нищо в нейното отношение не се е променило.

— Благодаря, но трябва да си тръгна с господин Бейли.

Гилбърт кимна примирено.

— Както кажеш. Но се надявам, че скоро ще те видим отново. Освен това искам да се запозная с годеника ти. — После той се обърна към Адам. — Доколкото разбирам, искате да ви предадем двигателя колкото е възможно по-скоро. Имам чувството, че пионерите са в постоянна надпревара.

— Нещата се развиват много бързо — кимна Адам. — Очаквам в най-скоро време или Блерио, или Хюбърт Латъм да прекосят Ламанша. — Той млъкна и продължи замислено: — Честно казано, аз съм на страната на Хюбърт. Заел се със самолетите, защото лекарите му казали, че му остава само година живот, и решил, че може да се изложи на всякакви опасности.

— Това се казва пионерски дух! — усмихна се Гилбърт. — Но и вие го притежавате, господин Бейли, и аз съм убеден, че ще успеете.

Адам отвърна с каменно изражение.

— Трябва. Според Библията добродетелните ще наследят земята. Може и да е така, кой съм аз да го оспорвам! Аз обаче искам да предскажа нещо. *Смелите* ще наследят небето.

Сара усети тръпки на вълнение. Ако някой го направи, това ще е само Адам! Може да е арогантен, но вероятно това бе необходимо качество за човек, дръзнал да победи природните закони. Вбесяваше я със способността си да я принизява само с дума или поглед, но притежаваше безспорна сила и известна доза авантюризъм. Ако някой успее да вдигне самолет в небето, това щеше да е именно той.

Странно вълнение я обзе, когато го погледна, а той сякаш усети погледа ѝ и вдигна глава. Очите им се срещнаха. Веселото

предизвикателство в неговите бе тъй силно, че тя се почувства като покосена от гръм.

— Кой първи се е качил на небето? — попита Гилбърт Адам. — Обикновено се спряга името на Сам Коуди, но съм чувал, че Алиът Роу го изпреварил в „Брукландс“, въпреки че не е имало свидетели, които да могат да го докажат.

Сара настръхна леко. Познаваше Сам Коуди от времето, когато се занимаваше с парашутизъм в „Александра палас“, и харесваше ексцентричния изпълнител.

— Възможно е — съгласи се Адам. — Горкият Роу, постоянно има проблеми. Родаковски, менажерът на „Брукландс“, смята да му забрани да стъпва там. Но поне и двамата са истински пионери, за разлика от мосю Белами.

— Мосю Белами? — намеси се Бланш, предлагайки му кифличка.

— Един шарлатанин, който измамил всички, че единствената причина съоръжението му от бамбук и лен да не се отлепи от земята, била, че въздухът в Брукландс бил по-различен от този във Франция. И с втората му измислица, аерокатамарана, станало почти същото. Спрял наред едно частно езеро. Тогава мосю Белами, който дължал пари на почти всеки търговец в района, се качил на един балон и повече никой не го видял.

Внезапен тропот на копита отвън накара всички да погледнат през прозореца. Дневната гледаше не само към ливадата пред къщата, но и към парка отстрани. Кон и ездач го прекосяваха в галоп.

— Алиша! — измърмори Бланш. — Защо трябва постоянно да язди като бясна!

— Тя е прекрасна ездачка, скъпа — рече Гилбърт с усмивка на уста.

— Може. Но няма да се учудя, ако един ден си счупи главата.

— Съмнявам се. Съвсем скоро ще срещне някой млад мъж, който ще я озапти. — Той погледна Адам.

— Алиша е дъщеря ми, господин Бейли, и трябва да ви призная, че е луда глава. Бланш постоянно се тревожи за нея, но аз се радвам на бодрия ѝ дух.

— Наистина язди добре — рече Адам, а Сара леко се възмути от възторга му, защото още помнеше подигравателното му отношение

към подвизите ѝ във въздуха.

— Да се надяваме тогава, че ще изразходи енергията си, препускайки с Барон — иронично отбеляза Бланш — защото по обяд заплашваше, че ще избяга със суфражетките^[1].

Гилбърт се разсмя.

— Може да е луда глава, но така е свикнала с удобствата, които ѝ предлагаме, че едва ли ще рискува да я приберат и хвърлят в затвора. Суфражетките са смели жени, които се борят за справедлива кауза, и аз ги подкрепям. Но въпреки това, което казва, трудно мога да си представя дъщеря си като една от тях.

Докато говореше, чуха стъпки по коридора, вратата се отвори и на нея застана Алиша. Косата ѝ се беше заплела като черен ореол около главата ѝ, вятърът бе зачервил бледите ѝ бузи, а устните ѝ цъфтяха в усмивка от удоволствието от ездата. Сара забеляза как Адам присви доволно очи, когато Алиша влезе в стаята и докато сваляше ръкавиците си, ги изгледа.

— Не знаех, че имаме гости! — Погледът ѝ се плъзна хладно покрай Сара и се спря на Адам. — Вие сигурно сте господин Бейли. Аз съм Алиша Морс.

Адам стана.

— Радвам се да се запозная с вас, госпожице Морс.

— Наричайте ме Алиша. — Тя задържа погледа си върху него още известно време и се завъртя, за да си вземе сандвич. Но изражението на виолетовите ѝ очи не убягна на Сара.

Тя забеляза, че Алиша не се е променила ни най-малко. Все така знаеше как да привлича вниманието към себе си, как да пленява със странна смесица от директност и кокетство, които сега се подсилваха от красотата ѝ. В момента всички погледи бяха насочени към нея, защото тя ядеше сандвича си с деликатност и удоволствие по невероятно чувствен начин, а костюмът за езда подчертаваше грациозната ѝ фигура и ѝ придаваше извивки, които на практика не съществуваха, защото Алиша бе все така плоска в областта на гърдите и ханша.

— Чух, че строите самолет, господин Бейли — поде Алиша и прокара пръст по устните си, за да изчисти трохите. — Успяхте ли да придумате баща ми да построи двигателя?

— Да, успя — увери я Гилбърт. — Може би скоро ще видиш това, за което говорим. Предложих на господин Бейли дългата ливада за изпитанията.

— А той прие ли?

Ах, това студено предизвикателство на виолетовите очи!

— Зависи от това дали с партньора ми ще успеем да си намерим работа тук — обясни Адам. — Трябва да работим, за да имаме пари за проекта.

— Татко не може ли да ви измисли нещо?

— Лорънс казва, че няма свободни места — поне за момента — обясни Гилбърт.

— О, Лорънс! — подразнено рече тя. — Винаги можеш да се справиш с него.

— Лорънс ръководи предприятието — твърдо каза Гилбърт. — Не мога да подценявам поста му по този начин, Алиша.

Тя тръсна глава и този дребен жест говореше по-ясно, от която и да е дума за отношението ѝ към брат ѝ.

— Надявам се, все пак, господин Бейли, че ще построите самолета си тук. А може, ако го издигнете във въздуха, да ме вземете със себе си или пък дори да ме научите да го карам!

— Алиша! — скара ѝ се Бланш, скандализирана. — За пръв път чувам подобно нещо! Жена да лети! Как ти идват подобни щуротии на главата!

— Какво толкова казах? — учуди се Алиша. — Яздя не по-лошо от един мъж, дори по-добре от някои. Защо да не карам самолет?

— Съгласна съм с нея — намеси се Сара. Вече бяха обърнали достатъчно внимание на Алиша. — И аз бих искала да полетя със самолет. Освен това трябва да знаете, че усещането там горе в небето е неповторимо!

— С *балон*. Това е друго — прекъсна я Алиша пренебрежително. Всеки може да се качи с коша и да скочи от него. Но да летиш със самолет... — Тя проточи глас, за да подсили разликата в отношението си към върховното постижение и безсмислицата.

— Сигурен съм, че и двете ще станете добри пилоти — усмихна се Гилбърт и се обърна към Адам. — Личи си, че са отраснали заедно, нали? *Сестринско съперничество!*

Алиша погледна така, че даде на Сара да разбере възмущението си от забележката. После престорено се усмихна на Адам.

— Виждате ли? Татко ни има доверие.

— Сигурен съм, че има основание за това — каза Адам. — Но първо трябва да построим самолет, който да полети.

— Ще го построите — уверено рече Сара. — Какво каза преди малко, Адам? Смелите ще наследят небето. Мисля, че имаше предвид себе си, убедена съм.

— Дано! — Адам стана. — А сега, моля да ни извините, господин Морс, но трябва да си тръгваме. Чака ни дълъг път, а и искам да се приберем по светло.

— Разбира се. Да се грижите добре за Сара. Надявам се, че скоро ще се видим, господин Бейли.

Сбогуваха се и Гилбърт ги изпрати до колата на Адам. Докато сядаше на седалката, Сара осъзна, че си тръгва от Чутън Лий със също толкова смесени чувства, с колкото бе дошла.

Обичаше мястото, обичаше Гилбърт, обичаше Сладуна. Но от друга страна, мразеше Алиша и Бланш, както преди, дори повече, защото сега ги разбираше по-добре. Алиша бе повърхностна и обичаше да се изхвърля, а Бланш бе коварна и безмилостна. На Сара изведнъж ѝ дожаля за Гилбърт, който бе попаднал в капана на тази жена.

Слънцето вече заничаше като огнена топка над далечните хълмове. Докато колата боботеше по пътеката покрай къщата, Сара се обърна, за да види още веднъж внушителната фасада на „Чутън Лий хаус“, чиито прозорци отразяваха алените лъчи на замиращото слънце.

Сара си обеща да се върне отново. Знаеше, че въпреки противоречията и караниците, въпреки лошите чувства и неприкритата враждебност, това бе обещание, което щеше да изпълни.

[1] Участнички във феминистко движение, възникнало в Англия в края на XIX в. с цел борбата за равнопоставяне на жените, особено при упражняване на правото на глас в изборите. — Б.пр. ↑

7.

— Алиша е страхотна мадама, нали? — вметна между другото Адам, докато си говореха на връщане.

Колата се движеше по криволичещия път, по който постепенно се спускаше мрак. Слънцето се бе скрило зад хоризонта и природните багри изглеждаха по-приглушени. Косовете и дроздовете се бяха спотаили в плетовете, лястовиците кръжаха над главите им, а далеч в полето ястребът се носеше в спокойния въздух в търсене на поредната плячка за вечеря.

Сара, която в този момент наблюдаваше ястреба, хипнотизирана като полска мишка или заек от плавните му и грациозни движения, го изглежда рязко.

— Да, може да бъде описана и така.

Той повдигна вежди, а устата му отново се изкриви в подигравателната усмивка, която я вбесяваше.

— Имам чувството, че не сте се спогаждали кой знае колко.

— Така е — съгласи се Сара, но нямаше никакво намерение да навлиза в подробности по темата и замълча.

Тишината, която настъпи, бе доста недружелюбна.

След като си тръгнаха от Чутън Лий, тя отново съжали, че е сама с Адам и дългият път до Лондон ѝ се стори като безкрайна вечност. В началото и двамата мълчаха, Адам разсъждаваше за срещата, Сара бе погълната от собствените си мисли и единствените реплики, които размениха, бяха в рамките на обичайната любезност. Но тази забележка за Алиша я свари неподготвена и тя раздражено се запита защо се ядоса така. Вероятно защото в миналото бе страдала толкова много от превъзходството на другото момиче и защото си бе помислила, че най-после са равни. А може би защото пряко волята си тя харесваше Адам и му се възхищаваше. Независимо от причината, мисълта, че Адам се е подлъгал от привидния чар на Алиша, я изнервяше, особено след като се отнасяше с такава насмешка към собствените ѝ постижения.

— Според теб кога ще се приберем в Лондон? — попита Сара в желанието си да смени темата.

— Ами след около час, ако колата се държи прилично — рече Адам. — Защо, не ти ли е приятно в моята компания?

Тонът му по никакъв начин не бе в състояние да успокои настръхналата Сара. *Боже, какъв нахалник!*

— Къде е, не я виждам! — грубо отвърна тя. — Много съм уморена, чака ме тежък ден утре. А и Ерик сигурно ще се притеснява за мен.

— Съмнявам се. Знае, че си в добри ръце.

— Въпреки това нищо не му пречи да се тревожи. Всичко може да се случи, когато човек е на дълъг път.

— Не вярвам. Ако толкова се тревожеше, нямаше да те пусне.

— Той не ми е пазач. Имам чувството, че си забравил, че дойдох, за да те запозная с господин Морс.

— Сигурен съм, че можеше да го уредиш с едно писмо. В края на краищата, когато става дума за уреждане на бизнес дела, нещата опират само до мен и господин Морс.

И Алиша!, гневно си помисли Сара. *Щеше да си доволен, нали, ако те бях оставила да се изфукаш пред Алиша!* Но на глас тя рече:

— Ако това е благодарността, която получавам, съжалявам, че си направих труда! — и веднага се ядоса на реакцията си, защото прозвуча много дребнаво. Чудеше се какво ѝ става, че го оставя да я дразни по този начин.

Известно време пътуваха в мълчание, а после ненадейно Адам я попита:

— Влюбена ли си в Ерик?

Дързостта на въпроса я шокира. Тя погледна профила му в здрачевината — много силен и властен.

— Нали съм сгодена за него...

Той продължи да кара, без да сваля поглед от пътя нито за секунда.

— Това го знам, но то не е отговор на моя въпрос.

— Ерик е много добър човек! — рязко отвърна Сара. — Разбира се, че го обичам. Как смееш да подозираш, че не го обичам?

— Съгласен съм, че е добър човек — отвърна той с равен глас. — Нито за миг не съм се съмнявал в това. Най-вероятно от чиста добрина

се е съгласил да те остави да пътуваш сама с мен до Бристъл, защото просто не е подозирал, че можем да направим нещо, с което ще се подиграем с доверието му.

В този момент тя неочаквано усети, че ръцете ѝ треперят.

— Не разбирам какво искаш да кажеш!

Той я погледна и въпреки спускащия се здрач, тя забеляза предизвикателния му поглед.

— Наистина ли?

— Да, наистина! Това, че Алиша се изхвърля и е готова да се хвърли в обятията ти, не означава, че и аз ще направя същото. Та аз дори не те харесвам!

— Опа! — възкликна той, но в тона му все още имаше голяма доза насмешка, която едва не я извади от равновесие.

— Ако искате да знаете, господин Бейли, едва ви понасям! — извика тя.

— О, господи! — тъжно отвърна Адам. — И с какво съм заслужил това?

Фактът, че не можеше да се сети за нито един аргумент в полза на твърдението си, съвсем я изнерви.

— С отношението си! — отвърна. — Сякаш постоянно ми се подиграваш!

— Може би си мислиш така, защото се приемаш прекалено насериозно — безобидно рече той. — Освен това трябва да признаеш, че има нещо комично в това, което правиш.

— Ето, ти пак ми се подиграваш! Според мен парашутизмът не е комично нещо.

— Ето, пак се приемаш прекалено насериозно! Признавам, Сара, имаш хъс! Здрави нерви и темпераментен характер. Обожавам те...

— Аз пък не те обожавам! — сръза го. — Ако искаш да знаеш, според мен ти си арогантен и доста груб!

— Не очаквах да чуя това. Но за съжаление ще трябва да ме изтърпиш още малко. Поне докато се приберем в Лондон.

— Не е задължително.

— Какво искаш да кажеш?

— Че мога да те помоля да спреш, за да слеза.

— Но няма да го направиш. Едва ли искаш да слезеш в този пущинак.

— Може би ще се чувствам по-добре, отколкото да се дърля с теб през останалия един час.

— Добре. — Адам натисна спирачката и колата рязко спря. — Щом като така искате, можете да слезете от колата ми, госпожице Томас. Може да съм арогантен, може да съм груб, но не съм затворнически надзирател. Моля ви, чувствайте се свободна да се възползвате от една дълга разходка в топлата лятна вечер.

Обзе я паника. *Не може да бъде! И защо?* Защото го бе оставила да я дразни. Не бе очаквала, че ще приеме думите ѝ за чиста монета. Но ето че той отново я гледаше с онзи вбесяващ предизвикателен поглед, с който я амбицираше да изпълни заканата си. Бе попаднала в невероятната ситуация, в която или трябваше да се унижи и да признае, че не е имала никакво намерение да слиза от колата и да тръгва сама в нощта, или да запази честта си и да удържи на думата си.

Добре тогава! Нямаше никакво намерение да му достави удоволствие и да признае, че самата мисъл за това я ужасява. Болезнената ѝ гордост не ѝ позволяваше. Сара тръсна глава, стана и слезе от колата. Сега ще я спре. Не може да я остави сама напред тъмното поле! Когато види, че е готова да изпълни заканата си, ще я помоли да се върне обратно в колата, нали?

Но в момента, в който тя слезе, Адам затръшна вратата и потегли. Обзе я паника и тя едва не изкреця подире му да спре, но гордостта ѝ я възпря и тя пристъпи в тревата край шосето, а машината изчезна в нощта.

За миг Сара остана неподвижна, почти парализирана от ужас. *Звяр!*, прошепна тя, а после извика: *Звяр!... Звяр!*. Гласът ѝ разбуди някаква птичка в шубрака, момичето се стресна и зариде. *Как може? Как може да ме оставиш тук?*

Въпросът ѝ остана без отговор. Огледа се. Наоколо бе пълно мъртвило. Имаше чувството, че за краткото време, в което бе напред полето, тъмнината бе станала още по-гъста, храстите бяха придобили тъмни и страховити форми, пътят едва се виждаше. Е, какво да прави! Реши да тръгне и да потърси най-близката къща или ферма, да почука на вратата и да помоли да я подслонят. Какво унижение! Каква глупост!

Някъде в далечината изкряка бухал и Сара усети как цялата изтръпва. Беше селско момиче, свикнало със звуците на природата, но

за пръв път се чувстваше тъй изоставена и безпомощна. Изведнъж, някъде съвсем наблизо, измуча крава — призракен звук в мъртвата нощ. Паниката, която досега успешно овладяваше, изригна и Сара хукна да бяга.

Не забеляза насипа покрай пътя, докато не налетя на него. Краката ѝ се преплетоха, глезенът ѝ се изкълчи, тя се олюля и се просна в пръста. Чу как полата ѝ се раздира, ръцете ѝ се оплетоха в трънките и докато се опитваше да стане, отново залитна и безпомощно пропадна в канавката в края на насипа. Напоследък не бе валяло, но тя бе пълна с изгнили листа и кал от водата, която се събираше в нея от високите хълмове.

— Ау! — проплака Сара.

В този момент забеляза фаровете на кола, която идваше по пътя към нея.

В първия момент усети, че ѝ олеква. Излази от канавката, излезе на пътя и с всичка сила започна да маха с ръце на приближаващата кола. Но когато тя спря до нея, облекчението премина във възмущение, унижение и гняв.

— Какво се е случило с теб, по дяволите? — попита шофьорът любезно.

Беше Адам.

Тя се пристегна, което не бе толкова лесно, защото бе цялата ожулена, изподрана и трепереща.

— Реших, че си ме изоставил! — отвърна тя с упрек.

— Наистина ли? И как щях да погледна Ерик в очите и да му кажа, че съм те оставил съвсем сама на края на света? Хайде, влизай, глупаче малко!

Тя го гледаше вбесена.

— Ще влизаш ли... или пак да те оставя? — попита той.

Знаеше, че е победена. В момента ни най-малко не се съмняваше, че ако откаже, той отново ще си тръгне. Направи една крачка, но я проряза силна болка в глезена. Той чу стона ѝ и разбра, че се е наранила. Веднага слезе, вдигна я без усилие, като перушинка, и я сложи на седалката. Искаше ѝ се да се възпротиви, но нямаше сили. Едва удържаше сълзите си.

— О, Сара! — възкликна Адам, като я огледа. — Как успя да се докараш до това дередже! Оставих те за пет минути само. Нима можа

да си помислиш, че ще продължа за Лондон без теб? За какъв ме вземаш? Не, не ми отговаряй. *Арогантна свиня* — нали така ми каза?

— Защото си такъв — процеди тя през зъби.

— Съгласен съм. Не биваше да го правя. — В гласа му вече нямаше насмешка, а искрено съжаление. Той извади носна кърпа от джоба си и ѝ я подаде. — Ето, вземи да се изчистиш.

Сара я взе и изведнъж сълзите, които с мъка удържаше, шурнаха по бузите ѝ.

— Беше ужасно! — изплака тя.

— Е, хайде, успокой се! Едва ли може да уплаши едно момиче, което скача от балони! — Но този път не ѝ говореше невъзпитано и безобидната шега звучеше по различен начин.

— Виж ме! Виж на какво приличам!

— Въпреки това ти си все така красива, Сара.

— Няма ли най-последно да спреш да ми се подиграваш! — извика тя.

— Не ти се подигравам. Казвам ти истината. — Говореше ѝ тихо и прочувствено. Гласът му я накара да изтръпне.

Тя рязко обърна глава към него. Луната бе изгряла и на нейната светлина, примесена с тази на фаровете, лицето му изглеждаше забулено от сенки, а очите му бяха като тайнствени тъмни петна. Но погледът му ѝ подсказа нещо, нещо толкова многозначително, че всяка пора на тялото ѝ откликна, всеки нерв се опъна в отговор. Всичко я болеше, но не от падането, а от копнеж, копнеж, който не можеше и не се опитваше да разгадае, а треперещите ѝ крака се успокоиха, сякаш сковани от силна емоция. Тя го погледна, дъхът ѝ секна и усети как цялото ѝ съществуване се напруга към тази единствена допирна точка.

— Сара! — тихо промълви той.

Адам прокара ръка през косата ѝ, оправи заплетените къдрици от лицето ѝ, после я плъзна към брадичката ѝ и я повдигна. Лицето му бе съвсем близо, само на сантиметър-два от нейното, побиха я трънки. Сега разбираше значението на болезнения копнеж. Адам искаше да я целуне. Сара не го спря. Затвори очи и се предаде на повика на плътта, но в момента, в който устните му докоснаха нейните, разумът ѝ надделя и тя се паникьоса. Какво правеше? Беше *сгодена* за Ерик. Какво търсеше в обятията на друг мъж! Сара рязко се дръпна.

— Не!

Адам не реагира в първия момент и тя се уплаши, че може да я насили като Хю. Но той скоро я пусна и момичето се сви на кожената седалка.

— Е, Сара... — Гласът му отново придоби познатата насмешка, която я вбесяваше.

— Моля те, заведи ме вкъщи — примоли му се тя и притисна треперещи устни с носната му кърпа. Непознатата ѝ миризма събуждаше нови страсти в тялото ѝ, но Сара се стегна и се опита да ги прогони.

Без да обели нито дума повече, Адам натисна педала и колата полетя напред в мрака. А сълзите, които отдавна напиреха в очите на Сара, започнаха безмълвно да се търкалят по бузите ѝ.

8.

В малкото таванско помещение на квартирата му, което бе превърнал в чертожна зала, Адам Бейли остави настрана молива си поне за десети път тази вечер, отпи голяма глътка от изстиналото кафе на масата пред него и прокара ръка през гъстата си руса коса с разсеян поглед.

По дяволите! Не можеше и не можеше да се съсредоточи върху работата си тази вечер, както и предната, и по-предната, в интерес на истината. Независимо от постоянните опити да събере мислите си, те все се рееха и всеки път, когато погледнеше към прецизните изчисления върху листа хартия пред себе си, сякаш не виждаше нищо друго, освен кичури гъста кестенява коса и чифт блестящи сини очи. Без съмнение Сара Томас бе влязла под кожата му, но колкото и да се опитваше, не можеше да си обясни защо.

Естествено, тя бе много хубаво момиче, но не бе първата, която пресичаше пътя му, и в интерес на истината едва ли бе най-хубавата. Двадесет и четири годишният Адам, привлекателен красавец, си бе имал работа с къде-къде по-големи красавици. Беше смела. Достатъчно бе да погледнеш вирнатата ѝ брадичка и тънките ѝ, изписани устни. Нямаше нужда да е чувал за парашутистките ѝ подвизи, въпреки че повечето ѝ връстнички биха припаднали от страх само при мисълта за тях. Освен това притежаваше достойнство, решителност и сякаш кристалночиста честност, която струеше от красивите ѝ сини очи. Но той не можеше да разбере защо тези качества, макар и привлекателни, го отвличаха от манията, на която се бе посветил, откакто се помнеше.

Адам въздъхна, запали цигара и отиде да сложи чайника на газовия котлон. Не можеше да си позволи да губи ценно време по този начин, особено сега, когато бяха толкова близо до усъвършенстването на проекта за собствения си самолет. Въпреки това, ето че седеше и не можеше да свърши работа за пет пари, защото мислеше за някакво си момиче, което дори не му бе дало никакъв нишан, за да покаже, че е готово да отвърне на чувствата му.

С ирония Адам помисли, че най-вероятно това я правеше още по-привлекателна. В досегашния му опит момичетата, от барманката до закачливата и симпатична дъщеря на началника му, щяха да си счупят краката, за да привлекат вниманието му и го ухаждаха с охота, която бе започнал да приема за естествена. Но въпреки че му бе приятно с тях, нито една не докосваше сърцето му, а още по-малко успяваше да го развълнува толкова, че да го откъсне от проекта, който бе голямата и пламенна страст на живота му.

Забрави я!, сърцето си каза Адам. *Сгодена е за друг и явно ни най-малко не се интересува от теб.*

Но не можеше да я забрави. Откакто я срещна, нямаше миг, в който да не я вижда пред очите си. Тя постоянно се изправяше между него и всяка по-сериозна мисъл. Дори когато спеше, имаше чувството, че нахлува в сънищата му.

Шумът на стъпки по голите дървени стъпала извади Адам от унеса. Той се обърна от чайника, който вече къкреше весело, към вратата, която се отвори и иззад нея се подаде Максимилиан Хърст.

— Страхотни новини, Адам! Не работиш ли? Ей сега ще започнеш, и то по-бързо отпреди, като чуеш това, което ще ти кажа!

— Макс! — Въпреки че бе посърнал, Адам се засмя на приповдигнатото настроение на приятеля си. — Какво ти става!

— Сега ще разбереш. — Макс тръгна из стаята с пъргава походка. Беше нисък и набит младеж. Не бе красив, но приятен, подвижен и общителен, с голяма засмяна уста.

Макар да бяха различни като деня и нощта, двамата с Адам се сприятелиха в момента, в който се запознаха като стажанти в проектантския отдел на инженерната фирма. Един ден, докато разговаряха, установиха, че и двамата еднакво се захласват по първите стъпки на авиацията, и не след дълго решиха да обединят усилия в изработката на собствен проект. Когато Адам разбра, че Макс едва издържа в долнопробната квартира, която бе наел от проклета старица, успя да придума симпатичната си и непринудена хазайка да даде стая и на Макс, а съседството само укрепи дружбата им. Сега вече можеха да си говорят, да обсъждат и мечтаят до късно през нощта, защото само едно стълбище делеше леглата им.

Когато идеята им се избистри, госпожа Хикс, хазайката, бе принудена да им отстъпи тавана за чертожна зала, въпреки че Адам

подозираше, съвсем основателно, че тя едва ли взема заниманието им насериозно. Дори когато наеха малкото помещение на гарата и започнаха строителството на самолета, жената продължи да се отнася към тях с добронамерен хумор и усмивка, в които личеше надеждата ѝ, че рано или късно, когато осъзнаят колко сериозен е животът, ще спрат да витаят из облаците и ще слязат на земята като всички нормални мъже.

— Съвсем скоро ще построим самолет, който ще полети — каза ѝ веднъж Адам. — И когато това стане, ти ще си първия ни пасажер.

Но госпожа Хикс само вдигна ръце ужасена.

— Не ми говорете глупости! Моите крака са стъпили здраво на земята. Не се съмнявам, че и вашите ще стъпят, господин Адам!

Скептицизмът ѝ не ги притесняваше. Понякога дори се смееха колко ли ще се изненада госпожа Хикс, когато един ден, ще не ще, ще трябва да влезе в двадесетия век, в който ще я посрещнат всички плодове на човешкия прогрес.

— Е, какъв е поводът за вълнението ти? — попита Адам, след като Макс затвори вратата.

— Ври ли чайникът? — След като бе раздразнил апетита на Адам, Макс реши да се наслади на триумфа си. — Направи ми един чай, приятелю, и тогава ще ти кажа.

— Направи си сам, мързеливецо — отвърна Адам. — Докато се развяваш, аз стоя тук и работя.

— Не съм съгласен — сериозно отвърна Макс. — Досега съм се бъхтил да подсигурия бъдещето ни. Хайде, ще ми направиш ли чай, или да си тръгвам? — Той отиде до плюшения люлеещ се стол, отпусна се в него и смигна окуражително на Адам.

— Добре де, добре, ще ти направя проклетия чай — съгласи се Адам. — Той изхвърли старата запарка от чайника, сипа пресен и го заля с вряла вода. Когато чаят бе готов, Адам го подаде на Макс и седна на стола срещу него. — Хайде, казвай сега каква новина носиш! Целият съм слух.

Макс отпи от горещата напитка и избърса уста в голяма носна кърпа на червени капки.

— Какво ще кажеш, ако ти съобщя, че неволята ни свърши? Че можем да си пуснем предизвестие във фирмата и да отидем в Бристъл, за да се посветим изцяло на проекта си?

— Ще кажа, че съвсем си се побъркал.

— И ще сгресиш — кимна Макс. — Знаеш ли откъде се връщам, Адам?

— Не. Беше много потаен на излизане.

— Защото не исках да подклаждам надеждите ти, в случай че нещата не станат точно тъй, както ги мисля.

Но тъй като всичко е наред, вече мога да ти кажа, че бях на гости у чичо Уинстън. Помниш ли, веднъж ходихме заедно в тях?

— Разбира се — отвърна Адам и си спомни как хитрият старец, докаран с кадифена кабинетна пижама, метнал карирано одеяло връз коленете си, се кипреше пред тях в разхвърляния си хол, заобиколен от безброй котки. — И какво от това?

— Помолих го да ми даде пари назаем — рече Макс.

— Разказах му за проекта и за проблемите, които имаме. И старчето развърза кесията. Смятал да ми завещае хиляда лири, но като чу колко сме окаяни, се съгласи да ми ги даде сега — при условие обаче после да не чакам други. Утре ще се види с адвоката си и ще ги прехвърли по сметката ми. Както виждаш, имаме пари за оборудване, резервни части и за скромна издръжка, докато вдигнем машината във въздуха. Сега разбираш ли защо съм толкова доволен от себе си?

— Господи! — Адам се замисли за това, което Макс току-що му каза. *Хиляда лири!* Достатъчно, за да покроят всичките си нужди и да им остане. — Значи предлагаш да напуснем и да се заемем изцяло със самолета? — попита той не след дълго.

— Разбира се. Винаги сме работили заедно.

— Но парите са *твои*. Това е наследството ти, Макс. Не е справедливо да го харчиш за мен.

— Очаквах, че ще кажеш така, и затова измислих нещо — прекъсна го бързо Макс. — Има два начина. Или да работиш за мен и аз да ти плащам заплата. Или — вариантът, който аз предпочитам, честно казано — да разделим парите и разходите на две и да го наречем заем. Ще ми го върнеш, когато можеш. Въпреки че ако се окаже прав и направим толкова пари от самолета, колкото очаквам, вероятно ще бъда пребогат, за да се интересувам дали ще ми се издължиш, или не.

— Разбира се, че ще ти върна парите — отвърна Адам решително. — Не обичам да дължа пари, на когото и да е, Макс, дори

на теб. — За миг той млъкна и се замисли над иронията на съдбата. Навремето в семейството му е имало толкова пари, че на техния фон тези хиляда лири бяха като дребни стотинки. Майка му бе от рода на ирландски благородници със значителни имоти и състояние. Но дядо му, третият син на графа, бил истински разсипник. Делът му от наследството бил пропилян на хазарт и по луксозни прищевки и в крайна сметка бил принуден да се скрие в Англия от кредиторите, които били по петите му. Когато майка му се омъжила, бащата на Адам, практичен корабособственик, ѝ дал първата в живота сигурност, но за малко. Бил разорен от поредица унищожителни загуби и умрял, съсипан от бедност. Оставил ѝ само порутена къща и малка сума пари, която ѝ стигала колкото да преживява. Като се изключат два хубави костюма, златен пръстен, джобен часовник и манерка, все още до половината пълна с хубаво старо бренди, за Адам нямало нищо. Но последният фалит в семейството направил Адам изключително чувствителен при вземане на пари назаем. Майка му, напласена от злополуките на предшествениците си, винаги го съветваше: *Не трябва нито да вземаш, нито да даваш* и сега той разбираше колко права е била. Не искаше да го сполети съдбата нито на дядо му, нито на баща му.

— Разбрахме ли се? — попита Макс и Адам се съгласи.

— Да. Това е страхотна възможност! Съдбата сякаш работи за нас и ако насочим всичките си усилия към проекта, бас държа, че до шест месеца ще полетим.

— Искаш да кажеш, че ти ще полетиш — уточни сериозно Макс. — Завиждам ти, Адам, честно да ти кажа. Какво не бих дал да можех аз да изпробвам самолета, когато е готов.

— Може би ще можеш — избъбри Адам и наля чай.

— С тази ръка? — Макс поклати тъжно глава и сякаш за да докаже, че е прав, вдигна лявата си ръка с дясната и я постави върху скута си. Тя остана така безжизнена, сгърчена и два пъти по-малка от другата. Като дете Макс бе карал детски паралич, който деформира лявата му ръка. Но това не го изпълваше със самосъжаление. С едната си ръка той се справяше отлично с всичко, а високият му интелект компенсирал предоволно физическия недъг. Най-новаторските аспекти на проекта им бяха плод на неговия гений и Адам разбираше, че без Макс самолетът щеше да си остане само една мечта.

Но другояче стояха нещата с управлението на машината. При него се изискваха две здрави ръце. Колкото и да се опитваха, засега не можеха да намерят ефикасна алтернатива.

— Един ден, може би, но засега... това е положението — отсече Макс. — Не можем да хабим ценно време за варианти, които ще ме устроят. Нека първо да свършим това, което сме измислили досега, за да можеш да вдигнеш машината във въздуха. После ще имаме достатъчно време да мислим за мен.

— Прав си — съгласи се неохотно Адам.

Макс допи чая си.

— Но първо трябва да разрешим твоя проблем, Адам — ухили се. — Ако някой губи време в момента, това си ти. Като гледам, нищо не си свършил от вчера.

— Бях се замислил — нацупи се Адам.

— Но не за самолета, нали? — засече го Макс. — Мислиш само за онова момиче, което ти е взело акъла, ако не се лъжа.

— Предполагам, че говориш за Сара Томас — смотолеви Адам.

— Точно така. Направо си полудял по нея, Адам!

— Глупости! Ходихме заедно до Бристъл, какво толкова! А сега може ли да сменим темата?

— Не — отсече Макс. — Не можем. Ти никога няма да се съсредоточиш върху нашия проект, докато не се справиш с нея. За бога, иди и си изясни отношенията с това момиче!

— В момента нямам време за жени — Адам прокара ръка през гъстата си руса коса.

— Ще работиш много по-добре, ако си сексуално удовлетворен — настоя Макс. — Ако не вярваш, виж мен и Ани.

Адам се засмя многозначително. Ани бе младата приятелка на Макс, добродушно момиче, чиято единствена роля в живота му сякаш бе постоянно да му пълни чашата с чай и да работи със старата тежка шевна машина, която взеха за брезента. Адам не можеше да си представи Сара в подобна роля. Тя бе свикнала да е в центъра на събитията и едва ли щеше да се съгласи да бъде третирана като доброволна неплатена слугиня. Освен това...

— Сара Томас не се интересува от мен — каза той начумерено. — Сгодена е за Ерик Гардинър.

Макс поклати глава през смях.

— Адам, още не се е родила жената, която ще остане безразлична към теб — ухили се той. — Сгодена или не, тя ще е твоя, стига да поискаш. А ти искаш. Слушай чичо си Макс.

Адам стовари чашата си на масата.

— Достатъчно! Нямам нужда нито от лекции, нито от съвети.

— Напротив — възрази тихо Макс. — Казвам ти го направо, Адам, или ще се опиташ да свалиш хубавата Сара, или не получаваш и стотинка от моите хиляда лири. Ясно ли ти е?

Изведнъж Адам се развесели.

— Макс, ти си долен изнудвач — разсмя се той. — Не виждам какво те бърка това...

— Бърка собственото ми спокойствие и *нашето* бъдеще — обясни Макс. — Обещаваш ли да опиташ?

— Добре, от мен да мине. Но само за да ти угодя и да докажа, че не си прав. Ще видиш, че Сара Томас ще ми отреже квитанциите — засмя се Адам.

Въпреки шеговития тон той усещаше как решителността му постепенно назрява. Беше убеден, че ще го отблъсне. Но я желаше. Макс беше прав. Готов бе на всичко, за да спечели сърцето й...

Два дни по-късно, на излизане от „Александра палас“, Сара забеляза, че Адам я чака. Забеляза колата му, паркирана на пътя, и сърцето й подскочи.

— Здравей! — поздрави я той, когато тя стигна до панхарда му.

— Здравей! Ако търсиш Ерик, нямаш късмет. Двамата с Хенри отидоха във фабриката на братята Шорт.

— Не, не търся Ерик. Дойдох, за да се видя с теб. — Говореше й непринудено, но когато погледите им се срещнаха, тя усети, че се изчервява.

— Помислих си, че няма да имаш нищо против да те закарам до вас, след като Ерик го няма — додаде той, а тя си помисли: *Значи е знаел! Знаел е, че Ерик ще отсъства днес и затова е дошъл!*

— Благодаря ти, но бих предпочела да се разходя в приятна вечер като тази — отвърна студено тя.

— Моля те! Искаше ми се да обсъдим някои неща, свързани с приятеля ти господин Морс. Помислих си, че ако те закарам до вас, ще

имаме идеална възможност за това. Но след като си решила да вървиш...

Бузите ѝ съвсем се зачервиха. Не очакваше, че ще разчете мислите ѝ.

— Добре тогава — кимна намръщено Сара и се качи в колата. — За какво искаш да говорим?

— С Макс решихме да приемем любезното предложение на господин Морс. Ще напуснем и ще се пренесем в Съмърсет. — Адам я погледна. — Помислих си, че трябва да ти го кажа.

— Да... добре. — Не знаеше дали да се радва, или да плаче. Беше сигурна, че Гилбърт ще се зарадва. Беше ѝ приятно, че самолетът ще бъде построен в Чутън Лий. Но ако Адам отиде в Съмърсет, нямаше да има възможност да го вижда често, ако въобще го видеше повече, докато... Но какво от това? Трябва да се радва, като се има предвид бъркотията, която бе създал.

— Защо не дойдеш и ти? — попита я той. Говореше непринудено, както преди малко, но тя се сепна.

— Аз?

— Защо не? Нали там ти е домът? Гилбърт съвсем ясно каза, че ще те посрещнат с отворени обятия.

— Гилбърт може. Но не и другите... — Тя млъкна изведнъж и прехапа устна. Нямаше никакво намерение да му разкрива миналото си. — Освен това работата ми е тук.

— Демонстрациите с балони ли? Съвсем скоро те ще са част от миналото. Трябва да гледаш напред, Сара. Бъдещето е в самолетите.

Тя не отговори. Сети се за нещо. Веднъж Гилбърт също каза нещо подобно...

— Ще бъдат вълнуващи времена — продължи Адам. — Не искаш ли да си част от тях?

Тя продължаваше да мълчи. Думите му рисуваха красиви картини във въображението ѝ, картини, които нямаше да може да види наяве. Обзе я вълнение. О, да, искаше да е част от вълнуващото време, но нямаше как.

— Не мога — промълви тя едва чуто.

Той изви колата и я закара в малък разлистен парк. Две момченца играеха на кегли на алеята, а детегледачката, извела ги на вечерна

разходка преди лягане, буташе количка на слънцето. Адам изключи колата, обърна се и я погледна.

— От какво се боиш?

— Не разбирам за какво говориш? И защо спряхме?

— Защото така ще ни е по-лесно да разговаряме. Сара, ела в Бристъл! Няма нужда да се връщаш в голямата къща, ако не искаш. Ани, годеницата на Макс, идва с нас. Ще трябва да й намерим квартира. Можете да живеете заедно.

— Не ставай смешен! Дори не я познавам.

— Ще те запозная. Сигурен съм, че ще ти хареса. Ще бъде истинско приключение — нали си падаш по приключенията?

— Падам си, да, но... защо се опитваш да ме склониш? Да не би да искаш да ти посреднича пред Гилбърт?

Той се намръщи.

— Това ли си помисли?

— Не мога, Адам. Как ще стане? Какво ще си помисли Ерик?

— Едва ли ще се зарадва, но какво да правим...

— Не мога да не мисля за него. Нали ще се женим.

Последва кратка пауза. После Адам рече:

— Там ти е грешката.

Кръвта нахлу в главата й.

— Какво искаш да кажеш?

— Че не трябва да се омъжваш за него. — Говореше й с равен тон. — Ти не го обичаш.

Сара вирна брадичка.

— Това ни най-малко не те засяга.

— Може би. Но скоро няма да е така.

— Наистина ли? И за кого, според теб, трябва да се омъжа аз?

Очите му бяха впити в нейните. В гърлото й заседна буца.

— За мен, разбира се — отвърна той.

Въпреки че може би се досещаше какво ще й каже, думите му я шокираха. *Боже, какъв самонадеян човек! Какъв безочлив нахалник! И въпреки това...* Всеки път, когато я погледнеше така, цялото й тяло изтръпваше. Сърцето й биеше с всички сили и ударите му отекваха във всеки пулс. Възбудата растеше в цялото й тяло и боцкаше всичките й пори. Въпреки разстоянието между тях, нещо я дърпаше към него като магнит. Без да иска, Сара се сети за чувствата, които я обзеха в нощта,

когато Адам едва не я целуна — тялото му, силно като скала, нейното, треперещо от желание. За миг се опита да си представи как би се чувствала, ако се отдаде на бурните си емоции, ако се впусне в неизвестното, както когато за пръв път скочи от коша на балона. После, когато пръстите ѝ, свити върху скута ѝ, напипаха пръстена и го стиснаха, действителността нахлу в съзнанието ѝ. От гърлото ѝ излезе стон, нещо средно между смях и вопъл.

— Ти си луд!

— Може би от време на време се налага да сме малко луди. Но няма по-голяма лудост от това да се омъжиш за мъж, когото не обичаш.

— Защо постоянно повтаряш, че не го обичам? Мислех, че си приятел на Ерик!

— Да, приятел съм му. Но ти не му правиш никаква услуга, като се жениш за него при тези обстоятелства.

— Откъде знаеш какви са обстоятелствата?

— О, Сара, вярвай ми, знам...

Гласът му не бе подигравателен. Гледаше я право в очите, без да помръдва... просто я гледаше. Сара имаше чувството, че Адам ще успее да събори всички прегради и да разголи душата ѝ. Пръстите ѝ стиснаха пръстена, единствената връзка с реалността. Започна да се паникьосва, имаше чувството, че е полетяла във въздуха и установява, че кордата на парашута ѝ се е заплела.

— Адам, моля те, заведи ме вкъщи — помоли се Сара. Той не помръдваше. — Ако не тръгнеш веднага, пак ще сляза от колата. Този път не сме насред полето, а в Лондон.

Тонът ѝ бе категоричен. Без да каже нито дума, Адам слезе от колата и завъртя манивелата. Сара стоеше изпъната като струна на седалката и се опитваше да скрие факта, че цялото ѝ тяло трепери. Пътуваха мълчаливо, докато стигнаха до кафенето на Моли Норкет.

— Благодаря — рече сковано Сара.

— С най-голямо удоволствие. — Лицето му бе сериозно, не се усмихваше, нито се шегуваше.

— Адам...

— Не, Сара — прекъсна я той, — ти си господар на живота си. Взела си решение, не се извинявай за това.

— Не съм имала подобно намерение — дръпна се тя.

— Добре. Надявам се да не дойде ден, в който ще съжаляваш за това.

Той си тръгна, а тя остана, загледана в облака пушек зад колата, душата ѝ изведнъж опустя и Сара едва не се втурна след колата.

По дяволите!, мислеше си той, докато натискаше педала и се носеше с гръм и трясък по павираните улици. Провали се, приятелю! Но какво да се прави! Не може всички да са твои... Това, че Сара е единствената, която някога си искал да спечелиш, не означава нищо. Върни се на чертожната дъска. Отдай се изцяло на самолета, научи се да летиш. И веднъж завинаги забрави за госпожица Сара Томас.

Въпреки тези мисли, въпреки твърдата решителност, въпреки поставените цели, Адам знаеше, че няма да му е лесно.

9.

Всяка нощ тя лягаше и будуваше, потънала в мисли за Адам и Ерик, за собствените си объркани чувства, за това как трябва да постъпи.

Естествено, сама си бе виновна за всичко. Не трябваше да приема предложението на Ерик. Въобразяваше си, че е достатъчно да се чувства сигурна и окриляна, за да е доволна от съжителството с мъж, който я обича. Трябваше да се вслуша в едва надигация се глас на съмнението, който я предупреди, че един ден може да се появи човек, който да събуди по-дълбоки чувства. Ето че го срещна. Беше убедена, че независимо от доброто отношение на Ерик, независимо от това колко го харесваше и уважаваше, това не е *достатъчно*.

Трябва да му каже, не е честно да го лъже. Но как... как! А след като му каже, какво ще стане? Ще може ли да продължи да работи с братята Деър? Би било най-малкото неловко за нея и болезнено за Ерик, но тя не познаваше друг живот и го харесваше прекалено много, за да се откаже от него.

А Адам... Въпреки че само при мисълта за него цялото ѝ тяло изтръпваше, Сара не вярваше, че намеренията му са сериозни. Беше арогантен, надменен, прекалено самоуверен. Нямахше да се учуди, ако нещата, които ѝ каза, са някаква игра, с която се забавлява спокойно, защото знае, че тя принадлежи на друг. Въпреки това той я теглеше като магнит и я съблазняваше със същото чувство за риск, което навремето я примами към парашутизма. Сега Сара виждаше, че след като е почувствала силната притегателна сила на този мъж, който сякаш я наелектризираше, когато бяха заедно, не можеше да се задоволи с по-малко.

Нямаше как. Не искаше да наранява Ерик, но се налагаше. Колкото по-рано, по-добре.

Балонът се издигна към небето не толкова плавно, както обикновено, защото вятърът изведнъж се бе усилил. В люлката под

него Сара висеше с обичайната си грация и се усмихваше и махаше с малкото знамение на хората долу, които извиваха вратове, за да я наблюдават.

Множество хора се събираха всяка година за празника на миньорите в сърцето на йоркширската въгледобивна промишленост. Сегашното тържество не правеше изключение. В началото дефилираха знаменосците с оркестъра, последваха вълнуващи изказвания от трибуната. След това акцентът премина от политиката към забавленията, чийто гвоздей бе спускането на Сара с парашут.

Както винаги, вълнението на тълпата се четеше във вдигнатите нагоре лица, но днес на Сара не ѝ бе до тях. Пред очите ѝ бе едноединствено лице, на Ерик, пребледняло от шок. Той не можеше да повярва на ушите си, когато по-рано сутринта тя му каза, че не може да се омъжи за него.

— Много съжалявам, Ерик — притеснена рече Сара. — Но ти знаеше, че не те обичам. Никога не съм твърдяла обратното.

— Това е вярно, Сара — съгласи се той, — но аз се надявах. — Млъкна, а после попита напрегнато: — Друг ли има?

— Не става дума дали има друг — отвърна тя със заобикалки. — Става дума за мен, за това как аз се чувствам. Не е справедливо, Ерик.

— Но аз мислех, че можем да живеем щастливо. Кажи, не сме ли щастливи сега?

— Щастливи сме. Но не съм сигурна дали това е достатъчно, за да се оженим. И аз си мислех, че е достатъчно, но... О, Ерик, наистина съжалявам. Моля те, не ме гледай така!

Той се обърна, но тя успя да зърне сълзите, които блеснаха в очите му.

— Ами — промълви той, без да я поглежда — щом като така си решила, не ми остава нищо друго, освен да се примиря. Но искам да знаеш, че за мен нещата стоят постарому. Аз все още те обичам, колкото и да е идиотско това, и едва ли някога ще спра. Ще те чакам, може след време да решиш друго. Само ми кажи, когато това стане.

Ако се беше ядосал, щеше да е по-лесно, мислеше си Сара, докато балонът ѝ се издигаше в небето. Поне нямаше да се чувства толкова виновна, че го е наранила. По някакъв странен начин любезността му сякаш насърчаваше решителността ѝ. Ерик

заслужаваше много повече от това, което Сара можеше да му даде. Мислеше, че макар и болезнена, постъпката ѝ бе правилна... *Дали?*

Концентрирай се, за бога, защото ще се убиеш!

Въпреки че бе сама високо в небето, думите внезапно проехтяха в съзнанието ѝ, тъй ясно, като че ли някой крещеше в ухото ѝ, и я върнаха в действителността. Тя потрепери, като осъзна колко малко внимание обръщаше на това, което вършеше. Обикновено биваше много акуратна. Преди всяко издигане подробно проверяваше апаратурата и обмисляше до една възможностите за фал. Макар да вярваше, че въпреки всички мерки за безопасност, където си казва думата, тя се гордееше, че никога не е имала инциденти във въздуха. Днес обаче, изцяло погълната от разговора с Ерик, тя хвърли само бегъл поглед на парашута, преди да се качи в люлката, и сега, докато се носеше високо над тълпата, искрено съжали, че не е била по-внимателна със съоръжението, от което зависеше животът ѝ.

Тук, високо в небето, виещият се вятър не се чувстваше силно, но движението на дърветата и храстите около манежа показваха неговата мощ и Сара се сети как загина Вайълет Кавана, отнесена на един покрив, от който падна, и как самият Огюст Годрън се нарани — също в резултат на силни ветрове. Сара се опита да прогони неприятните мисли и погледна към уреда, който ѝ показваше височината, на която се е издигнала — хиляда метра. Тогава тя дръпна силно кордата. За нейно най-голямо учудване не последва нищо. Отново дръпна, по-силно. Пак нищо.

Сигурно се е заплела, помисли си Сара. По друг начин не можеше да си го обясни. Отново провери височината и с тревога установи, че вече е на две хиляди метра над земята и продължава да се издига. Трябваше бързо да се освободи, защото иначе кой знае къде щеше да я отнесе балонът. Можеше да я откара в открито море и да я удави.

С всички сили тя дръпна кордата, която този път поддаде. Сара започна да пада свободно надолу. Скоростта ѝ взе въздуха, но в това време се отвори парашутът, тя усети притегателната му сила върху раменете си и се понесе по-спокойно надолу. Но поради закъснението балонът вече бе далеч от манежа, където трябваше да се приземи. Под нея се издигаха скалисти хълмове, обрасли с дървета. Как щеше да се покаже пред хората с раздран гащеризон?

На няколко метра над земята силен вятър я поде, изду парашута ѝ и я вдигна като играчка. Сара едва успя да си поеме въздух. Краката ѝ удариха спечената пръст, но преди да успее да се търколи, нов порив на вятъра изду падащия парашут като платно на яхта. Той се понесе по неравната повърхност. Сара не успя да се освободи от предпазния колан и започна безпомощно да се влачи. Остри камъни и храсти започнаха да я дерат, трънките дърпаха косата и дрехите ѝ. Изведнъж с ужас съзря очертанията на ниска каменна стена под носещата се на вълни коприна и осъзна, че ще се блъсне в нея с главата напред. Отчаяно се опита да се вкопчи в бурените, изви се и рамото, и бедрото ѝ удариха стената. Парашутът продължи да се носи и я издигна над камъните, но ръбът на зида разкъса кордажа. Както беше на около метър над земята, Сара се строполи на твърдата земя.

Падането взе и малкото въздух, който ѝ бе останал. За миг тя се отпусна безпомощно, не чувстваше тялото си, виеше ѝ се свят. Опита се да се изправи на крака, но силната болка я прониза в рамото и тя отново падна. Небето сякаш почерня, осеяно с милион бляскави звезди. Ушите ѝ забучаха като развълнувано море и удавиха писъка ѝ. За кратко черният свят я залюля и Сара изпадна в безсъзнание.

Гилбърт беше в кабинета си, когато пощальончето мина покрай прозореца му. Веднага изтръпна. Спешните телеграми не бяха рядкост, но обикновено носеха лоши новини. Той остави книгата, които преглеждаше, и започна да барабани с пръсти по бюрото в очакване. Някой дръпна звънеца на входната врата, след което последва леко почукване в кабинета. Беше икономът Евънс.

— Телеграма, господине.

— Благодаря ти, Евънс. — Гилбърт взе плика от сребърния поднос, разкъса го и притеснено извади листа, който бе сгънат вътре.

— Ще има ли отговор, господине? — попита Евънс.

— Не, няма да има.

Когато икономът излезе, Гилбърт прочете отново телеграмата, притеснен. Помисли малко, излезе от кабинета и отиде в дневната, където Бланш пиеше чай. Тя вдигна поглед от чинията с кекс и леко му се усмихна.

— О, Гилбърт, каква приятна изненада!

— Току-що получих телеграма от годеника на Сара, парашутиста — обясни ѝ той. — Сара се е наранила по време на демонстрация в Йоркшир.

Бланш се усмихна самодоволно.

— Не съм изненадана. След като се е захванала с несвойствени за една жена занимания, ще си търпи последствията. Сериозно ли е пострадала?

— Според телеграмата, да, но няма никакви подробности. Ще помоля Евънс да провери разписанието на влаковете и ще тръгна за Йоркшир веднага.

— Наистина ли? И какво ще правиш там?

Гилбърт с мъка прикри раздразнението си.

— Искам да я видя със собствените си очи. Освен това, искам да те предупредя, Бланш, че веднага щом се пооправи, смятам да я доведа тук, в Чутън Лий, за да се възстанови.

— Тук? — едва промълви Бланш.

— Разбира се. Нали някой трябва да се грижи за нея, къде ще отиде? Не забравяй, Бланш, че това е *нейният* дом.

— Ах, вярно! — сухо отвърна жената. — Как можах да забравя!

Наум, с горчивина, тя добави: *Като че ли имам възможност!*

10.

Сара лежеше на елегантния кадифен разтегателен фотьойл в дневната на Чутън Лий и се опитваше да се намести по-удобно на възглавничката под главата си.

До нея лежеше „Тес от рода Д’Ърбървил“. Въпреки че разлистваше книгата от време на време, вниманието ѝ бе насочено другаде. „Тес“ бе толкова тъжен роман, а и вече ѝ бе омръзнало да чете. Откакто пострада, все това правеше и заниманието, което навремето възприемаше като лукс, сега я изнервяше.

Знаеше, че трябва да се радва, че е в Чутън Лий. Това бе голяма придобивка в сравнение със самотата и скуката на самостоятелната стая, която Гилбърт ѝ издейства в болницата в Брадфорд. След като излезе от полусънния унес на първите дни, нямаше какво друго да прави, освен да зяпа снежнобелия таван и стените. Наоколо нямаше други хора, освен пъргавите дружелюбни сестри, които я навестяваха от време на време, за да измерят температурата ѝ, проверят пулса или сменят превръзката на разрязания ѝ крак, чието най-леко движение ѝ причиняваше такава болка, че не смееше да помръдне, камо ли да си поеме по-дълбоко дъх. Тук поне бе сред хора, а Гилбърт уместно бе наредил да обърнат фотьойла ѝ към прозореца, за да може да гледа към градината. Но принудителният покой бе като проклятие за Сара, която бе свикнала винаги да върши нещо.

Тя въздъхна дълбоко, пусна книгата на земята и се опита да помисли за бъдещето, когато ще е достатъчно укрепнала, за да може да става и да се движи. Обаче сега дори концентрацията ѝ костваше много. В това сънливо състояние всяка мисъл бе мимолетна и ѝ се изплъзваше в момента, в който Сара поискаше да се хване за нея и да я развие. Обезсърчаващият извод, че вече не принадлежи никъде, я давеше в депресия. Вероятно отчаянието ѝ бе резултат от инцидента, но това не я успокояваше. В едно бе убедена сега — че е приключила завинаги с парашутизма. Разбра го още в момента, в който чу оня загадъчен глас високо в небето, а това, което се случи, само ѝ доказа, че е смъртна и че рискува живота си с всеки скок. Прекалено много

парашутисти бяха вече сред мъртвите и осакатените, без малко и тя да стане част от тяхната армия. В миналото не се замисляше за риска. Толкова ѝ харесваше да лети с балон, че не се интересуваше от опасностите. Но сега си даваше сметка, че тръпката отдавна се е изпарила. Парашутизмът се бе превърнал в рутина като ставането от леглото сутрин и сресването на косата вечер, само че бе милион пъти по-рисковано. Без тръпката опасността ставаше неприемлива. Сара беше млада, животът бе пред нея и тя искаше да го изживее, целия, пълноценна и готова за всяко приключение, което може да се изпречи на пътя ѝ, а не да умира, преди да е дошло времето ѝ или да крета като безпомощен инвалид. Ами ако беше счупила гръбнака си насред Йоркширското поле вместо просто да се отърве с дислоцирано рамо и фрактура на ключицата? Тогава щеше да остане прикована на легло не просто за няколко седмици, а за цял живот! Сара потрепери при тази мисъл.

Някакви гласове я извадиха от унеса. Имаше чувството, че чува Гилбърт, но преди няколко часа той ѝ каза довиждане на тръгване за офиса с Лио, който си бе дошъл във ваканция и запълваше времето си с посещения в „Морс моторс“, преди да се върне в университета през есента. Нечии стъпки прекосиха полирания каменен под, а тя се изви и надникна над облегалката на фотьойла.

— Водя ти посетител, Сара. — Наистина бе Гилбърт, но с него имаше и друг мъж — висок мъж, рус и красив... *Адам!* Побиха я тръпки, а бузите ѝ се изчервиха от смущение. Не беше го виждала от онази вечер, когато я причака край „Александра палас“, но често се сещаше за него. Тези мисли я караха да се черви, дори когато бе сама. Сега той бе тук, не насън, а наяве. Опита да се надигне, но остра болка проряза рамото ѝ и отново се отпусна. Сърцето ѝ туптеше неудържимо, дъхът ѝ заседна някъде под наранените ребра.

Адам заобиколи фотьойла, безупречно облечен с добре скроен светъл панталон и бяла риза.

— Е, Сара, все пак дойде в Чутън Лий! — рече той.

Шеговитият му тон я подразни.

— Така изглежда — ледено отвърна тя.

— Как си? — попита я той.

— Надявам се, че ще оживея. — Забеляза учудения поглед на Гилбърт, който вероятно се чудеше какво е предизвикало грубия ѝ тон.

— Вярвам, че се оправям — по-възпитано продължи тя. — Омръзна ми да лежа.

Едното ъгълче на устата му се повдигна леко.

— Сигурно. Винаги си създавала впечатление за много дейна натура. Никога не съм можел да си те представя приседнала с ръкоделие в ръка.

— Дори да искам, не бих могла да се занимавам с ръкоделия — отвърна тя. — С това рамо не ме бива за нищо. Единственото, което мога да правя, е да чета, но в момента няма да ми мигне окото, ако разбере, че никога вече няма да видя книга.

Гилбърт я приближи и скръстил ръце на гърба си, я изгледа замислено.

— Може би ти е омръзнало от художествена литература, Сара — рече той. — Вероятно имаш нужда от нещо по-интересно.

— Какво имаш предвид?

— Защо не използваш това време, за да научиш нещо, свързано с икономиката? Не знам какво си решила да правиш, когато оздравееш, но отдавна си мисля, че пропиляваш възможностите си и образованието си. Знам, че е необичайно да се говори така на едно момиче, но времената се менят. Вече имаме машинописка в офиса и сме много доволни от нея.

Сара се засмя огорчено.

— Едва ли мога да се науча да печатам на машина, прикована на това легло.

— Така е. Но има и други неща. Счетоводство например или облигационно право.

— Нали имате счетоводител? — напомни му Сара.

— Ние обаче нямаме — неочаквано се намеси Адам. Двамата с Макс имаме нужда от човек, който да се погрижи за икономическата част на начинанието ни. Защо не се заемеш с това, Сара?

— Аз ли? — Тя го изгледа недоумяващо. — Но вие просто строите самолет, не въртите никакъв бизнес. За какво ви е икономист?

— Защото цялото ни внимание е ангажирано със самолета — обясни Адам. — Имаме една купчина неплатени сметки, защото всеки от нас мисли, че другият ги е оправил. Освен това постоянно пристигат писма, на които трябва да се отговаря. Напредваме бързо. Двигателят е почти готов за изпитания. Надяваме се, че до края на лятото ще

вдигнем самолета във въздуха. А ако успеем, не се знае какво ще стане оттам нататък.

Сара мълчеше.

— Трябва да бързаме — продължи Адам. — Знаеш ли, че Блерио прекоси Ламанша миналата седмица? Това е поредният крайъгълен камък в авиацията. Не трябва да губим нито секунда, защото ще изостанем. Това е страхотно преживяване — ако последваш съвета на Гилбърт и усвоиш основни познания в областта на бизнеса, можеш да станеш *част* от него.

За първи път Сара не долови никаква следа от подигравателност в гласа му и внезапно осъзна истината. Бяха се наговорили — Гилбърт, защото искаше да я задържи в Чутън Лий, Адам, поради някаква незначителна причина. Но това бе без значение за нея. Обзе я вълнение. Времето бе историческо — раждаше се нова епоха. Да, тя искрено желаше да бъде част от този процес...

Сара повдигна брадичка. Очите ѝ бяха пълни с решителност.

— Добре тогава — твърдо рече тя. — Кажете ми какво трябва да направя.

Силите ѝ постепенно се възвръщаха, а болката отшумяваше. Сара се зае за работа с небивал ентузиазъм.

Разтегателният фотьойл престана да бъде като кадифен затвор и се превърна в библиотека и класна стая. Книгите, които Гилбърт ѝ донесе, бяха пръснати около нея, за да може по-лесно да ги стига. Трудеше се над тях, докато я заболят очите, решаваше задачите, които Гилбърт ѝ даваше, като подпираше бумагите на дъска, подпряна на коленете ѝ.

Понякога господин Морс работеше с нея, обясняваше ѝ и я обучаваше. Друг път Джо Айзъкс, счетоводителят на „Морс моторс“, се заемаше с уроците. Гилбърт ѝ бе казал, че когато се оправи, ще я заведе в офиса, за да придобие и практически знания, и Сара, изпълнена с ентузиазъм, нямаше търпение за този момент.

Адам идваше от време на време, носеше ѝ писма, които чакаха отговор, и сметки, които трябваше да се платят. Тя очакваше

посещения му с нетърпение. Но всеки път разговаряха само по служебни въпроси и Сара започна да си мисли, че само си е въобразявала, че той се интересува от нея, или пък обратното — че успешно го е заблудила, че не се интересува от него. Понякога в езика му се долавяше хапливият хумор, от който лицето ѝ започваше да гори, защото той все така силно ѝ въздействаше като мъж. Чудеше се дали е забелязал, че вече не носи годежния си пръстен. Може би бе забелязал, но не споменаваше нищо за това. Сега Адам изглеждаше изцяло ангажиран със самолета и това не я учудваше ни най-малко. Двамата с Макс използваша всяка минута за него. Цялото им време и внимание бе заето с него.

Когато Сара се справи, Адам я заведе в преоборудвания обор, в който сега развиваха своята дейност. Там я запозна с Макс и Ани и тя за първи път зърна скелето от дървени подпори и тел, които крепяха туловището на летателната машина. За непосветените това бе грозна и непривлекателна структура, но за Сара, която бе прекарала няколко години от живота си във фабриката за балони, конструкцията събуждаше приятно чувство, застанала като скелет на голяма дървена птица, която чака да полети, задвижена от силата на вятъра. Сърцето ѝ подскачаше от възбуждение, докато обикаляше съоръжението и внимаваше да не бутне някоя от подпорите, а Адам ѝ обясняваше кое за какво е.

Макс я посрещна доста радушно, силно стисна ръката ѝ, но Сара се притесни от начина, по който тайно я изучаваше, и от деформираната му лява ръка. Знаеше, че не е прилично да обръща внимание на това, и въпреки това, колкото повече се опитваше да я отбягва, толкова повече мислеше за нея. Затова се стараше да го гледа само в лицето.

Ани ѝ допадна веднага.

Може би я привлече с физиономията си, симпатична и дружелюбна изпод шапката, украсена с цветя, а може би — с гласа си, тих и мек. Все пак Сара се съмняваше, че е заради това. Ани не бе красавица — имаше прекалено квадратно и обикновено лице, за да бъде наречена така. Но излъчваше топлина и вродена доброта, които струяха от големите ѝ очи и усмихнатите ѝ пълни устни. Тя говореше само хубави неща за хората, винаги изтъкваше добродетелите им и желаше добро на всеки, независимо дали я е обидил или не. Нямахше

нито един враг. Макс и Адам, всеки по свой начин, я обожаваха. Макар и да я виждаше за пръв път, Сара знаеше, че иска да се сприятели с нея.

В единия ъгъл на помещението старата шевна машина, на която работеше Ани, бълваше метри прилежно съшит брезент. В другия — чайник къркореше весело върху примуса.

Адам помоли Ани да направи чай и тримата седнаха на една дървена пейка, а Адам се подпря небрежно на работната си маса.

— Чувам, че си щяла да ни превърнеш в стабилна фирма, когато успеем, Сара — дружелюбно рече Макс.

— Няма да се изхвърлям чак толкова. Но с удоволствие бих помогнала, доколкото мога. — Тя вдигна глава, усети погледа на Адам върху себе си и се изчерви. — Надявам се, че когато науча достатъчно, Гилбърт ще ми предложи работа в „Морс моторс“. Но дотогава има още доста време.

— Нали няма да ни забравиш, когато това стане? — сърдечно рече Ани. — Не мога да ти опиша колко се радвам, че си имам компания. Тези двамата говорят само за технически неща, нищо не им разбирам.

— От техника не разбираш, но си най-добрата шивачка, която познавам — Макс прегърна нежно Ани.

— Понякога си мисля, че това е единствената причина да ме вземеш! — смъмри го тя и тръсна глава, при което цветята на шапката ѝ подскочиха кокетно. Сара изпита лека завист. При тази размяна на закачки тя усети, че между двамата има сериозна връзка. Макс и Ани бяха влюбени и не го криеха.

— Ела ми на гости някой път — обърна се към нея Ани. — Имам много хубава стаичка, но понякога се чувствам тъй самотна, когато мъжете остават да работят до късно, че съжалявам, че не съм с тях в странноприемницата.

— Знаеш, че баща ти никога нямаше да те пусне да живееш в хан, колкото и да е приличен — каза Макс със сериозен тон. — Нямаше да ти разреши да дойдеш с нас, ако си мислеше, че ще живееш на място, където се продават алкохолни напитки в изобилие и стаята ти е долепена до моята.

Ани сбърчи нос. Беше хубав, леко чип, най-хубавата черта на лицето ѝ.

— Сигурно си прав. Но рано или късно ще се оженим, когато ти остане време за това, и тогава ще правя, каквото си искам.

— Не си познала, момичето ми! Ще правиш, каквото ти наредя аз! — Но топлината в гласа му бе очевидна и тя го сръга закачливо.

— Ах, ти! Е, Сара, виждаш ли как се държат с мен! Обещай, че някой ден ще ми дойдеш на гости!

— Обещавам — отвърна Сара засмяна.

Докато допиваха чая си, разговорът се насочи към авиационната среща, която се провеждаше в момента във Франция — Великата седмица на авиацията в Шампания. Гилбърт вече бе там. Говореше се, че всички големи имена от тази индустрия ще присъстват.

— Жалко, че не можем да отидем — тъжно рече Макс. — Последните модели самолети ще бъдат изложени, ще бъдат поставени нови рекорди. Но в момента мястото ни е тук. Нямаме време, дори да бяхме успели да намерим пари за пътуването. Може би догодина...

— Догодина може да отидем там със собствен самолет — прекъсна го Адам.

За пореден път Сара си даде сметка за огромното вълнение, което тази непривлекателна конструкция от дърво и тел можеше да породя.

— Май че е време да те водя у вас, Сара — каза Адам. — Да не прекаляваме още с първото излизане след тежкото ти боледуване.

Спускаше се здрач по пътя за Чутън Лий, мекият здрач на ранна августовска вечер, а фаровете на колата прокарваха златисти пътеки по тясната сива ивица на пътя между натезжалите плетове.

— Беше ми приятно — рече Сара. — Ани и Макс са много симпатични, нали?

— Най-добрите ми приятели. — Той я погледна, в очите му се четеше онази загадъчност, която вече й бе позната. — Не се ли радваш сега, че дойде в Чутън Лий?

В този момент преградата отново се издигна.

— Знаеш, че изборът не беше мой. Ако не беше инцидентът...

— Защо тогава скъса с Ерик? — попита я направо.

Нямаше готов отговор, изнерви се, защото не знаеше какво да му каже.

— Не ти влиза в работата.

— Сигурна ли си? — мило я попита той. — Вярваш ли си, Сара?

Цялата трепереше, кръвта й кипеше във вените.

— Не искам да говоря за това.

— Може би, но мисля, че се налага. — Той спря колата и я погледна. — Защо трябва постоянно да го потискаш, Сара?

— Какво да потискам? Не те разбирам.

— Виж. — Гласът му бе равен, без никаква нотка на сарказъм. — Съвсем честно ти казвам, че не мога да си обясня защо постоянно се дърлим. Имам чувството, че всеки път, когато останем сами, започваме да се караме. Не мога да проумея защо. Но ако ще работим заедно, няма ли да е по-добре да сключим примирие?

Тя го погледна. В полумрака лицето му изглеждаше доста тъжно. Нещо трепна в нея.

— Нека да започнем отначало и да забравим за миналото — предложи той. — Съгласна ли си, Сара?

— Да, да... добре — едва събра сили да отвърне тя.

— Добре. Този път обаче искам ясно да разбереш намеренията ми от самото начало.

Преди да осъзнае какво става, тя бе в обятията му. Първоначално се опита да се отскубне, но той я бе притиснал здраво, а треперещите ѝ крака сякаш не я държаха. Гърдите му бяха твърди като скала, лекият аромат на сапун от кожата му и стипчивият вкус на тютюн в дъха му я накараха да изтръпне. Когато устата му се впи в нейната, тя остана неподвижна, заклещена в капана на времето и пространството от силното му тяло и бурните си емоции. Той отлепи устни от нейните, а по тялото ѝ полази тръпка като шепнещата въздишка на вятъра по тревата и тя плъзна ръка по рамото му. Пръстите ѝ се спряха на врата му и когато докоснаха опънатите мускули под косата му, Сара още повече се разтрепери и неволно приближи уста към неговата и отвърна на целувката му. Имаше чувството, че всичките ѝ спотаени копнежи, всичките ѝ мечти и желания, които не смееше да признае дори пред себе си, се освободиха при допира с тялото му и тя се притисна в него, удавена в морето на чувствата си, водена от желанието си да бъде до него и в него завинаги.

Най-накрая той бавно отлепи устни от нейните и плъзна ръка по врата ѝ. Пъстрите му очи проникнаха тъй дълбоко в нейните, сякаш диреха в тях душата ѝ.

— О, Сара... — въздъхна Адам и не обели нито дума повече.

Тя не бе в състояние да помръдне, чувстваше се като омагьосана, безпомощна в копнежа си. Някъде далеч в мрака се обади бухал, предвестник на нощта. Звукът отекна в периферията на съзнанието ѝ.

— Ето защо не можеше да се омъжиш за Ерик — чистосърдечно рече той, а тя знаеше, че е прав.

Адам никога нямаше да е неин, както Ерик. Беше прекалено твърд, прекалено независим. Винаги щеше да брани една част от себе си, която тя нямаше да може никога да достигне и опитоми. Но той притежаваше всички онези качества, които Сара търсеше в един мъж.

— Мисля, че може би вече е време да те водя у вас — рече той. Хвана я нежно за брадичката и я целуна — този път набързо, със сладка и непринудена целувка, за разлика от страстната преди това.

— И помни — каза той, — започваме отначало.

Адам слезе, за да запали колата. Сара наблюдаваше движението на силните му рамене, докато въртеше манивелата, и изпита желание да ги докосне отново. След това, без да каже нито дума повече, Адам се качи обратно в колата и закара Сара вкъщи.

Първото нещо, което чу, когато се събуди, бе песента на птиците, чуруликащи в утринен хор. Заспа лесно и бързо, и сега, въпреки ранния час, се чувстваше бодра.

За миг се зачуди защо се чувства тъй щастлива, но спомените нахлуха в главата ѝ и тя отново си припомни примамливия вкус на целувката му.

Адам!, помисли си тя. Името му отекваше като ария в ушите ѝ.

Беше влюбена в него. Нямаше смисъл повече да го отрича. Защо ли въобще се бе опитвала? Защото не му вярваше? Или защото не вярваше на себе си? Той бе такава загадка, предизвикваше такава буря от противоречиви чувства у нея, едновременно я плашеше и привличаше. Но фактът си беше факт и тя не можеше повече да го крие, дори от себе си. Обичаше го с цялото си сърце, с цялото си тяло, с цялата си душа, обикна го веднага, щом го зърна. Защо иначе щеше да реагира тъй настървено, ако не я бе развълнувал така, както никой друг преди него?

А дали той я обичаше? Да, желаше я, но това бе друго. Беше мъж, който знаеше възможностите си и ги използваше. Вероятно не

бяха малко жените, които бяха станали жертва на това. Сара искрено вярваше, че само любов можеше да породи това силно електрическо поле на страстта, което ги привлече предната вечер. Дали бе възможно желанието му да е чисто плътско, както при Хю, в съчетание с жажда за власт?

Искаше ѝ се да извика: *Не, не разваляй всичко! Радвай се на това, което имаш. Само господ знае, че съвършеното щастие е рядкост.*

Тя отметна завивките и изприпка до прозореца. Дръпна завесите и се вторачи в свежата августовска утрин. Слънцето още не бе огряло хълмовете, но паркът бе облян в мека златиста светлина, омара се стелеше над горичката и забулваше езерото. Тревата по ливадите блестеше, напръскана от росата, в приятния чист въздух се носеше ароматът на цъфнал касис. От дърветата гласовете на птичия хор се извиха в последно кресчендо и замлъкнаха тъй внезапно, както бяха пропели. За Сара песента им и последвалата тишина бяха най-красивите звуци, които някога бе чувала.

11.

Жребецът грациозно препускаше през ливадата в лек галоп, гъвкавото му тяло се извиваше под лъскавата козина, гривата и опашката му се вееха на следобедния вятър в този ранен септемврийски ден. Алиша Морс бе седнала на гърба му непринудено в унисон с плавните движения на коня. Изправила гръб, с двете си нежни ръце тя дърпаше юздите с точно премерени движения. Главата ѝ бе гордо вдигната така, че вятърът брулеше лицето ѝ от слонова кост и го наливаше с руменина. Синият ѝ костюм за езда се открояваше на фона на бледите бедра на Барон. Днес си бе сложила шапка, закачливо накривена на една страна върху свободно падащата ѝ коса. Алиша обичаше показността. Дори когато вършеше нещо, което ѝ доставяше удоволствие и владееше до съвършенство, както бе с ездата, тя обичаше да се прави на интересна, за да накара минувачите да спират в захлас и да разказват на близките си: *Днес видях Алиша Морс да язди — беше превъзходна!*

В края на поляната имаше нисък плет. Алиша подкара Барон към него, а той го преодоля с лекота и се приземи пъргаво като котка. Продължиха още стотина метра и се озоваха на върха на хълм, който се спускаше стръмно надолу. Пред тях се откри долината, която се простираше в подножието, обагрена в зелено. Единствено медните букове напомняха за цветовете, които скоро щяха да преобразят пейзажа в ръждивите тонове на есента. В далечината вляво пасяха стадо крави, вдясно, иззад гънката на хълма, се показваха комините на „Чутън Лий хаус“. Но тези неща не правеха впечатление на Алиша, докато почиваше на седлото. Погледът ѝ бе прикован към хамбара точно под нея и съоръжението, което току-що бе изтикано на тревата пред него. Оттук то приличаше на детска играчка, на паянтова конструкция от дърво, хартия и брезент. Но дори това чудо на съвременната инженерна мисъл не я вълнуваше особено. Вниманието ѝ бе насочено единствено към мъжа, който се бе навел да прегледа някакъв елемент на конструкцията. Когато го забеляза, пулсът ѝ, забързан от вълнуващия галоп, съвсем се ускори.

Още на първата им среща Адам Бейли развълнува Алиша по начин, по който нито един мъж не бе успял, макар и самата тя да не разбираше защо. Той бе много красив наистина, но такива бяха и мнозина от младежите в нейната среда и извън нея, които безуспешно се опитваха да привлекат вниманието ѝ. Освен това на него му липсваха тяхното богатство и обществено положение. Беше много приятен, но така вгълбен в работата си, че нито веднъж не опита да привлече вниманието ѝ или дори да отговори на любезностите ѝ и въпреки всичките ѝ опити, той сякаш не забелязваше, че тя съществува. Но мисълта за него продължаваше да я възпламенява и Алиша често се сецаше за него.

Може би я възбуждаше невероятната му мъжественост. Другите мъже бледнееха на неговия фон. Или вероятно неговата целеустременост го зареждаше с електрически импулс, на който не можеше да се устои. А може би той я привличаше с пренебрежението си към очебийната ѝ прелест и с предпочитанията си към Сара. Алиша бе свикнала да получава всичко, което поиска. Не знаеше някога през живота ѝ да ѝ е било отказвано нещо. Сега тя искаше Адам, искаше го със страст, която я стряскаше. Беше решена да го спечели, независимо как, така, както бе печелила всичко, което ѝ лягаше на сърце.

Алиша присви очи и стисна зъби. Засега Адам ѝ се изплъзваше, но все някога щеше да ѝ падне в ръцете. Думата неуспех ѝ бе непозната. Докато го наблюдаваше, той се изправи, слънцето огря златистата му коса и той влезе в навеса. От това разстояние тя можеше само да си представя изразителните черти на лицето му и гъвкавото му мускулесто тяло, но мисълта за тях бе достатъчна, за да наелектризира плътта ѝ и устните ѝ се разтеглиха в тайнствена усмивка. За миг тя се отпусна, но тъй като желанието връхлетя като треска във вените ѝ, тя докосна Барон с тока на ботуша си и се спусна надолу по склона.

Когато пристигна до навеса, той се появи, бършейки ръце в някакъв парцал.

— Алиша!

— Здравей, Адам. — Гласът ѝ бе студен и с нищо не издаваше чувствата, от които цялата трепереше, но докато той ѝ помагаше да слезе от коня, тя му хвърли предизвикателно горещ поглед и задържа ръката си на рамото му, преди да се обърне да завърже юздите на

Барон за металната скоба на стената на хамбара. — Как вървят нещата?

— Бавно. Толкова бавно, че се дразня, но сигурно и аз съм доста припрян по природа. Въобразявах си, че когато сложим двигателя, ще литнем до няколко дни, а сега се оказва, че при всеки опит да подкараме самолета по пистата, възникват нови и нови проблеми. Първо беше скоростната кутия, после карбураторът, сега пък перките.

— О, боже — непринудено рече тя. — Явно не ви е лесно.

— Много е изнервящо, особено сега, когато сме на крачка от целта си. Оня ден, докато се засилвах на полето, имах чувството, че ще хвъркне.

— Сам ли си днес? — попита тя и се огледа.

— Да. Макс и Ани отидоха в Бристъл, за да купят някои неща.

Алиша изви устни като котенце, което току-що е зърнало купичка с мляко.

— Значи съм избрала най-подходящия момент, за да те посетя? — рече тя, но тъй като не последва отговор, продължи, леко нервна: — Не знаех, че Макс кара кола. С тази ръка...

— Не, не кара. Но аз научих Ани. Не е особено удобно аз да съм единственият шофьор.

— Блазе ѝ на Ани! — непринудено каза Алиша. — Де да можех и аз да се науча да карам! Може някой ден, когато имаш повече свободно време, да научиш и мен.

— Може, но ако бързаш, по-добре си потърси друг учител. Явно още доста време ще бъде зает със самолета.

— Предпочитам да изчакам, докато се освободиш. Искам ти да ме научиш. — Тя отново го изгледа.

— Извинявай, Алиша, но ме чака много работа. Ако Макс се върне и ме свари така, ще хвърчи перушина. — Той се отдалечи и тя усети прилив на гняв. Кокетството ѝ сякаш по никакъв начин не влияеше на Адам. Явно в такъв случай се налагаше да избере по-директен подход.

— Татко се чудеше дали ще имаш желание да дойдеш някой път на вечеря в Чутън Лий — рече тя, вървейки по петите му. — Отдавна не си ни идвал на гости. Колкото и да си зает, надявам се, ти остава малко време поне да се нахраниш.

— Остава ми, въпреки че в повечето случаи изяждаме набързо по някой сандвич в странноприемницата.

— В такъв случай едно по-стабилно ядене ще ти даде нужните сили, за да си по-работоспособен следващия ден!

— Много мило! Поканата отнася ли се и за останалите? — попита Адам директно.

— Разбира се — отвърна Алиша, без да издава раздразнението си.

Той отново се бе навел край самолета и разглеждаше перките.

— Ето, виждаш ли, това трябва да е симетрично. Явно има някаква грешка. Ако откаже във въздуха, може да се окаже фатално...

— Много се извинявам, Адам, но може ли да погледнеш пръста ми? — попита тя и като свали едната си ръкавица, започна сама да го разглежда превзето. — Май че ми е влязло трънче... или някаква треска. Някои от вратите на обора не са добре полирани...

Той се изправи.

— Ръцете ми не са много чисти.

— Нищо им няма! — закачливо се засмя тя. — Виж, ето тук. Това не ти ли прилича на малка треска?

— Нищо не виждам. — Беше хванал ръката ѝ. При допира на пръстите му тя отново потрепери. Постави другата си ръка на рамото му.

— Ето тук, виждаш ли го? — Тя се наведе напред и гърдите ѝ го докоснаха. Той бързо вдигна очи. Когато погледите им се срещнаха, тя му се усмихна бавно и предизвикателно. За миг лицето му отвърна на поканата, първичното се събуди у него. Сърцето ѝ тържествуваше от победата. Най-после успя да го накара да *я забележи!* Макар че бе съвсем ясно, че трябваше да му се хвърли наготово, за да го спечели докрай!

— Адам... — рече тя с кадифен глас... Но в този момент се чу боботенето на приближаваща кола.

Беше бясна. Огледа се и видя задаващия се панхард. Зад волана беше Ани, опъната като струна, стиснала здраво кормилото, сякаш се боеше, че чудовището ще ѝ се отскубне като побеснял кон. До нея седеше Макс, а Сара бе на задната седалка. Вятърът вееше косите ѝ, които обвиваха като кафяв ореол лицето ѝ, а бузите ѝ бяха зачервени.

Алиша изруга наум, но усмивката не слизаше от устата ѝ и тя остави ръката си на рамото на Адам, докато колата зави на портата и потегли по неравната земя.

— Сара! — сърдечно извика Адам. — Какво правиш тук? Мислех, че Гилбърт те е затрупал с работа в предприятието.

— Така е, но реших да дойда с Ани и Макс, за да видя как върви работата — отвърна тя и му се усмихна.

Алиша забеляза погледите, които си размениха, и това само подсили решителността ѝ. *От къде на къде ще гледа така Сара, а не мен!* Хрумна ѝ нещо — нещо много по-дяволито от всичко, което бе опитала досега, за да спечели вниманието на Адам.

— Много се радвам, че ти остава време да си отдъхнеш от науките — рече тя любезно. — Толкова рядко се виждаме, въпреки че живеем под един покрив. — Забеляза изненадата, която се изписа на лицето на Сара, и разбра какво си мисли — дори когато момичето лежеше на легло, Алиша така и не намери време да постои при нея, макар че нито една от двете нямаше желание за това. — Сигурно си преуморена — продължи да любезничи Алиша. — Не ти остава никакво време за Сладуна. Затова искам да ти предложи следното — вземи си почивка утре следобед. Първо ще обядваме заедно, а после ще пояздим. Ако татко ти откаже, кажи му да ми се обади!

— Ох, Алиша, не знам. Господин Айзъкс обеща да прегледаме заедно счетоводните книги утре...

— Не ми отказвай! — усмихна ѝ се Алиша.

— Защо да не отидеш, Сара? — намеси се Адам. — Вярно е, че си преуморена. Малко езда ще възвърне цвета на лицето ти и ще проветри мозъка ти.

— Адам, благодаря за подкрепата. — Алиша му се усмихна съучастнически и свали ръка от рамото му с многозначително движение, като че ли пуска това, което ѝ принадлежи, макар и временно. — Трябва да тръгвам вече. Сара, помни, че ще те чакам.

Тя развърза юздите на Барон и се метна на гърба му с грациозна лекота. Вдигна ръка и им се усмихна, после обърна коня и го подкара. Намеренията ѝ бяха сериозни, както винаги, а сърцето ѝ продължаваше да бие от вълнението от срещата. Но тя препусна с коня нагоре по баира и въпреки че знаеше, че я наблюдават, не се обърна назад.

— Много ми е приятно, Сара — рече Алиша.

— И на мен — отвърна Сара.

Вървяха с конете една след друга през горичката в подножието на долината в Чутън Лий. Алиша водеше с Барон, а Сара я следваше на Сладуна и въпреки неприязънта си към Алиша, бе доволна, че дойде. Спокойната разходка през гори и ливади ѝ достави истинско удоволствие и я ободри. Сара реши за в бъдеще да излиза по-често на езда. Но само със Сладуна. Буйният Барон ѝ се струваше неконтролируем и тя се възхищаваше открито на лекотата, с която Алиша го командваше.

Но дъщерята на Гилбърт така или иначе нямаше равна в налагането на волята си. Начинът, по който успя да накара Сара да се присъедини към днешната езда, бе само един от случаите. Мотивът за това обаче все още оставаше загадка. Алиша никога не криеше презрителното си отношение към Сара и тази внезапна промяна бе доста странна. *Сигурно има някаква причина, мислеше си Сара. Май, че се досещам каква е. Желая Адам и смята, че пътят към него минава през мен.*

В момента, в който се запознаха, стана очевидно, че Алиша си заплюва Адам, но едва предния следобед, когато ги съзря пред хамбара, Сара си даде сметка за това колко сериозни са намеренията ѝ. *Трънче в пръста! На друг да ги разправя! Мисли си, че пасем трева!*, възмущаваше се Сара. Но като че ли Адам ѝ бе повярвал... или искаше да ѝ повярва.

Сара поклати нервно глава и се опита да пропъди внезапните съмнения, които я налегнаха. Но те я преследваха като сенките на дърветата по пътечката през гората.

Не им оставаше време да се срещат. Сара мечтаеше за нови мигове на страст и нежност, като този, който преживяха на връщане от първата ѝ среща с Макс и Ани. Ала работата по самолета ангажираше цялото му време и внимание.

И Макс беше същият. Ани постоянно се оплакваше, че ако нямаше работа в хамбара, досега да е забравила лицето му. Но при тях нещата стояха другояче. Ани знаеше, че Макс я обича, носеше неговия

пръстен и той не ѝ даваше никакъв повод да се съмнява, че присъства във всичките му планове за бъдещето. Докато Адам...

Може би си мисли, че е достатъчно да ме целуне, докато съм слаба... но не е, мислеше си Сара. Сега го обичам по-лудо от всякога, но все още не знам със сигурност какво си мисли той за мен. А може би има някакви планове за Алиша...

Тук, под дърветата, които не пропускаха слънчевите лъчи, вятърът бе хладен, дори студен и Сара потрепери.

— Да се връщаме ли? — извика Алиша през рамо.

— Да, ако искаш — отвърна Сара, без да издава с тона си мислите, които я вълнуваха.

Лио де Виър беше раздразнен. Това не бе необичайно за него — през по-голямата част от живота си той или се дразнеше, или мразеше някого, или ревнуваше. Отдавна бе стигнал до извода, че съдбата е несправедлива към него и това убеждение така се бе загнездило в сърцето му, че бе унищожило всяко чувство за хумор и състрадание, което иначе би могло да смекчи мрачната му душа, и успяваше да пропие дори успехите му със задоволство, което се дължеше много повече на горчивината му, отколкото на радостта.

Беше съвсем малък, когато неговият свят се разпадна след смъртта на баща му и въпреки че момчето не почувства тъй силно липсата, защото рядко го виждаше дори когато беше жив, много скоро усети лишенията, които последваха. Корнилиъс де Виър беше богат и уважаван banker, който не намери сили да преживее срама и разорението, когато империята му ненадейно се срути пред собствените му очи. Взе една двуцевка, изстреля куршум в устата си и с това с един замах сложи край на своя живот и на комфортното съществуване на Лио. Първо се простиха с луксозната къща на „Пето авеню“, после с уроците по езда и престижното частно училище. Накрая Бланш го отведе в китната, но според Лио скапана, къща в Ню Хемпшир, в която живееше Илинър, сестрата на Корнилиъс. Мразеше мястото, мразеше непознатия говор и затътеност, мразеше принудителната загриженост на майка си за оцеляването им, защото тя вече нямаше толкова свободно време, за да му обръща постоянно внимание. Но най-много мразеше факта, че вече не може да притежава

всичко онова, което се купува с пари, само с едно щракване на пръстите. Останаха една година в Ню Хемпшир. През това време Лио научи много неща, но знанията не го направиха по-добър човек. Напротив, те го тласнаха към бездната на омразата и огорчението.

Отначало очакваше с нетърпение посещението у роднините на Бланш в Англия, защото се надяваше, че това ще им помогне да се оправят. Но съвсем скоро остана разочарован. В Англия се чувстваше още по-зле, отколкото в Ню Хемпшир, а когато майка му каза, че смята да се омъжи за Гилбърт Морс и да останат тук завинаги, направо побесня.

Животът в семейство Морс не успя по никакъв начин да го направи по-щастлив. Наистина, вече нямаха проблеми с парите, но веднага щом свикна с по-спокойния от финансова гледна точка живот, бързо започна да открива други неща, които го дразнеха. Първо, той вече не бе единственият обект на вниманието на майка си. Новият ѝ съпруг, ѝ отнемаше много повече време от баща му. А децата на Морс, все по-големи от него, с изключение на Джеймс, до едно по-хубави, бяха толкова самоуверени, че само изостряха чувството му за малоценност. Лио не беше привлекателно дете, с тясното си лице, изпъкнал нос и скули и доста тънки устни, но това никога не го бе тревожило, докато не срещна децата на Морс с техните приятни черти и големи сини очи. Знаеше, че не го харесват и го възприемат като натрапник. Смяташе, че са се наговорили против него. Само Джеймс правеше изключение и вървеше подир Лио като сянка. Но вместо да бъде благодарен на детето за възхищението му, Лио го презираше. Джеймс бе лигльо, предпочиташе да рисува, отколкото да играе момчешки игри, все хленчеше, боледуваше често и бе винаги готов да заплаче. Лио смяташе, че ще е под достойнството му да се съюзи с него, но в същото време си даваше сметка, че приятелството с останалите е невъзможно. Държаша се с него с едва прикрита ненавист, а той ги мразеше, защото преливаха от увереност и го изключваха от всичко, което приемаха като даденост.

Най-много мразеше Алиша. Тъй като бяха на една възраст, посещаваха уроци заедно. Като момче той си мислеше, че владее положението. Но Алиша не бе на същото мнение. Гордостта и презрителното ѝ отношение прозираха във всичко, което вършеше. Омразата ѝ се дължеше и на факта, че Джеймс го боготвори. Лио

нямаше нужда от преклонението на момчето, но неизвестно защо му ставаше обидно и неприятно, когато Алиша му даваше да разбере, че може да му отнеме дори това, само с едно щракане на пръстите.

Положението съвсем се влоши, когато Сара Томас дойде в Чутън Лий. Мислеше си, че поне сега няма да е последен сред децата, но бе сгрешил. Гилбърт, който никога не намираше време за него, я обожаваше и дори учителят, Ричард Хартли, сякаш я предпочиташе. За кратко бе успял да се съюзи с Алиша, която не криеше омразата си към Сара, но и в това отношение не стигна твърде далеч, защото недостатъците на характера му бяха такива, че вместо да се прояви като смелчага, той изглеждаше коварен, а Алиша бе прекалено силна и независима, за да има желание да го включи в плановете и номерата, с които искаше да отвлече вниманието на баща си от Сара.

Частното училище отдалечи Лио от враговете му в семейство Морс, но и там той не успя да намери приятели. Ставаше кисел и заядлив при всеки неуспех, шумно се тупаше по гърдите за успехите си и затова нямаше нищо чудно във факта, че никой не го уважаваше искрено. Но беше умно момче и в отсъствието на приятели и занимания, които да го разсейват, показва отлични резултати на изпитите, които биха зарадвали учителите му, ако поне малко бяха намерили повод да го харесват.

Като че ли само майка му имаше желание да стои зад него. Тя така го лансираше, че само усилваше неприязънта на останалите към него, а той разчиташе на нейното поощрение като малко дете.

— Иди в университета, Лио — посъветва го тя. — След това ще бъдеш единственият достоен да оглави „Морс моторс“. Лорънс може да е най-големият син на Гилбърт, но е куха глава. Лесно ще го елиминираш. Хю никога не се е интересувал от бизнеса, нито Джеймс, ако не се лъжа. Колкото и невероятно да ти се струва, разправя, че искал да стане художник. А Алиша е момиче. Ще се омъжи, ще нареди деца и ще се посвети на семейството си. Ти си ми умен. Ако завършиш добре, Гилбърт най-после ще разбере, че си човекът, който е призван да понесе на плещите си семейната империя.

Този съвет съвпаднаше напълно с щенията на Лио. Той си даваше сметка, че интелектът му е най-силното предимство, и отдавна хранеше амбиция да победи семейство Морс в тяхната игра. Какво похубаво от това да стане господар на семейната фирма! Представяше си

как сяда на председателското място на дългата полирана маса от бук, как взема решения и ги върти на малкия си пръст. Когато поеме нещата в свои ръце, ще ги накара, всички до един, да си платят за отношението си към него. Тогава ще разберат какво значи да го чакат да му дойде кефът, какво значи той, а не те, да е върховен господар на живота им. Ще прави каквото си иска, ще има пари и власт, колкото си иска. Знаеше, че е по силите му. Майка му бе права. Никой от тях не бе подходящ за трона. От него се искаше само да играе картите си внимателно, да се сдобие с квалификацията, които ще впечатлят Гилбърт, и с опита, който ще му е необходим, за да ръководи фирмата, а после ще седне спокойно и ще жъне плодовете на труда си.

Гилбърт го пренебрегваше в миналото, но сега едва ли можеше да си го позволи. Особено ако искаше „Морс моторс“ да просперира, при това в ръцете на семейството.

Тези мисли засилваха амбициите на Лио де Виър. Това бе силата, която го тласкаше напред и крепеше в моменти на отчаяние и съмнение. Всяка истинска или въображаема обида само я подсилваше, докато накрая тя се превърна в мания. Отмъщение — отмъщението да притежаваш пълна власт, докато те са принизени до положението на марионетки в неговите ръце. С всеки изминал ден виждаше как все повече се приближава до целта. Скоро ще отиде в университета, а след три години ще започне да се домогва до заветното положение в предприятието. Лорънс не бе в състояние да дърпа юздите. Беше прекарал известно време там по време на ваканцията и със собствени очи видя колко муден и нерешителен е най-големият син на Гилбърт. Майка му, както винаги, беше права. С нейна помощ нещата щяха да се уредят по-лесно.

Ето че сега, тъкмо когато си мислеше, че е съвсем близо до целта си, на хоризонта се появи човек, в чието лице той съзря надвисналата угроза.

Отначало не обърна много внимание на Адам Бейли, защото реши, че е някой, на когото малко му хлопа дъската, и който, като приятел на парвенюто Сара, не заслужава интерес. Съмнението за пръв път се загнезди в сърцето му, когато забеляза ентусиазма на Гилбърт към младия мъж и неговия извънземен проект. Тогава все още не съзнаваше защо се е разтревожил. Адам не бе нищо повече от клиент,

комуто Гилбърт оказваше известна подкрепа. Той не бе и никога нямаше да стане член на династията Морс.

Но тази сутрин един разговор с Джеймс го накара да се замисли по-сериозно.

Отношенията между Джеймс и Лио не се бяха променили особено от детството насам — Лио все така презираше артистичния младеж и вятърничавите му идеи, а Джеймс все така не подозираше нищо за тази неприязън. Сутринта и двамата закъсняха за закуска. Лио беше залягал до късно над книгите, които според него щяха да му дадат аванс в „Кеймбридж“, а Джеймс бе пил и играл карти с приятели. Докато си сипваха бърбечета и бекон от подносите на шкафа, Лио се опитваше да избегне разговора, но Джеймс имаше други намерения.

— Чакай да ти кажа! Обзалагам се, че Алиша най-последно е влюбена — весело сподели той.

— Наистина ли? — попита Лио механично, докато отгръщаше вестника, който Гилбърт бе оставил на масата. Сърдечните проблеми на Алиша ни най-малко не го вълнуваха.

— Как не си забелязал досега? — изненада се Джеймс, докато си наливаше кафе от сребърния чайник. — Не я ли виждаш как се подмазва на оня приятел, Адам Бейли? За пръв път я виждам тъй да си падне по някого.

Лио измърмори нещо, без да сваля поглед от финансовите новини.

— Голям хитрец, ти казвам — продължи Джеймс невъзмутимо. — Влязъл е под кожата на татко, знам. Но едва ли това вълнува Алиша. Много го харесва, да знаеш.

Лио усети първите признаци на нервност.

— Но той не се интересува от нея, нали? — намусено попита. — Не е ли приятел на Сара?

Джеймс се ухили.

— Да не мислиш, че това ще спре Алиша? И двамата много добре знаем какво става, когато Алиша си научи нещо. Винаги получава това, което иска. Сега си е заплула Адам Бейли — на бас за една месечна издръжка! А що се отнася до него, мисля, че ще е голям глупак, ако ѝ откаже, не мислиш ли? Чувам, че двамата с приятеля си, оня с калпавата ръка, едва свързват двата края. Чудят се откъде да си

докарат нещо, за да намерят пари за проекта си. Я си помисли какво ще стане, ако той се хване с Алиша! Татко веднага ще развърже кесията. Едва ли ще му е приятно Алиша да се омъжи за беден авантюрист. Ще направи всичко възможно, за да помогне на Адам да успее. Няма да се учудя, ако го направи дори партньор. Така е, Адам ще се окаже пълен глупак, ако отблъсне Алиша, а той хич не е глупак. Помни ми думата, до края на годината ще слушаме Менделсон, освен ако Алиша не се откаже. Но не ми се вярва.

Лио едва преглъщаше. Сочното бърбече бе като камък в пресъхналата му уста. Алиша и Адам. Ако Джеймс е прав и тя го спечели, с обещанието Морс да подкрепи проекта му, всичките планове на Лио отиват на кино. Нямаше представител на фамилията Морс, който да е подходящ да поеме семейната империя, но ако Адам стане съпруг на Алиша? Тогава всичко се променяше съществено. Разбира се, в момента ставаше дума само за хипотези. Но Джеймс беше прав, че Алиша бе доста решителна млада жена и получаваше всичко, което поискаше.

Той постави ножа и вилицата си върху чинията. Вече не бе гладен.

— Отивам в предприятието — каза той. — Ще се видим на вечеря.

— Тръгваш ли вече? — Джеймс изглеждаше разочарован. Беше му приятно в компанията на Лио и както винаги не забелязваше раздражението, което предизвикваше у него. — Тогава ще взема триножника и ще отида да порисувам. Денят е хубав. Светлината е съвсем подходяща.

Лио излезе от стаята, без да каже нито дума. Пригответи се и тръгна за Бристъл. През цялото време мислите, които породиха този разговор, вряха в него като киселини след нощен запой. Боже какъв малшанс, ако точно сега Алиша обърне каруцата... Защо все на него се случваше така!

В предприятието той поговори с Франк Рейзи, главния директор, и нищо от това, което чу, не оправи настроението му. Рейзи само се прехласваше от Адам и Макс, от самолета им и развитието на техниката в тази насока. Откакто Блерио прекоси Ламанша през юли, като се издигна на метър-два над водата, а после се изгуби поради липса на компас и най-накрая се приземи на една ливада зад замък в

Дувър, нещата се развиваха бързо. Във Франция вече бе готов революционен нов аеродвигател и Рейзи бе убеден, че няма да е далеч денят, в който десетте хиляди лири за първия полет между Лондон и Манчестър ще бъдат спечелени. Вярваше, че Адам и Макс със своя самолет, изработен в домашни условия, няма да останат по-назад.

— И като се има предвид, че двигателят им е изработен тук, в „Морс моторс“ — рече той, преливащ от гордост. — Няма как да не се гордееш, че си допринесъл за това, нали така?

Лио мълчеше. Той не се чувстваше горд. Беше огорчен, завиждаше. Отразената слава не значеше нищо за него. Интересуваше го единствено собственият му успех.

Когато Рейзи му спомена, че Сара си е тръгнала рано днес, за да излезе на езда с Алиша, Лио се учуди. Изпълниха го подозрения. Момичетата не можеха да се понасят. Никога не биха се потърсили, ако нямаха основателна причина. Лио надушваше нещо конспиративно в постъпката им. Това никак не му се нравеше.

Тръгна от предприятието в лошо настроение. По принцип не беше внимателен шофьор, но днес караше много по-бързо и по-лошо от всякога, постоянно сменяше скорости и псуваше на всяка дупка. *По дяволите семейство Морс! Всички да отидете по дяволите! Ще видите вие!*

Наближаваше Чутън Лий, когато при един завой забеляза двата коня пред себе си — Алиша върху Барон и Сара върху Сладуна. Ушите му забучаха от нов прилив на гняв. Той здраво натисна педала и профуча край тях. *Защо, по дяволите, да забавям скорост заради двете кикимори? Да се махат, от къде на къде ще ми се пречат на пътя!* Докато Лио наближаваше, Барон нервно пристъпи на една страна. Лио яростно натисна клаксона. *Тъпи животни! Тъпи женски!* Той отново натисна клаксона, заобиколи ги и профуча надолу по шосето. Смъртно, над шума на двигателя, дочу уплашеното цвилене на Барон и виковете на едно от момичетата. Пред него пътят се разклоняваше — вляво към „Чутън Лий хаус“, вдясно към фермите в подножието на долината. С усмивка на мрачно задоволство Лио сви вляво, без да се обръща назад.

Да изгубиш контрол над коня, който яздиш, е опасно. Когато огромното туловище на добичето и здравите му мускули се изплашат и решат да хукнат напосоки, на практика не ти остава нищо, което можеш да направиш. Размерите на животното се обръщат срещу теб и ти знаеш, че не можеш да ги спреш.

Неспокойният Барон бе този, който най-много се изплаши от безразсъдното поведение на Лио. Алиша се опита да го успокои, но не успя. С обезумял поглед и разширени ноздри той хукна в луд галоп, като че ли самият сатана бе по петите му. Сладуна го последва. Вече беше смутена от Лио, когато паниката на сина ѝ, ѝ се предаде и тя препусна и се изравни с него, докато Сара напразно се опитваше да я спре.

На разклона ужасените животни завиха вдясно. Не след дълго шосето се стесняваше и спускаше право надолу, но те продължиха да препускат. В подножието то правеше рязък завой, а насреща се издигаше плет, висок два метра, обрасъл с есенни трънаци. Барон го прескочи като котка, Сладуна се опита да го последва, но обърка крачките си. Предните ѝ крака се удариха в клоните и тя падна назад в канавката. Двете със Сара изпищяха, а после тя се отпусна. В тишината на септемврийския следобед още известно време продължиха да отекват копитата на Барон, после той се успокои и Алиша успя да го озапти. Тогава само далечното тракане на колата на Лио продължи да смущава покоя.

— Къде е тя? — попита Адам. Гласът му бе загрижен. Той проехтя през големия коридор на входа на „Чутън Лий хаус“ и достигна до всекидневната, където Сара лежеше за пореден път на облицования с кадифе разтегателен фотьойл. Имаше чувството, че цял живот е прекарала на него. От падането рамото ѝ отново започна да пулсира. Доктор Хейли вече я посети и я посъветва да остане в пълен покой поне за ден-два, за да не пострада повече, но и без това раздвижването на ръката бе прекалено болезнено. Ала болката в ключицата, парещо остра, бе нищо в сравнение с болката в сърцето ѝ.

Адам се появи на вратата и с две крачки прекоси стаята.

— Сара!

— Здравей! — едва промълви тя. Гласът ѝ сякаш идваше от отвъдното.

Той приклепна до нея, хвана ръката ѝ и поклати глава.

— Вече не знам какво да правя с теб. Ако не падаш от балон, падаш от кон!

Надяваше се, че тази шега ще я ободри. Беше толкова лесно да разсмееш Сара. Но днес тя остана безмълвна, сякаш въобще не го чуваше. Лежеше със зареян поглед, смъртнобледа.

— Сара — рече той сериозно. — Добре ли си?

Тя бавно обърна глава, като че ли идваше отдалеч.

— Аз ли? Да, аз съм добре. Но Сладуна не е. Умря. — Говореше с равен глас, от който го побиха тръпки. Мъката ѝ, спотаена дълбоко в сърцето ѝ, бе прекалено силна, за да може да я изрази.

— О, скъпа!

Нежността, за която отдавна копнееше, не ѝ направи впечатление.

— Счупи си врата. Този глупав Лио изплаши конете. Барон хукна, а Сладуна го последва.

— Знаем. Какъв идиот! Ако го хвана, ще го удуша...

Тя сбърчи вежди. Изглеждаше озадачена. Господи, помисли си той, какъв шок е преживяла!

Обзе го гняв, когато си помисли за Лио де Виър. Имаше чувството, че ако сега му се изпречи пред очите, ще го убие. Но това нямаше да помогне на Сара. Трябваше по някакъв начин да я извади от странния свят, в който се бе усамотила. В противен случай не се знаеше какво ще ѝ се случи.

Той я прегърна с две ръце.

— О, Сара, Сара, горката Сладуна! Колко ще ти липсва! — промълви Адам в ухото ѝ. — Твоето конче, нали? Когато си била малка...

Не знаеше колко време ѝ говори така. Времето беше без значение. Но най-накрая язовирът преля. Сълзите, които още не бе проляла, започнаха да се стичат по бузите ѝ, първо бавно, после все по-силно, докато накрая воплите разтърсиха цялото ѝ тяло. Той я държеше, съсипан от бурята, която отприщи, но знаеше, че всичко, всичко друго е по-добро от ужасното уединение и апатия. Той извади кърпа и започна да бърше сълзите, които се търкаляха по бузите ѝ.

Умилението към нея бе почти изцяло изместено от гняв. Почти, но не изцяло. Ако Лио де Виър влезеше сега, той пак щеше да иска да го убие с двете си ръце заради това, което бе направил.

Нито той, нито Сара бяха забелязали кога Алиша е застанала на вратата. За миг остана опъната като струна, не беше в състояние нито да се обади, нито да си тръгне. Отвътре я глождеше ревност, толкова силна, че сякаш бушуваше във вените ѝ като горски пожар, чиито пламъци обгаряха кожата ѝ. С много усилия тя се овладя, бутна вратата и влезе в стаята.

— Сара, скъпа, добре ли си? — попита тя с меден гласец.

Адам се изправи.

— Много е разстроена.

— Не се тревожи — усмихна му се тя. — Аз ще се грижа за нея. Сигурна съм, че Макс отдавна те чака. Остави на мен.

Ръката му все още беше върху Сарината. На Алиша ѝ се прииска да я дръпне оттам.

— Ще се справиш ли, Алиша? — попита той.

— Разбира се — отвърна тя и мрачната ѝ решителност прозвуча като искрена загриженост. — Можеш съвсем спокойно да разчиташ на мен.

Времето минаваше, но мъката оставаше. Сара се чудеше как е в състояние да страда толкова за едно животно. Сладуна, най-милото конче от всички, вече я нямаше. Повече никога няма да души Сара, да промушва муцуна в джоба ѝ и да търси бучки захар. Никога повече нямаше да я разхожда по свежата росна трева. Болката от загубата бе безкрайна и нито Гилбърт, нито милата Ани, нито дори Адам можеха да я премахнат. Животът продължаваше. Но нещо от нейния свят си бе отишло и никой не можеше да ѝ го замени. Животът ѝ щеше да е друг отгук нататък.

12.

— Утре трябва на всяка цена да вдигна този самолет във въздуха — каза Адам. — Вече изгубихме достатъчно време с изпитанията. Ако не стане утре, никога няма да стане.

— Съгласен съм. Ако вятърът е в подходяща посока, ще опитаме. — Макс хвана Ани за ръката и я стисна. — Ти как мислиш, малка госпожице?

— Ако смяташ, че си готов, Адам — усмихна се тя.

— Само ми обещавай, че няма да рискуваш безразсъдно.

— Няма, не се притеснявай. — Адам погледна Сара. — Ще дойдеш ли да гледаш?

Четиримата бяха вечеряли в стаичката на Ани и сега Сара прибираше масата.

— Ще дойда — стрелна го с поглед тя, докато събираше чиниите, — ако си сигурен, че ще стане.

— Имам вътрешно предчувствие, че ще стане. Остави чиниите, да излезем да се поразходим. Малко чист въздух няма да ми се отрази зле. Искам да ти кажа нещо.

— Ние с Макс ще оправим чиниите — предложи Ани. — Излезте с Адам да глътнете малко въздух, че е много нервен. Утре му предстои сериозно изпитание.

Сара метна шала си и двамата с Адам слязоха по паянтовата метална стълба, която водеше от квартирата на Ани към улицата. Беше приятна и ясна октомврийска вечер. Въздухът ухаеше на есенни огньове и влажни листа, а газените лампи в къщите пръскаха приятна златиста светлина. Сара хвана Адам под ръка.

— Наистина ли смяташ, че ще литнеш утре?

— Да. Вече на няколко пъти усещам как съвсем малко му остава, за да се вдигне във въздуха. Ако успее да набера достатъчно скорост, ще отлепи от земята.

Тя го погледна. Изведнъж я обзе тревога.

— Ще внимаваши, нали?

— Разбира се. Не се тревожи. — Той я погледна сериозен. — Искам да ти кажа нещо. След като свършим това, което сме запланували, и построим самолет, който ще лети, искам да направя друго. Веднъж ти го споменах, но ти не реагира. Сега обаче, като стана добър авиатор, сигурно ще ми обърнеш повече внимание.

— За какво говориш, Адам?

— Смятам да ти предложа да се омъжиш за мен. Пардон, грешка. Смятам да се ожения за теб.

Бяха стигнали до края на пътя, зад къщите се простираше полето и пред него имаше метална врата. Адам се облегна на нея и прегърна Сара. Устните му потърсиха нейните, ръцете му обгърнаха крехката ѝ талия.

— О, Адам... — Искаше ѝ се да добави *Обичам те!*, но не можеше. Думите бяха на върха на езика ѝ, но не успяваше да ги изрече. Той я покри с целувки. Вихърът на страстта я завъртя по познат начин, но това не намали удоволствието.

— Е? — усмихна се той. — Какво мислите по този въпрос, госпожице Томас?

Тя тръсна глава. Беше толкова щастлива, че реши да му отвърне по същия шеговит начин.

— Вдигнете самолета си във въздуха утре, господин Бейли, и ще ви кажа!

— Добре, речено-сторено! — разсмя се гръмко той. — Но да не се отменеш после.

Сара се усмихна. Идваше ѝ да извика от радост. Адам е убеден, че ще полети утре. Ето че сега на нея ѝ идваше да хвъркне от радост!

— Имам чувството, че утре ни чака паметен ден!

Хвърчилото се удряше и полюляваше по неравната земя, докато Адам караше към върха на хълма. На фона на широкото поле то изглеждаше малко и крехко, като детска играчка от дърво, плат и велосипедни колела, съединени с тел. Но вятърът бе съвсем подходящ — когато Макс вдигна носната си кърпичка сутринта, тя почти не помръдваше на лекия бриз. Двигателят също звучеше добре. Когато го чу, Гилбърт кимна доволно.

Обаче напрежението бе безспорно, помисли си Сара, когато погледна малката група наблюдатели. Всеки по свой начин съзнаваше колко важен е моментът, колко уязвим е самолетът. Макс ходеше напред-назад и не го свърташе на едно място, Гилбърт бе ужасно напрегнат и въпреки че Ани изглеждаше спокойна, както винаги, силно преплетените ѝ пръсти издаваха притеснението ѝ. Само Алиша като че ли се забавляваше. Очите ѝ блестяха, устните ѝ бяха извити в хитра усмивка. Не се притесняваше за Адам, не се плашеше от неуспеха, защото той нямаше да е неин, въпреки че нямаше да се замисли да се възползва от успеха. Сара отмести поглед от нея и се съсредоточи върху самолета, който се открояваше на фона на студеното ясно и синьо небе.

Не помнеше някога да се е чувствала така, дори преди първия си скок с парашут. Тогава беше в центъра на събитието и опасността касаше само нея. Сега не можеше да прави нищо друго, освен да гледа, да чака и да се моли. Устните ѝ се раздвижиха безмълвно.

Моля те, господи, нека полети! Не ги разочаровай. И моля те, господи, пази Адам. Моля те, погрижи се най-много Адам да оцелее...

От върха на склона гледката бе ослепителна. Долината се спускаше под него като зелен пачуърк, а дърветата, ръждивочервени и златисти от есента, пръскаха ярките си багри на фона на синьото небе.

Адам усещаше вътрешно напрежение, в същото време бе спокоен, невъзмутим и решен да успее на всяка цена. Ако само силната воля можеше да повдигне машината във въздуха, тогава тя със сигурност щеше да полети, но така не ставаше. Моментът поставяше на изпитание огромния труд, разсъжденията, проекта, който изготвиха двамата, модификациите, които им костваха толкова нерви. Накрая успяха. Адам бе убеден в това. Сега всичко бе в негови ръце.

Направи завоя и самолетът се обърна с лице към склона. Видя малката група зрители до хамбара и махна, а Макс вдигна ръка в отговор.

Длъжен съм да го направя заради Макс, помисли си Адам. Самолетът е плод на неговата мисъл, даде и последните си стотинки за него. Ако успее да го вдигна във въздуха, усилията му ще бъдат възнаградени и най-после двамата с Ани ще могат да се оженят. *И Сара. Длъжен съм да го направя и заради Сара...*

Тази мисъл го окуражи. Той намести очилата си и затегна шапката плътно на главата си. Перките се въртяха така силно, че едва се виждаха. Земята препускаше под колелата, вятърът брулеше лицето му. Скоростта го караше да се чувства по-жизнен от всякога, мисълта му бе бърза и кристално ясна, цялото му тяло бе нащрек. В момента всичко зависеше от него. Караше възможно най-бързо. Единственият начин да избегне провала бе да полети.

Ръката му стоеше върху ръчката, стискаше я здраво. *Сега!* Той силно я дръпна назад и усети как предницата на машината се издига. От вълнение бе избързал, твърде късно осъзна, че се е издигнал прекалено рязко. Носът бе насочен право към небето, тежестта не бе разпределена правилно. За миг имаше чувството, че ще направи салто назад. Опита се да се пребори с преобръщащата се машина, но чу разцепването на дървената част и усети как полита надолу. Самолетът се удари в земята с унищожителен трясък и се разпадна около него. Известно време усещаше само шока от случилото се, но после, докато се промъкваше сред руините, осъзна степента на разрушенията и изпита ужас. Самолетът лежеше като размазана птица, скелетът бе разцепен, платът — раздран, перките — изкривени. *На вятъра, всичко отиде на вятъра, месеци къртовски труд потрошени.*

Сара бе начело на групичката, която крачеше през полето към него. Тя се втурна.

— Адам! Добре ли си? О, господи! — Гласът ѝ трепереше, лицето ѝ бе преbledняло.

— Добре съм. — Той я прегърна, но когато Макс приближи задъхан, се обърна към него. — Макс, приятелю, извинявай. Тръгнах прекалено рязко...

Но Макс не мислеше за разрушенията. Лицето му бе цъфнало в широка усмивка и той потупа Адам по рамото.

— Не мисли за това. Ще го построим отново. Важното е, че *излетя*. Разбираш ли? Ти излетя!

Тогава и Адам се разсмя.

— Излетях, да, излетях! Господи, Макс, ние успяхме! Нашият самолет излетя!

Двамата се прегърнаха и завъртяха като дервиши във вихъра на танца. А Сара, която продължаваше да трепери от напрежението и

шока, плесна с ръце и благодари на бога, че се е вслушал в молитвите ѝ.

Въодушевлението, им не трая дълго. Радваха се, че самолетът, който бяха проектирали сами, можеше да лети. Още си спомняха неописуемото вълнение в момента, в който колелата отлепиха от земята. Бяха благодарни, че са се отървали без жертви. Вече знаеха как трябва да се предотврати фаталната, но напълно обяснима грешка в управлението на гигантската птица. Но неоспорим оставаше фактът, че самолетът е непоправимо повреден, а пари за нов нямаше.

— Мисля, че това е краят, скъпи приятели — рече Макс сериозен, докато седяха около голямата маса в средата на Анината стаичка и ядяха празничната вечеря, която тя им бе приготвила.

— Не можете да се откажете точно сега, когато сте толкова близко до целта си! — измърмори тя.

— Нямаме избор, скъпа. Това, което остана в банката, ще ни изкара най-много до две-три седмици. Нямаме пукната стотинка за материалите, които ще ни трябват, за да започнем отново.

Ани погледна Сара с надежда, но тя кимна.

— Вярно е, Ани. — Откакто овладя счетоводството, тя редовно се грижеше за уреждането на сметките им и знаеше като Макс колко мизерни са авоарите им в банката, а в същото време ги чакаше купчина неизплатени фактури. — Ако не стане чудо, това е краят. Фалитът е по-скоро въпрос на дни, отколкото на седмици.

Адам мълчеше. Седеше мрачен на фотьойла. Беше отчаян, защото знаеше, че той е виновен за окаяното им положение. В момента самолетът бе купчина трески заради него.

— Не мога да повярвам, че ще се предадете точно сега — тъжно каза Ани.

Макс я прегърна.

— Не се предаваме. Но сега трябва първо двамата с Адам да си потърсим работа, за да си стъпим на краката, и да започнем да пестим за нова машина. Нали така, Адам?

Адам кимна. Мислеше за богатството на дедите си, което, ако се беше запазило, сега щеше да е негово, и за пръв път в живота изпита неприязън към разгулните си роднини. Една съвсем малка част от

парите, пропилены за глупости и хазарт, щеше да е достатъчна, за да започнат отначало.

— Нямате време да отлагате толкова дълго — упорстваше Ани. В очите ѝ блестяха сълзи. — Колко пъти си казвал, че състезанието е сериозно и ще изостанете на километри от конкурентите! Братята Шорт, Джефри де Хавиланд, А. В. Роу — всичките са по петите ви. Чух, че дори Джордж Уайт от Бристълската трамвайна компания вече проявявал интерес. О, Макс, не е честно.

— Честно-нечестно, това е положението. Нямаме пари и толкоз.

Сара ги погледна и се досети какво ще направи.

— Може да намерим някакъв изход — рече тя. Три чифта очи се впиха в нея. — Не ме питайте как, сега няма да ви кажа нищо — сви рамене тя, — но не се отчайвайте. Оставете на мен.

На следващия ден тя откри Гилбърт в кабинета му, преди да е тръгнал за офиса си.

— Искам да поговорим за самолета.

— Разбира се, скъпа. Сядай. — Той ѝ посочи стола срещу неговия. — Жалко, че вчера стана така, но трябва да сме благодарни, че Адам е жив и здрав.

— Малко е да се каже, че е жалко. Истински провал — отвърна Сара. — Едва свързваха двата края, а сега нямат нито стотинка, за да построят машината отново.

— Наистина ли? — тъжно попита Гилбърт.

Сара силно стисна ръце в скута си.

— Преди да продължа, искам да ти кажа, че те не знаят, че съм дошла при теб — избъбри тя. — Идеята е изцяло моя. Но не мога да стоя със скръстени ръце и да гледам как целият им труд отива на вятъра. Затова искам да те помоля да им помогнеш.

Гилбърт се облегна назад и я изгледа.

— Защо да го правя, Сара?

В очите и проблесна решителност. Не беше очаквала подобен отговор, но нямаше намерение да се предава лесно.

— Защото ще ти е от полза. Проектирали са самолет, който ще полети, но проектът им няма никаква стойност, ако нямат пари да го реализират. Ако им помогнеш, те ще успеят. Ще построят чудесен

самолет тук, в Бристъл. Помисли си за престижа, който ще спечели „Морс моторс“ от това! Защо не, това може да е началото на съвсем нова индустрия. Цяла нощ не съм мигнала, за да мисля по този въпрос, и смятам, че съм права. Бъдещето е в самолетите. Твоето име може да бъде свързано с това, не само като производител на двигателя, не само като собственик на пистата, където е излетял за пръв път, но и като човека, който е бил достатъчно далновиден и е финансирал проекта.

Гилбърт я гледаше със смесица от задоволство и гордост. Беше дошла да търси помощ, но не просеше на колене, а му направи предложение — уверено, красноречиво и разумно. Беше прав, когато предричаше велико бъдеще на Сара. От нея щеше да стане добра бизнес дама. На лицето му се изписа усмивка. Сара я забеляза, но я изтълкува погрешно.

— Не ми се присмивай! — бурно реагира тя. — Проектът е добър, убедена съм. Ако помогнеш на Адам и Макс, няма да съжаляваш, помни ми думата.

Усмивката му се разшири още повече.

— Може би не разбираш, че съм съгласен с теб, Сара — рече топло той.

На напрегнатото ѝ лице се изписа изненада и радост.

— Наистина ли?

— Да, наистина. Трябва да ти призная, че и аз съм си мислил същото. „Морс моторс“ трябва да върви в крак с времето, ако не иска да изостане. Макс и Адам са много умни и смели младежи. С радост ще се обвържа с тях. Единствената причина, поради която не им предложих сътрудничество по-рано, беше да не си кажат, че им се меся. Но ако положението е плачевно, както ти го описваш, ситуацията е съвсем различна. Защо не ги поканиш на вечеря в Чутън Лий довечера? Тогава ще можем да обсъдим този въпрос по-задълбочено.

Сара се замисли.

— А може ли ти да ги поканиш? Предпочитам да си мислят, че идеята е изцяло твоя.

— Добре. Щом така искаш. — Той погледна часовника си. — Трябва да вървя. Чака ме много работа, включително среща с борсовия ми посредник. Ако ще финансирам този проект, не мога да си позволя да закъснявам за тези срещи, нали така?

— Правилно. — Лицето ѝ грееше. Сара стана и без да му мисли много, се наведе над бюрото и го целуна по бузата. — Благодаря ти. Благодаря ти за всичко. — А после, смутена от постъпката си, тя се обърна и бързо излезе от кабинета.

13.

Един час по-късно Сара се изкачваше по паянтовата стълба на квартирата на Ани, защото искаше да предупреди приятелката си за поканата за вечеря. Мъжете може би щяха да дойдат да ѝ кажат чак късно следобед, а момичето вероятно щеше да иска да си приготви по приличен тоалет.

Никой не отговори, когато почука на вратата, и затова натисна дръжката. Вратата се отвори.

— Ало! Тук ли си? — извика Сара.

Очите ѝ постепенно свикнаха с мрака вътре и тя съзря Ани наведена над малката мивка в стаята. Момичето се изправи след малко, изтри уста с ръка и когато се обърна, Сара остана изумена от бледото ѝ лице.

— Какво ти е? — попита тя.

— Нищо — едва се усмихна Ани.

— Не може да бъде! Да не си болна? Или си яла нещо развалено?

— Не, не е това — отвърна Ани и се подпря на мивката. — Бременна съм, Сара. Чакам бебе.

— Какво? — не можеше да повярва на ушите си Сара. — Не е възможно!

Ани се разсмя.

— Възможно е. О, не ме гледай така шокирано, Сара, моля те. Знам, че всички ще бъдат шокирани. Но ти недей. Моля те...

Сара поклати глава. Все още не вярваше на ушите си. *Ани бременна!*

— Но кога...? Как...?

— Ей така — просто ѝ отвърна Ани и се отпусна във фотьойла. — Знам, че е грешно. Но ние толкова много се обичаме и не можем да чакаме повече. Сигурно си мислиш, че съм много пропаднала.

— О, не ми говори глупости! — сръза я Сара. — Разбира се, че не си мисля, че си пропаднала. Един господ знае дали и аз нямаше да съм на това дередже, ако имах възможност... — Тя млъкна, защото се сети за начина, по който се наелектризираше цялото ѝ тяло, когато

оставаха насаме с Адам, за копнежа да е до него, да му се отдаде, който бе толкова силен, че едва го удържаше. Откъде можеше да е сигурна, че в подходяща обстановка щеше да е по-силна от малката и любвеобилна Ани?

— Макс знае ли? — попита тя.

— Не — поклати глава Ани. — Не искам да го тревожа, защото и без това сега има толкова други грижи. Но не знам още колко време ще мога да го пазя в тайна.

— Ах, ти, гъска такава! — скара ѝ се Сара. — Можеше поне на мен да кажеш!

— Не исках да казвам на никого, дори на теб, преди да съм казала на Макс. Мислех си, ако самолетът полети успешно, тогава да му кажа. Но ето че всичко се провали. Няма да мога да го крия още дълго, Сара. Тази сутрин едва си закопчах полата, значи скоро ще започне да ми личи. — Пълна паника се изписа на лицето ѝ. — О, Сара, какво ще правя? Не мога да увисна като камък на шията на Макс точно сега. Опитах се да го махна, но не, не мога.

— В никакъв случай! — рече Сара. — Да рискуваш живота си при някой шарлатанин! Ани, моля те!

— Не се тревожа за себе си — обясни Ани. — Ако от това зависи бъдещето ни, готова съм на всичко. Но нямам сили да унищожа собственото си дете, детето на Макс... — Устните ѝ потрепериха. — Мислих си да го напусна и да избягам някъде, където няма да може да ме намери. Но и за това нямам сили. Ох, Сара, ако знаеш колко ме е страх! Не знам какво трябва да направя...

— Ще видиш, че всичко ще се оправи. — Сара приближи, клекна до Ани и взе треперещите ѝ ръце. — Ще ти кажа нещо, но ми обещавай, че няма да казваш на никого. Току-що говорих с Гилбърт Морс. Съгласи се да помогне на Макс и Адам. Ще им даде пари да построят самолета отново, може и заплати да им плаща. Много е ентузиазизиран за този проект и според мен има право. Ето, виждаш ли, нещата не са толкова черни, колкото ти си ги представяш! Но Гилбърт трябва сам да им направи предложението. Не искам Адам или Макс да знаят, че имам нещо общо с това. Затова те моля да ми обещаеш, че няма да казваш на никому нито дума.

— О, Сара! — Ани скри лицето си с ръце, но сълзите, които се процедиха през пръстите ѝ, бяха пълни с облекчение. — Чудесно! Ако

нещата потръгнат, с Макс ще можем да се оженим!

— Точно така — съгласи се Сара. — Изчакай Макс да разбере, че работата продължава, кажи му и тогава ще имаме двоен повод да празнуваме. Но помни — нито дума за моето участие.

— Мисля, че е редно да знаят какво си направила за тях — рече Ани. — Но щом като си решила така...

— Да, така съм решила.

Ани плесна с ръце.

— О, Сара! Толкова се радвам, че си ми приятелка! Надявам се, че един ден и ти ще бъдеш щастлива като мен. Вие с Адам...

Сара се усмихна.

— Ще споделя още една тайна с теб, Ани. Адам ми направи предложение за женитба.

Лицето на Ани светна от радост.

— Това е чудесно! Ти прие, нали?

— Още не. Много го обичам, но след като бях сгодена за Ерик и го обидих толкова много, този път искам да съм напълно убедена в това, което върша.

— Но ти си убедена! Сигурна съм! Двамата сте страхотна двойка. Той те обожава, знам го. За пръв път виждам Адам толкова много да държи на някого, както на теб.

Приятна топлина се разнесе по жилите на Сара.

— Може би и аз като теб изчаквам подходящия момент — призна тя.

Те се усмигнаха една на друга. В този момент като че ли и двете вярваха, че оттук нататък не може да им се случи нищо лошо в живота.

Вечерята в Чутън Лий приключи. Мъжете се оттеглиха в библиотеката с бренди и пура в ръка, а Бланш се извини, че я боли главата и се качи в спалнята си. Ани не се чувстваше добре и не дойде с тях. За радост на Сара Макс ѝ повярва, когато му каза, че я боли стомахът. Вечерята беше много приятна, ястията и виното бяха отлични, както винаги, а разговорите — непринудени и неангажиращи. Но сега Сара и Алиша останаха сами.

— Е, Сара, как ще се развличаме двете с теб? — попита весело Алиша. Беше красива с вишневочервената си дълга рокля, а

гарвановочерната ѝ коса бе прибрана в кок, който подчертаваше фино изваяните черти на лицето ѝ.

— Нужно ли е въобще да разговаряме? — погледна я Сара. Мислите ѝ бяха с мъжете в библиотеката. Вероятно в този момент Гилбърт предлагаше своите условия за сътрудничество с Макс и Адам.

Алиша, сякаш угадила мислите ѝ, се усмихна някак самодоволно.

— Обзалагам се, че и двете знаем защо татко реши да ги покани на вечеря днес — рече тя и като се подпря на облегалката на фотьойла, започна да оправя диплите на роклята си.

Сара се обърна и забеляза как хитрите очи са впити в нея като две стъклени отломки.

— Аз — със сигурност. Но не предполагах, че и ти знаеш.

Алиша се усмихна.

— Татко ми казва всичко. Ти най-добре от всички знаеш колко сме близки. Мисля, че единственото, за което съжалява, е, че не съм момче.

— Не вярвам. Нали има трима синове.

— Но всеки от тях го е разочаровал по един или друг начин. Джеймс трябваше да е момичето, а аз — момчето. Но какво да се прави... Природата обича да си прави шеги с нас. Затова искам да направя всичко възможно поне аз да не го разочаровам.

Сара не каза нищо и след малко Алиша продължи:

— Да, според мен татко е решил да им помогне за самолета. Дори ми спомена, че може да открие отделна фирма, ако изпитанията се окажат успешни.

— Наистина ли? — развълнува се Сара. Това надминаваше всичките ѝ очаквания.

— Да. — Алиша внимателно наблюдаваше реакциите ѝ с котешките си очи. — Това може би ще бъде решаваща крачка напред за тях, Сара. Затова много внимавай да не развалиш работата.

— Аз ли? — учуди се Сара. — Какво мога да им попреча аз?

— Повече, отколкото си представяш. Две са слабите места на татко — семейната фирма и аз. Ако види двете, слети в едно, ще бъде безкрайно щастлив.

— Не те разбирам.

Алиша повдигна слабата си ръка, за да оправи кока. Рубини и диаманти, семейни реликви, блестяха на пръстите и китката ѝ.

— Стига си се преструвала, Сара. Сигурна съм, че ме разбираш. Най-съкровено желание на татко е аз и Адам да... се обвържем в съюз. Нали знаеш какви ще са последствията? Ще основе фирма, в която двамата с Адам ще са съдружници. Нова семейна компания, ново поколение на „Морс моторс“, създадено специално за мен, съпруга ми и нашите деца.

Сара я гледаше с широко отворени очи.

— Твоят съпруг? Искаш да кажеш... Адам?

— Разбира се. Отдавна взех решение, Сара, че той трябва да ми принадлежи. Досега щеше да е мой, ако не ми беше застанала на пътя.

— Алиша, ти си луда! — побесня Сара. — Знам, че си разглезна. Винаги си получавала това, което искаш. Но дори и ти не може да не знаеш, че любов не се купува с пари.

Алиша се усмихна.

— Всичко и всеки има цена, скъпа моя. Адам много иска да успее.

— Адам никога не би... Не си случила на подходящия човек. Той е достоен и почтен мъж. Освен това нека ти кажа, че ние двамата...

Алиша я прекъсна с властно движение на ръката.

— Да, знам всичко за теб и Адам — отрязва я тя. — Знам, че не поглежда друга — засега. Но ако се махнеш, ще видиш колко бързо ще запее друга песен.

Изведнъж, неизвестно защо, Сара се уплаши.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Алиша?

Алиша стоеше, без да помръдва. Поведението ѝ излъчваше много по-голяма сила от всякога.

— Махни се отук, Сара. Вече си го правила, сигурна съм, че можеш още веднъж. Никой няма да се учуди ни най-малко. Иди си, остави Адам на мен, а аз ще се погрижа да му осигуря всичко онова, което му е нужно, за да построи десет самолета и да си осигури такава позиция в компанията, *нашата* компания, каквато съответства на способностите му. Вече дори съм измислила име — „Морс Бейли“. Звучи добре, нали? Адам никога няма да съжалява, ако изпълни желанието на татко и се ожени за мен. Той е щедър човек, знаеш го. Представи си колко по-щедър ще бъде със съпруга на собствената си

дъщеря. Може би предстоят много скъпоструващи провали, но той ще ги финансира. Накрая Адам ще постигне успеха, за който цял живот е мечтал. Затова, Сара, ти казвам, че като стоиш тук, пречиш не само на мен. И на Адам пречиш.

Тя се усмихна. Студената увереност на тази усмивка вбеси Сара.

— Кучка! — процеди глухо.

Алиша я погледна учудено.

— Господи, Сара, какви са тези думи! Разбира се, като размисли човек, вероятно си права, но на мен ми е все едно как ще ме наричаш. При положение че козовете са в мен.

— Не държиш никакви козове. Адам обича мен.

— И *ти* го обичаш. Затова ще постъпиш, както аз ти казвам.

Сара цялата трепереше въпреки горещината в стаята.

— Ами ако откажа?

— Тогава ще ви съсипя — спокойно отвърна Алиша. — Ще направя всичко възможно той да не получи нито стотинка от татко. Не си въобразявай, че не мога да го направя. Татко може да е много заинтригуван от проекта, но в един момент може да се окаже, че не желае да предостави на Адам една стаичка, камо ли пари, съоръжения, евтин двигател и спокойно бъдеще. Двамата с недъгавия му приятел тъй бързо ще изхвърчат отгук, че няма да се усетят, след което само могат да си мечтаят да намерят подходяща работа. Знаеш, че татко е доста влиятелен бизнесмен.

— Не, Алиша, няма да го направиш! — изохка Сара.

— Не ме предизвиквай, скъпа! Мисля, че ме познаваш достатъчно добре и знаеш, че със сигурност ще го направя. Има и още нещо, за всеки случай. Доколкото знам, татко все още не знае истината за теб и Хю, нали?

Сара пребледня като платно. Само бузите ѝ горяха.

— Истината по този въпрос е съвсем далеч от това, което твърди Бланш — гневно рече тя. — Може би е крайно време и аз да кажа как стояха нещата.

Алиша се усмихна. Както каза, притежаваше всички козове.

— Кой ще ти повярва? — попита тя. — Опита се да съблазниш Хю, успя, доколкото знам, и затова бе принудена позорно да събереш багажа си и да изчезнеш отгук. Криехме истината от татко, защото искахме да му спестим болката, че момичето, което е отгледал от

милост и благородство, се е държало по този отвратителен начин. Може би сега е моментът да разбере каква змия е отгледал в пазвата си.

— Знаеш, че това е лъжа, и жалко, че сега Хю го няма, за да потвърди думите ми — отвърна Сара. — Тогава бях дете, но вече не съм. Гилбърт ще разбере коя е истината, когато му я кажа.

— Че синът му е изнасилвач? Това много ще го зарадва, Сара. Много мил начин да му се отблагодариш за всичко, което е направил за теб.

— Ти си отвратителна, Алиша — промълви Сара с тих и треперещ глас. — Винаги съм го знаела, но никога не съм предполагала, че ще паднеш чак толкова низко.

Алиша присви устни, но погледът ѝ се зарея някъде в далечината.

— Татко веднъж ти даде една от куклите ми, помниш ли? Любимата ми Спяща красавица. Тогава, Сара, се заклев, че никога повече няма да допусна да загубя това, което искам, заради теб. Смятам да удържа на клетвата си.

— Алиша, Адам не е кукла, която се прехвърля от ръка на ръка.

— Може да не е, но ако държиш на него, ще се замислиш над това, което ти казах. Знаеш какво ще стане в противен случай. — Тя наклони глава. — Чуваш ли? Мисля, че господата идват. Няма нужда да ми даваш отговор, Сара. По действията ти ще разбере какво си решила.

Вратата се отвори и мъжете влязоха. Макс и Адам изглеждаха доволни, Лио бе намръщен.

— Е — рече Гилбърт въодушевен, — мисля, че дискусиата ни беше доста плодотворна. Надявам се, че сте прекарали добре в наше отсъствие, млади госпожици.

— Разбира се — мило отвърна Алиша. — И ние проведохме плодотворна дискусия. Нали така, Сара?

В първия момент Сара не бе в състояние да каже нищо. Светлата надежда, която грееше от лицата на Адам и Макс, беше като последния гвоздей в ковчега на собствените ѝ мечти.

— Да, поговорихме добре — отрони с болка тя.

Нощта сякаш нямаше край, сънят не идваше и не идваше. Най-накрая Сара стана от леглото и отиде на прозореца. Погледна към поляните и хълмовете, които стояха безцветни на лунната светлина.

Нямаше избор. Разбра го, още когато Алиша и постави своя ултиматум. Не се съмняваше, че тя ще изпълни заканите си, защото бе безскрупулна жена. Тогава нямаше да има пари за самолета на Макс и Адам, нямаше да има фирма, която да им осигури стабилност, нямаше да има бъдеще за тях. Вероятно двамата с Адам щяха да са щастливи и без тези неща, но тя нямаше право да го лишава от онова, за което се бе трудил цял живот. Никога нямаше да може да си го прости. Трябваше да мисли и за Ани. Сара още помнеше детството си и знаеше, че не може да обрече бебето на Ани на несигурен живот. То заслужаваше по-добро начало от това.

Те никога повече няма да могат да си намерят работа, беше казала Алиша. Сара не смееше да подценява тази закана. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да постъпи според волята на Алиша, макар и да не знаеше как ще намери сили да се прости с Адам или къде ще отиде и какво ще прави.

Вятърът духна и от дърветата под прозореца ѝ се посипа дъжд от листа, предвестник на задаващата се зима. А в голите клони сякаш отекваше скръбта, налегнала Сариното сърце.

Тя изтича до единственото убежище, за което можеше да се сети, при единствения човек на света, който можеше да оправдае постъпката ѝ пред Адам и Гилбърт. А той я приюти отново с разтворени обятия, както бе очаквала.

— Знам, че постъпих зле, Ерик — рече тя, — но обещавам, че повече никога няма да те наранявам така.

А той бе толкова щастлив, че я има отново, че не поиска никакви обяснения, не ѝ отпрати нито един упрек. Само я попита дали завръщането ѝ означава, че е съгласна да се омъжи за него.

— Да, Ерик, разбира се — прошепна тя и въпреки че сърцето ѝ се късаше, Сара се закле да спази обещанието си. Ерик не трябваше да разбере, че тя обича друг по начин, по който никога нямаше да обича него, че е дошла, само защото това бе единственият начин да осигури бъдещето на Адам, Макс и Ани. Ще стане добра съпруга, ще се грижи

за дома, ще му роди деца. Ще го направи с усмивка на уста, за да скрие болката в сърцето си. Това не бе бъдещето, за което мечтаеше, но и то щеше, *трябваше*, да я задоволи.

14.

— Ти успя, Адам! Боже господи, ти успя! — Макс тичаше през поляната в Чутън Лий толкова бързо, колкото позволяваха късите му крака и докато бягаше, свали шапката си от главата и започна да я хвърля високо нагоре. Лицето му бе озарено от щастие. Когато стигна до машината, той я заобиколи като зарадвано кученце, защото не бе на себе си от радост. — Задържа се над земята в продължение на не по-малко от четиридесет метра. Бях легнал на земята и когато мина покрай мен беше във въздуха, няма лъжа, няма измама!

Адам развърза предпазния колан и слезе на земята. Беше доволен, но не и въодушевен. От толкова време чакаше този момент, че когато най-после дойде, нямаше сили да се радва. Беше уморен от дългите дни и нощи, в които начумерен се трудеше с Макс върху възстановяването на машината. Животът му помръкна, когато Сара си замина, и вече дори напредъкът в работата като че ли не го вълнуваше особено. Истина бе, че именно тя го крепеше, а напрегането до изтощение осмисляше ежедневието му. Но въодушевляването и целеустремеността ги нямаше. Все още искаше да лети, все още искаше да е пионер в тази нова и перспективна сфера на живота, но желанието му бе инертен навик, а не огнена амбиция, и неуспехите го правеха раздражителен и потиснат, вместо да му вдъхват свирепа решителност, както преди.

Адам не разсъждаваше особено за промяната в поведението си, защото по принцип нямаше навик да се самоанализира. Беше най-обикновен човек, в характера му се открояваха основните тонове на палитрата, отсъстваха преливащите се нюанси на многостранната личност. В момента го бе налегнала нехарактерна сивота и въпреки че се стараеше да не мисли за Сара, докато работи, тя като че ли често се промъкваше в съзнанието му и той неволно ту виждаше лицето ѝ, ту чуваше смеха ѝ. Тогава го изпълваше болка при мисълта, че тя вече не му принадлежи.

Тази болка го прониза и сега, защото докато слизаше от самолета, той усети как стомахът му се свива от факта, че триумфът му

е почти без значение, след като не е споделен със Сара. Макс го тупаше по рамото и той се засмя на радостта на приятеля си, но през цялото време имаше чувството, че наблюдава сцената отстрани по-скоро като зрител, отколкото като един от главните ѝ участници и във внезапен изблик на нервност скрита една буца, отронена от колелата на самолета.

Как може да постъпи така с мен, по дяволите! Преди да я срещне, беше друг човек, господар на самия себе си, уверен в амбициите си, недостижим за по-дълбоките чувства на жените, които пресичаха пътя му. Изведнъж обаче в живота му се появи Сара и промени всичко. Пожела я със свирепост, която го шокира, опита се да я спечели и помисли, че е успял. Но явно през цялото време тя е мислила за Ерик и вече бе негова жена. Каза му го Ани, която си пишеше редовно с нея, а после и Гилбърт. *Втора ръка информация от втора ръка любов*, с горчивина си помисли той. Мразеше се, задето толкова много се вълнуваше от това.

— Ще опиташ ли отново? — попита Макс.

Адам погледна към навеса, където Гилбърт и Алиша стояха и гледаха, загърнати с палта и потропващи с крака на студа в това декемврийско утро.

— Може би трябва да зарадвам публиката с нещо по-така, да знаят защо са дошли — рече Адам и сам се учуди на злобния си тон. Гилбърт бе в пълното си право да дойде и да гледа, защото всичко стана благодарение на неговите пари. А Алиша идваше по-често и от баща си, а красотата ѝ и скъпият ѝ, модерен гардероб придаваха особен блясък на дейността им.

— Сега ли?

— Защо не! — Адам се качи в кабината, а Макс завъртя перката. Самолетът пое през полето. През последните седмици усещането на новия самолет му стана толкова познато, че различаваше звуците на мотора във всичките му настроения. На върха на склона направи завой. Във въздуха все още не се долавяше заплахата от внезапен силен вятър, който можеше да се окаже фатален. Пред него се откриваше типична за селска Англия спокойна гледка — дърветата, оголени през зимата, протягаха костеливи пръсти към синевата, а стадо овце се бе пръснало като вълнени къдели на отсрещния хълм.

Отново се сети за Сара, която го бе довела тук за първи път, и от все сърце съжали, че в момента я няма. После нервно я отпъди от

съзнанието си и се съсредоточи върху работата. Веднъж беше вдигнал самолета във въздуха за четиридесет метра, както твърдеше Макс. Искаше да го направи още веднъж, този път по-високо и по-дълго. Шейсет метра? Седемдесет? Това бе максимумът, който можеше да постигне безопасно, докато успее да набере необходимата височина, за да преодолее плета и да излезе на следващата поляна. Беше сигурен, че ще успее да достигне тази височина. Трябваше просто да внимава със скоростта и да я повишава съвсем плавно, а не рязко, както първия път, когато наруши равновесието и оказа прекалено голям напор върху паянтовия скелет. Но по-голямата височина означаваше по-трудно приземяване. Засега нямаше опит в тази трудна маневра. Разбира се, знаеше какво трябва да се направи — да намали оборотите на перките и да застане в подходящ ъгъл, след което да овладее машината на петдесетина сантиметра над земята. Теоретически беше стигнал до това заключение и не се съмняваше в него. Но практическото му приложение бе доста трудно, при положение че трябваше да разчита единствено на собствената си преценка за скоростта и височината. Ако не улучи точния момент за приземяване, ще се разбие пак, както първия път. Не, приземяването след по-голяма височина и дистанция щеше да е доста проблематично. Беше доволен, че няма да го опитва днес пред очите на Гилбърт и Алиша. Ще има достатъчно време за това, когато останат сами с Макс.

Той се засили надолу по склона, изцяло съсредоточен в управлението на самолета. В подходящия момент натисна внимателно ръчката, носът се издигна плавно и машината се издигна. Този път бе по-уверен и усети вълнението си. Беше му приятно да усеща порива на вятъра върху лицето си, а плавно движение на самолета го накара за миг да се почувства безтегловен. Окуражен, той леко натисна ръчката и разбра, че машината реагира. Летеше! Погледна надолу и видя, че колелата са поне на петдесет сантиметра над земята. Но нямаше много време да се наслаждава на усещането и триумфа си, защото трябваше отново да се приземи.

Този път докато слизаше, забеляза, че Гилбърт и Алиша вървят към него. Гилбърт изглеждаше доволен, а Алиша, както винаги, бе с каменно изражение. Тази сутрин бе много красива с червеното си вълнено палто и малката кожена шапка на лъскавата ѝ коса. След като

се освободи от натрупаното напрежение, той сякаш за първи път забеляза, че е изключително привлекателна жена.

— Браво! — поздрави го Гилбърт. — Беше чудесно!

— Страхотно! — Алиша постави малката си, облечена с ръкавица ръка на рамото му. Адам я погледна и тя дръзко задържа погледа му. В очите ѝ имаше нещо, което не успя да отгатне — предизвикателство и още нещо... покана! Мъжкото у него реагира светкавично и по тялото му се разнесе топлина, която достигна слабините му. Той отмести поглед.

— Виждате ли, господине! Мисля, че ще оправдаем доверието ви — рече той. — Днес направих един кратък подскок, но това е само началото.

— Убеден съм в това — отвърна Гилбърт. — Затова имам две предложения към вас, господа. Първото касае и двамата, а второто — само теб, Адам.

През откритото поле неочаквано духна студен вятър. *Какъв късмет, че ме изчака да свърша!*, помисли си Адам.

Гилбърт се загърна с палтото си.

— Господи, какъв студ настана изведнъж! Да отидем ли в хамбара, за да поговорим?

Адам кимна. Въпреки вятъра не му беше студено. Топлината продължаваше да се разлива по тялото му на вълни. Но усети леко потрепване в ръката на Алиша, която бе все още на рамото му, и неочаквано се притесни за нея.

Хамбарът беше неузнаваем, съоръжен с работни пейки, няколко стола и шевната машина на Ани, а подът бе отрупан с инструменти, резервни части и брезент.

— Виждам, че мястото не е особено подходящо за сериозна бизнес среща — рече Гилбърт, — затова ще споделя само в най-общи линии намеренията си, за да можете да ги обсъдите, преди да седнем на масата за преговори. Подкрепих вашето начинание, защото ви повярвах, а това, което видях днес, ми доказа, че съм бил прав. Самолетът ви е добър. Сега бих искал да помислим за бъдещето. — Той направи пауза и погледна първо Адам, после Макс. — Когато усъвършенствате машината, искам да започнем производство. От три поколения насам произвеждаме двигатели. Сега искам да започнем да произвеждаме самолети в „Морс моторс“ — самолети, които ще бъдат

признати в цял свят като шедьоври на инженерната мисъл. Нито за момент не съм забравил, че проектът и успехите са ваши. Единственото, което направих аз, бе да ви финансирам и да изработя двигателя според вашите изисквания. Сега ви предлагам следното. Да основем компания, в която вие двамата, аз и вероятно Лорънс и Алиша ще бъдем директори.

Адам погледна Алиша. Беше очаквал нещо подобно. Единственото, което не бе очаквал, бе, че и тя ще бъде включена. Но Алиша стоеше все така спокойна, с усмивка в ъгъла на устата си. Той разбра, че е знаела предварително за това и няма нищо против намеренията на баща си.

— Това звучи доста обещаващо — спокойно рече той. — Макс, ти какво мислиш? Макс сви рамене.

— Аз съм проектант, не бизнесмен. Оставям ти да решиш, Адам.

— Няма нужда да ми отговаряш веднага — продължи Гилбърт. — Предполагам, че ще искате да помислите и обсъдите предложението ми. Но ви призовавам да осъзнаете потенциала на това, което вършите. Казваш, Макс, че не си бизнесмен. Честно казано, не мисля, че и Адам е такъв. Аз съм този, който има опит и знания в областта на финансите, маркетинга и производствените съоръжения. Заедно бихме могли да превземем света с вашия самолет. Ако останете сами... честно казано, скоро ще фалирате.

— Съгласен съм — кимна Макс. — Но, както казвате, явно с Адам имаме нужда от време, за да обсъдим предложението.

— Естествено. Вече споменах, че имам още едно предложение. Адам, ти живееш сам, откакто Макс се ожени. Предлагам ти, докато работим заедно върху производството на самолета, да се нанесеш у нас, в „Чутън Лий хаус“. Тук ще се чувстваш много по-комфортно, отколкото в странноприемницата. Ще бъдеш по-близо до хамбара и ще ни е по-лесно да изглаждаме проблемите. Какво ще кажеш?

— Много любезно от ваша страна, господине — рече Адам. Беше изненадан от предложението. Не беше сигурен дали иска да се прости с независимостта си. Но съзнаваше, че поканата е разумна и привлекателна. Стаята, която обитаваше сега, бе мизерна. В нея често се прокрадваше миризмата на вкиснала бира и цигарен дим от долния етаж, стопанката не предлагаше добра храна, а понякога, когато клиентите ѝ се спречкваха, ставаше шумно. Условиата не бяха особено

подходящи за работа и почивка в края на дълъг изтощителен ден. Освен това се чувстваше самотен и несгодите, които приемаше с лекота, когато ги споделяха и осмиваха с Макс, сега го потискаха и дразнеха.

— Може би и за това ще искаш да помислиш — додаде Гилбърт.

— Да знаеш, че ще останем много разочаровани, ако ни откажеш — вметна Алиша и стъклените ѝ очи не оставиха никакво съмнение относно подтекста в думите ѝ. Беше ясно, че разочарованата ще е именно тя. Отново, почти несъзнателно, той усети мигновената реакция на тялото си и се усмихна. Сара беше единствената жена, в която се бе влюбвал и все още я обичаше. Но Сара бе омъжена за друг. Ето че пред него стоеше богата, чаровна и безспорно красива госпожица — Алиша Морс, и му правеше съблазнително предложение. Все някога, по някакъв начин трябваше да забрави за Сара. И защо да не опита сега?

— Не съм човек, който взема трудно решения, господине — каза той. — Много ви благодаря за предложението. С удоволствие бих се възползвал от него — засега поне.

— Добре — усмихна се Гилбърт. — Ако ще ставаме партньори, махни това *господине* от обръщението си към мен. Мисля, че е крайно време да започнеш да ме наричаш Гилбърт.

Адам вече летеше всеки ден, когато времето позволяваше, издигаше се по-нависоко, изминаваше по-дълги разстояния, упражняваше трудната техника на приземяване, която сам измисли, дори опитваше да прави големи неправилни осморки над опитното трасе. Макс постоянно проверяваше машината след всяко пренатоварване, а той се опитваше да запази спокойствие и внимателно да изслушва размишленията му, дори споделяше някои собствени идеи. Но все по-малко се интересуваше от проектантската работа. Тя го вълнуваше дотолкова, доколкото благодарение на нея можеше да удължи престоя си във въздуха, защото най-после се увери, че това, което наистина искаше да прави, бе да лети. Чувството, което го обземаше всеки път, когато колелата отлепяха от земята, го опияняваше и като наркоман, жаден за следващата доза, в момента, в който се приземеше, започваше да копнее за момента, в който отново

ще полети. Ядосваше се и беснееше, когато губеха време за модификации, въпреки че съзнаваше колко важни са те, а дните, в които метеорологичните условия пречеха на полетите му, бяха истинско мъчение. Там, горе на небето, успяваше да забрави Сара поне за известно време. Долу, на земята, всичко, дори съблазнителната Алиша, му напомняше за нея.

В паметния ден на първия полет предупреди съдържателя на странноприемницата, че ще напусне стаята, и на следващата седмица се премести в „Чутън Лий хаус“. Стаята, която му бе приготвил Гилбърт, бе на практика малък апартамент — спалня, дневна и баня. След спартанските условия, в които бяха живели с Макс в хана, обстановката тук му изглеждаше истински луксозна. Луксът не бе нещо, с което Адам бе свикнал или на което особено държеше, но той с нетърпение очакваше вечерите, когато след храна мъжете се оттегляха в библиотеката за обичайните за Гилбърт бренди и пури. Брендите бе от най-хубавия стар френски коняк, а пурите изпълваха библиотеката с главозамайващ, сладък аромат. Но най-интересни му бяха разговорите, които го разтоварваха след безкрайните изпитания и усъвършенствания в компанията на Макс.

След като подкрепи усилията им с тежестта на собствената си империя, Гилбърт се ентусиазираше от новото начинание все повече и повече. Верен на думата си, той формира нова фирма и вече планираше построяването на допълнителни цехове, както и водеше преговори за закупуване на съседни земи, на които да се провеждат изпитанията. Възнамеряваше да пренасочи най-квалифицираните си инженери и майстори към новата фирма. Осъществи връзка с познатите си във Франция, за да разбере дали ще може да привлече опитни чужденци на работа в предприятието поне за известно време. В Европа французите все още бяха лидерите в тази област и опитът им щеше да е безценен. Той изпрати внимателно подготвено изявление в пресата, местните вестници раздухаха новината, че „Морс моторс“ върви уверено към новия и вълнуващ свят на самолетите, а националните ежедневници, макар и по-скептично, подеха темата и изпратиха свой репортер в Чутън Лий за интервю от Гилбърт.

Адам остана леко учуден от този развой на събитията. Двамата с Макс мислеха само как да вдигнат първия си самолет във въздуха, нямаха време да разсъждават къде ще отидат и какво ще правят с него,

след като постигнат целта си. Но Гилбърт се бе наел да проучи всички възможности. Една декемврийска вечер на чаша бренди той ги изложи пред Адам, Лорънс и Хю, който се бе върнал в отпуск.

— Според мен съществуват две посоки, в които можем да се насочим, след като създадем стабилна база. Първата е да проверим какви са възможностите на самолета за търговски цели.

— Нещо не те разбирам — прекъсна го Лорънс. И той като Адам бе объркан, но поради други причини. Откакто се помнеше, „Морс моторс“ произвеждаше двигатели. Сега, след планираното разширение, всичко се обръщаше наопаки. Промяната бе така стремглава, че той не успяваше да улови развоя на събитията. Чувстваше се объркан и нервен. — За какви търговски цели говориш?

— Какви ли не! — възкликна Гилбърт. Само помисли колко удобно ще бъде да се пренасят пакети и писма по въздуха директно от едно място до друго! А впоследствие този транспорт ще се използва не само за придвижване на стоки, а и на хора. Когато самолетите станат по-безопасни и удобни, ще видиш как няма да стигат местата.

— Смяташ ли? — попита Лорънс недоверчиво.

— Убеден съм — отвърна Гилбърт. — Знаеш ли, навремето и с парната машина са се отнасяли със същия скептицизъм. Но това не спряло працядо ти. Нашият бизнес се гради на далновидността, Лорънс. Няма да е зле никога да не забравяме това.

— Спомена, че самолетът може да има и друго приложение — напомни Адам и отпи от коняка си. — Какво е то?

— Военно разузнаване — обясни Гилбърт.

Всички млъкнаха изумени, само Хю се изсмя.

— Това камък в моята градина ли е, татко? Знаеш, че разузнаването винаги е било работа на кавалерията.

— Не съвсем. Както много добре знаеш, от стотина години насам хората използват балони, за да обследват врага от птичи поглед. Но балоните не вършат добра работа. Те дават ограничена представа за нещата. А самолетът може да се издигне достатъчно високо и да даде по-пълна представа за разположението на врага и действията му. Само си помисли какви предимства ще даде това на стратезите!

Адам беше въодушевен от тези идеи. Гилбърт беше прав — панорамният поглед върху противниковия лагер щеше да бъде огромно

предимство по време на война. Но Хю, посветеният на службата кавалерийски офицер, не бе съгласен.

— Нали шумът ще изплаши конете — категорично заяви той.

— Конете все ще свикнат с него — предположи Гилбърт. — Много мислих по този въпрос. Убеден съм, че надмощието във въздуха ще има ключова роля в бъдеще.

Хю отново се засмя и поклати глава, защото не бе съгласен с баща си.

— Още малко остава да кажеш, че един ден войните ще се водят във въздуха, а не по суша или по море.

— Напълно е възможно — лаконично отвърна Гилбърт. — Но от нас зависи да убедим правителството в това. Знаеш ли, че тази година са заделили пет хиляди лири за аеронавтиката?

— Пари, хвърлени на вятъра, ако питаш мен — грубо отсече Хю. С годините в „Сандхърст“ и полка напетото му войнишко поведение бе станало още по-отявлено — в офицерската столова се славеше като зевзек, който никога не си оставяше магарето в калта, а популярността в тези среди така наду самочувствието му, че то вече граничеше със самодоволство.

— Всеки има право на лично мнение, Хю — погледна го Гилбърт спокойно. — Твоето обаче не съвпада с това на немските власти. Докато ние сме принудени да се задоволим с мизерните пет хиляди лири, те са инвестирали четиристотин хиляди в аеронавтиката.

— Глупаци!

— Не съм съгласен. Немците може да са всякакви, но не са глупаци. Помни, че ако един ден те или някоя друга държава напредне значително в тази област, горчиво ще съжаляваме.

— Един добър кон и човек, който познава местността, са достатъчни. Защо трябва да ходим да гоним облаците! — Хю изпразни чашата си и се усмихна чаровно.

— Има ли още бренди, татко, или го пазиш?

— Много добре знаеш, че не го пазя. Налей си, Хю — покани го Гилбърт и поклати глава. Хю бе все още неговия любимец, затова бащата се отнасяше към избухливостта му със същото търпение, с което опрощаваше пакостите му като момче. — Но не прекалявай — добави той след малко. — Няма ли да яздиш с Клариса Биймиш-Браун утре сутринта?

— Разбира се! — Очите на Хю светнаха, като си помисли за това. Клариса бе една от красавиците на окръга. Обичаше буйни коне и буйни мъже, затова винаги се радваше да го види и разкриваше радостта си по много начини, един от друг по-приятни. Недоумяваше защо старият Лорънс не бе направил нито един опит да я задява в негово отсъствие. Но Лорънс си беше Лорънс — потънал в собствените си интереси, въобще не се сещаше за нежния пол. *Е, той си знае най-добре!*, заключи Хю без повече да разсъждава.

— Ще се присъединим ли към дамите? — предложи Гилбърт, когато Хю допи коняка си.

Отидоха в дневната, където Бланш и Алиша слушаха музика на грамофона, с който Бланш се бе сдобила наскоро. Адам бързо усети въодушевлението, което обзе Алиша, веднага щом той влезе в стаята. Разглеждаше последния брой на „Английска модерна домакиня“, но като го видя, веднага остави списанието на малката осмоъгълна масичка.

— Е, господа, какво толкова обсъждахте? — мързеливо попита тя. — Не, не ми казвайте, чакайте да се опитам да позная. Бъдещето на новото ни начинание „Морс еърплейн къмпъни“. Мисля, че като директор би трябвало да бъда осветлена относно вашата дискусия.

— Боже господи, Алиша! — смъмри я Бланш. — Не можем ли да забравим работата поне докато си почиваме?

Алиша я погледна лукаво. Знаеше, че Бланш е ядосана, задето тя е един от директорите, защото смяташе, че за този пост най-достоеен от младите е Лио.

— Имам чувството, че се вживяваш повече, отколкото е нужно — непринудено добави Бланш.

— И аз така мисля — подкрепи я Хю. Тайно от баща си той бе взел със себе си бутилката и сега скришно си наля и отпи. — За тази вечер ни стига.

— След като вие не искате да ми кажете за какво сте говорили, сигурна съм, че Адам няма да ми откаже. — Тя се наведе напред, виолетовите ѝ очи се присвиха на бледото ѝ лице и тя леко докосна ръката му с тънките си пръсти. Прилепналият корсет на вечерната ѝ рокля подчертаваше извивката на малките ѝ, стегнати гърди, а свещникът над главата ѝ озаряваше лъскавата ѝ черна коса със синкави среднощни отблясъци.

— Адам, само да си посмял! — пошегува се Хю.

Алиша сви крехките си рамене.

— Добре, тогава ще трябва някой друг път да поговорим с него насаме. Нали, Адам? — рече тя, без да сваля ръка от рамото му, а погледът ѝ му подсказа, че освен бизнеса тя иска да обсъди и други неща, когато останат само двамата.

Той отново усети как кръвта започва да кипи във вените му. Съвсем скоро... помисли си той, съвсем скоро, госпожице Алиша Морс, ще получиш това, което търсиш!

— А сега може ли да послушаме малко музика — намеси се Бланш.

— Добре, отивам да сменя плочата — добродушно предложи Лорънс, Хю си наля още бренди, а Гилбърт приближи до камината, за да се сгрее. Но Адам остана на мястото си, прикован от магнетизма, който излъчваше Алиша, а приятното усещане, което допирът ѝ предизвика, се разнесе из корема му и го стопли като хубавия френски коняк.

Тя не бе Сара. В никакъв случай! Сара бе една-единствена. Но беше много привлекателна жена, а той бе мъж. Не вълнуваше сърцето му, но бе в състояние да развълнува тялото му. Ала след като Сара го съсипа емоционално, той и не търсеше друго. Това му стигаше засега.

15.

Снегът заваля през нощта и покри природата с меко бяло одеяло. В момента, в който Адам се събуди, странната ослепителна светлина, която се процеждаше през пролуката на завесите, му подсказа за това и той изруга тихо, отметна завивките и отиде до прозореца.

Снегът се стелеше докъдето стигаше окото, дълбок и пухкав в парка, навят на преспи и вълни далеч върху склоновете на ливадата. Дебелият пласт скреж на прозореца бе достатъчен, за да разбере колко е натрупало, а начинът, по който голите клони на дърветата висяха натежали, потвърди съмненията му. Не ставаше дума за краткотрайно преваляване, а за началото на внезапна снежна буря и поледица. На всичкото отгоре продължаваше да вали — от натежалото небе се сипеха малки твърди снежинки.

Адам отново изруга. Днес няма да може да лети, а може би и през следващите дни, ако се съди по небето. Досега имаха голям късмет с времето, но не можеха да очакват, че цялата зима ще е толкова мека. В същото време нямаше как да не се ядосва, че трябваше да прекратят изпитанията точно сега, когато нещата бяха потръгнали тъй добре.

Адам потрепери, отиде до дрешника и нахлузи панталона си. Манията му да се научи да лети го караше да скъпи всеки час, всеки ден, а мисълта за период на принудително бездействие бе истинско проклятие за него. От друга страна, може би пък тъкмо сега щяха да намерят време да направят пасажерската седалка, която отдавна планираха. Преди време Макс сподели желанието си да извърши поне един полет колкото е възможно по-скоро, но все изникваха нови и по-важни модификации. Вероятно днес, докато Макс се занимаваше с по-тънките технически детайли, Адам щеше да има време да намери най-подходящото място за пасажерско място и да прецени как най-добре да го конструира.

Планът му обаче пропадна, защото когато семейството се събра на закуска, Адам научи, че най-вероятно снегът ще го принуди да си стои вкъщи, през този ден поне.

— Ех, майка му стара! — негодуваше Хю, докато си сипваше бърбечета и бекон. — Дойдох си за няколко дни и точно сега взе, че натрупа!

— Все ще намерим начин да излезем — опита се да го успокои Адам.

— Да, да, ще намерим! — Въпреки че прекали с брентито предната вечер, Хю не се притесни да напълни чинията си догоре. — Нали ти казах, че имам среща с Клариса днес. Но както сме в подножието на хълма, като натрупа, няма мърдане. Ако беше започнало през деня, може би щяхме да се оправим. Но като завали през нощта, край.

— Не можем ли да изринем снега с лопати? — попита Адам.

— Когато вали, няма смисъл да опитваме. Докато стигнем до края, в началото пак ще е същото.

— И докога ще е така?

— Казва ли ти някой! — сви рамене Хю. — Тук не е като на север, но помня, че веднъж цяла седмица не можахме да излезем. Ох боже, само като си спомня, и ми настръхват косите!

Адам не каза нищо, но реши, че каквито и да са условията, няма намерение да стои затворен вкъщи цяла седмица. Чакаше го работа. Щеше да е по-спокоен, ако поне успее да се добере до хамбара. Напушен, той си сипа бекон и кафе.

След малко към тях се присъединиха Гилбърт, Лорънс и Алиша. Двамата мъже бяха ядосани от изненадите на времето, което като че ли искрено забавляваше Алиша. Адам забеляза, че тази сутрин тя изглежда много добре, сякаш нежната ѝ кожа отразяваше белотата на снега. Тъй като нямаше какъде да бързат днес, те се задържаха по-дълго на закуска, но когато изпиха всичкото кафе, Гилбърт и Лорънс отидоха в библиотеката, за да прегледат документите, с които разполагаха в момента, а Адам обу ботуши и излезе да види какво е положението навън.

Съвсем скоро се убеди, че Хю е бил напълно прав. Поради дълбоките преспи можеше да се стигне най-много до обора и след като размени някоя и друга дума с конярите, които се опитваха да нахранят и напоят конете, бе принуден да се предаде и да се върне вкъщи.

Валя цяла сутрин и след обяд Адам реши да седне и да поработи върху чертежи, които щяха да му помогнат да направи пасажерската

седалка в самолета. В неговата дневна бе топло и уютно. Дървата пращяха в камината и посипваха с искри комина. Седна на писалището и се вгълби в работата си. Затова когато чу вратата да се отваря тихо, изненадано вдигна глава и видя Алиша.

— Може ли да вляза? — попита тя.

— Да, разбира се — отвърна той, въпреки че се подразни, че трябва да остави работата си.

Тя влезе, затвори вратата и отиде до огъня, за да стопли ръце.

— Изглежда си много зает — рече Алиша. — Какво правиш?

Адам ѝ обясни и въпреки че тя го слушаше, усети, че мисълта ѝ е заета с друго.

— Много ми е забавно как вие, мъжете, се ядосвате, когато трябва да си останете вкъщи — най-накрая каза тя. — Според мен трябва по-скоро да се радвате, че имате възможност да си починете. Разбирам защо се ядосва Хю — бесен е, че няма да може да се види с Клариса, но останалите... Татко и Лорънс се затвориха в библиотеката, а ето те и теб — пак не можеш да мислиш за нищо друго, освен за самолета си, въпреки че сигурно ще минат седмици, докато ти се отвори възможност да летиш.

— Не вярвам! — възропта Адам. — А ако се съди по това, което каза снощи, би трябвало и ти да се ядосваш като нас.

Алиша се обърна и наклони глава на една страна. Огънят огря гарвановочерната ѝ коса.

— О, не, Адам. За мен няма нищо по-хубаво от това да бъда откъсната от външния свят седмици наред — особено ако сме двамата.

Въпреки непрестанните ѝ намеци, Адам остана като втрещен от предизвикателството ѝ. Тя се усмихна и се направи, че не го забелязва.

— Снощи обеща да ме посветиш в тайните на компанията, чийто директор съм и аз — продължи тя с кадифен глас. — Помислих си, че след като сега сме сами, моментът е подходящ.

Нищо такова не съм ѝ обещавал, помисли си той, но кръвта отново нахлу в слепоочията му, топлина се разнесе по цялото му тяло.

— На теб въобще не ти пука за бизнеса, Алиша — грубо рече Адам.

— Не е вярно! — възропта тя. — Директорският пост е истинска гордост за мен.

— Може, но за теб това е само една игра. Опитваш се да играеш и с мен. Докога ще ме преследваш?

Тя отново се усмихна. Продължаваше да стои съвсем спокойна пред камината.

— Докато успея да те хвана може би — отвърна му с мил гласец. Адам усети, че се задъхва.

— Чуваш ли се какво говориш?

— Да, разбира се. Адам, не си прав, като ме обвиняваш, че съм си играела с теб. Никога намеренията ми не са били толкова сериозни. Ела при мен.

Той едва устояваше на привлекателната ѝ сила и на възбудата, която се разля по цялото му тяло. Но самецът у него го възпираше. Не беше от мъжете, които лесно се оставяха жените да ги манипулират и прелъстяват. Ще я обладае, ако въобще, само когато той реши. Адам стана и се подпря на писалището с кръстосани ръце.

— Искала си да ти разкажа за бизнеса, Алиша. Добре, ще ти кажа всичко. Предполагам, че накрая ще ти се плаче от досада, защото и двамата знаем колко малко те интересува той. Но сега не можеш да си го признаеш, нали?

Тя го прокле наум, но властното му поведение я възпламеняваше. Беше решила да използва сексапила си, за да спечели Адам телом и духом, и сега съжаляваше, че сама е паднала в собствения си капан. Той говореше, разясняваше планове за бъдещето, описваше законите на аеродинамиката, а тя седеше на плюшеното канапе, здраво скръстила ръце, за да не се вижда как треперят, със скромно приведени очи, защото нямаше сили да го погледне. Под фустата краката ѝ бяха притиснати един в друг също така силно, както ръцете ѝ, защото бяха като изтръпнали, сякаш малки иглички се забиваха по тях и лазеха към най-скришните кътчета на тялото ѝ. Чудеше се защо се смята, че жените нямат право на тези усещания. Кой беше имал нахалството да каже, че сексът е отвратително животинско занимание, което жените трябва да търпят, за да задоволяват най-долните първични инстинкти на мъжете? Тя вдигна очи от лъскавите му кафяви ботуши, хвърли таен поглед на дългите му прави крака, които тесните панталони само още повече подчертаваха, и си представи как я обгръщат. Погледът ѝ се плъзна нагоре по тялото му, слабо, но безсъмнено напрацяло от сила под сакото и жилетката, и усети как въздухът засяда в гърлото ѝ и я

задушава. Отново сведе очи, защото не смееше да го погледне в лицето. Адам продължаваше да говори така, като че ли нямаше намерение да спре, но Алиша не чуваше думите му, а мислеше за това, че е готова да слуша плътния му глас цял живот, да гали всички извивки на интонацията му, опиянена от грубата му мъжественост. Плътта ѝ се надигаше и настръхваше в съзвучие с обърканите мисли, които сякаш идваха не от съзнанието ѝ, а от дълбините на тялото ѝ, а странната бяла светлина, която се отразяваше в стаята от снежния пейзаж навън, потапяше всяка нейна мисъл, всяко чувство в нереална нега.

Изведнъж усети промяна в тона му. Беше приключил с лекцията и ѝ задаваше въпрос.

— Е? Беше ли ти интересно да чуеш разказа ми за зараждането на самолетостроенето?

Алиша примигна. Адам съзря нещо подобно на паника във виолетовите дълбини на очите ѝ.

— Беше много интересно...

Той се усмихна под мустак.

— Добре. Ела тук тогава.

— Но... — След толкова планове, след толкова желание, паниката, която той усети, сякаш я бе парализирала. Тя не помръдваше, а ръцете и краката ѝ бяха все така силно притиснати. Адам ѝ подаде ръка.

— Казах ти да дойдеш. — Нямаше нежност нито в изражението, нито в тона му. В този момент видът му бе почти жесток. Алиша стана и направи две крачки към него. — Първият урок свърши. Време е за втория.

Адам я хвана за ръката, дръпна я към себе си и я целуна. Бруталността на устните му я накара да изстене, но краката все по-малко я държаха. Тази слабост плъзна по цялото ѝ тяло, имаше чувството, че е безформена. След малко той я отблъсна и я погледна със страшен и тайнствен поглед. После разкопча най-горното ѝ копче, а след това и следващото. Тя стоеше неподвижно. В никакъв случай не си бе представяла нещата по този начин. Смяташе да го прелъсти бавно, да свали полека-лека сакото му, да прокара ръка по мускулестия му гръб, да погъделичка зърната му с език... Но сега не бе в състояние да се противопоставя. В края на краищата сама му се предложи.

Адам разкопча още едно конче. Все още не бе изгубил контрол над себе си.

— Свали я — заповяда той.

Алиша не бе в състояние да отлепи очи от неговите. Погледите им останаха приковани един в друг, докато разкопчаваше останалите копчета и накрая роклята ѝ се свлече на пода. Тогава погледът му се отдели от нейния и се плъзна надолу по тялото ѝ, спря се на прозрачните ѝ рамене и извивката на малките ѝ гърди, после върху крехката ѝ, пристегната в корсет талия и фустата от два пласта бял муселин под алена тафта. Някакъв мускул помръдна на лицето му. Стори ѝ се, че стоят така цяла вечност, когато той я повдигна като перце и я занесе до канапето. Алиша се отпусна като хипнотизирана на облегалката, а Адам я възседна, докато разкопчаваше жилетката и панталона си. После се отпусна върху нея и с едната си ръка освободи гърдите ѝ от корсажа, а с другата свали памучните ѝ кюлоти с къдрици. Тя изстена, когато устата му пое гърдата ѝ, изстена и когато той влезе в нея. Внезапно сякаш тялото ѝ оживя и тя се изви към него, отдавайки се с наслада на остриите му зъби и смилащата сила на тялото му, обзета от спазъм на страст, каквато досега не познаваше. Адам беше в нея и около нея, задушаваше я, обладаваше я. Алиша усети как в гърлото ѝ се надига писък, но този път ѝ идваше да пици от удоволствие. Тя зарови пръсти в косата му и заора с нокти по гърба му. Дори когато Адам застина, Алиша продължи да се стреми към него до зенита, чийто връх за няколко мига я понесе на крилете на забравата, преди със стон да я върне в реалността. Но сега тя бе по-различна. Тази реалност бе пълна с топлина и упоение, много по-всеобхватно и дълбоко, от който и да е мимолетен миг на триумф и желание да е с него завинаги, да я притиска към кушетката завинаги, да заспи тук с него и в съня си да умре, защото само така щеше да е сигурна, че никой друг няма да се намеси между тях, че никой няма да открадне красотата на момента, че ежедневният живот няма да почерни чудото на преживяното.

— Адам... — прошепна Алиша. — О, Адам...

Той се отмести, изтърколи се на една страна и стана. Застана с гръб към нея и започна да се облича. Чувството, че е изоставена, прониза сърцето ѝ.

— Адам! — повтори тя.

— Алиша, моля те, извини ме, но имам работа. — Тонът му бе студен и дистанциран. Не можеше да повярва на ушите си. Как може да ѝ говори така — особено след всичко, което току-що преживяха.

Тя се опита да го хване за ръката.

— Адам, моля те...

Адам отдръпна ръката си.

— Останах с впечатление, че си дошла, за да ме прелъстиш — рече той. — Нали получи това, което търсеше?

— Не, не! — проплака тя. За пръв път губеше контрол над себе си по този начин.

— Извинявай — студено рече той, — но аз останах с такова впечатление.

Алиша се разтрепери, мечтите ѝ ставаха на пух и прах.

— Не можеш да ме оставиш...

— Защо?

— Ти го искаше не по-малко от мен.

— Може би. В такъв случай и двамата трябва да сме доволни. Едно приятно преживяване, Алиша, нищо повече.

Изведнъж се ядоса, страстта и желанието ѝ преминаха в гняв. Тя бе не кой да е, а Алиша Морс. Никой не смееше да се държи така с нея, никой нямаше право да го прави — още по-малко този арогантен простак.

— Ще видим — процеди тя. — Искал си ме и пак ще ме поискаш. Колкото пъти реша.

Той се засмя. Смехът му отекна в ушите ѝ като бучащо море.

— О, Алиша, защо си толкова самоуверена? Аз съм този, който ще реши кога да те има отново. Надявах се, че съм ти дал урок.

Тя стана. Дори в този си вид, по омачкана фуста и корсет, излъчваше достойнство, което всяваше страхопочитание.

— Адам, забравяш нещо. Баща ми държи кесията. Без неговата подкрепа ти ще си едно нищо, ще бъдеш никой. Какврто си бил преди и какврто ще станеш, ако не правиш това, което искам. Какво според теб ще направи татко, ако разбере, че току-що си ме изнасиллил?

— Не съм те изнасилвал. Дадох ти това, което си просеше от месеци.

— Да, но аз няма да представя нещата по този начин пред татко. И ще видим на кого ще повярва той. Искаш ли да пробваме, Адам?

Той я погледна студено. Алиша не можеше да повярва, че допреди малко телата им са били страстно слети. Сега разбираше какво са имали предвид бабите, като казваха, че светът принадлежи на мъжа. Може би искаха да кажат, че жената може да се наслаждава на секса, но след това тя не може да се абстрахира от акта така, както той успяваше.

Адам вече беше напълно облечен и по-дистанциран от всякога.

— Довиждане, Алиша — любезно рече той, като че ли току-що бяха изпили само по чаша чай. — Моля те, извини ме, но наистина имам много работа.

Сърцето ѝ се пръскаше от гняв. Ще го науча аз него! Да, да, ще го науча как да се държи друг път с мен!

Алиша навлече роклята и я закопча с треперещи пръсти. Поспря се на вратата. Адам вече бе отново на бюрото, навел глава над диаграмите и цифрите. Дори не си направи труд да я погледне.

— Добре, Адам, ще си тръгна сега — изрече тя със спокоен глас, който прикриваше бурята в сърцето ѝ. — Но не си мисли, че това е краят. Защото, уверявам те, не е.

Без да дочака отговора му, Алиша излезе и затвори вратата.

Вечерта тя отново дойде в стаята му, защото нещо постоянно я теглеше натам. Лежа известно време докато къщата притихна, обвита в снежна пелена, но не можа да заспи, защото огънят започна отново да се носи на талази във вените и по кожата ѝ. Най-накрая стана, метна халата над нощницата си и пое по тихия коридор. Ужасяваше се при мисълта, че той отново може да я отблъсне. Но неустоймото желание да опита отново близостта, за която копнееше, я теглеше натам.

В стаята му все още светеше, защото бе седнал на бюрото и работеше, но този път, когато Алиша влезе в стаята, Адам не се изненада. Той стана, без да отрони дума, хвана я за ръка и я заведе в спалнята. Пак я облада бурно, накара я да се гърчи в болезнен екстаз, а след това не я отблъсна, а легна до нея и започна да гали косата ѝ.

Алиша остана легнала до него за известно време, но докато се наслаждаваше на ласките му, се уплаши, че може да заспят и да бъдат разкрити на следващата сутрин, затова се надигна с неохота. Докато

ставаше, усети, че той диша дълбоко и равномерно и едва тогава осъзна, че е заспал.

Измъкна се на пръсти от неговата стая и се прибра. Не бяха разменили нито дума, но Алиша бе убедена, че знае истината по-добре от всякога — Адам наистина я желаше, както и бе предполагала, желаше я, колкото и тя него. Затова той трябваше да ѝ принадлежи, не само от време на време и крадешком, а постоянно, като неин съпруг. Отдавна бе взела това решение, но сега желанието му да я има, въпреки че не даваше нито един признак за обвързване, ѝ бе дало силата, от която имаше нужда.

В своята спалня Алиша прокара ръце по тялото си, което Адам току-що бе галил, и докато се наслаждаваше унесено на спомена от удоволствието, заспа.

Адам беше в библиотеката на следващия ден, когато при него дойде Гилбърт.

— Адам, момчето ми, радвам се да те заваря сам. Разбрах, че си искал да говориш с мен.

Адам, който се бе замислил, го погледна озадачен. Забеляза игривото пламъче в хитрите очи на Гилбърт и започна да се досеща за какво може да става дума.

— Поне така ми каза Алиша — уточни господин Морс.

— А! — внимателно рече Адам и отиде до прозореца. — Май няма никаква промяна във времето — избъбри той, за да спечели време.

— Така като гледам, май чак вдругиден ще стане проходимо — съгласи се Гилбърт. — Но от това, което ми каза Алиша, не останах с впечатление, че искаш да говорим за времето.

Той отиде до прозореца при Адам.

— Знам, че не е лесно — продължи Гилбърт с весел глас. — Спомням си как се бях изнервил, когато трябваше да говоря с бащата на Роуз. Роуз бе първата ми жена. Добре, че Бланш беше вдовица, а родителите ѝ бяха починали отдавна и не ми се наложи да минавам през това изпитание отново. Но добре помня как се притеснява човек да води подобни разговори. Затова се радвам, че Алиша прояви

достатъчно разум и сама дойде да ми каже за вашите планове. Въпреки че не е прието така, няма да издребняваме, нали?

В този момент Адам бе твърдо убеден, че знае точно как се чувства корабокруширал моряк, когато хване вълна.

— Алиша е говорила с теб? — попита той. — Какво каза?

Гилбърт се усмихна.

— Че двамата сте влюбени и че искате да се ожените, разбира се, и че искаш да дойдеш при мен, за да ѝ поискаш ръката. Не си прави труда, Адам. Много се зарадвах, като разбрах. Испитах истинско облекчение, когато разбрах, че най-после Алиша е готова да се задоми — и то с човек като теб, а не с някой от ония хулигани, които водеше къщи навремето си. Много съм щастлив, че именно ти ще ми станеш зет. Когато сме от едно семейство, бизнесът ще върви по-добре. Освен това знам, че ти най-добре ще успееш да озаптиш Алиша. Затова, момчето ми, не очаквам пледоарии, нито ще ти задавам въпроси относно бъдещето. Що се отнася до мен, имаш моята благословия.

— Благодаря — едва промълви Адам.

— Още нещо — продължи Гилбърт. — Рано е да се говори за сватбени подаръци, при положение че годежът още не е обявен. Въпреки това искам да ти кажа какъв ще е моят личен подарък за теб. Смятам да променя името на новата фирма така, че то да включва и твоето. Отдавна тая надежди, че Алиша може да се включи в семейния бизнес, и затова я направих директор, въпреки че си давам сметка, че това е необичайна стъпка. Мисля, че след като ще ми ставаш зет, би било редно да бъдеш признат по достойнство. „Морс Бейли еърплейн къмпъни“ звучи доста внушително, как мислиш, а?

— Съгласен съм напълно — отвърна Адам. Макар и изумен, той изпита възхищение от дръзката постъпка на Алиша. Малката лисица — обеща му, че това не е краят, и потвърди обещанието си с удар, който бе не по-малко зашеметяващ със своята дързост. Беше разбрала, че не е мъж, когото можеш да изнудваш и заплашваш, затова го вкара в капана така хитро, с толкова изкусителни примамки, че той не усети кога се заби в него със стоманените си зъби.

Адам поклати глава. Неочаквано го обзе приятно чувство. Може да е хитра лисица, но бе посвоему привлекателна. Решителността и смелостта в постигането на собствените цели я правеха достоен опонент. Мисълта за битките, които им предстояха, неочаквано го

въодушеви. В момента тя дърпаше конците. Но това нямаше да трае вечно. Сега пред него имаше две възможности — или да я издаде и да понесе последствията, или да замълчи и да се ожени за нея, като се възползва от предимствата, които щеше да получи като зет на Гилбърт, и да ѝ стъпи на врата с по-тънки трикове. Желанието да я омаломощи му действаше като афродизиак и той се сети за страстите от предната нощ и нетърпеливите реакции на тялото ѝ. *По дяволите, сигурно съм малко влюбен в нея!*, помисли си Адам. Може би съм бил тъй заслепен от Сара, че не съм го разбирал.

Сара. Ставаше му болно, само като си помислеше за нея. В този момент взе решението. Сара не съществуваше за него. Беше омъжена за Ерик. Щеше да е най-големият глупак, ако продължаваше да мисли за нея. Трябваше да забрави Сара. А това щеше да стане най-лесно, като се ожени за Алиша, която му предлагаше толкова много.

— В такъв случай, Адам, ще кажем на Алиша, че сме говорили, нали? — Гилбърт му подаде ръка. Адам я пое с твърда и студена длан. За пореден път си помисли колко много харесва възрастния мъж. — Добре дошъл в семейството, момчето ми!

16.

Сара четеше и препрочиташе писмото, но сякаш не разбираше нито дума. Адам и Алиша щяха да се женят. Сълзи напиреха в гърлото ѝ. Тя сви писмото на топка и го метна в огъня, който гореше в камината.

Беше глупаво да страда или да се учудва. Сама реши да се махне, с което освободи полето за действие за Алиша. Беше глупаво да се надява, че Адам ще е все така влюбен в нея и няма да се даде на хитрата лисица. А още по-глупаво бе, че се разстрои задето той не бе проявил достатъчно разум, за да види истинската Алиша зад очарователната маска. Когато искаше, дъщерята на Гилбърт ставаше забавна и привлекателна. Освен това предлагаше почти неограничени възможности. Бракът с нея щеше да донесе само полза на Адам. Ето, името му вече стоеше до това на Гилбърт в новото название на компанията. „Морс Бейли еърплейн кърмпъни“ — колко внушително и импозантно! Не се съмняваше, че ще преуспеят.

Аз съм завистлива, помисли си Сара, завистлива и алчна. Имам толкова много, а завиждам на Адам за възможността да бъде щастлив.

— Сара, тук ли си? — извика ѝ Ерик от коридора и влезе в стаята с букет жълти хризантеми. Усмихна ѝ се, докато ѝ ги даваше. Целият сияеше, както винаги, откакто му стана жена. — Купих ти ги от магазина на гарата. Нямахме червени рози, но чувствата са същите.

— О, Ерик, колко си добър! — Сара подаде буза за целувка, а усмивката ѝ по никакъв начин не издаваше мъката, която терзаеше сърцето ѝ. С гордост си помисли, че се е научила да се преструва добре и спазваше тайното си обещание, че няма да прави нищо, което да накара Ерик да съжaliaва, че се е оженил за нея.

Добре поне, че мъжът и неговата компания открай време ѝ бяха приятни, та ролята ѝ не бе кой знае колко трудна за изпълнение, а той така я обичаше и толкова се зарадва, когато се върна при него, че се задоволяваше с малко. Беше доволен, че е с нея, че му помага с новите си познания по счетоводство и се грижи за сметките, че го придружава на спектакли и му асистира, въпреки че вече не участваше в

акробатичните номера както преди и че споделя леглото му. Не забелязваше тъгата, която се изписваше в погледа ѝ, когато обсъждаха новите самолети. Не знаеше, че понякога, след като правеха любов, Сара оставаше будна с поглед, вперен в тъмнината, и бузи, облени в сълзи. Но тя бе неотлъчно до него, а Ерик не смееше да очаква повече. Обичаше я, грижеше се за нея, глезеше я, а в замяна получаваше топлината, на която знаеше, че винаги е способна. А сега имаха още една причина да се сближат, която го изпълваше с щастие и гордост. Сара очакваше бебе, тяхното бебе. Имаше още време до лятото, когато трябваше да се роди, но Ерик вече забелязваше закръглената ѝ талия и наедрия ѝ бюст и нямаше търпение. Винаги нежен с нея, винаги загрижен за състоянието ѝ, сега той преливаше от любов, която го правеше два пъти по-внимателен, а цветята, които ѝ донесе, бяха поредния жест, поредния начин да изрази тази любов.

— Как се чувстваш? — попита я Ерик. — Стори ми се малко нервна, когато влязох.

— Нищо ми няма. — Сара се усмихна на букета и свали хартията, за да се наслади на едрите цветове. — Чакай да ги сложа във вода.

Тя отиде в кухнята, малка и спретната като цялата им къща, подобна на уютните стаи у Моли Норкет, които за нея винаги бяха олицетворение на истинския дом. Докато пълнеше голяма порцеланова кана с вода, Ерик дойде при нея.

— Вестниците пишат само за изборите — каза ѝ той. — Явно резултатите са доста противоречиви. Аскуит се връща отново, но при липса на сериозно мнозинство едва ли ще се задържи дълго.

Сара отчупи стеблото на една хризантема и я постави във вазата. Политиката не я вълнуваше особено, но тя си спомни за някак странното увлечение на Гилбърт по либералната кауза и споменът подсили тъгата ѝ.

— Днес получих писмо от къщи — каза тя, като постави последното цвете във вазата и се отдръпна, за да се порадва на букета. — Алиша и Адам ще се женят. През май. Канени сме на сватбата.

— Наистина ли? — попита Ерик също така неспригнато като нея. — Ще бъдеш ли в състояние да пътуваш?

— Защо не? Нали виждаш, че съм съвсем добре, Ерик, а и бих искала да отида. Ани вече сигурно ще е родила, а и... — Тя замълча,

защото едва не си призна огромното желание да види Адам отново, макар ѝ да изтръпваше при мисълта, че ще трябва да го види как се къльне във вярност на Алиша. — Предполагам, че Гилбърт очаква да отида — додаде тя. — Е, ако мислиш, че е срамно да се появявам пред хора в това състояние...

— *Срамно?* За кого? Не и за мен! Знаеш колко се гордея с теб, скъпа. — Ерик я хвана за ръката, притегли я към себе си, а Сара облегна глава на рамото му, доволна, че той не вижда лицето ѝ. Сърцето ѝ се късаше и едва успяваше да го скрие.

— Сара, обичам те — прошепна той в косата ѝ. — Ти ме направи щастлив. Никога не забравяй това.

Тя кимна безмълвно, защото нямаше сили да отговори. Сълзи напиреха в гърлото ѝ.

В този момент Сара усети някакво съвсем леко потреперване дълбоко в себе си. Отначало, отнесена в мислите си, тя не му обърна внимание, но после, когато го усети отново, застина и сложи ръка на корема си. Бебето мърдаше. Сърцето ѝ трепна радостно. Притаи дъх в очакване на ново трепване. Когато го усети, леко изохка. Ерик се притесни.

— Какво ти е, скъпа?

— Бебето! Мърда! — изохка Сара развълнувано. В момента не се и сецаше за Адам и Алиша. — Я да видим дали ще го усетиш!

Тя взе ръката му и я притисна към корема си. Изчакаха.

— Нищо не усещам — каза Ерик разочарован.

— Беше съвсем слабо. Усетих го!

— Бебето *ни*!

— Да. — За пръв път усети движенията на бебето точно днес, когато разбра за сватбата на Адам и Алиша. По някакъв начин възприе това съвпадение малко като поличба.

Тогава се сети за една приказка, която Моли обичаше да повтаря — *Всеки път, когато господ затвори една врата на едно място, на друго отваря прозорец.*

Този етап от живота ми приключи, помисли си Сара. Вече трябва да гледам към новото начало не само с акъла и тялото си, но с цялото си сърце. Ако не за друго, поне заради бебето.

Тя отново отпусна глава на гърдите на Ерик, обзе я пълно спокойствие.

Адам и Алиша сключиха брак в разцвета на май, когато дърветата около Чутън Лий бяха разлистили сочните си зелени листа, а ябълковият цвят кичеше ясното синьо небе с облаци бяла дантела. Сватбата бе най-великолепната в селото от десетки години насам, а като тема на разговор съперничеше на новината за смъртта на краля, защото премина като зрелищно и весело тържество в селската църква и измести впечатленията от сериозната церемония, с която викарият набързо почете кончината на Негово величество. Малцина в селото бяха зървали някога в живота си знатната особа и въпреки че прелюбодействата на някогашния Уелски принц бяха вече позабравени, след като в крайна сметка той се прояви като популярен монарх, тъжните физиономии и черните ленти, които някои от по-възрастните се чувстваха длъжни да надянат в знак на траур, с радост бяха махнати под предлог, че дъщерята на местния големец вдига сватба.

Отначало, като чу за смъртта на краля, Гилбърт се замисли дали да не отмени вечерната забава и заря, които бе организиран в чест на събитието и на които бе поканил всички наематели и служители, но реши, че това ще разочарова много хора, а и възкачването на новия крал, Джордж, на престола заслужаваше да се почете.

В деня на сватбата цялото село се стече, за да види как Алиша, ослепителна в роклята си от бяла дантела, пристига в църквата, водена от баща си. Вътре свещите пръскаха златисти отблясъци и осветяваха цветята, с които бяха обкичени колоните и амвонът. Сара имаше чувството, че е в друг свят. От мястото си в лявата половина на църквата тя виждаше отлично Адам, който стоеше пред олтара и чакаше булката. Когато органът оповести пристигането ѝ, той се обърна и погледите им се срещнаха за миг. Сара усети как се изчервява, наведе глава и се направи, че чете програмата на службата, поради което не успя да види Алиша, докато минаваше покрай тях. Дантеленият ѝ воал и смиреният ѝ поглед не успяваха да прикрият триумфалните чувства, от които преливаше.

Приемът бе в банкетната зала на „Чутън Лий хаус“. Тук също имаше изобилие от цветя, масите бяха застлани със снежнобели покривки, ослепителни сребърни прибори и кристал, а в центъра бе

издигнат подиум за тримата изпълнители на камерна музика. Отново, докато чакаше реда си, за да поздрави младоженците, Сара имаше чувството, че не е на този свят и плува в топли и лепкави води. Алиша я целуна театрално, но Адам я прие като стар приятел. Сара им се усмихна сковано и се оттегли в просторната зала.

— Добре ли си? — загрижено попита Ерик. — Струваш ми се бледа.

Тя присви устни, очите ѝ бяха широко отворени и блестящи.

— Добре съм, но една чаша шампанско няма да ми се отрази зле.

— Дали е редно? — усъмни се Ерик. Това, че бе негова съпруга и носеше детето му, по никакъв начин не потискаше вироглавата ѝ черта да прави каквото иска.

Сара и Ерик бяха настанени до Ани и Макс.

— Надявам се, че не съм съвсем като панаирджийско чучело — шепнешком се обърна към Ани Сара, докато заемаха местата си.

— Какви ги говориш! С това свободно манто въобще не ти личи. Никой не би предположил, че съвсем скоро ще раждаш.

— Много си мила с мен, Ани, но... — усмихна ѝ се Сара. — Я кажи как е? Като родиш, искам да кажа.

— Чудесно! — Лъчезарната усмивка на Ани бе в потвърждение на думите ѝ. Беше понапълняла, но по всичко личеше, че майчинството е удоволствие за нея. — Нямам търпение да ти покажа Джон! Ще видиш, че ще ти хареса.

— Джон. Какво хубаво име!

— Кръстиме го на Мур-Брабейзън. Макс настояваше да носи името на някой от пионерите. — Ани се приближи. — Искам да те питам нещо, Сара. Ще имаш ли нещо против да ни окажеш честта да станеш кръстница на малкия Джон?

— О, Ани, с най-голямо удоволствие! Благодаря ти за поканата! Не мислиш ли обаче, че като живея в Лондон, съм доста далеч от вас, за да бъда добра кръстница? Едва ли ще го виждам често.

— Не се знае — загадъчно отвърна Ани, но въпреки настоящите въпроси тя отказа да уточни какво е имала предвид.

Няколко чаши шампанско помогнаха на Сара да преживее приема, но упойващият им ефект се изпари в момента, в който станаха да изпратят Адам и Алиша на сватбено пътешествие в Швейцария.

Сара така се разстрои, че когато започна вечерната забава, усети, че не може да се прави на весела нито миг повече.

— Мисля, че за днес ми стига толкова — промърмори тя, като събра всичките си останали сили, за да го изрече с искрен и весел глас. — Отивам да спя.

— Толкова рано? — попита Ерик със съжаление, раздвоен между грижата за жена си и желанието да поостане още. Двамата с Макс си допадаха. Беше доволен, че има възможност да поговори за самолетите. Може да беше парашутист, но новите технологии все повече го вълнуваха.

— Няма нужда да си тръгваш заради мен — каза Сара. — Дори няма нужда да ме изпращаш до стаята. Нали не си забравил, че съм живяла тук.

— Ами, след като казваш...

— Моля ти се, не се притеснявай. Само няма да ми се сърдиш, ако съм заспала, когато се прибереш.

Докато пожелаваше лека нощ на всички, усети как Ани я наблюдава внимателно и леко тъжно. Сигурно знае, помисли си Сара, вдигна брадичка и се усмихна със сила, която напрягаше бузите ѝ до болка.

Когато остана сама в стаята си обаче, вече нямаше нужда да се преструва. С мъка се приготви за лягане, защото цялото ѝ тяло бе натежало като сърцето ѝ. Изгаси светлината и легна със зареян в тъмното поглед. Постоянно имаше чувството, че вижда пред себе си лицето на Адам. Болка сковаваше тялото ѝ като парализиращ спазъм. Имаше чувството, че цялата е свита на топка, а болката имаше име — Адам. Сара протегна ръце към лика му в тъмното, но откри до неговото друго лице, овално парче слонова кост в рамка от смолисточерна коса с ликуваща усмивка. Опъна пръсти и веднага ги сви в юмрук. Обви с ръце тялото си и то се разтърси от воплите, изтръгващи се от дъното на сърцето ѝ. Сълзите, които потекоха, бяха горещи, пареха очите ѝ и по никакъв начин не намаляваха агонията ѝ.

О, Адам, Адам... о, Адам...

Сара изплака очите си в тъмното. После я налегна пустота и умора, тя зарови подпухналото си лице във възглавницата и заспа.

Събуди се от весело свирукане. Отвори очи. Бяха натезали, а слънцето, което се прокрадваше през полуотворените завеси, ги пареше. Сара се обърна към мястото, откъдето идваше свирукането, и видя Ерик да се бръсне пред огромното огледало на умивалника.

— О, събуди ли се вече? — Той се обърна с бръснач в ръка и й се усмихна. — Беше заспала като бебе. Не ме чу нито снощи, като се прибрах, нито тази сутрин, като станях.

— Колко е часът?

— Осем. Не бързай да ставаш. Искам да поговоря с Гилбърт преди закуска.

— С Гилбърт?

— Да. Искам да довършим разговора, който започнахме снощи. — Той остави бръснача и дойде до леглото. Едната му буза бе все още цялата в пяна. — По-добре да ти кажа сега, отколкото да те държа в неведение, докато уточним подробностите. Гилбърт ми предложи работа в „Морс Бейли“.

— Какво?

— Разбирам те. И аз се изненадах. Чакай само да се доизбръсна и ще ти разкажа всичко.

С няколко бързи и ловки движения Ерик довърши тоалета си, остави бръснача в каната с вода и подсуши брада с пешкира. Сара го наблюдаваше, подпряна на възглавницата. Новината я смути.

— Сега вече е друго — рече той, остави пешкира на една страна и пусна ръкавите си. — Така... Докъде бях стигнал?

— Гилбърт ти предложил работа в новата фирма.

— Точно така. — Ерик все още не можеше да си намери място. Докато й говореше, потърси копчетата си за ръкавели и ги постави на маншетите. — Както знаеш, Гилбърт има големи планове за разширяване на производството. Искане да покаже самолетите, които „Морс Бейли“ строи, в цял свят и да основе пилотски школи, за да увеличи броя на потенциалните клиенти. Знаем, че много хора ще си кажат, че витае из облаците, но аз вярвам, че ще успее. Както ми описва проектите си, въобще не звучат въздухарски, а съвсем реалистични. Чудесен човек е!

— Това го знам — сухо рече Сара. — Гилбърт има талант да заразява околните с ентузиазма си. А ти какво ще правиш? Не знаеш нищо за самолетите.

— Знам повече, отколкото предполагаш. Може да се занимавам с балони, но и в двата случая става дума за аеродинамика. Сам Коуди се пренасочи съвсем успешно, както и братята Шорт. Защо да не мога и аз?

— Какво ще правиш?

— Ще летя, разбира се! Щом смята да се разширява, Гилбърт ще има нужда от най-различни специалисти. Освен това смята, че ще се науча да летя много бързо. Не ме гледай така озадачено, любима! Не е много приятно.

Сара мълчеше. Не можеше да му каже какво си мисли в този момент — че ако дойде в Чутън Лий като пилот, тя ще трябва да гледа Адам с Алиша не един, а всеки божи ден от живота си. Не знаеше дали ще го понесе.

Ерик отиде до леглото и седна в единия край.

— Какво ти става, Сара? Мислех си, че ще се зарадваш. Винаги казваш колко много обичаш този край.

— Да... да, така е. Но... сигурен ли си, че ще се справиш, Ерик? Ами Хенри, какво ще каже той?

— Хенри знае, че животът върви напред. Освен това има нещо, което не ти казах, за да не те тревожа. Хенри получи предложение от Военната фабрика за балони във Фарнбург. Много иска да отиде там. Мислех си да опитам и аз да потърся работа там, но предложението на Гилбърт ми харесва повече. Освен това така ще бъдеш сред близки хора, Сара. Мисля, че това ще е много важно, когато се роди бебето.

— Значи вече си приел, така ли?

— Да. — Ерик я прегърна. — Трябва на теб да благодаря за това, Сара. Ако не беше ти, Гилбърт никога нямаше да ми предложи. Мисля, че иска да се върнеш вкъщи. И аз го разбирам. Само един глупак не би искал да е близо до теб.

— Стига глупости! Ерик, говориш банални неща!

— Сара, аз те обичам и искам да си щастлива. Предложението на Гилбърт ми допада, но ако си против него, няма да го приема. От теб зависи.

— О, Ерик! — Ядоса се, че ѝ възлага отговорността да взема решение, защото искрено се боеше какво ще се случи, ако се върне тук. Чутън Лий винаги ѝ действаше като катализатор. Всеки път, когато оставаше тук, се появяваха чувства и ситуации, които не

можеше да овладее. Винаги се получаваше така. Но съдбата ѝ бе обвързана с това място и колкото и да се опитваше, не можеше да избяга от Чутън Лий. — Ще се върнем, разбира се — каза му тя. Надяваше се, че един ден няма да съжалява за това решение.

КНИГА ЧЕТВЪРТА

1914 — 1918 ГОДИНА

Подхранвайте силата на духа си, за да ви предпази в неочаквана беда. Но не се товарете с въображаеми неволи. Много страхове се раждат от умора и самота.

... Героизмът е навсякъде в живота.

1.

— Мамо! Мамо! Ела да видиш! Ела да видиш!

Момченцето бе клекнало и надничаше във водата между скалите, омагьосано от морското същество, което се стрелкаше в прозрачните дълбини. Внимателно и съвсем съсредоточено то бръкна с пръст във водата, изненада се от топлината ѝ, но когато вълничките се разсеяха, животинчето се стрелна отново, толкова бързо, че избяга от погледа му. Детето видя само раздвижването във водата и така бързо отдръпна пръстчето си, че едва не падна върху купчината мръсни камъни.

— Мамо! — нетърпеливо извика то отново.

Сара бе приклепнала с Ани на одеялото, простряно върху пясъка, за да разопакова кошницата за пикник. Тя се обърна към него и сърцето ѝ се изпълни с любов. Стивън беше вече четиригодишен и бе пълно копие на баща си. Беше тънък като клечка, лицето му бе миниатюрно, с малка остра брадичка, а очите му бяха черни и лъскави като маслинки. Само веждите му бяха изписани като Сарините, а миглите му бяха дълги и гъсти като на момиче. Беше любознателно дете, с буден и жив ум, добродушно и спокойно, въпреки че любопитството му често стигаше до безразсъдство. Сара го обожаваше и отрупваше със силна закрилническа любов, на която сама се дивеше, а понякога имаше чувството, че диша и живее заради него. Той бе смисълът на живота ѝ по начин, по който Ерик никога не би могъл да бъде, въпреки че тя не нарушаваше клетвата си да му бъде добра съпруга, а когато сърцето ѝ страдаше все още по Адам, тя си припомняше, че ако не го бе напуснала, сега нямаше да има Стивън.

Сара го погледна, клекнал край морето с озарено и любопитно лице, и се усмихна.

— Внимавай да не паднеш, Стивън — предупреди го.

— Виж, бе, мамо!

— Сега не мога, миличък. С леля Ани трябва да приготвим обяда. Покажи на Джон. — Тя погледна другото дете, по-пълничко и светло от Стивън, което сега щастливо си дълбаеше дупка в пясъка. — Джон, я иди да видиш какво е намерил Стивън!

— Хайде, бягай, Джон — подкани го и Ани, която разопаковаше пакет сандвичи.

Джон жадно впери поглед в храната, но послушно стана и изприпка при Стивън. Ани го наблюдаваше с доволна усмивка.

— Колко е хубаво, че са на една възраст и могат да си играят заедно! Голям късмет извадихме, нали? Макар че не ни провървя много на мъже. Честно да ти кажа, не можах да повярвам — толкова време да плануваме почивката и накрая да ни оставят сами заради работата си! Имам чувството, че напоследък само за нея мислят. Абе, то открай време си е така, ако питаш мен.

Сара се усмихна. Наистина, самолетите бяха основното в живота им, но това не я притесняваше. Самата тя се интересуваше и вълнуваше от успехите им почти колкото тях. Някой път се връщаше в спомените си назад и не можеше да повярва, че бяха изменили само пет години, откакто първата машина подскачаше и кръжеше над полето на Чутън Лий, а оттогава проектът, който им се струваше неосъществима мечта, бе прераснал от скромното си начало в преоборудвания хамбар в компания със световно признание.

Под ръководството на Гилбърт и с помощта на неговия капитал експанзията се осъществи стремглаво бързо. Беше закупил земята до предприятието за писта, а запустялото имение в нея превърна в централен офис на новата фирма. Опитни монтьори и механици, проектант и инженери бяха привлечени на работа заедно с елита на работната сила в „Морс моторс“ и започнаха да произвеждат по два самолета на седмица. Пилоти, обучени във Франция и Америка, демонстрираха потенциала на продукцията на „Морс Бейли“ пред бъдещи клиенти от цял свят.

Заваляха поръчки и съвсем скоро името на компанията се нареди сред най-добрите.

Заслуга на Гилбърт бе и това, че направи всичко възможно да запази първоначалния си екип на върха на фирмата. Макс бе назначен за главен проектант и имаше решаващата дума за всяко едно нововъведение. Адам, вече висококвалифициран самоук пилот, се смяташе за експерт във въздуха. Той все още най-много обичаше да лети и когато Гилбърт основа първата си школа за пилоти в Сейлсбъри Плейн, Адам бе назначен за главен инструктор.

В момента имаха три школи, в които цивилни и военни можеха да усвоят уменията да управляват самолет, въпреки че офицерите бяха принудени да плащат от собствения си джоб с надеждата, че по-нататък ще им върнат парите. Според Гилбърт това бе скандално, защото началството на армията все още не успяваше да съзре потенциала на въздушната мощ. Други държави също проявиха желание да поръчат самолети на „Морс Бейли“ и това създаде предпоставки за откриване на верига от школи и в други европейски страни като Испания, Италия и Германия.

В този постоянно разширяващ се пазар Ерик откри своята ниша. Той бързо усвои пилотирането на самолет и скоро тръгна да обикаля света с екипа, който участваше в демонстрациите пред потенциални клиенти. Почти не остана кътче от планетата, което да не е посетил — Индия, Австралия, Нова Зеландия, дори Турция, а когато тръгна за Малайзия и Сингапур за демонстрации пред британските гарнизони там, Сара съжали, че не може да го последва, защото тези екзотични земи ѝ се струваха много примамливи. Но Стивън беше още малък и тя знаеше, че дългът я зове да остане у дома, защото още помнеше осиротялото си детство и нямаше сърце да го остави при чужди хора, за да тръгне на тези безкрайно дълги пътешествия. Затова се задоволяваше с новата си роля и работеше върху дизайна на каталозите, които изтъкваха достойнствата на машините на „Морс Бейли“.

Работата ѝ доставяше истинско удоволствие. Беше открила у себе си неочаквани писателски заложби. С лекота твореше проза, която бе едновременно и информативна, и лирична. Беше се сетила за нещо, което Адам веднъж бе ѝ казал, и така сътвори рекламния девиз на компанията: *Да наследим небето с „МОРС БЕЙЛИ“ — самолетите на бъдещето!* Гилбърт остана много доволен от работата ѝ и скоро ѝ предостави собствена канцелария в обновената сграда, която бе централен офис на империята. На бюрото ѝ пристигаха сведения за всяко поредно нововъведение. Нейна бе последната дума при съставянето на всеки каталог и изявление в пресата. Това вбесяваше Лио де Виър, който постъпи на работа в компанията, след като завърши университета, и не криеше желанието си да поеме изцяло ръководството на отдела по маркетинг, когато придобие достатъчно компетентност в областта на този отрасъл.

Ангажиментите на Сара не се ограничаваха само с канцеларската работа. Понякога се качваше като пасажер на демонстративните полети — *за да придаде блясък и да докаже колко вярваме на сигурността на нашите самолети*, както се изрази Гилбърт, когато ѝ предложи. Сара вършеше това с удоволствие, смяташе, че авиополетите са вълнуващи като тези с балон, ако не и повече. Нямаше го онова спокойствие, разбира се, но своеобразна тръпка имаше и Сара слизаше от паянтовата пасажерска седалка без шапката си, отвяна от вятъра, но задъхваща се от възторг.

— Дали и аз ще успея да се науча да летя? — попита тя веднъж Макс. Той се усмихна на ентузиазма ѝ и каза, че не вижда причина, която да я спре. Пилотирането не бе толкова въпрос на сила, колкото на умения, концентрация и координация. Имаше вече няколко лудетини, които си бяха изкарвали сертификати за правоуправление. Но когато Сара реши да осъществи намеренията си, тя се натъкна не на една, а на две подводни скали.

Първата, изненадващо, бе Ерик. Въпреки че беше готов да ѝ позволи да рискува живота и здравето си като парашутистка, когато бе Небесната кукла, отношението му се оказа съвсем различно сега, когато тя бе негова съпруга и майка на детето му. Твърдеше, че пилотирането все още крие твърде много опасности, дори за опитни летци. Тридесет и трима души бяха загинали през хиляда деветстотин и десета година, включително Чарлз Роулз, който се разби във водите край Борнмът по време на първата среща на авиаторите, а през хиляда деветстотин и единадесет година жертвите бяха шейсет и пет. Сара му бе прекалено скъпа, за да я остави да рискува живота си по този начин. Тя го увещаваше и молеше и тъй като все още го въртеше на малкия си пръст, сигурно най-накрая щеше да успее да постигне своето, ако не се бе появила друга пречка. Въпреки желанието си да се научи да лети, нямаше сили да се изправи пред нея. Осъзна я, когато в противовес на упорития отказ на Ерик, реши да повдигне въпроса пред Гилбърт.

Той ѝ обясни, че би я поверил само на един човек, на когото имаше най-голямо доверие. Този човек беше Адам.

Сара остана като подкосена, когато чу това. Бракът с Ерик по никакъв начин не бе променил чувствата ѝ към Адам. Всеки път, когато се окажеха в една стая, тя имаше чувството, че е застанала на ръба на дълбока пропаст. Все още имаше нощи, в които го сънуваше и

се събуждаше, озарена от щастието, докато осъзнае действителността — че го бе загубила завинаги. Стараеше се да прикрива чувствата си. Срещаха се рядко, защото той често отсъстваше от Чутън Лий, но в случаите, в които се сблъскваха, си разменяха хладни любезности. Ала ситуацията щеше да е много по-различна, ако Сара станеше негова ученичка. Тогава щяха да остават насаме за дълги периоди от време, наоколо нямаше да има никой, който да наруши неловкото мълчание, нямаше да има бариери на навика или протокол, който да ги пази. Подобна перспектива изкушаваше, но и ужасяваше Сара. Тя знаеше, че няма сили за подобен поврат на съдбата. Все още обичаше Адам. Не знаеше какво ще стане, ако остане сама с него. За нейно най-голямо съжаление бе принудена да се откаже от мечтата си да лети.

Сега, докато седеше на плажа на Уестън-сюзър-Меър, Сара отново се сети за това. А Ани ѝ говореше, без да спира. Както обикновено през последните години, тя не обръщаше внимание на нищо извън обсега на семейното щастие.

— Колко хубаво щеше да е сега, ако Макс и Ерик бяха дошли с нас, както се бяхме уговорили. Макс толкова рядко общува с детето, че понякога си мисля, че може съвсем скоро Джон да ме попита кой е баща му и защо не идва с нас на почивка като татковците на другите деца. И какво ще му кажа тогава? Така и не мога да разбера какво толкова стана, че двамата с Ерик се отказаха в последния момент. Жалко! Ето, Сара, ти дойде. Не каза, че работата е по-важна. Защо те го правят?

Сара не ѝ отговори. Не искаше да почерня радостта на приятелката си от дълго планираната почивка с обяснения за настъпващата международна криза, нито да споделя собствените си тревоги по повод назряващата обстановка. Естествено, беше неприятно, когато отдавна начертани планове пропадат, но имаше и по-лоши неща. А Сара я глождеше неприятното чувство, че този път при всяко положение Макс и Ерик са имали основания да поставят работата над удоволствието.

Тя погледна към тълпите, които прииждаха на плажа. Сякаш всички се бяха втурнали да се възползват от хубавото време. Семействата се събираха на шезлонги и одеяла около препълнени кошници за пикник, младежи се превиваха от смях и бягаха по брега, пръскаха се и скачаха, а по-възрастните туристи, с широкополи шапки

или дори носни кърпи на главата, обръщаха лица към слънцето. От душовете редица от съблазнителни момичета във весели и пищни бански костюми постоянно се нижеше пред захласнатите погледи на младежите. На мостчето се разхождаха прегърнати двойки, други хапваха от мидите и скаридите, които се продаваха по сергиите. Отвсякъде лъхаше радост и безгрижна веселба, но това по никакъв начин не повдигаше духа на Сара. Напротив, само засилваше мрачните ѝ предчувствия.

— Е, макар и без мъжете, прекарахме добре и няма от какво да се оплачем. — Ани извади едно рогче с кренвирш от кошницата. Кората блестеше от глазурата, украсена с малки цветчета от тесто. — Ммм, колко апетитно изглежда! Готвачът ни е направо магьосник! Ако не внимавам, ще се върна вкъщи дебела като бъчва.

Вятърът довея вика на вестникопродавеца и Сара погледна в далечината и го видя, че ги приближава.

— „Ивнинг поуост“ Пресни новини! „Ивнинг поуост“!

— Отивам да купя вестник. — Сара се пресегна за чантата си, но Ани я спря. Тя я погледна и когато очите ѝ срещнаха тези на приятелката ѝ, тя откри в тях тревогата, която мъчеше и нея.

— Сара, недей. Виж колко ни е хубаво тук. Не разваляй спокойствието ни.

— Искам да разбера...

— Скоро всички ще го разберем. Сигурно си мислиш, че си заравям главата в пясъка, но разбери, че имаме нужда от хубави дни като днешния, за да съберем сили за лошите. Това е като спестовните влогове, но сега заделяме радости вместо пари. — Ани ѝ говореше с умоляващ глас и Сара с неохота се съгласи да я послуша. Не можеше да повярва, че въпреки външното ѝ спокойствие, Ани бе налегната от същите черни мисли.

— Добре, Ани — кимна тя. — Да се опитаме да забравим какво става по широкия свят и да се радваме на днешния ден.

Ани кимна с облекчение. Помръкналият ѝ поглед блесна отново и когато тя извика на децата, гласът ѝ звучеше безгрижно, както преди.

— Джон! Стивън! Обядът е готов!

Момчето, което продаваше вестници, се отдалечаваше от плажа, гласът му едва се чуваше, заглушен от смеха и граченето на гладните гларуси, кръжащи над плажа и стрелкащи се за трошици хляб. Но Сара

не бе в състояние да забрави действителността като Ани. Вътре в нея тих гласец ѝ шепнеше, че днешният ден ще се запечата за цял живот в съзнанието ѝ, но не с безгрижните спомени от почивката, прекарана на плажа под ясното синьо небе.

Както обикновено, вътрешният глас на Сара не я излъга.

Денят бе трети август, годината — хиляда деветстотин и четиринадесетата. Дата, която щеше да остане като една от най-черните в анализите на британската история.

В големия и добре обзаведен офис на Гилбърт Морс в „Морс Бейли“ също обсъждаха световните събития, но не бягаха от суровата и страшна действителност като Ани.

— Няма никакво съмнение — поде Гилбърт, като запали цигара и приближи до прозореца, който гледаше към огромната писта за изпитания, — нещата не вървят на добро. Ако немците решат да изпълнят закана си и нахлуят в неутрална Белгия, няма да имаме друг избор, освен да спазим клетвата си към крал Албер и да му се притечем на помощ. Ултиматумът ни към кайзера изтича в полунощ тяхно време. Ако не се съгласи да се оттегли дотогава, нямаме друг изход. Ще се наложи да обявим война на Германия.

В стаята настъпи тишина. Това изказване не ги шокира, защото от началото на лятото безпомощно наблюдаваха влошаването на ситуацията в Европа, но когато не кой да е, а Гилбърт Морс, най-далновидният и трезвомислещ от тях, изказваше на глас най-мрачните им страхове, положението бе сериозно.

След няколко минути Адам Бейли се надигна от масата, на която бе подпрял стройното си тяло.

— Струва ми се, че този изход бе неизбежен — каза той и пъхна ръце в джобовете си. — От известно време насам немците съвсем се забравиха. След убийството на Франц Фердинанд като че ли прекалено много се изкушиха да демонстрират силата си с подкрепата си за Австрия срещу Сърбия.

Останалите в стаята се съгласиха с него, само Лио де Виър постоянно потропваше по масата.

— Всичко това е вярно, но не виждам защо останалите страни в Европа трябва да бъдат въввлечени. Според мен трябва да оставим

хърватите да си се бият за своята кауза.

Гилбърт го стрелна с неодобрителен поглед. Колкото и да се опитваше да приеме сина на жена си, търпението му към него сега не бе по-голямо, отколкото в миналото.

— Нещата не са толкова прости, Лио. Първо, Германия подкрепя Австрия и Унгария, после се намесват руснаците на страната на Сърбия и привличат Франция и Англия на своя страна. Не се съмнявам, че сър Едуард Грей е направил всичко възможно да запази мира, и, честно казано, аз мисля, че останалите европейски страни държат на тази война. Много е неприятно, но, естествено, ние не можем да предадем съюзниците си. Ако го направим, господ да ни е на помощ, защото кайзерът е съвсем близо до нас, отвъд Северно море, или Немския океан, както настояват да го наричаме, и ако не се изправим срещу него в обединен фронт, ще ни размаже един по един.

— Той така или иначе ще го направи — рече Лио.

— Проблемът е, че Германия е готова за война, а ние — не.

— Мисля, че за това е прав — обади се Макс. За пръв път лицето му бе застинало в сериозна физиономия. — Немската армия е добре обучена и добре оборудвана бойна сила. Халдейн направи много, за да въведе ред в нашите войски, но те са доста по-малочислени в сравнение с вражеските. Благодарение на прозорливостта на Уинстън Чърчил флотата е в бойна готовност в Северно море и това може да ни успокои до известна степен. Но ние знаем най-добре колко много самолети и обучени пилоти имат немците в сравнение с нас. Да не говорим за щепелините им.

Отново последва тишина, докато всички размишляваха върху безспорните истини, които Макс току-що изложи. Великобритания бе доста изостанала в сравнение с останалите европейски страни в развитието на въздушните си сили и въпреки че благодарение на общественото мнение бе извършен известен напредък, Кралският въздушен корпус и Военноморските въздушни сили разполагаха с не повече от сто и петдесет машини. В същото време Германия можеше да се похвали с неколкостратно повече плюс деветте щепелина.

— Това, което ме притеснява, е, че никой в министерството не разбира колко важна ще е въздушната мощ в тази война — мрачно рече Гилбърт. — Имам чувството, че всички мислят по старому, всеки си пази своите интереси и хора. Вместо да обединят сили и да заработят

заедно, те се занимават с дребни ежби и се чудят кой как да докопа кокала. И на никого не му минава през ума, че въздушната отбрана ще е решаващ фактор в сегашния конфликт.

— Какви ги говориш? — ехидно се засмя Лио. Още не можеше да прости на Гилбърт, че разкритикува възгледите му за британската позиция. — Вярно, позакъсняха малко, но напоследък нещата се променят. Нали току-що сключихме един добър договор за изработката на „БЕ2Ц“-та за армията?

— Да, така е — съгласи се Гилбърт. — И въпреки че бих предпочел да строим самолети, които сме проектирали сами, отколкото да правим изобретенията на техничарите от правителствената кралска самолетостроителна фабрика във Фарнбъроу, аз много се радвам, че ни предоставиха поръчката. Не, нямам нищо против самолетите им. Предполагам, че са проектирани под ръководството на Джефри де Хавиланд, а той е млад мъж с огромно бъдеще. Бих се радвал, ако се присъедини към нашата фирма, защото двамата с Макс ще бъдат страхотен екип. Но „БЕ2Ц“ са разузнавателни самолети. А разузнавателните самолети сами по себе си няма да са достатъчни за спечелването на тази война.

— Но ти винаги си изтъквал предимствата на самолетите за разузнавателни цели — напомни му Лорънс, който за първи път се намесваше в разговора.

Когато се основа новата фирма, Лорънс остана в „Морс моторс“, а годините, в които властта му бе само привидна, го бяха превърнали в още по-нерешителен и педантичен човек. Мразеше общите събрания с ръководството на самолетната компания, защото възприемаше хората от него като изхвърлячи и многознайници, а задимената обстановка обостряше кашлицата, която го мъчеше от зимата и която дори горещото лятно време не успяваше да излекува. Гледаше с известна доза подозрителност на тяхното начинание, но предвид сериозната международна обстановка Гилбърт настоя за неговото присъствие на дискусиата в днешния следобед.

— Разбира се, самолетите ще предизвикат революция в разузнаването — отвърна Гилбърт с тон, който подсъзнателно ставаше много търпелив всеки път, когато разговаряше с най-големия си син. — Но употребата им не се изчерпва с това. Нека погледнем малко по-далеч и ще видим как ще се развият нещата. Ако и двете страни

използват самолети за разузнаване, остава един-единствен начин за запазване на сигурността на операциите — други самолети, които да са оборудвани така, че да поразяват разузнавателните. Ще последва битка за надмощие във въздуха. Неизбежно е.

— Напълно съм съгласен — кимна Адам. — Това, което се питам, е откъде ще дойдат тези самолети? Доколкото знам, в употреба има само два, като и двата принадлежат на флота.

— Точно така. — Гилбърт загаси цигарата си и моментално запали нова. Без съмнение беше много нервен. — Вижте какво ви предлагам. Нека веднага да запретнем ръкави и да се опитаме да направим самолет, с който ще помогнем за преодоляването на проблема.

— Да не би да искаш да кажеш, че трябва да заложим капиталите си за нещо, което не се знае дали министерството ще одобри? — недоверчиво попита Лио.

— Няма да сме първите, я — скастри го Гилбърт. — На практика целият напредък на авиацията е плод на частното предприемачество. Още щяхме да живеем като първобитни хора, ако все чакахме на правителството. Имайте предвид, че съм готов да използвам всичко, с което разполагаме, за доброто на страната ни. Помислете си какво ще стане с нас, ако загубим тази война. По-добре да похарчим малко пари за отбраната на нашия остров сега, отколкото да стоим със скръстени ръце, да не правим нищо и накрая да се окажем окупирани от кайзера.

Макс се наведе напред. Предложението на Гилбърт го ентусиазира така, че вече нямаше търпение да започне с проектирането на боен самолет.

— От мен ли се иска да го проектирам, Гилбърт?

— Че кой друг? — усмихна му се Гилбърт, макар и леко тъжно. — Имам пълна вяра в твоите способности, Макс. Само едно ме притеснява. Смятам, че трябва да работиш в пълна секретност, далеч от погледите на персонала.

— Нямаш ли им вяра? — попита Лорънс.

— Имам им, разбира се. Но не бива да забравяме, че е война, или по-точно ще бъде, ако кайзерът не отговори на ултиматума ни до полунощ. Ако, или когато, избухне, нещата ще стоят другояче. Толкова много хора работят в сградата на самолетната компания, че за никое подставено лице няма да е трудно да влезе. Затова, Макс, ще бъда по-

спокоен, ако се преместиш в кабинет, отдалечен от централата. Какво ще кажеш за старите помещения на „Морс моторс“!

— Щом като казваш... — сви рамене Макс.

— Смятам, че така е редно. Не се паникьосвам, Макс, но мисля, че е по-добре сега да сме предпазливи, отколкото после да плачем. Трябва да помислим за още нещо. Напълно вероятно е, ако започне войната, министерството да реши да въведе пълен контрол над производството на самолети, да наложи монопол над фабриките и да дирижира строителството. Със зъби и нокти ще се боря против подобна постъпка, ако трябва и в съда ще отида, но ако не успее да направя нищо, целта ни ще се осъществи по-лесно, ако представим Макс като служител на фирмата за двигатели.

— Съгласен — кимна Макс.

— Добре. Надявам се да не се стига дотам, разбира се. Освен това ще направя всичко, което е по силите ми, за да убедя онези на върха, че е крайно време да погледнат напред.

— Едва ли има по-подходящ човек за това, Гилбърт — вметна Адам. — Но трябва да помислим и за друго. Ако започне война и се почувства недостиг на бойци, какъвто казваш, че по принцип има, сигурно ще последва спешна кампания за попълване на редиците.

— За мобилизация ли говориш, Адам? — попита Лио. Беше съвсем блед.

— Не е задължително, макар че може да се стигне и до това. Предполагам, че първо ще се опитат да ни накарат да се включим доброволно. Но и в двата случая може би ще загубим голяма част от квалифицирания си персонал, точно когато имаме най-голяма нужда от него.

— Прав си — съгласи се Гилбърт. — Все ще има луди глави, които ще се втурнат да се записват в армията. Трябва да направим всичко възможно да убедим и тях, и щаба, че са по-полезни на страната там, където са и където правят това, което умеят най-добре. Ами, мисля, че обсъдихме всичко в основни линии. Да се връщаме на работа сега, ако въобще сме в състояние да работим при надвисналата опасност. Макар че скоро ще сме принудени да свикнем с напрежението.

Всички станаха и тръгнаха със замислени физиономии. Макс отиде с Лорънс в старата сграда, за да избере канцелария за бъдещата

си работа. Лио се оправда и смотоледи, че имал да преглежда някакви бумажки. Адам обаче остана в кабинета и погледна през прозореца към стелестите се хълмове на Съмърсет, зелени и облени в слънчева светлина под ясното синьо небе, докато Гилбърт изпращаше останалите. Когато всички излязоха, Гилбърт затвори вратата и отиде до буковия шкаф, който стоеше зад бюрото му.

— Да прием по едно, Адам, какво ще кажеш? Мисля, че и на двамата няма да ни се отрази зле. Освен ако не бързаш да се прибереш в Чутън Лий при Алиша, разбира се. Май не ти остава много време за нея през последните месеци, а?

— Така е — съгласи се Адам. Като главен инструктор следеше хода на интензивните пилотски курсове в трите школи на „Морс Бейли“, но тъй като рядко се застояваше на едно място за по-дълго, Алиша предпочете да си остане къщи. — Трябва да се върна и да ѝ обърна малко внимание. Но ти си прав, едно питие ще ми се отрази добре, а освен това има и нещо, за което искам да поговорим.

— Уиски или бренди? — попита Гилбърт, докато отваряше шкафа, в който имаше наредени всякакви бутилки и ред кристални чаши.

— Уиски, чисто.

Гилбърт щедро напълни чашите и подаде едната на Адам.

— Много лоша работа! — Той отпи от брендите си като корабкрушенец, който току-що е бил спасен от неизбежна гибел. — За какво, казваш, си искал да говориш с мен?

Адам отпи от уискито си, също доволен от тръпчивия вкус на алкохола върху езика си.

— Помислих си, че е редно да те предупредя — без заобикалки започна той. — Ако започне война, а и аз като теб съм убеден, че ще започне, смятам да отида като доброволец във военновъздушните сили.

Гилбърт се сепна. Чашата потрепери в ръката му.

— Господи, човече, защо?

— Защото си мисля, че така ще бъда най-полезен за страната си. Аз съм пилот преди всичко. Това е моето призвание. А самолетният корпус ще има нужда от всеки правоспособен пилот, който може да се намери тук.

Гилбърт замълча, докато осмисли думите на Адам.

— Но ти ще си не по-малко полезен, ако обучаваш нови хора — най-накрая рече той.

— Така е. Но аз ще мога да върша това и в бойните редици, а освен това ще имам възможност и да пилотирам през останалото време — рече Адам. — Освен това няма да се учудя, ако правителството вземе школите ни в момента, в който започне войната.

— Да, сигурно ще решат, че е необходим централизиран контрол. Макар че ме е яд, че след като толкова години си блъскахме главите в стената, ще дойдат тези лентяи и ще ни вземат всичко наготово. Остава ни само да се надяваме, че начело на щаба ще застане някой с малко повече акъл в главата. Кичънър е много подходящ. Имаме късмет, че в момента е у нас, въпреки че дочух, че му предстои да се върне към задълженията си в Египет. Надявам се, че Аскуит ще прояви достатъчно здрав разум и ще го назначи за държавен секретар. Тази война ще е ужасна, Адам, помни ми думата.

— И колкото по-бързо ни се махне от главите, толкова по-добре. — Адам пресуши чашата си. — Съжалявам, ако съм те притеснил с решението си, но аз самият няма да се чувствам добре, ако в такова време остана с цивилни дрехи. Наречи го, ако искаш, патриотизъм или безразсъдна простотия. Може би в историята има моменти, в които и двете имат едно и също проявление.

— Не мога да се преструвам, че това, което ми каза, ме радва, Адам — усмихна се Гилбърт. — Стига ми, че Хю ще бъде в центъра на събитията. А ето че сега и ти хукваш, без да мислиш. Бих искал да те помоля да обърнеш внимание на Алиша, ако не друго. Това е мой дълг като неин баща. Но се съмнявам, че ще помогне. — Той погледна Адам и присви очи. — Вероятно не ми влиза в работата, но искрено се надявам, че всичко между вас е наред, нали?

Адам отиде до масата и остави празната си чаша, без да поглежда Гилбърт.

— Разбира се. Но в такова време личният живот остава на втори план. Ти сам каза, че ако не спечелим тази война, и то бързо, животът ни няма да е същият. Дългът ме зове. Трябва да се включа с това, което знам най-добре.

Гилбърт кимна. Не остана съвсем удовлетворен от отговора на Адам. Не беше убеден, че всичко е наред между него и Алиша. Макар и да му се налагаше, Адам нямаше нищо против да отсъства, а Алиша

бе станала доста нервна, което го навеждаше на мисълта, че не е съвсем щастлива. Но не биваше да се забравя, че дъщеря му бе по принцип доста загадъчно същество, а свирепата ѝ гордост я караше умело да прикрива чувствата си.

Гилбърт въздъхна. Алиша, Бланш и дори Сара често се държаха по необясним за него начин. Единствената жена, която някога бе разбирал напълно, бе Роуз — милата, открита, сърдечна Роуз, но трагедията му бе в това, че въпреки че бе изключително привързан към нея и напълно съкрушен от смъртта ѝ, много преди нея тя бе спряла да го вълнува като жена. Вероятно богатството на личността, тайнственото и необяснимото подклаждат привличането, помисли си Гилбърт. Може да е нечестно, но е неизбежно, първично като закона на джунглата и в същото време достатъчно силно, за да влияе на образован мъж, за какъвто той се смяташе. Нима не беше така с Рейчъл?

— Е, Адам, няма да се опитвам да те разубеждавам. Виждам, че вече си взел решението. Ако бях с двадесет години по-млад, сигурно и аз щях да мисля като теб. Така става, като остарее човек. Пламъчето угасва, идва предпазливостта. Сега гледам на войната като на нещо, което ще ни навлече такива страдания, каквито е трудно да си представим, докато за младите тя е сигурно бляскав кръстоносен поход, огромно приключение. Добре че са те със своята доблест и устрем да се бият, но добре, че са и старите, които може би са достатъчно разумни, за да знаят кога да ги спрат.

— Никой не може да бъде спрян този път — промълви глухо Адам.

— Вярно е, но това само ме натъжава. Въпреки че си давам сметка, че това ще даде силен тласък на нашата индустрия, какъвто тя не би получила никога в мирно време. Ще пиеш ли още едно?

— Не, благодаря. Смятам да се прибера в Чутън Лий. Алиша сигурно ме чака.

— И за мен не е добре да пия повече по това време на деня — призна Гилбърт. — Отпускам се. Добре, Адам. Ще се видим на вечеря. Дотогава може да пристигнат още новини.

— Дано — кимна Адам. — Иначе не ни остава нищо друго, освен да стоим и да чакаме да дойде полунощ.

Гилбърт поклати глава.

— Имам чувството, че стоим и чакаме Армагедон^[1] — тъжно рече той.

Атмосферата около вечерната трапеза в Чутън Лий бе мрачна поради напрегнатото очакване в последните часове на неизбежното според всички начало на войната. Макар че се надяваха на някакво чудо, с което ще я избегнат, всички бяха провесили нос. Намерението на Адам да се включи във военновъздушните сили по никакъв начин не допринесе за разведряването на обстановката.

Всички го погледнаха учудено, но само Лио се осмели да изрече на глас това, за което всички мислеха.

— Боже господи, Адам, как ще произведеме самолети, след като даваш такъв пример на работната сила? Не стига, че вече призоваха запасняците. Сега и ти като наденеш униформата, половината фабрика ще каже, че и те трябва да сторят същото. Като ги слушах днес какви ги приказват в цеховете, направо ми настръхнаха косите. А ако призоват доброволци, единственото, с което ще можем да ги спрем да не литнат на орляци, ще е да апелираме за тяхната лоялност.

— Правя това, което мисля, че е мой дълг — отвърна Адам с равен тон.

— Да, бе, дълг! — наежи се Лио. — Мога само да ти кажа, че представите ни за дълг не съвпадат.

— Това е стара истина, Лио. Значи ти не си готов да заминеш като доброволец?

— В никакъв случай! Никой, който има капка акъл в главата си, няма да го направи. Ето, самият ти каза днес, че не можем да си позволим да губим квалифициран персонал точно сега, а виж какви ги вършиш!

— Адам ще направи това, което му диктува съвестта — тихо рече Гилбърт. Беше изпил доста бренди от следобедното заседание насам, но то по никакъв начин не бе успяло да повдигне духа му. Напротив, от него бе станал дори още по-мрачен. — Това е единственото, което можеш да направиш, когато става дума за защита на честта и свободата.

— Чест и свобода!

— Това е войната. Тези две неща оправдават подобни отчаяни мерки.

— Нищо не може да оправдае войната — намеси се Джеймс. Всички се обърнаха и го погледнаха, леко изненадани, защото почти бяха забравили за неговото присъствие. Годиците не го бяха извадили от сянката, в която обичаше да се крие. Прекарваше по-голямата част от времето сам, рисуваше, пишеше стихове, рядко се намесваше в семейните разговори, затова не липсваше на никого, когато отидеше в университета.

— Какви ги дрънкаш? — попита Гилбърт, подразнен както винаги от най-малкия си син.

— Нищо не може да оправдае убийствата и разрушенията — отвърна Джеймс с бледо и сериозно лице. — Лио е напълно прав да е против нея и да отказва да се запише като доброволец. И аз ще постъпя като него. Напълно отказвам да имам каквото и да е вземане-даване с нея.

— Боже господи! — възмути се Гилбърт ядосан.

— Извинявай, но казвам това, което мисля — оправда се Джеймс, защото видя, че е успял да си навлече възмущението не само на баща си, но и на останалите от семейството. — Алиша, нали поне ти ме разбираш?

Алиша остави вилцата си, само желязната воля я спря да не я тръшне върху чинията.

— Много ме боли главата — каза тя. — Моля ви да ме извините, но искам да се кача в стаята си. — И стана от стола.

— Разбира се, скъпа. Мили ще ти донесе чаша горещо мляко, ако искаш. Мили... — Гилбърт бе явно притеснен. Алиша усети как бузите ѝ пламнаха. Дали баща ѝ знаеше, че сега тя чува за първи път за решението на съпруга си? Какво унижение! Да узнаеш заедно с всички останали какво смята да направи мъжът ти!

— Благодаря ти, татко, но мисля, че няма нужда да безпокоиш Мили. — Алиша погледна Адам, но той се хранеше спокойно, без да обръща абсолютно никакво внимание на фурора, който бе предизвикал.

Вбесена, тя се втурна по стълбите и отиде в стаята си. Двамата с Адам разполагаха с апартамент — две спални, свързани помежду си с дневна. По нейно желание завесите бяха оставени отворени, за да не

спират притока на свеж въздух отвън в тази гореща августовска вечер, но леглото беше оправено, а най-съблазнителната ѝ нощница бе готова за обличане. Устните ѝ се присвиха, когато я видя, защото си спомни с каква надежда я избра за първата нощ на Адам у дома след двуседмичната му обиколка из пилотските школи. И ето как се преобърнаха плановите ѝ да го съблазни отново! Фактът, че си позволяваше да я унижава по този начин, показваше колко малко се интересува от нея. А нетърпението му да отиде на война, без да я попита какво мисли, само го потвърждаваше, ако въобще имаше нужда от нови потвърждения.

Алиша се изви, за да разкопчее сама роклята си, защото сега не ѝ бе до Мили, свали я и я ритна презрително в единия ъгъл на стаята. Прислужницата да я прибира на сутринта, а ако е измачкана, да я изглади. Какво я интересува нея! Свали бельото си по същия небрежен начин и облече нощницата и пенъора към него. След стегнатия корсет коприната буквално галеше горещата ѝ кожа, а когато седна зад тоалетката, за да срещне косата си, леко се поуспокои от това, което видя в огледалото.

Кожата ѝ, гладка като слонова кост, контрастираше с лъскавата ѝ синьо-черна коса и ѝ придаваше непорочен, макар и в никакъв случай девствен вид. Но радостната ѝ възбуда веднага отмина. Започна да се вчесва и се замисли за брака си, който се бе превърнал в истинска пародия през последните месеци.

Може би нещата щяха да са съвсем различни, помисли си Алиша, ако бе успяла да задържи и износи детето, което зачена в първите месеци на бурна любов. Но не би. Направи спонтанен аборт в петия месец, а доктор Хейли я предупреди, че не носи отговорност за последствията, ако забременее отново, преди да е изминала поне една година.

Сексът беше единственият начин на истинско общуване в трудния им съвместен живот. Алиша знаеше, че нейната опитност е единственият коз, с който все още привлича вниманието му. Без него Адам започна да се прибира все по-късно, да отсъства все по-дълго и въпреки че постоянно се оправдаваше, че е много зает, Алиша не хранеше никакви илюзии.

Чувстваше се обидена, защото опитите ѝ да спечели сърцето му вече не бяха забавна игра както едно време. Беше затънала до уши по

него. Но поне си мислеше, че се е примирила със ситуацията. Сега, докато се вчесваше отривисто, с което по никакъв начин не успокояваше нервите си, разбра, че не е така.

Зъбците на четката ожулиха челото ѝ. Алиша замижа, а после се вгледа в малките червени резки, които бяха набраздили челото ѝ. Тогава видя в огледалото, че вратата се отваря. Не се обърна, остана на мястото си, без да помръдва, подпряла четката на бузата си.

— Алиша, дойдох да видя как си. — Беше Адам, много строен и красив във вечерния си костюм. Без да иска, тя усети познатото развълнувано ускоряване на пулса си и стисна здраво дръжката на четката за коса.

— На какво дължа този внезапен прилив на загриженост?

Той присви очи.

— Ако се съди по тона ти, не вярвам, че само някакво главоболие те е накарало да оставиш вечерята си недовършена.

— Мисля, че си прав.

— Каква беше причината тогава?

— Я, не се прави на тъпак! — изсъска Алиша. — Само не ми казвай, че си си мислел, че ще ахна във възторг, когато разбере, че мъжът ми е решил да отива на война без въобще да ми намекне за това и да ми го каже пред семейството. Как така ще ме правиш на глупачка пред всички останали?

— Алиша. — Адам ѝ говореше със смирен глас. Влезе, след което затвори вратата. — Извинявай, че не ми остана време да го споделя първо с теб. Нарочно се прибрах по-рано с намерението да ти го кажа, но ти вече беше излязла да яздиш, а когато се прибра, аз пък бях зает с баща ти.

— Както винаги.

— Имаме общ бизнес. А времената сега са кризисни.

— Хм! — изсумтя тя. — А не мислиш ли, че и нашият брак е в криза, след като ти остава толкова малко време за нашите чувства?

Той така отпусна вратовръзката си, че тя заприлича на провесена черна панделка под твърдата бяла яка на ризата му.

— Държиш се като бебе.

— Мислиш само за работата си! И като че ли забравяш, че я имаш благодарение на мен. Бузата му потрепна незабележимо.

— Ах, де да можех да го забравя! Чудя се от какво се оплакваш. В края на краищата ти получи точно това, което търсеше.

Тя се разтрепери, обзе я леден гняв.

— Какво искаш да кажеш?

Лицето му бе сковано, погледът му — хладен.

— Нали се ожених за теб?

Накипя й. Пръстите й се свиха около дръжката на четката за коса, тя се обърна и бързо я заметна по него. Улучи го по бузата. Четката падна и събори малко китайско украшение.

— Педераст! — кресна тя.

Адам присви очи. Сложи ръка на ранената си, пареща буза. Алиша стана, свила юмруци, от очите й свистяха искри.

— О, да, ожени се — рече тя с тих и треперещ глас. — Голям келепир! Да не мислиш, че не зная колко струваш? Че не зная с кого искаш да живееш? Да не си мислиш, че не забелязвам как я гледаш? Трябва да съм най-голямата тъпанарка да не го видя! Но това ли е само, Адам — да я *гледаш*? Или има и друга причина, която те държи далеч от мен и ти пречи да ме желаеш? Тя ли те задоволява? Такава ли е работата?

— Не ми говори глупости!

Алиша тръсна глава.

— Не ти говоря глупости, Адам. Много добре познавам Сара. Тя има морала на помярка.

Той направи една крачка към нея. Алиша имаше чувството, че ще я удари. Обаче остана на мястото си, очите й блестяха от натрупаните разочарования и години на омраза и презрение към момичето, което винаги бе като трън в очите й.

— О, да, Адам, това е самата истина! Може би не знаеш защо драгоценната ти Сара беше прокудена от Чутън Лий навремето. Знам, че не знаеш. Не вярвам да ти е казала. Но аз ще ти кажа. Тя изчука брат ми. Лорънс я свари да се въргаля с Хю в сламата като долна курва. Също като майка си. Каквато майката, такава и дъщерята.

Той протегна ръце и стисна китките й.

— Алиша! — Тонът му бе заплашителен. Тя отметна назад глава и се засмя.

— Да, да, това е истината. Сара някога да ти е говорила за баща си? Не. Убедена съм, че не е. Защото не знае кой е той, както и майка й,

предполагам. Ето, виждаш ли, момата, която си издигнал на пиедестал, не съществува. И никога не е съществувала. А заради нея, заради тази пачавра, ти съсипваш нашия брак!

Той продължаваше да стиска китките ѝ толкова силно, че под пръстите му се появили червени езерца в бялата кожа, но очите му гледаха като зашеметени, сякаш някой току-що го бе ударил с тухла в главата. Тя отново се засмя, устните ѝ се разтвориха и откриха белите ѝ зъби, главата ѝ бе отпусната назад и гарвановочерните ѝ коси се сипеха като водопад над светлия пенъор, вратът ѝ се извиваше, дълъг и бял, а гърдите ѝ стърчаха примамливо изпод коприната и дантелата.

— О, Адам, защо си губиш времето! Особено сега, когато нямаш кой знае колко.

Пръстите му останаха забити в китките ѝ още известно време, а после с отривисто движение, което чак я сепна, той я привлече към себе си. Устните му се впиха в нейните, заглушиха смеха ѝ, зъбите му заораха по устните ѝ. Миризмата на уиски в дъха му се смеси в ноздрите и с аромата на дяволски нокът, който нахлуваше в стаята през отворения прозорец, и старото познато желание се събуди отново в нея и удави гнева и отчаянието в прилив на страст. Адам рязко разкъса коприната и дантелата и пред него се откри тялото ѝ, гладко и млечно на лунната светлина.

Наведе се над нея, като свали дрехите си, а Алиша го чакаше легнала и тръпнеща от удоволствие. После той отпусна тяло върху нейното и влезе в нея, а тя се отдаде на единството с единствения мъж, който бе наистина в състояние да я владее, телом и духом.

Всичко свърши съвсем бързо. Адам полежа до нея няколко минути, после се изправи, стана от леглото и събра дрехите си от мястото, където ги беше пуснал. Искеше ѝ се да извика, да го помоли да остане, да заспи поне тази вечер в леглото ѝ и да го завари там, когато се събуди на следващата сутрин. Но не каза нищо, а остана да лежи безпомощна, раздирана от страст и гняв.

На вратата той поспря, погледна нея, бялото ѝ тяло и гарвановочерната ѝ коса, разпиляна на възглавницата.

— Лека нощ, Алиша.

Думите му прозвучаха като финален акорд, сякаш се сбогуваше с нея.

Вратата се затвори и Алиша остана сама. В гърлото ѝ пареха сълзи на гняв, но очите ѝ бяха горещи и сухи.

Някъде в мъртвата нощ часовник отмери дванадесет часа.

[1] В Новия завет — полесражението на последната битка между народите, която ще доведе до края на света. — Б.пр. ↑

2.

Военната треска обзе Чутън Лий, както и останалата част от страната. Страховете на Гилбърт се оправдаха и част от най-добрите му работници се втурнаха, млади и дръзки, към опашките пред мобилизационните бюра, които бяха създадени набързо. Ерик реши да последва примера на Адам и да се запише във военновъздушния корпус.

— Нали ще се справиш без мен? — попита той Сара. — Все пак не те оставям съвсем сама. Тук си сред роднини. А и нали казват, че ако обединим усилия, войната сигурно ще свърши до Коледа.

— Мисля, че тази прогноза е доста оптимистична — рече Сара. — Разбира се, че ще се оправя. Въпросът е *ти* дали ще се справиш.

— Не се съмнявам — сви рамене Ерик. — Нали ме знаеш, Сара. Аз съм човек с късмет. Освен това ще се пазя, защото знам, че двамата с този младеж ще ме чакате. — Той разроши русата косица на Стивън и се засмя гордо. — Стивън, нали не искаш да отраснеш с мисълта, че баща ти се е скрил от дълга си?

— Сигурна съм, че никога не би си помислил такова нещо — прекъсна го Сара малко остро, защото внезапно се почувства изоставена. Сякаш всички мъже отиваха на война. Адам, сега Ерик, Хю също беше тръгнал за Франция. Не че я интересуваше Хю, но след неговото отпътуване заминаването на останалите изведнъж стана по-реалистично и страшно. Но Ерик, естествено, беше прав. След като можеше да помогне най-добре на каузата като сложи униформата, най-правилното беше да тръгне. Тя не би го спряла. Никога не би обичала мъж, който се бои от рисковани ситуации, никога не би се омъжила за такъв човек, независимо от грижите, с които я обграждаше. — Къде ли ще те пратят?

— Не знам. Ще видим. Искам да съм във Франция. И аз като Адам мисля, че там ще има сериозна работа.

Сара се обърна и се зае да преглежда купата с малините, които току-що бе набрала от храстите на южната стена на оградата. Все още

се притесняваше, че може да издаде по някакъв начин чувствата си, всеки път, когато се споменеше името на Адам.

— Толкова сте загубени и двамата! — избъбри бързо тя. — Така говориш, като че ли става дума за някаква игра.

Очите на Ерик заблестяха. Най-много обичаше Сара, когато *яхваше високия си кон*, както обичаше да казва той.

— Предполагам, че и двамата умираме от нетърпение да покажем на Хю как се работи със съвременни средства — обясни й той. — Той все още си мисли, че разузнаването е работа на кавалерията. Но дните на коня на бойното поле са преброени.

— И слава богу! — мрачно рече Сара. Правителството реквизираще коне, за да подсили кавалерията, и вече много добри екземпляри от Чутън Лий бяха прибрани, а Алиша се тресеше от ужас, че може да й отнемат Барон. Макар и да ненавиждаше Алиша, в това отношение Сара искрено й съчувстваше, защото като дете на Сладуна, Барон бе последната й връзка с любимата кобила. — Направо ми настръхват косите, като си помисля как се стрелят и убиват коне.

— Не казваш нищо за *мъжете*, които споделят съдбата им — вметна с усмивка Ерик.

— Те са там по собствен избор, за разлика от конете. Освен това разбират какво става. — Сара лапна една малина и подаде друга на сина си.

— Може би си права — засмя се Ерик и подаде ръка. — Може ли една и на мен? — Тя му подаде купата, а той хвана ръката й, изцапана със сок. — А може би и една целувка, защото тръгвам за Франция?

Тя погледна Стивън, който отново се бе заиграл с пумпала си, и му се усмихна кокетно.

— Е, щом като отиваш във Франция, може!

— Ела, тогава, госпожо Гардинър, и изпрати бедния човечец щастлив към смъртта — пошегува се той и я взе в обятията си. — Или поне със спомен, който да крепи духа му силен, когато се изправи пред всички онези хубавици!

Така стана, че нито Ерик, нито Адам тръгнаха за Франция, поне засега. Вместо това се оказа, че изпращат Ерик в Брукландс, където се намираще новосформираната самолетна база, а Адам бе още по-близо

до дома — в централната пилотска школа в Ъпейвън. И двамата, макар и да не си го признаваха, се чувстваха измамани и тайно завиждаха на Хю, който беше в центъра на събитията.

Но Хю не се задържа дълго във Франция. След като ги пуснаха в битката, почти веднага другарите на Хю бяха изпратени във Вичет, където се включиха в ожесточени бойни действия в последния ден на октомври и първия на ноември. След отшумяването на битката мнозина се оказаха сред мъртвите, други бяха ранени, а една част бяха взети в плен. Хю беше от тези, които успяха да се върнат в английския лагер, въпреки че бе ранен в рамото и коляното. След кратък престой във френски лазарет, където му извадиха куршумите, той прекара един месец в Лондон и бе изпратен в Чутън Лий, за да се възстановява.

Алиша, която открай време бе много близка с Хю, започна да се грижи за него, доволна, че има някакво занимание. Това, от което най-много се страхуваше, се случи — военните успяха да ѝ вземат Барон, въпреки усилията ѝ да ги убеди, че е прекалено див и своенравен за техните цели, и тъй като Адам го нямаше, тя изпитваше остра нужда да се занимава с нещо, което да я разтушава след загубата. Грижите за Хю ѝ действаха съвсем ободряващо. Тя бързо се научи да прави превръзки на раните му, да му дава лекарства и да стои с него с часове, докато той разказваше за ужасите на битката, което бе най-добрата терапия за изтормозеното му съзнание. В това време доктор Хейли, както и природата, се грижеха за тялото му. Не ѝ беше много приятно да разнося подноси нагоре и надолу по задното стълбище на кухнята или да пали камината, за да топли стаята му в студените декемврийски утрини, но въпреки това го правеше, защото войната ги остави със съвсем малко слуги. Бърт, помощникът на иконома, се записа като доброволец, а Мейбъл отиде да работи във фабрика за муниции. Алиша искрено се надяваше, че скоро ще им намерят заместници, но Гилбърт не хранеше подобни надежди. Затова Алиша се нагърби с тези задължения, за да осигури на брат си по-комфортни условия за възстановяване.

Коледа приближаваше. Въпреки увещанията, че до тази Коледа войната ще свърши, нямаше изгледи за скорошно приключване на бойните действия. Напротив, във Франция като че ли всичко циклеше на едно място. Постоянно идваха новини за нови жертви. Някои от младежите, които бързо сложиха униформи и оставиха работата си в

предприятието, никога нямаше да се върнат. Снимките им се появиха във вечерния вестник под наслов *Местни герои загиват в Ипър*, а Уил Бенет, синът на местния пощальон, бе намерил смъртта в морето, когато корабът му бе поразен от мина в края на октомври.

Съвсем естествено приносът във войната на новообразуваните въздушни ескадрили будеше най-много интерес в „Чутън Лий хаус“ тъй като вече предсказанието на Гилбърт, че тяхното участие няма да се ограничи с разузнаване, се оказа вярно. В края на септември ескадрилата от Ийстчърч бе осъществила въздушно нападение в Кьолн и въпреки че бяха обстрелвани от земята, самолетите се върнаха на практика невредими.

Възникна обаче един проблем — националното знаме, нарисувано на опашките на самолетите, можеше лесно да бъде объркано с немския железен кръст. Затова трябваше да се потърси нова маркировка, за да е сигурно, че британските оръдия няма да се целят по свои.

— Разбрах, че са го сменили с медальон — каза Гилбърт на Лорънс една сутрин по време на закуска. — Червени, бели и сини кръгове, които дори един слепец ще различи.

— Добре измислено... — кимна Лорънс, но не можа да довърши изречението си, защото получи нов пристъп на кашлица и закри с ръка устата си. Бланш ги изгледа и двамата с пълно неодобрение.

— Трябва ли да говорим за войната на закуска? Трябва да ви кажа, че вече ми се повдига от това. Лорънс, тази твоя кашлица май не иска да минава. Не мислиш ли, че е крайно време да се прегледаш и да предприемеш нещо?

— Извинете... — едва успя да каже Лорънс, задушавайки се от нов пристъп.

— Направи нещо! Най-малкото дразниш околните... — Тя млъкна, защото вратата се отвори и в стаята влезе Алиша. — А! Алиша! Най-последно! Тъкмо си мислех, че няма да закусваш тази сутрин.

Алиша я изгледа презрително. Беше облечена със семпла рокля от тъмносива вълна, съвсем различна от ексцентричните дрехи, с които се славеше преди, а косата ѝ бе набързо вчесана, а не внимателно подредена, както винаги. Докато тя си наливаше кафе, Бланш забеляза недоволено, че по пръстите ѝ има следи от въглища.

— Трябва да се грижа за Хю преди закуска — студено информира тя.

Бланш стисна устни.

— Този недостиг на прислуга вече става направо непоносим.

Алиша не ѝ обърна внимание и се обърна към баща си.

— Татко, от известно време си мисля нещо. Много се радвам, че правя за Хю това, което е по силите ми, но не смятам, че е достатъчно. Снощи ми разказва за другарите си, офицери като него, които са били ранени и имат нужда от спокойствие, тишина и чист въздух, за да се възстановят от огромното изпитание. Но не всички от тях имат късмета на Хю да живеят в къща като Чутън Лий. Искам да поканим някои от тях у дома.

Челото на Гилбърт леко се сбърчи. Имаше някаква промяна в Алиша. Дори той, който беше изцяло вгълбен в работата си да ръководи предприятието в напрегнатата обстановка на войната, го беше забелязал. Сега, докато наблюдаваше сериозната ѝ и делова физиономия, осъзна, че тя не е щастлива млада жена.

— Какво точно имаш предвид? — попита я.

— Имаме предостатъчно място. Може би можем да предложим на някои от тях подслон, докато се възстановяват.

— Искаш да кажеш да превърнем Чутън Лий в нещо като болница? — попита невярващо Бланш.

— Не точно болница. Ясно е, че не можем да се справим с мъже, които имат нужда от квалифицирано медицинско обслужване. Но когато са в такова състояние, в каквото е Хю, става дума по-скоро за предоставяне на добра храна, удобно легло и съчувствие. Както и на градина, в която да се разхождат, когато се оправи времето.

— А кой ще се грижи за тях, за бога?

Алиша отпи от кафето си.

— Може би някои от момичетата, които не желаят да слугинстват, ще погледнат другояче на нещата, ако се грижат за мъже, които са се били за краля и родината — рече тя, без да поглежда мащехата си.

— А! Предлагаш да им устроим капан! — леко се усмихна Бланш. — Е, в такъв случай аз напълно подкрепям подобна стъпка, която ще попълни оределите редици на домашната ни прислуга.

Предполагам, че ще изтърпя някой и друг непознат в гостната за известно време, ако това помага.

Алиша погледна Бланш с презрение.

— Въобще не съм имала това предвид. Гледам на това като на наш принос към усилията на всички хора и мисля за доброто, което можем да направим.

Както и за красивите мъже, които можеш да поканиш тук, докато мъжа ти го няма, помисли си Бланш, но не посмя да каже нищо.

— А какво ще е твоето участие във всичко това? — попита тя.

— Сигурна съм, че ако изкарам малко стаж в болница на Червения кръст, ще науча достатъчно, за да ръководя обслужващия персонал — отвърна й Алиша. — Знам, че доктор Хейли няма да ни откаже да работи като лекар за нас, а и както казах, ще поемем само възстановяващи се хора.

— Мисля, че съвсем си полудяла! — заяви Бланш.

— Аз съм съгласен с Алиша — намеси се Лорънс, който вече бе спрял да кашля. — Ако има нужда от почивни домове и ние можем да предоставим такъв, мисля, че трябва да го направим.

— А какво ще стане с тези от нас, които живеят тук? — попита Лио и повдигна глава от вестника, в който си беше забил носа. — Работим от сутрин до вечер, за да строим самолетите, от които се нуждае страната ни. Мисля, че не ни е до болните, с които ще трябва да се блъскаме в един хол. Ако вие, дами, искате да направите нещо за родината, защо не вземете да плетете чорапи или да организирате базари с благотворителна цел?

Алиша го изгледа.

— Не ми се прави на интересен, Лио! Е, татко, какво ще кажеш? Къщата е твоя, от теб зависи.

Гилбърт приглади мустак с показалеца си. За пръв път изпитваше известно съчувствие към Лио — да се връщаш вкъщи след тежък работен ден и да трябва да бъдеш поне любезен, ако не общителен, с непознати, покосени от войната, не бе приятна перспектива. Но в същото време се радваше, че дъщеря му отново проявява някакъв интерес. Беше похвално, че има желание да се включи във военните усилия на нацията.

— Виж какво, Алиша, ще оставя организацията на теб — рече той. — Нямам време за нея. Освен това нека отсега се разберем —

пациентите трябва да са във възстановителен период. Нямам никакво желание да ме вдигат от леглото или да се правя на Флорънс Найтингейл^[1]. Ако смяташ, че ще се справиш сама и че това ти идва присърце, имаш моята благословия.

Лицето на Алиша светна. Тя остави недопитото си кафе и отмести стола си.

— Благодаря ти, татко! Ще ме извините ли? Трябва да кажа на Хю!

Тя се втурна през вратата и остави останалите представители на семейство Морс да се чудят какво ли ги чака занапред.

В следващите дни, дни, които друга година се запълваха със събиране на имел за декорация на къщата, украсяване на огромната елха, която всяка година поставяха в центъра на дневната, опаковане на подаръци и писане на картички, Алиша се подготвяше да приеме възстановяващите се офицери. Четири от спалните на горния етаж бяха готови, а старата детска стая бе превърната в дневна. Навсякъде бяха запалени камини, за да убият събраната влага, и цялата къща изглеждаше по-топла, по-приветлива. Две жени от селото бяха поканени да дойдат и помогнат в подготовката. Те останаха изумени и възмутени, когато видяха как Алиша лъска дъските и мие прозорците наравно с тях.

— Как може! — цъкаха с език те. — Госпожица Морс, всъщност вече госпожа Бейли, със зачервени и захабени ръце!

Но времената бяха други. Англия беше във война, а Алиша си бе наумила да отвори почивния дом колкото е възможно по-скоро. Беше си втълпила, че трябва да приеме първите пациенти за Коледа, но нямаше да успее. Червеният кръст нямаше възможност да й осигури основното обучение, от което се нуждаеше, преди Нова година и затова стаите, ухаещи на сапун и паркетин, останаха празни, а Коледа отпразнуваха в семеен кръг.

Тъй като Ерик не получи отпуск за празника, Сара бе поканена в Чутън Лий. Тя пристигна със Стивън с елегантния нов морис, който Ерик купи точно преди началото на войната, когато я научи да го кара.

— Ако питате мен, можехте да останете тук — каза Гилбърт, когато пристигнаха навлечени с топли дрехи, отрупани с подаръци и с

лица, зачервени от хапещия вятър. — Но Алиша реши да оползотвори свободните стаи.

— Те са все още празни — вметна Лио, който не пропусна възможността да напомни за негодуванието си от превръщането на дома им в лазарет.

— Така е, но ако бъдат използвани сега, после пак ще трябва да ги чистим — проскърца Алиша. — Не можем да настаним ранени мъже в стаи, в които могат да получат някаква инфекция.

— Добре, но това създава неудобства — нервно се намеси Бланш. — Лио искаше да покани Емили Селърз на гости за празника, но сега...

— Баща ѝ никога нямаше да я пусне — изрече с неприязън Алиша. — Освен ако не се сгодят, но Лио няма такова намерение.

От една година Лио ухажваше Емили, дъщерята на преподобния Майкъл Селърз, който отговаряше за съседната енория. Но всеки път, когато семейството го подкачаше за неизбежността на Менделсоновия марш, Лио даваше на всички ясно да разберат, че няма никакво намерение да се обвързва с Емили или с когото и да е в скоро време.

— Може и да е така, но въпреки това неудобствата си остават. Стаите стоят празни, има хора, които искат да останат, а не мотат и всичко това заради шепа офицери, които може и никога да не дойдат.

— Много ви се моля, не се тревожете за мен — бързо се намеси Сара. — Предпочитам да се прибера вкъщи... — Тя се сепна, защото изведнъж забеляза Хю, който беше седнал в дълбокия фотьойл до камината.

— Здравей, Сара! Господи, ти си истинско щастие за наранената ми душа! — Гласът му бе непринуден и весел, както винаги, но не звучеше естествено, както преди. Беше отслабнал и състарен, сякаш бе загубил младостта си в калищата на Франция. — Извинявай, но не мога да стана. Ще трябва да дойдеш тук, за да ми честитиш Коледа.

Тя отиде до него и му подаде бузата си, защото знаеше, че трябва да го направи, макар че изпита истинско отвращение. Дали си въобразяваше, или наистина погледът в хлътналите сини очи бе развратен? Дали той вече не можеше да крие истинската си природа, или защото го познаваше колко струва, тя виждаше това, което винаги се криеше в тях?

— Мамо, на дървото има подарък за мен! Виждам го, името ми е написано на него! — зарадва се Стивън.

— Наистина ли? Представяш ли си, Дядо Коледа явно е разбрал отнякъде, че ще идваш тук!

— Мамо, искам да го отворя! Може ли?

— По-нататък. Имай още малко търпение, Стивън.

— Яж портокал, приятелю. — Хю взе един от купата на малката масичка до него и го подаде на детето. — Или може би предпочиташ ядки? Не мога да ги стигна, но ако донесеш няколко и орехотрошачката, ще ти ги счупя.

Стивън отиде да търси орехотрошачката, а Хю се засмя:

— Голям симпатяга, Сара. Ерик е извадил късмет. — Но погледът в очите му подсказа на Сара, че късметът на Ерик не е толкова в това, че има дете като Стивън, а че по-скоро му завижда за лесния достъп до нея. Тя усети как се изчервява и се огледа уплашена, че някой може да забележи смущението ѝ. Но всички се смееха и бърбореха в добро настроение. Само Алиша ги наблюдаваше с присвити очи като котка. Тази сутрин, облечена с вишнева пола и бяла блуза, украсена с вишнева панделка, тя отново изглеждаше както преди.

— Е, Сара! — игриво рече тя. — На Коледа без мъжете си! Какво ще правим?

Но Алиша не остана на Коледа без мъжа си. За изненада на всички Адам се върна точно за обяда. Бяха му разрешили да напусне лагера, където всичко бе замряло по Коледа, и да се прибере у дома.

Когато чу гласа му в коридора, Сара усети как сърцето ѝ започна да прескача и се запита дали ще дойде денят, в който той ще престане да я вълнува така, особено когато се появяваше изневиделица. Поне се беше научила да крие чувствата си. Когато той влезе в стаята, тя се владееше достатъчно добре, за да го поздрави, както би поздравила всеки стар приятел, а щом като Алиша го хвана под ръка и го поведе към камината, тя успя да скрие острата болка, която я пронизваше всеки път, когато ги виждаше заедно.

Адам беше в униформа. Сара го хареса в нея. Двуредната кройка правеше раменете му още по-широки, а във високите ботуши краката му изглеждаха по-дълги и мускулести. Стивън също хареса униформата. Той забрави за подаръка си на елхата и се залепи за Адам, като постоянно посочваше различните копчета и токи, и питаше:

— Това за какво е? Защо ти са толкова много...?

— Стивън, моля ти се, остави чичо си Адам на спокойствие поне за пет минути! — му изшътка Сара, но Адам просто се усмихна.

— Не ми пречи, Сара. Стивън, знаеш ли, че татко ти има същата униформа като моята?

— И какво става с войната, докато ти си тук и разпускаш на коледната трапеза? — попита Лио, след като сервираха яденето.

— Спря. — Адам се огледа и като забеляза недоверчивите погледи на всички, се усмихна. — Наистина. Бойните действия са прекратени, за днес поне. Двете страни свалиха оръжието и празнуват Коледа, всеки в своя лагер.

— Господи! — възкликна Хю. Алиша му бе помогнала да седне на масата, между нея и Бланш, и за нейно неудобство, срещу Сара. Сара забеляза, че ръцете му потрепват странно, докато се храни. Освен това от време на време главата му правеше необичайно движение нагоре. — Господи! — повтори той.

— Правилно. — Гилбърт си сипа от зеленчуците и подаде чинията на останалите. Нямаха достатъчно персонал, който да ги обслужва, особено сега, по Коледа.

— В края на краищата Коледа е време за добродетелни прояви.

— За жалост няма да е за дълго — отбеляза Адам.

— Като удари полунощ, всичко започва отначало.

— Сигурно си доволен — нагло се намеси Джеймс.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Това, което казвам. Сигурно ще останеш много разочарован, ако ти отнемат възможността да се изфукаш със самолета си над немската земя и може би да убиеш някой и друг враг.

Всички онемяха. Гилбърт го изгледа със смразяващ поглед.

— Без обиди, Джеймс!

— Няма нищо, Гилбърт — бързо се намеси Адам.

— Знам, че Джеймс става много емоционален, когато стане дума за войната.

— И посрамва цялата фамилия! — Хю нямаше намерение да остави нещата така, а Алиша, като остави ножа и вилицата на чинията си, го подкрепи.

— Как смееш да говориш така, Джеймс, след като собственият ти брат е ранен в служба на родината.

— Не ме интересува какво ще кажете, но според мен боят и убийствата не са начинът да се разреши един спор — започна да се оправдава Джеймс. — Не може да няма и други начини.

— Като например?

— Разговори, компромиси.

— Значи предлагаш да си стоим и да се оставим да ни прегазят, така ли?

— Не. Никой не казва, че кайзерът постъпва правилно. Но и войната е зло. Две злини не правят едно добро.

— Какъв е смисълът да разговаряме с него? Той не разбира от приказки. Силата е единственият начин да му натрием носа — изръмжа Хю.

— Не съм и очаквал да чуя друго от теб! — Лицето на Джеймс беше станало алено. Той мразеше споровете почти толкова, колкото и войната. — Ти винаги си разчитал на юмруците си, Хю. Още помня как се биехте с Лорънс. Веднъж, никога няма да го забравя, когато се сбихте в обора, ти разкървави носа на Лорънс и насини окото му. И какво? Не помня за какво беше, сигурно и вие сте забравили вече, но... — Той млъкна изведнъж. Тишината на масата вече не бе тази, при която всички стискаха език зад зъбите си, за да не развалят празничното настроение, а скована и пълна с ужасни предчувствия. Сара пребледня, Бланш изглеждаше потресена, а в погледите на Лорънс, Хю и Алиша се четяха различни степени на вина и гняв. Само Лио изглеждаше леко озадачен, а малкият Стивън нищо не подозираше и продължаваше да си хапва доволно.

Гилбърт погледна синовете си.

— Помня, че все се драчехте, момчета, но нямам никакъв спомен за нещо чак толкова сериозно.

Алиша се изсмя насила.

— Предполагам, че Джеймс преувеличава, както обикновено. На това му викат артистичност.

— Но чак кървав нос и насинено око! Сигурен съм, че не бих забравил подобен инцидент. Или артистичността няма граници? А, Джеймс?

— Да, татко. Искам да кажа... — Джеймс започна да заеква, защото разбра, че е нагазил забранена територия.

— Да, ти си измисляш за разкъравения нос, така ли? — настояваше да разбере истината Гилбърт. — Искаш да кажеш, че освен страхливец си и лъжец?

— Татко, моля те! — Въпреки че в началото му се ядоса, сега Алиша бързо застана на негова страна. — Джеймс не е нито страхливец, нито лъжец. Той просто има... собствени убеждения.

— И илюзии.

— Не. Случката, за която той разказа, стана, докато теб те нямаше. Когато беше във Франция. Беше много отдавна.

— Но явно всички много добре си я спомняте — сухо отбеляза Гилбърт.

— Май трябваше да си остана в лагера! — рече Адам в опит да възвърне бодрата атмосфера. — Там е доста по-спокойно в момента.

— Не се и съмнявам! — бързо поде темата Бланш в желанието си да отклони разговора от опасните води. — Ето, Стивън вече си изяде всичко. Нека да му разрешим да отвори подаръка, който Дядо Коледа му е оставил на дървото. Той е едно много добро момченце.

— Наистина! — Алиша скочи, подаде му опакования с панделки подарък и му помогна да развърже джуфките. — Какво имаш, Стивън? Я дай да видим!

Сара го наблюдаваше как разкъсва хартията и вади красива въртележка с кончета, но ръцете ѝ бяха здраво впити една в друга, заровени в плохите на полата ѝ, а усмивката ѝ бе тъй пресилена, че чак бузите я боляха. В това семейство емоциите винаги бяха наситени, а спомените бяха вечни. Дори войната не бе в състояние да ги заличи. Но поне и те като нея държаха на всяка цена да скрият истината за случката в онзи отдавна отминал ден. Сара наблюдаваше Стивън и играчката му, за да избегне погледите на останалите, и мечтаеше час по-скоро да вземе детето си и да се прибере вкъщи, далеч от всички тях.

От всички, с изключение на Адам, разбира се.

Тя го погледна крадешком, докато се навеждаше над Стивън и му показваше как да навие въртележката, за да задвижи кончетата, и изпита болезнено съжаление, че той няма да я придружи до тях. Но Адам бе съпруг на Алиша вече повече от четири години. Понякога имаше чувството, че е минала цяла вечност, откакто са се разделили, друг път — че това е било сякаш вчера.

С решителност, калена с дълъг опит, Сара прокуди опасната мисъл.

Когато предприятието поднови работа след кратката коледна ваканция, Сара отиде да се срещне с Гилбърт в канцеларията му. От известно време насам тя се чувстваше все по-неудовлетворена от работата си. Сега нямаше нужда от брошурите и каталозите, които рекламираха достойнствата на машините на „Морс Бейли“, защото всеки самолет се произвеждаше по конкретна заявка на правителството, а дейността на Макс бе по-секретна и от любовните писма на един крал до куртизанката му. Сара не можеше да стои със скръстени ръце. Неудовлетворението ѝ се усилваше при мисълта, че вече и Алиша смята да се включи в доброволното подпомагане на родината.

Сигурно и аз мога да бъда полезна с нещо, мислеше си Сара и се чудеше какво е то в дългите самотни часове, докато Стивън спеше. Но когато най-после се сети за нещо, сърцето ѝ заигра от вълнение.

Ще се науча да летя! Откакто за пръв път видя самолет, копнееше за това, но Ерик ѝ бе забранил. Сега обаче нямаше кой да я спре. Освен това тя искаше да го направи, за да е от полза на родината. Защото щеше да има работа за всеки, който може да лети, независимо от пола — за доставки на писма, храни и други дребни неща, защото след като всеки пилот беше нужен за опасни и рисковани мисии, все щеше да се намери и ниша за нея... Колкото повече си мислеше за това, толкова повече се навиваше и реши незабавно да обсъди идеята си с Гилбърт.

Свари го в кабинета му, надвесен над последните инструкции от кралската самолетостроителна фабрика. Когато я видя, той отмести книгата на една страна и се облегна на стола си.

— Здравей, Сара! Радвам се да те видя!

— Надявам се, че все още не ти настръхват косите, като ме видиш тук.

— Какви ги говориш! — усмихна ѝ се той.

— Шегувам се. Но не съм сигурна дали ще останеш доволен от това, което искам да ти кажа, въпреки че искрено се надявам да е така.

— Е, Сара, казвай за какво си дошла — подкани я той, развеселен, както винаги, от прямотата ѝ.

— Искам да се науча да летя.

— Господи!

— Очаквах, че това ще те изненада, но... — Тя започна речта, която си бе подготвила, а той я слушаше със склучени пръсти.

— Това не е възможно, Сара — рече той, когато тя свърши. — В школите в момента се обучават единствено мъже, които се подготвят за участие в бойните действия. Вярно е, че има една гражданска школа в Хендън, но не виждам каква може да е ползата. Не смятам, че е редно да ангажираш самолет и инструктори, които ще свършат по-добра работа, ако са заети с обучението на пилоти. Не, извинявай, но не мога да подкрепя подобна идея.

— Но сега се чувствам толкова безполезна! — умолително рече Сара. — Ето, Алиша вече има възстановителен център, а аз...

— А какво ще правиш със Стивън? — попита той. — Знам, че вече ходи на забавачница, но доколкото си спомням, детегледачката му ви напусна, за да се омъжи миналата година? Нали затова си тръгнаш по-рано от работа?

— Така е, нямаше смисъл да търся нова, но, естествено, ако ми се наложи да отсъствам, ще намеря нова. Знам, че повечето от подходящите момичета сега работят като медицински сестри, но ако ми се наложи, винаги мога да разчитам на Ани. Тя с радост ще ми помогне. Освен това Стивън и Джон са големи приятели.

— Хмм... — замисли се Гилбърт. — В такъв случай искам да ти предложи друго. Защо не помогнеш на Алиша във възстановителния център?

Сара го гледаше и не вярваше на ушите си. Как можа да му дойде наум — тя и Алиша, заклетии врагове, да работят една до друга! Още по-лошо — тъй като почивният дом бе идея на Алиша, тя щеше да го ръководи. Самата мисъл, че трябва да изпълнява заповедите на Алиша, бе анатема за Сара. В същото време Гилбърт съвсем сериозно ѝ предложи тази работа. Няма ли най-после да разбере, че между двете никога не можеше да съществува приятелство? Няма ли най-после да спре да ги насилва?

— Не е задължително да вземаш решението в момента. Знам, че имаше други намерения, но това е много по-подходящо и ако наистина

искаш да направиш нещо за благото на родината, ще седнеш и ще помислиш. — Гилбърт млъкна за малко и я погледна. — Освен това искам да те помоля да ми направиш една услуга, което ще ти даде възможност да видиш какво представлява работата. Алиша отива за една-две седмици в Бристъл, за да усвои основите на първата помощ. Във възстановителния ѝ център, разбира се, няма да се оказва медицинска помощ, но има някои неща, които трябва да знае на всяка цена. Ще имаш ли нещо против да дойдеш в Чутън Лий и да се грижиш за Хю, докато я няма? Той е доста по-добре сега, но Алиша не иска да го оставяме без надзор.

Ръцете и краката на Сара се разтрепериха.

— Ами Бланш...

— Бланш не я бива за медицинска сестра.

— Ти каза, че той няма нужда от такава помощ.

— Така е, но иди да убедиш Бланш в това. Освен това тя е заета с други неща. — Той го каза иронично и искриците в погледа му подсказаха на Сара, че ѝ намеква, че *другите неща* са само претекст, за да се отърве от подобни ангажименти. — Ще ти бъда благодарен, Сара, ако се съгласиш и ми направиш тази лична услуга.

Съкрушена, тя знаеше, че не може да му откаже. Вероятността да остане насаме с Хю само за един час, камо ли за няколко дни, ѝ се струваше потресаваща, но след като Гилбърт я молеше по този начин, тя не бе в състояние да му откаже след всичко, което бе направил за нея.

— Добре. Какво трябва да направя.

— Курсът на Алиша започва в понеделник. Може би ще е добре, ако дойдеш в Чутън Лий, преди да е тръгнала, за да ти покаже какво трябва да се прави.

Сара отново изтръпна. Едва ли очакваха, че ще се грижи и за личния тоалет на Хю, че ще го мие и облича? Не бе в състояние да го направи. Не искаше да го прави.

Гилбърт сякаш прочете мислите ѝ.

— Не се тревожи, няма да те караме да правиш нищо, което смяташ за неприлично. Хю вече може да се обслужва сам. Само с банята има проблеми, но Евънс върши идеално тази работа. Не, по-скоро искаме някой да стои край него и да не го оставя да изпада в

черни мисли. Много от приятелите му загинаха в битката и той е доста нещастен. Не иска да си признае колко е съкрушен.

— Наистина ли — подозрително попита Сара. Войникът Хю, човекът Хю — нито единият от двамата не ѝ бе правил впечатление с някаква свръхчувствителност към нещата, които вижда или чувства, независимо колко ужасни са те. Тя си го представи, както изглеждаше на Коледа, седнал със самодоволна усмивка във фотьойла си. Така ѝ беше още по-трудно да повярва, че Гилбърт ѝ говори истината.

— Хора като Хю живеят с мисълта, че чувствата са слабост — каза той и тя отново остана с впечатление, че четете мислите ѝ. — За него страхът е малодушие и не може да си представи, че човек може да е смел, дори когато се страхува. Досега неговото дръзновение бе резултат от липсата му на въображение. Сега обаче видя всички ужаси на живо и не може повече да увърта. Спомените му са живи, но вече успя да овладее чувствата, които те будят. Освен това знае, че трябва да се върне във Франция веднага щом стъпи на крака. — Гилбърт замълча и я погледна право в очите. — Някои от историите, които ще ти разкаже, не са особено приятни, но аз вярвам, че ти имаш достатъчно сили да ги изслушаш, както прави Алиша. Нали имаш сили за това, Сара?

— Разбира се — рече тя, като си мислеше, че колкото и да са ужасни случките на Хю, тя щеше да ги предпочете пред личните закачки, които едва ли щеше да ѝ спести.

— Добре. А идеите за самолетите просто си ги избий от главата. В момента и дума не може да става за това, а и не се знае какво ще каже Ерик, ако разбере какво си си наумила. Докато го няма, трябва да се съобразявам и с неговата воля.

На ти еманципация!, гневно си помисли Сара, но не посмя да каже нищо. Прекалено много уважаваше Гилбърт.

— Ще кажа на Алиша да те чака утре сутринта — каза Гилбърт, а на нея не ѝ оставаше нищо друго, освен да кимне безпомощно.

[1] Флорънс Найтингейл (1820 — 1910) — английска медицинска сестра, поставила основите на това занятие като професия; по време на Кримската война благодарение на дейността ѝ смъртността в болниците намалява от 42 процента на 2 процента. — Б.пр. ↑

3.

В една студена сутрин седмица след Коледа Адам отметна грубото войнишко одеяло и стана от тясното си легло. Извън бараката, която в момента бе неговата квартира в централната школа за пилоти, цареше все още пълен мрак и той потрепери, докато събираше ледена вода за тоалета си и се жулеше със сапуна.

Ако това е война, да умра!, мислеше си той сърдито и не за първи път установи, че завижда на младежите, които обучаваше. Сред тях имаше всякакви — едни притежаваха вроден усет към управлението на контролното табло и бяха родени пилоти, други с упорит труд се мъчеха да усвоят необходимите техники и умения, малцина никога нямаше да се научат да карат самолет.

Но те всички идваха в школата, обзети от ентузиазъм, възбудени от вълненията, които никога нямаше да изпитат в окопите, готови да се хвалят с успехите си и търсеци оправдания за неуспехите, а Адам постепенно започна все по-силно да усеща, че се отегчава от отредената му роля. Опитваше се да повярва, че изпълнява ключова функция във войната, но не можеше да се отърве от мисълта, че обучението е работа за старите хора, а той съвсем не бе старец.

Вярно, че и във Франция в момента нямаше особено движение. Тежката европейска зима бе сковала бойните полета, вкочанила калта в окопите, ограничила полетите. Когато пилотите все пак успяваха да излетят за разузнаване, ставаха жертви на силни западни ветрове, които ги отвеждаха в Германия. Но през пролетта, когато времето се оправи, нямаше да е така. Тогава щеше да се отвори доста работа за ескадрилите. Докато слагаше дрехите и се подготвяше за началото на поредния тежък ден на обучение, Адам взе решение. Повече нямаше намерение да търпи тази второстепенна роля. Когато спектакълът започне отново, щеше да си намери място в центъра на събитията.

При първа възможност отиде да говори с командира и изложи тезата си пред него. Отначало се опита да го разубеди, като му каза, че Адам е един от най-добрите и опитни инструктори, с които разполага. Но Адам настояваше на своето и най-накрая командирът се съгласи да

обсъди молбата му в щаба. След една седмица пристигна отговор, молбата му бе удовлетворена. Щяха да го изпратят в една от ескадрилите, която понастоящем бе във Франция и бе претърпяла големи загуби. Мястото му щеше да бъде заето от офицер, който бил ранен, когато обстрелвали самолета му, но който вече бил достатъчно добре, за да поеме по-леки задачи.

— Ти по-добре вземи и се прибери за няколко дни вкъщи, за да се сбогуваш със семейството си — му рече командирът, премигвайки иззад монокъла си. — Един господ знае дали ще се върнеш отново в Англия.

— Не можем ли да бъдем поне приятели, Сара? — попита Хю.

Вече втори ден тя беше в „Чутън Лий хаус“. Ани се съгласи да гледа Стивън и Сара пристигна, обзета от мрачни предчувствия, за да помага, когато има нужда от нея. Тази сутрин стана с петлите, за да пали камината в стаята на Хю и да му сервира закуската. Задълженията ѝ я върнаха към дните, когато бе слугиня. Но това я тревожеше много по-малко от принудата да търпи Хю до себе си и мазният му тон в момента я накара да настръхне при мисълта за това, което я чакаше.

— Не те разбирам — отвърна тя, без да го поглежда.

— Разбираш ме ти, разбираш. Сигурен съм, че щеше да се държиш по-добре дори с немски военнопленник! — сърдито изфуча той. — Но тъй като сме принудени да прекараме следващите една-две седмици заедно, не мислиш ли, че е по-добре да забравим за миналото? Мина много време оттогава, а преди това двамата се разбирахме толкова добре. Тогава ме харесваше, нали?

Тя се сети за онези слънчеви дни преди да ѝ вгорчат живота. Да, тогава харесваше Хю. Той често заставаше на нейна страна и на нея ѝ беше приятно да общува с него. Това, което никога нямаше да му прости, бе онова, което ѝ бе причинил.

Тя го погледна, докато седеше с таблата със закуската във фотьойла си, слаб и едва ли не крехък в шарения си копринен халат, и се запита дали не е прекалено сурова към него. Тогава беше млад и самонадеян, лесно се подвеждаше от младежките си увлечения. Предателството му бе почти разбираемо. Сигурно се е ужасявал при

мисълта, че баща му ще разбере какво е направил. Това, естествено, не го оправдаваше, но наистина оттогава бе минало много време. Хю вече не бе оня дързък момък — под очите му имаше тъмни сенки, а красивото му лице бе набраздено от бръчки.

— Не искам да се караме, Сара — промълви ѝ Хю, а вълнението в тона му късаше сърцето ѝ. — Не може ли да общуваме нормално, поне докато си тук? Иначе и на двамата ще ни се стъжни животът.

Вратата се отвори. Беше икономът, който дойде, за да помогне на Хю с тоалета. Сара понечи да излезе, но Хю я хвана за ръката.

— Моля те! — настоя той и тя зърна в него стария, чаровен Хю.

— Добре де, ще видим — късо промърмори Сара.

Беше невъзможно така набързо да преглътне доживотната обида, но през следващите няколко дни отношението ѝ към него поомекна.

Сара установи, че е податлив на ужасно мрачни настроения. На моменти бе весел, забавляваше я със смешки от живота в офицерската столова, но често ставаше толкова мълчалив и потиснат, че тя се чувстваше задължена да изтръгва от устата му другите, ужасяващи разкази, които ги тормозеха еднакво, но които така или иначе бяха жизненоважна част от процеса на оздравяването.

Разказваше ѝ за бежанците, които едва кретаха, трогателно нарамили лични вещи, за горящите в пламъци къщи, от които се издигали облаци отровен пушек към ясното есенно небе, за опустошената природа, където дърветата, покосени от бомбардировките, протягали голи и счупени ръце към небето. Най-страшно бе, когато разказваше за приятелите, умрели пред очите му, за грохота на оръдията и писъците на ужасените коне.

— За бога, никога не казвай на Алиша какво става с конете там — помоли я той. — Ще полудее, ако разбере. Бойното поле с всичките съвременни оръжия вече не е място за тях.

В стремежа си да не покаже собствения си ужас от съдбата на гордите и верни животни, Сара така стисна ръце, че ноктите ѝ се забиха в дланите. Сигурно наистина е много страшно, след като запален кавалерист като Хю е стигнал до извода, че конете вече нямат място във военните действия.

— Ако видиш какви оръжия използват сега, няма да повярваш на очите си — продължи Хю. — Да вземем Джак-джонсъните, например — могат да пробият в земята дупка, седем метра дълбока и десет метра в диаметър. Ами гранатите — те убиват много хора наведнъж. Това е кървава война, Сара.

Той се усмихна леко, но Сара забеляза началото на нервен тик на бузата му. Без да мисли, тя се протегна и го хвана за ръката.

— Сигурно е ужасно — промълви тя спонтанно.

— Да, така е, но ще става още по-зле. Тази война по нищо не прилича на останалите, но ще се води по-старому. Цели орди излизат от скривалищата, втурват се, викат като заклани, като че ли се бият в Гражданската война, и падат покосени като мухи. И колкото повече инженерите измислят нови, по-ефикасни оръжия, толкова по-лошо ще става — освен ако марионетките по върховете не сменят тактиката. Вярвай ми, въобще не ми се връща, макар и да съм на служба в армията.

— А трябва ли да се връщаш? — попита Сара.

— Разбира се, че трябва, по дяволите! — промърмори Хю нервно. — Веднага щом оздравея, отивам в центъра на бойните действия, освен ако не свърши, но не ми се вярва. Ще свърши чак като избият всички и вече няма кой да отиде да се бие.

Пръстите му се впиха още по-силно в Сара, но тя не забеляза, защото бе вцепенена от ужас. Това, което ставаше на бойното поле, не бе за вярване, трудно можеше да бъде осмислено. Как е възможно хора да си причиняват тези неща едни на други? За пръв път бе склонна да прояви разбиране към Джеймс и пацифистките му възгледи. Но сега знаеше, че не бива да го споделя. Стоеше безмълвно до Хю, стискаше му ръката и се чувстваше по-ядосана и безпомощна от всякога. Всички проблеми и несгоди в личния ѝ живот изглеждаха нищожни в сравнение с това, само някакви дреболийки на фона на тази огромна кървяща рана.

Дните минаваха и Сара установи, че част от старото им приятелство се възражда, докато полагаше всички усилия да го разсейва от ужасите, които бе преживял и които му предстояха. Без съмнение присъствието ѝ му се отразяваше добре. Скоро той започна да се къпе сам преди закуска, да се храни със семейството, както преди и дори Гилбърт забеляза и одобри тази промяна.

— Сара, винаги си знаела как да внесеш светлина в нашия живот — й каза той, като й се усмихна, а на нея й стана толкова приятно, както като беше на дванадесет години.

Беше към края на втората седмица, бяха в дневната и Сара четеше на Хю „Приказка за два града“. Тъй като бяха изчерпали темите си за разговор, това бе подходящ начин да запълнят този следобед, но вниманието на Сара не бе изцяло погълнато от книгата. Тази сутрин беше получила писмо от Ерик, с което той й съобщаваше, че се мести в Нортхолт, откъдето ще извършва оперативни полети, наблюдавайки крайбрежието за нападатели. Десет дни преди Коледа немски военни кораби проведоха неуспешно нападение срещу Грейт Ярмът, но след това опитаха отново и постигнаха по-голям успех. Скарбъроу, Уитби и Хартлипул бяха бомбардирани откъм морето и над сто мирни граждани загинаха. Сега щяха да използват самолетите като предупредителна система в опит да предотвратят нови невинни жертви.

Когато стигна края на главата, Сара вдигна глава от книгата и видя, че Хю я наблюдава. Мислеше, че е свикнала с него през изминалата седмица, но сега нещо в изражението му, което й напомни за миналото, я притесни. Тя отбеляза докъде е стигнала, остави книгата на масичката до себе си и стана.

— Искаш ли чаша чай?

— Не, не бих казал. — Той продължаваше да гледа лицето й по странен начин.

— Аз пък искам! — някак отривисто рече тя. — Гърлото ми съвсем пресъхна. — Тя се обърна с намерението да избяга в кухнята, но докато минаваше край стола му, Хю бързо протегна ръка и я хвана за китката. — Какво правиш? — попита Сара, стресната.

— Ела! — Гласът му бе тих и напрегнат. — Искам да си до мен.

— За бога, Хю!

— Бъди мила с мен — опита се да я приласкае той. — Няма да ти стане нищо, нали? Признай си, че ме харесваш.

— Не е вярно! — Сара се опита да се отскубне от него, но не можеше. Може би изглеждаше крехък, но видът му със сигурност лъжеше. Хю се засмя, хвана я бързо, изправи се на крака и се извиси над нея.

— О, Сара, нима си забравила как беше? Аз не мога да забравя. И как бих могъл? — Говореше леко завалено, сякаш е пил, но Сара знаеше, че не е така.

— Ти си луд! — успя да изрече тя.

Той се усмихна.

— Наистина ли? Може би ти ме влудяваш.

Сара се опита да се откопчи, но това като че ли я доближаваше до него. Устните му намериха нейните и Хю я целуна брутално. Тя започна да го налага с юмруци, но той бе прекалено силен за нея, хвана я бързо и се засмя.

— О, Сара, много обичаш да се биеш! Все налиташ на бой. Но не се забравяй сега. Нали не си забравила, че съм болен човек.

— Много си болен, няма що! — изстена тя и усети вкуса на кръв по устните си, където я беше ухапал.

— Нали няма да ме оставиш да тръгна за Франция без спомени? Хайде, Сара...

— Престани! — изпищя тя. Споменът от миналото бе тъй пресен и ярък в съзнанието ѝ, че реагираше почти истерично. Но съпротивата ѝ само го възбуждаше повече. Ръката му се плъзна към закопчалката на роклята ѝ и я дръпна като обезумял. — Престани! — изкрещя тя отново, когато усети, че роклята ѝ се разкопчава.

Точно в този момент вратата се отвори и нечий глас попита:

— Какво, по дяволите, става тук?

Сара имаше чувството, че всичко се повтаря отначало. Хю я пусна внезапно, тя се извърна, като очакваше да види Лорънс, готов да се бие с брат си. Но не беше Лорънс. Беше Адам.

За миг занемая от изненада. Но веднага след това реакцията от нападението на Хю, срамът и ужасът, че я е заварил в тази ситуация, я накараха да изреве. Тя бързо хвана деколтето си и го дръпна, за да прикрие голата си гръд. Чу, че Хю се смее, но нервно.

— Адам, старче! Със Сара просто се забавлявахме...

Адам ги гледаше недоверчиво и срамът ѝ прерасна в ярост. Веднъж вече Хю я набеди, а тогава тя не успя да се защити. Това нямаше да се повтори.

— Как смееш, Хю! — изрева му Сара. — Ти може да си се забавлявал, но не и аз! Ако знаех, че смяташ да правиш това отново, никога нямаше да дойда и да стоя край теб, колкото и да ме молеше

Гилбърт. И само като си помисля, че ти съчувствах! Ти си все същият. Абсолютно! Не си се променил и на йота. Е, не смятам повече да мълча. Единствената причина да си мълча през всичките тези години бе, че си мислех, че истината ще нарани баща ти прекалено много и защото се страхувах, че няма да ми повярва. Но сега...

Тя се обърна и погледна Адам.

— Трябва да чуеш истината и тогава ще разбереш дали съм се забавлявала с това чудовище!

В стаята все още кънтяха думите ѝ. Хю бе пребледнял, лицето му бе като стар пергамент и той отново изглеждаше болен и хилав. Адам ги гледаше така, като че ли е видял призрак. Тогава внезапно, като гръм от ясно небе, я обзе безпомощност. Каквото и да каже, не можеше да промени нищо, както едно време. Адам ще махне с ръка и ще я обвини в истерично чувство за вина. Тя виждаше презрението и отвращението в очите му и разбра, че повече не издържа.

— Какво си ме зяпнал така! — сопна му се Сара.

Тя хукна от стаята презглава. Вдигна роклята си, за да не пречи на препускащите си крака, и се втурна нагоре по стълбата, сякаш някакво чудовище я гонеше по петите. Използваше една от стаите, които Алиша бе приготвила за своите офицери, защото нямаше друга свободна. Влезе вътре, затвори вратата и се облегна на нея. Дишаше тежко и на пресекулки, горещи сълзи се стичаха по лицето ѝ.

Боже, каква несправедливост! Беше свикнала с мисълта, че Лорънс, Бланш и Алиша гледат на нея като на проститутка, но и Адам да мисли същото...

След време отиде, взе куфара си от новата поставка за багаж и го отвори на леглото. Беше започнала да хвърля дрехите си в него, когато на вратата се почука и тя се вцепени.

— Кой е?

— Адам. Може ли да вляза?

Сара без малко да извика не, защото не ѝ беше до никого и още по-малко до него, но отиде до вратата и отвори.

— Да?

Той погледна разплаканото ѝ лице, забеляза отворения куфар на леглото, разхвърляните ѝ дрехи около него, тоалетните ѝ

принадлежности, все още наредени на тоалетката, единствените лични вещи в тази гола и стерилна стая.

— Добре ли си? — попита я.

— Да.

— Но си тръгваш.

— Не мога да остана нито секунда повече. Така или иначе, дойдох да се грижа за Хю и както се вижда, той е оздравял и вече няма нужда от мен.

— Сара...

— Ако нямаш други въпроси, ще ти бъда благодарна да ме оставиш да си стегна багажа. — Тя се обърна с гръб към него, отиде до леглото и пусна една несгънатата рокля в куфара.

Адам отиде при нея.

— Какво се случи, Сара?

Тя събра тоалетните си принадлежности от тоалетката.

— Нали видя.

— Видях само част от това, което се е случило.

— И си направи съответните изводи. Аз съм курва, Адам. И майка ми е била такава. Алиша не ти ли го е казала вече?

Той подмина предизвикателството.

— Какво искаше да кажеш на Хю, Сара?

— Нищо.

— Хайде, не съм чак такъв глупак. Има нещо скрито, нали? Винаги съм знаел, че има нещо. Искам да знам какво е то.

— Защо? — Тя започна да закопчава куфара си, без да го поглежда.

— Защото ти ме интересува, Сара. И то много — тихо промълви Адам. — Нямам сили да те гледам така съкрушена. Искам да разбера какво се е случило.

Тя преглътна. Устата ѝ бе пресъхнала, не ѝ стигаше въздух.

— Защо не попиташ Хю?

— Попитах го, но той само смотолеви нещо. Затова сега питам теб. Сара, моля те, кажи ми.

Гърлото ѝ се сви. Тя покри лицето си с ръце.

— Не мога.

— Напротив, можеш. — Адам взе ръцете ѝ и ги стисна. Очите му сякаш проникваха вътре в душата ѝ. Той нежно я притисна да седне на

ръба на леглото, а тя не му се противопостави. Сякаш цялата ѝ борбеност се бе изпарила. — Каж ми.

И неусетно Сара започна да разказва, думите се ронеха от устата ѝ, тя споделяше тайните, които толкова дълго спотаяваше в себе си. Когато свърши, го погледна уплашено. Лицето му бе сериозно.

— Вярваш ли ми?

— Да, разбира се. Защо да не ти вярвам? — Не спомена, че вече е чувал друга, по-различна версия за случката.

— Никой друг не ми повярва. Или може би не искаха да ми повярват.

— Може би. В края на краищата Хю е техен човек.

Сара си помисли, че той се опитва да оправдае Алиша. Незнайно защо болеше я много повече сега, когато Адам седеше до нея, държеше ръцете ѝ и я успокояваше.

— Никога не съм си мислела, че ще опита отново — каза тя. — Иначе нямаше да дойда, дори и заради Гилбърт. А може би... може би съм допускала, че може да опита, но си мислех, че този път ще съм в състояние да се погрижа за себе си.

— О, Сара! — поклати той глава. — И не си казала нищо на Гилбърт?

— Не, не исках да научава. Щеше да бъде съкрушен, не само защото Хю направи... това, което направи, но и защото останалите са го излъгали. Адам, обеща ми, че няма да му казваш.

— Добре, няма. Но мисля, че трябва да знае. Той до ден-днешен се чуди защо си тръгна.

— Знам и искрено съжалявам за това. Но продължавам да мисля, че е по-добре да обвинява мен, отколкото да узнае истината за семейството си... — Сара изведнъж млъкна, защото се сети, че разговаря със съпруга на Алиша. Тя го погледна смело в очите. Заради Гилбърт ги беше крила толкова години. Но това бе единствената жертва, която не бе в състояние да направи.

— Най-много държа *ти* да ми вярваш — каза тя.

— Аз ти вярвам.

Сълзи избиха в очите ѝ.

— Е, в такъв случай, всичко е наред — промълви тя. — Нищо друго не ме интересува.

— Защо плачеш тогава? — много нежно я попита Адам.

— Защото си помислих, че ти... О, Адам, не мога да допусна да си мислиш лоши неща за мен. Не и ти...

— Как бих могъл да си помисля нещо лошо за теб, Сара...

И неочаквано, без да разбере как стана, тя се оказа в обятията му.

Така бе копняла за него, от толкова време бе убедена, че винаги го е загубила, че никога повече няма да усети с пръстите си мускулите на врата и раменете му, наболата му брада по бузата си. Знаеше, че нямат право да го правят. Сега всеки от тях принадлежеше другиму. Но дълбокото ѝ желание, потискано толкова дълго, я понесе през бариерите, които разделяха спокойствието от любовта, и тя се притисна в него, неспособна да се отдръпне, както бе неспособна да спре бликналите сълзи.

Адам. Адам беше всичко на този свят. Така беше от момента, в който го зърна, и нищо, което се бе случило оттогава, нито един от приливите и отливите, нито един от миговете на отчаяние и скръб нямаха значение. Устните докосваха челото ѝ, бузите, шията, а тя откликваше чувствено и се наслаждаваше на всеки допир. Тогава устата му срещна нейната и я целуна с настървението на удавник, борещ се за глътка въздух, а тя изпита чувството, че се разтапя в него, че губи тялото си и каквото и да е чувство за време и пространство. Бурята на отминалия час бе забравена и Хю като останалия свят вече не съществуваше. Съществуваше само Адам и любовта ѝ към него, по-силна, по-дълбока, по-изпепеляваща от всички чувства, които бе изпитвала някога.

Тялото ѝ болезнено го желаше, всяко нейно нервно окончание внезапно оживяваше и пееше. Усещаше милувките на ръцете му като допир на ледени пръсти върху трескава кожа и те отекваха и нажежаваха всеки сантиметър от нея, гърдите, корема, меката, нежна кожа между бедрата, така че имаше чувството, че през тялото ѝ минава електрически ток. Адам... Адам... Отдаде се на този водовъртеж от чувства. Знаеше, че най-после е там, където иска да бъде, подслонена от бурите, най-накрая у дома, стоплена от огъня на любовта му. Но изведнъж се сепна от първото припламване на чувството за вина, което постепенно лумна като силен огън.

— Адам, не, не трябва. Не бива. Ерик...

— Ти не обичаш Ерик. Никога не си го обичала. — Той продължаваше да я целува.

— Адам, не! Алиша...

Когато чу името на жена си, той вдигна глава и я погледна.

— Защо искаш да развалиш всичко?

— Не искам да разваля...

— Тогава замълчи! — Той отново я целуна и с устните си приглуши нейните протести. Но първоначалната вълшебна забрава я нямаше. Сега Алиша и Ерик ги делиха като сенки от реалността. Той усети нейната резервираност и я пусна.

— Нашият брак е само на книга, Сара. И никога не е бил нещо повече. Може спокойно да се нарече брак по сметка.

— Защо се ожени тогава?

— Защо ли? Защото... — Той млькна, после довърши отговора си с въпрос. — А ти защо избяга и ме изостави?

Сара мълчеше.

— Не зная дали трябва да ти казвам... Не искам да развалям това, което е останало между вас.

— Нали ти казах, няма какво да се разваля. И малкото, което съм изпитвал към Алиша, отдавна умря. Но за мен е много важно да разбера защо ти... направи това, което направи. Каж ми. — Очите му сякаш се впиваха в нея.

— Аз... Алиша... — Думите не излизаха от устата ѝ. Истината бе толкова ужасна.

— Мисля, че вече се досещам каква е истината. — Гледаше сериозно. — Нали става дума за някакво изнудване? — Тя кимна безмълвно. — Заплашила те е, че ще каже на Гилбърт за теб и Хю, така ли е?

— Отчасти, да.

— А каква е другата част от истината? — Той я хвана за брадичката. — Хайде, Сара, няма да те пусна, докато не ми кажеш.

— Добре. — Тя не го поглеждаше. — След като искаш да знаеш истината, ще ти я кажа. Беше по времето, когато ти имаше голяма нужда от подкрепата на Гилбърт. Тя ми каза, че ще направи всичко възможно да не я получиш, ако не направя това, което ми нареди. Обеща да ти осигури стабилно бъдеще в компанията, ако се махна от пътя ѝ. В противен случай заплаши, че ще сложи край на мечтата ти да

имаш самолет. — Когато свърши, тя го погледна уплашено. Но той я гледаше с каменно лице.

— Значи си го направила заради мен?

— И заради Ани и Макс. Ани беше бременна с Джон и много се страхуваше, че Макс няма да може да си позволи да се ожени за нея. В такъв случай не ми оставаше друго. Знаех, че не мога просто ей така да си тръгна. Затова се върнах при Ерик.

— Използвала си го.

— Вероятно, да. Но аз се старая да му бъда добра съпруга, Адам. Направих го щастлив. И смятам да продължа в същия дух. Мисля, че съм длъжна да му се отблагодаря поне с това.

Пръстите му се впиха в брадичката ѝ. Тя ги усети да се забиват в костта ѝ.

— Не може да се върнеш при него. Не и сега. Няма да те пусна.

Очите ѝ се наляха със сълзи. Изкушението бе толкова голямо, че не знаеше как да му устои. Тя преглътна буцата в гърлото си.

— Трябва, Адам. Прекалено е късно за друго. Прекалено много хора са замесени, невинни хора, които ще страдат.

— Ерик те има от около пет години. Ако не е успял да те накара да се влюбиш в него досега, значи не те заслужава.

— Ами Стивън?

— Аз ще се грижа за Стивън.

— Но той боготвори баща си, Адам. Освен това Ерик може да не ми го даде. Не мога да го оставя, той е още момченце, има нужда от мен. Не, Адам, не може да става и дума, невъзможно е!

— Така твърдяха и за самолетите.

— Господи, как говориш! Вдигането на самолет във въздуха няма нищо общо с твоето предложение.

— Обичаш ли ме?

— Знаеш, че те обичам. Винаги съм те обичала, винаги ще те обичам. Но не мога да го направя, Адам. Трябва да забравим за този следобед и да се опитаме да се държим, както преди.

Нещо в тона ѝ му подсказа, че решението ѝ е окончателно. Той рязко я пусна и стана.

— Едва ли ще ми се наложи. Днес се върнах, за да съобщя, че се местя. Отивам в ескадрилата. Във Франция.

Тя изстена и покри уста с ръцете си.

— Не може да бъде!

— Може, може! — Той се усмихна загадъчно. — Мислех си, че е време да направя нещо по-сериозно за родината си. Сега виждам, че това е още по-добро решение, отколкото съм предполагал.

— О, Адам! — Тя протегна ръце към него. — Задължително ли е да отидеш?

— За съжаление, да.

— Ами ако... — Тя млъкна, преди да е изрекла на глас страховете си. — Ами ако не се върнеш?

Той сви рамене.

— Тъкмо нещата ще се уредят по идеален начин.

— Какви ги говориш! — Не беше на себе си. Само преди миг всичко изглеждаше толкова ясно и тя знаеше точно какво ще направи, колкото и да ѝ е трудно. Ето че изведнъж всичко се бе обърнало наопаки. Той ѝ се усмихна под мустак.

— Смятам, че постъпвам правилно, като тръгвам. Така ще сме далеч един от друг. Ще имаме време да осмислим нещата. Докато свърши войната, може да промениш решението си. — Говореше ѝ с леден тон. Тя имаше чувството, че вече я е напуснал. Близостта между тях бе изчезнала, сега между тях цареше само обърканост и отчаяние. — Доколкото разбирам, смяташ да си тръгнеш от Чутън Лий довечера?

— Разбира се. Не мога да остана под един покрив с Хю. Ще обясниш ли на Гилбърт? Кажу ми, че ми е домъчняло за Стивън.

Той повдигна вежди.

— Ще кажа на Гилбърт каквото сметна за добре.

— Адам, ти ми обеща!

— Обещах да не му казвам какво се е случило едно време. Не е ставало дума за днешната случка. Не виждам защо трябва да крием от него, че Хю е оздравял достатъчно, за да върши глупости. Но ако това те притеснява, вероятно трябва да внимавам какво говоря. А сега, след като ще си тръгваш, нека да те оставя да приготвиш багажа си.

— Благодаря. — Тонът ѝ бе леден като неговия. В крайна сметка той изпълняваше нейното желание, нали така? Но когато Адам тръгна към вратата, Сара нямаше сили да се спре. Тя се втурна след него и го сграбчи за ръката. — Адам, нали ще се пазиш? Моля те, върни се здрав и читав! Много ти се моля!

За миг погледите им се срещнаха и между тях премина чиста и силна любов като електрически ток. После той я дръпна, отново я целуна съвсем нежно, притисна я до себе си, сякаш да запечата всяка извивка на тялото ѝ върху своето, а тя се почувства така, сякаш душата ѝ бе изтръгната бавно, болезнено и тялото ѝ остана като празна обвивка. Сара обви с ръце врата му, защото изведнъж я обзе безумната мисъл, че ако успее да го задържи в обятията си, всичко като по чудо ще се промени и те ще останат завинаги заедно. Но с рязко движение Адам се отскубна от ръцете ѝ и отново се обърна към вратата.

— Довиждане, любов моя.

— Довиждане.

Той си тръгна. Стана ѝ пусто. Почувства се напълно ограбена. Всичко си беше постарому. Обстоятелствата отново ги разделяха, както винаги.

Но сега имаше нов фактор — опасността от войната, която можеше да ѝ го отнеме завинаги. В този момент Сара разбра, че нищо не е важно, че нищо няма значение, освен това той да се прибере у дома здрав и читав.

4.

Студените зимни месеци по никакъв начин не облекчиха кашлицата на Лорънс. Въпреки че се опитваше да крие от семейството си факта, че тя ставаше все по-лоша, самият той започна сериозно да се притеснява от пристъпите, които често го давеха и които понякога дори не му даваха покой нощем. Освен това постоянно се чувстваше уморен. Понякога едва събираше сили за ежедневните си задължения, които ставаха все по-тежки с напредъка на военните действия.

Един ден през февруари Лорънс реши да отиде да се види с доктор Хейли. Отлага това посещение колкото се може повече отчасти в знак на протест срещу заповедния тон, с който Бланш го караше да го стори, отчасти защото тайно се боеше какво ще му каже вече възрастният, но все още здрав лекар. Когато доктор Хейли го прегледа, Лорънс разбра по физиономията му, че е имал основание да се притеснява.

— Нищо не мога да направя, Лорънс, нищо не мога да направя — без заобикалки рече възрастният човек.

— Защо не дойде по-рано?

— Заради една кашлица ли? Да не съм стара баба! — отвърна Лорънс в опита си да скрие тревогата си. — Но така и така съм дошъл, дайте ми нещо, което да я облекчи.

— Ще ти дам, но сериозно се опасявам, че в случая не става дума за най-обикновена кашлица — обясни му лекарят. — Според мен спасението е да се махнеш от този отвратителен климат. Мисля, че имаш нужда да отидеш за известно време в санаториум, да подишаш чист въздух и да си починеш. Знаем едно много хубаво място в Австрия, но при тази война май ще е по-разумно да опиташ в Швейцария. Остави на мен, аз ще проверя какво може да се направи.

— И дума да не става! — категорично заяви Лорънс.

— Защо, бе, човече? Не вярвам да нямаш пари?

— Не е това. Но заводът работи с пълна пара. Не мога да отида и да лентяйствам в Швейцария!

— Ти сам си решаваш, Лорънс. Но ако държиш на здравето си, ще ме послушаш... и то колкото е възможно по-бързо.

— Невъзможно!

— Да не мислиш, че ще си по-полезен на предприятието или на който и да е друг, ако наденеш дървен балтон — скастри го докторът. Той взе писалката си и се замисли. — Ще ти изпиша нещо, както искаш, но те моля да помислиш за санаториума. Освен това не се притеснявай да ме потърсиш отново или да ме повикаш у вас, ако положението ти се влоши.

— Добре, ще помисля — смирено кимна Лорънс. Но вече бе взел решение. Не можеше да остави работата си и да отиде в Швейцария за няколко месеца, дори за няколко седмици. Ако го направи, Лио де Виър веднага щеше да му седне на стола. Той, дяволът, все ходеше по петите му и ако му се открие тази златна възможност, щеше да се възползва преди още да му е изстинало мястото. Не, каквото и да приказва доктор Хейли, той ще остане, ще гледа да си почива повече, но ще остане на поста си. В края на краищата хиляди други хора вършеха именно това.

С надеждата, че отсъствието му от предприятието не е било забелязано, Лорънс се върна на работа.

Първите гости на Алиша, както тя предпочиташе да нарича пациентите си, пристигнаха в началото на мрачния и мразовит февруари. Това бяха двама млади офицери, ранени в Ипър. Единият беше загубил крак, защото в лазарета възникнала опасност от гангрена и се наложило да му го ампутират, а другият, нежен студент, който бе прекъснал следването в Оксфорд, за да се втурне с патриотичен жар в армията при избухването на войната, бе ослепял. И двамата бяха физически и психически съкрушени. Нервите им бяха толкова разбити, че при най-малкия внезапен шум или дори повишен тон, се разтреперваха от ужас, а когато нощем сънуваха кошмари, което се случваше доста често, само благодарение на дебелите стени в Чутън Лий не успяваха да вдигнат на крак цялата къща с писъците си.

Алиша им действаше добре. Нейната властна увереност сякаш им вдъхваше кураж и им помагаше в борбата да овладеят разбития си живот. Но Хю бе много изнервен от тяхното присъствие. Освен че не

искаше никой да му напомня за ужасните неща, които можеше да му се случат, той вече бе напълно възстановен психически и се дразнеше от брътвежите им.

— И те ми се мислят за мъже! След като никога не са били на работа в редовната войска — възмущаваше се той презрително.

— Те не са мъже, а млади момчета — обясняваше му Алиша. — И са пострадали ужасно.

Но Хю, който сякаш бе станал по-арогантен от всякога, като младо растение, което е преживяло зимните бури и избуяло благодарение на това, не бе готов да прояви никакво съчувствие.

— Сега разбирам защо сме наникъде с тази война, след като войската ни е пълна със стайни цветя като тези двамата. Трябва да ти кажа, че с радост ще се върна.

Алиша помръкна. Изпитваше ужас от неизбежното заминаване на брат си. Не стига, че Адам е вече във Франция, но и Хю като тръгне...

Добре че имам този възстановителен център, за да ми дава сили да издържа всичко това!, мрачно си мислеше тя.

След няколко седмици Хю тръгна за фронта и не след дълго започнаха да пристигат новини за засилване на бойните действия. Лютата зима свърши и започнаха нови битки из цяла Франция по места, които никой, освен местните жители не знаеше и не бе чувал преди, но на които бе отредено да се прочуят и влязат в историческите хроники. През март бе битката в Ньов Шапел, през април — втората битка в Ипър, а докато майското слънце кичеше английските дървета с цвят, природата в Обер бе посечена от бомбардировки. Списъците с жертвите набъбваха потискащо, сякаш всеки имаше поне един убит или ранен познат, а депресията като че ли бе заразила и природата, а слънцето изглеждаше някак забулено от тъмен ореол в небето, което, макар че бе ясно и синьо, сякаш бе натежало от заплашителни бури.

От фронта долетя друга ужасна вест — немците използваша вредни газове срещу британските войски. Отначало никой не искаше да вярва на подобни страхотии, но в Чутън Лий пристигна писмо от Адам, което ги потвърди. Една априлска вечер, докато летял над Ипър, забелязал откъм немските окопи да се носи нещо, което приличало на зеленикавожълт пушек. Спуснал се надолу, за да го види по-отблизо, и съмненията му се потвърдили. Гилбърт, с типичното му английско

чувство за справедливост, бе шокиран. Не вярваше, че който и да е, дори немците, ще паднат толкова низко. Предпочиташе да вярва, че между пилотите съществува дух на другарски взаимоотношения, за който пишеше Адам в предишните си писма.

Едно писмо предизвика значителен интерес, когато бе прочетено на глас по време на закуска.

Снощи бяхме в столовата, когато един човек дойде запъхтян и разказа как видял двама немски пилоти, носени на ръце и крака от няколко войници от Зуав и тълпа френски граждани. Присмивали се на двамата нещастници, плюели ги и ги замервали, с каквото им падне. Побесняхме. Качихме се на един камион и отидохме да ги потърсим. Когато ги настигнахме, обяснихме любезно, че тъй като са били повалени от британците, двамата са британски военнопленници и трябва да ни ги предадат, но французите не искаха и да чуят. Ужасно се развилняха, като разбраха, че има опасност да изпуснат тази възможност за забавление, и най-накрая се наложи да им покажем, че намеренията ни са сериозни. Последва скандал, но успяхме. Върнахме се в базата не само с немците, но и с двамата зуавци. Наложихме се да приберем и по-войнствените французи, но след това ги пуснахме. Надявам се това да ги научи да внимават как се държат с немските пилоти за в бъдеще.

Писмото ги зарадва, но за кратко. Може би, мислеше си Гилбърт, французите са имали основание за подобно поведение — ако немците могат да се принизяват толкова, че да използват брутални средства като задушлив газ, за да спечелят лесно битката. Едва ли могат да очакват да ги възприемат като джентълмени, независимо дали са пилоти, или не.

Тъй като писмата на Адам се получаваха в „Чутън Лий хаус“, Сара бе принудена да получава информация за него от втора ръка и всеки ден, когато отиваше на работа в завода, притеснена търсеше Гилбърт. Разбира се, не можеше постоянно да го пита дали има новини

от Адам. Умерен интерес бе съвсем в реда на нещата, но да се остави Гилбърт да разбере, че не мисли за нищо друго, освен за това, щеше веднага да събуди подозрения. Разговорите с него я успокояваха за известно време, защото разчиташе на старата максима *липсата на новина е добра новина*. Ако Гилбърт се държи нормално, значи всичко е наред с Адам. Не беше кой знае какво успокоение, но трябваше да се задоволи с него. Едва когато се връщаше в кабинета си, я налягаше черната мисъл, че писмата пътуваха поне четири дни, и писмо, получено днес, не означава непременно, че той е все още жив. Може междувременно да е бил убит, без те да разберат.

Но аз ще го почувствам, успокояваше се Сара. Ако нещо се случи с Адам, сигурна съм, че ще разбере. Тогава тя насочваше вниманието си към книгата, върху които работеше. Беше ги взела от Лорънс, за когото знаеше, че наистина не е в състояние да работи.

Само тя от цялото семейство знаеше колко е болен. Един ден отиде в кабинета му, нахлу неочаквано, без да чука, както често правеше, и го свари отпуснат на стола му с ръце на главата.

— Лорънс, какво ти е? — попита го.

Той ѝ разказа накратко за състоянието си.

— Трябва на всяка цена да отидеш в санаториум! — рече тя, когато той свърши. — Щом като доктор Хейли казва така, трябва да отидеш!

Лорънс поклати глава.

— И да оставя Лио да се намърда на мястото ми. Никога! Стига ми, че сега се чудя как да го държа настрана. Знам, че татко не го харесва, но той е толкова нахален, че не се търпи, особено сега, когато не съм във форма. Виж тази купчина фактури! Имам чувството, че се увеличава с всеки изминал ден.

— Ами така ще е, като не се чувстваш добре, Лорънс — успокои го Сара. Беше много притеснена, като го гледаше тъй немощен, но понеже мразеше Лио, колкото него, добре разбираше какво чувства. — Искаш ли да ти помогна? Не съм се скъсала от работа напоследък. Дори се чудех дали да не си потърся нещо друго. Само ми кажи какво трябва да се прави...

Така Сара стана таен съюзник на Лорънс, острият ѝ ум бързо усвои новите знания и тя пое голяма част от работата, която му тежеше, дори когато се чувстваше по-добре.

Допълнителното натоварване я стимулираше, разсейваше тревожните мисли за Адам и Ерик, който сега патрулираше въздушното пространство за целелини, които бяха започнали атаки на източното крайбрежие. Това бе поредната новина, която ужаси хората. Никой не можеше да повярва, че немците са в състояние да пускат бомби над английските градове и да убиват хората по домовете им. Това минаваше всички граници. Какво ли още ги чакаше? Но поне в Съмърсет цареше относително спокойствие. Поне те можеха нощем да легнат в собствените си легла спокойно. Трябваше да са благодарни поне за това.

Дългата лятна ваканция на училищата създаде известни проблеми на Сара, която не успя да намери нова детегледачка за Стивън. Положението със слугите бе все така тежко, както Бланш обичаше да се оплаква, тъй като повечето от момичетата, които не станаха медицински сестри, отидоха да работят във фабриките за муниции, където за една седмица получаваха много повече пари, отколкото за цял месец като слугини, и се радваха на свободата, за която преди можеха само да мечтаят. Единствените кандидатки, с които поговори Сара, бяха напълно неподходящи и проблемът оставаше нерешен. В учебно време Ани нямаше нищо против да взима Стивън от училище заедно с Джон, да им дава вечеря и да ги забавлява, докато Сара дойде да го прибере. Но не искаше да злоупотребява с гостоприемството на приятелката си от сутрин до вечер през цялото лято. Ако Ани имаше детегледачка, щеше да е друго, но тя нямаше, защото бе успяла да се пребори с натиска на Макс, който го възприемаше като символ на по-високо социално положение.

— Не съм раждала Джон, за да го гледат други хора — казваше му тя, а в очите ѝ се четеше такава решителност, че Макс разбираше, че няма никакъв смисъл да спори с нея.

Сара много добре знаеше възгледите на Ани по този въпрос и затова още повече се притесняваше да използва услугите ѝ, защото си мислеше, че приятелката ѝ ще я помисли за лоша майка, след като не иска да прекара лятото с единствения си син. Но когато събра кураж да повдигне въпроса, се оказа, че Ани с готовност ще ѝ се притече на помощ.

— Господи, Сара, разбира се, че нямам нищо против! Двете деца се разбират чудесно, като братя са. По-добре от братя дори, защото са

на една възраст.

— Бог да те благослови, Ани! — прегърна я Сара. — Не мога да ти опиша какъв товар смъкваш от плещите ми. Така се страхувах, че ще ми откажеш. Знам колко държиш на близостта на майката с детето ѝ.

— Е, на мен ми е лесно, нали така? Какво друго да правя, а ти... ти се трудиш за благо на родината.

Сара не ѝ отвърна, че дори и да нямаше война, едва ли щеше да се задоволи само с това да си стои вкъщи и да си гледа детето.

— Знам колко си заета — продължи Ани. — Колко самолети са нужни сега, както и двигатели. Макс казва, че тук не могат да построят достатъчно и се налага да внасят отвън. Срамота! Искам да ти кажа нещо тайно. Сега не бих могла да работя, дори да исках, защото... — кръглото ѝ лице грейна от радост — ами пак чакам дете!

— Наистина ли? Кога?

— През ноември. Защо се чудиш така! — рече Ани. — Защо да не родя пак? Нали съм омъжена, какво друго ми остава!

— Права си и аз много се радвам за теб, Ани — отвърна Сара. — Просто... ами, Макс почти не се прибира вкъщи. — Тя млъкна и се изчерви, защото се усети, че е прекалила, но дори да мислеше така, Ани не го показа.

— Да, Сара, той наистина е много зает с новия проект. И понеже трябва да работи в пълна секретност, сякаш прекарва много повече време, заключен в кабинета си, отколкото у нас. Почти всеки ден докато се прибере, аз вече отдавна спя дълбоко. Само се надявам, че по-скоро ще успее да намери повече време за семейството, защото иначе Джон съвсем скоро ще го забрави, а бебето няма въобще да познава баща си! — Тя млъкна и прехапа устни. — Може би не съм права да се оплаквам. Поне знам, че е на безопасно място в Чутън Лий, а не е някъде на другия край на света, където да трябва да се бие с немците.

Сара почувства как стомахът ѝ се сви.

— Значи нямаш нищо против Стивън да идва у вас през ваканцията? — бързо попита тя и се опита да смени темата на разговор.

— Разбира се. Дори се чудя защо питаш.

Така когато предучилищната група излезе във ваканция, Сара започна всеки ден да води Стивън у Ани и да го прибира вечер.

Въпреки че се радваше, че е намерила изход и въпреки че знаеше, че щеше да се побърка, ако трябваше да си стои вкъщи с него по цял ден, както правеше Ани, тя се натъжаваше от нетърпението, с което той се разделяше с нея и скачаше от колата и се втурваше по пътеката към симпатичната къщичка на Ани, украсена с пълзящи рози. Често се налагаше Ани, която излизаше да го посрещне, докато Джон тичаше по петите ѝ като игриво пале, да му напомня да махне за довиждане на майка си, а когато идваше да го прибира, той я посрещаше с викове и протести: *О, не! Не може ли да остана още малко? Тъкмо щяхме да...*

В такива случаи Сара му отвърщаше твърдо: *Не, Стивън, не може. Време е за лягане. От сутринта си на главата на леля си Ани.*

— Но, мамо...

— Не! — Беше достатъчно искрена да си признае, че резкият ѝ тон до голяма степен се дължеше на факта, че той като че ли се чувстваше много повече у дома с Ани и Джон, отколкото с нея. Нима не можеше поне малко да се зарадва, като я види? Това никога не се случваше. Тя все му пречеше и не го оставяше да довърши игрите си.

Може би е крайно време да го заведе някъде, помисли си Сара. Да отидем някъде за малко, за да имам възможност да опозная детето си по-добре.

Не можеше и да мисли за цяла седмица, защото нямаше как да остави Лорънс толкова дълго сам. Но може би щеше да успее да отдели няколко дни. Тя спомена за това на Ани, която много се зарадва на идеята. Смяташе, че ще е чудесно да прекарат два-три дни на морето. Гилбърт също нямаше нищо против. Смяташе, че Сара много се товари напоследък и една малка почивка няма да ѝ се отрази зле.

Тя веднага се зае да организира пътуването и в една прекрасна събота в началото на юли двете жени и децата потеглиха с колата на Сара към южното крайбрежие. Небето бе ясно и слънчево, въздухът — топъл и спокоен, всичко вещаеше приятно прекарване. Но по някаква неизвестна причина Сара не се чувстваше спокойна. Докато двете с Ани стояха и си приказваха приятелски на плажа, докато наблюдаваха децата как бягат и играят на брега, как се надпреварват кой ще събере

повече миди и камъчета, нещо постоянно я човъркаше отвътре като червей, който не я оставяше на мира.

Може би, казваше си Сара, подсъзнателно свързвам почивката край морето с онзи ден, когато пак двете бяхме с децата на плажа — деня, в който започна войната.

Но някак си не можеше да повярва, че само това е причината за притеснението ѝ. Помисли си за Адам, който сега бе някъде във Франция, и се запита дали някакво шесто чувство не ѝ подсказва, че е в опасност. Помисли си и за Ерик, който летеше всеки ден като разузнавач и инструктор, и безмълвно се помоли за сигурността и на двамата. Но притеснението оставаше.

Плажът бе почти празен — войната бе принудила хората да си останат вкъщи. Момчетата обикаляха на воля и дори откриха малка пролука към тунел в скалите.

— Мамо, пещера! Знаеш ли колко е тъмна и мокра, но в другия край се вижда светлина. Може ли да влезем и да видим какво има вътре?

— Не, Стивън. Стой на плажа. — Говореше му рязко и Ани се начумери.

— Да не се е случило нещо, Сара? Виждаш ми се нещо притеснена.

— Сигурно съм преуморена. Не мога да се отпусна. Все се тревожа за... и аз не знам за какво точно.

— Няма да имаш никаква полза от тази разходка, ако не се опиташ да се отпуснеш. Много добре знаеш, че всичко ще е наред и без теб.

— Така е. Извинявай. — Но тя реши да потърси телефон при първа възможност и да се обади, за да се увери, че всичко наистина е наред.

В късния следобед събраха багажа си и тръгнаха обратно по стръмната пътека през хълма. Момчетата тичаха напред и пъргавите им крачета пръскаха купчини камъчета към плажа долу.

— Внимавайте! — подвикна им Сара, все още притеснена от необяснимото мрачно предчувствие.

Вратата на странноприемницата бе отворена. Накараха момчетата да изчистят пясъка от обувките си на стъргалото на входа и

влязоха във фоайето. Когато тръгнаха към стълбите, съдържателката дотича подир тях със зачервено лице.

— Добре, че се върнахте. Имате телеграма... — Тя им подаде плик, като се чудеше за коя от двете е той. — Госпожа Гардинър?

Сара отново се почувства обзета от мрачни предчувствия, които заседнаха като буца в гърлото ѝ.

— Благодаря.

— Надявам се, че новината не е лоша — предположи жената.

Сара взе плика. Едва се удържаше да не го отвори веднага, но изчака докато се отдалечи от любопитния поглед на стопанката. С треперещи пръсти го разкъса, впи поглед в едрите букви и усети как краката ѝ се подкосяват от смесеното чувство на тревога и облекчение. Новината бе лоша, но не чак толкова лоша, колкото очакваше. Огледа се. Останалите стояха като вцепенени край нея. Ани бе пребледняла, гризеше си нокътя и явно се боеше да зададе въпроса, който ѝ бе на устата. Момчетата, заразени от настроението на големите, също гледаха сериозно към листа, който бе събудил такива страхове.

— Да не би... — понечи Ани с пресъхнали устни.

— Не — поклати глава Сара в отговор на недоизречения въпрос. — Лорънс. Припаднал в кабинета си тази сутрин.

— Лорънс?

— Болен е. Отдавна боледува и аз знаех за това. Не трябваше да го оставям сам. — Замисли се. Сгъна листа с телеграмата и го прибра в плика. — Ани, ще ми се разсърдиш ли много, ако се прибера вкъщи? Аз съм единствената, която е вътре в нещата на Лорънс. Предполагам, че ще имат нужда от мен.

— Моля ти се — веднага отвърна Ани, въпреки че изглеждаше разочарована. — Веднага ще съберем багажа.

Момчетата започнаха да се бунтуват и Сара предложи:

— Ако искате, вие останете. Защо не постоиш тук с момчетата, ако смяташ, че ще се справиш?

— Как няма да се оправя! — възкликна Ани. — Освен това спокойно можем да се върнем с влака, за да не идваш чак дотук да ни прибиращ. На момчетата ще им бъде интересно, нали така? — обърна се тя към децата.

— Да! Да! — в хор отвърнаха те. Никой от тях вече не се притесняваше, че Сара ще си ходи, защото знаеха, че те ще останат, а

возенето с парен локомотив продължаваше да бъде едно от най-вълнуващите събития в живота им.

— Добре тогава — кимна Сара. — Отивам да си стягам багажа.

— Да не би да искаш да кажеш, че тръгваш веднага? Моля те, недей — примоли ѝ се Ани. Трябва първо да се нахраниш и да си починеш.

Сара се замисли и прецени, че е длъжна да послуша приятелката си поне веднъж.

— Добре. Ще тръгна утре рано сутринта.

Когато децата си легнаха, двете с Ани седнаха в хола и се разприказваха за войната, последствията от нея и Лорънс.

— Извинявай, че те оставям сама, Ани, но сигурно е много зле — рече Сара. — Мълчах си за състоянието му, въпреки че едва ли съм постъпила правилно, но той искаше така. Е, сега вече всички знаят, но аз се чувствам длъжна да наглеждам делата му, докато се върне и си ги поеме сам, ако това изобщо стане.

— Толкова ли е зле? — тихо попита Ани.

— Да. Благодаря ти за подкрепата. Благодаря ти, че пак поемаш Стивън. Щеше да остане много разочарован, ако трябваше да се върне вкъщи.

— За мен е удоволствие. Не съм умна като теб, Сара, но това поне мога да го правя и то ми доставя радост.

— Ти си чудесен човек, Ани! Макс и Джон имат истински късмет. — Тя прегърна приятелката си в подкрепа на думите си. Ани бе най-милото и всеотдайно същество, което познаваше. Искрено съжаляваше, че поне малко не прилича на нея. В същото време знаеше, че колкото и да се опитва, никога не можеше да бъде като нея.

Следващата утрин изгря. Очакваше ги още един хубав ден. Закусиха заедно на масата край прозореца. Над назъбеното било на хълма небето бе безоблачно синьо.

— Очаква ви истинска жега — рече Сара.

— И аз така мисля. Какъв късмет!

— Наистина. — Но тя не им завиждаше. Беше доволна, че ще се прибере. Защото вече държеше изключително много на работата си.

Когато натовари нещата си в багажника, тя целуна Стивън, запали мотора и влезе в колата. Като потегли, се обърна да им махне. Бяха се наредили на стъпалата пред странноприемницата — Ани, а от

двете ѝ страни Джон и Стивън. Сара си помисли, че тримата са като едно семейство, и почувства, че ги обича още повече, защото тя си тръгваше, а те не искаха нищо повече от нея.

Ани бе идеална приятелка, идеална съпруга и майка. Тя е по-подходяща за Стивън, много по-подходяща от мен, помисли си Сара и за пръв път не изпита никаква ревност.

Колата взе завоя и те се изгубиха от погледа ѝ.

В Чутън Лий цареше истинска суматоха. Сериозното заболяване на Лорънс им дойде като гръм от ясно небе, защото вече всички бяха едва ли не свикнали с постоянното му бухане, а той бе успял да скрие умората и неразположението, които го мъчеха вече месеци наред.

— Момчето е много зле — каза Гилбърт на Сара, когато тя отиде да го види в кабинета му, веднага щом пристигна. — Хейли ми каза, че отдавна го посъветвал да отиде в санаториум. Защо, по дяволите, не го е послушал? Защо е трябвало да се крие?

— Сигурно се е притеснявал, че някой ще му заеме мястото в ръководството на фирмата. Знаеш колко много държи на работата си — отвърна Сара, без да споменава, че Лорънс ѝ се е доверил.

— Каквото и да е, сега вече няма значение. Ще отиде в санаториум, независимо дали иска, или не. Но искаше да говори с теб, Сара. Явно мисли, че ти най-добре знаеш с какво се е занимавал. Това вярно ли е?

— От известно време му помагам, така е...

— Искаш ли да продължиш?

— Разбира се. Ще направя всичко необходимо, за да вървят нещата, докато оздравее.

Тревожните бръчки по челото на Гилбърт изчезнаха. Той се усмихна с известна гордост.

— Ти си момиче на място, Сара. Знам, че мога да разчитам на теб.

— Мамо, може ли да влезем в тунела? Моля ти се, пусни ни!

— Не, Джон. Хайде, дръж се като послушно момче и остани да си играеш на плажа.

— Какво да правим на плажа? Тук е скучно. Искаме да отидем и да разгледаме тунела.

— Моля те, лельо Ани! — започна да я моли и Стивън. Ани поклати глава засмяна.

Прекарваха ваканцията приятно, но щеше да е още по-добре, ако Сара бе останала с тях. Ани прочете два любовни романа, докато момчетата играеха. Радваше се на слънцето и на галещия ветрец от морето, но след като изчете книгите и ги прибра в куфара, и тя, в интерес на истината, започна да се отегчава да стои на едно и също място на плажа.

Освен това спокойствието ѝ бе нарушено от друго семейство, което се установи край тях. Според Ани те се държаха доста просташки. Мъжът имаше голямо шкембе, което висеше над колана на панталона му, а на главата си бе сложил носна кърпа. Беше с жена си, която имаше доста писклив глас, и четири палави деца, които постоянно скачаха върху малката крепост от камъчета, която Стивън и Джон се опитваха да издигнат, и я разрушаваха.

— Добре — каза тя. — Но и аз ще дойда с вас.

Тя взе чантата си и тръгна след момчетата, които вече бягаха към тунела в подножието на скалата. Камъчетата бодяха нозете ѝ и тя едва вървеше; докато си мислеше, че няма да ѝ е тъжно, когато дойде време да се прибира у дома в Чутън Лий и при Макс. Въпреки че той работеше много напоследък и прекарваше малко време вкъщи, тя се чувстваше по-спокойна, когато знаеше, че е наблизо. Когато бяха разделени, на нея винаги ѝ домъчняваше за него, макар и не толкова, колкото сега. Предполагаше, че е така, защото е бременна. Въпреки че този път не ѝ ставаше лошо, както когато очакваше Джон, сега се чувстваше по-тромава и тежкоподвижна и постоянно търсеше някой, на когото може да се ослани, ако просто ѝ се наложи.

Момчетата изчезнаха в тунела, а Ани вървеше след тях, внимателно пристъпваща по остриите камъни и мокрия пясък. Тук, в скалата, беше хладно. Студената влага я накара да потрепери и тя доту стичането на водата по скалистите стени на тунела. Цареше пълен мрак. Проходът бе много по-дълъг, отколкото предполагаше, но както момчетата бяха казали, в другия край проблясваше светлинка, която помръкна, когато първо едното, а после и другото дете се промъкнаха през отвора, а после отново влязоха и ѝ извикаха:

— Мамо! Там има друг плаж!

— Ела, да видиш, лельо Ани! Страхотен е!

Ани вървеше към тях с неохота. Под краката ѝ бе влажно. Тя усещаше как газии във вода и вдигна роклята си, за да не я намокри, но вече беше късно. Влажният плат лепнеше по глезените ѝ.

Трябваше да бъде по-настоятелна и да убеди момчетата да останем, където си бяхме, помисли си Ани. Но вече бе късно. Децата отново изчезнаха, а след малко и тя се провря през тясната цепнатина между скалите и се озова на тесен и усамотен плаж.

— Виждаш ли? Не е ли прекрасно, мамо? — извика Джон и ѝ махна. — Ето, пясък. Със Стивън ще си направим замък. Хайде, Стивън! Ще направим огромен замък. Ще го направим толкова голям, че дори войниците на кайзера няма да могат да ни го разрушат!

Те отново хукнаха напред, а развеселена от ентузиазма им, Ани ги последва.

Малкият плаж бе наистина пясъчен и бе много по-приятен от каменистия, от който идваха. Освен това бе толкова тих — само гларусите, които кръжаха и грачеха, преди да кацнат на стръмните хълмове, които го обграждаха, и лекото плискане на вълните нарушаваха спокойствието на летния следобед. Единственият проблем бе, че пясъкът не бе сух и приятен за сядане, а влажен и твърд. Ани го пипна с ръка и се намуси. Нямахше желание да хваща простуда. Това едва ли щеше да е полезно за бебето ѝ.

Тя разстла рогозката си, докато наблюдаваше разсеяно момчетата, които дълбаеха дупка с ръце, и се замисли за бебето. Дали пак ще е момче? Или този път ще е момиче? Няма да е зле, ако е момиче, но друго казва да си майка на две момчета. Тя погледна Джон с гордост. Радваше се на набитото му тяло и крака, и умното лице, което сега гледаше сериозно, съсредоточено в изпълнението на настоящата задача. Още едно момче щеше да бъде добра компания за него, защото въпреки че със Стивън бяха като братя, другото дете нямаше да е все край него. В същото време сигурно е по-забавно да имаш момиченце, да му купуваш хубави рокли и панделки за косата и никога да не те е страх, че ще отиде да се бие във войната, ако има друга. Обаче друга нямаше да има, разбира се. Тази щеше да сложи край на всички войни, както казваха другите...

Ани усети, че мислите ѝ стават все по-объркани и осъзна, че е започнала да се унася. Слънцето печеше силно. Тя се настани удобно на чаршафа си и отпусна глава върху пълната плажна чанта. Граченето на гларусите и плискането на вълните започна да се губи в далечината, дори виковете на момчетата едва се чуваха. Ани сложи ръка на очите си, за да се скрие от жежкото слънце, и се унесе. Малко ще дремне... само за няколко минути...

— Мамо!

— Лельо Ани!

Гласовете на момчетата, изведнъж тревожни, я събудиха. Тя с мъка се разсъни, докато те я дърпаха за полата.

— Морето, мамо, морето!

— Лельо Ани, ставай! Събуди се!

Тя събра сили да седне, защото усети лека паника. Приливът бе започнал по време на съня ѝ. Сега напираше към пясъчния замък, който бяха построили, и бе на метър от краката ѝ.

— Хайде, момчета, да си ходим...

Но докато ставаше, с ужас забеляза, че тунелът е залят с вода, а процепът в скалата никакъв не се виждаше.

— О, Господи...

Като усети тревогата в гласа ѝ, Джон започна да плаче.

— Мамо! Мамо! Морето!

Тя грабна рогозката и отчаяно се опита да събере сили да се овладее.

— Спокойно, Джон. Всичко ще се оправи.

Ани се огледа. От плажа не бе останало почти нищо, а вълните все повече напредваха към подножието на скалата.

— Елате. — Тя тръгна към центъра на плажа и ги поведе със себе си. Пясъкът под краката ѝ бе страховито твърд, а скалите, към които се бяха запътили, блестяха и изглеждаха заплашително измити. Назад, назад, колкото се може по-близо до заобикалящите хълмове, но с треперещото си сърце тя разбираше, че това няма да ги спаси. Хълмовете се издигаха зад тях, отвесни и непристъпни, а пред тях морето напредваше с всяка пълзяща и пенлива вълна.

— Да викаме за помощ — каза тя. — На другия плаж имаше хора, нали помните? Те ще ни чуят. Хайде всички в един глас. Готови! *Помощ!*

Но морето бучеше все по-силно и вятърът сякаш грабна безпомощните им викове и ги отнесе.

Една вълна близна пръстите на краката на Джон и той се впи в нозете ѝ.

— Мамо! Страх ме е! Мамо!

— Ей сега ще дойде някой — каза Ани. — Сега ще дойде и ще ни помогне.

Но тя знаеше, че това няма да стане. Или че дори и да дойдат, вече ще е късно.

Пусна плажната си чанта и една вълна я заля. Ани притисна момчетата към себе си, а в очите ѝ избиха сълзи на абсолютна безпомощност.

— Сара, извинявай! — прошепна тя. — Макс... Макс... обичам те! Моля те, помогни ни!

Но Макс и Сара бяха далеч оттук. Никой не чу молбите ѝ и никой не дойде.

Край тях бе само морето, което напираше безмилостно. Тя вдигна момчетата, колкото може по-високо. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да стои и да чака.

— *Удавени?* — едва промълви Сара. — Не ти вярвам. Какво означава това удавени?

— Скъпа вярно е — рече Ерик с нежен глас, докато държеше двете ѝ ръце. Лицето му, бледо и тъжно, потвърждаваше думите му.

— Не! — изстена Сара. Тези думи излязоха от устата ѝ като плач, болезнено пронизаха сърцето ѝ и сякаш го разцепиха на две. — Ани беше с тях. Не може да са се удавили!

— И Ани се е удавила. — Нямахте по-мек начин да ѝ го кажете.

— Не, не може да бъде.

— Така е. Загинали в прилива на малкия плаж.

— Какъв плаж? Какъв плаж?

— Има тунел, който е проходим по време на отлив. Сигурно са минали през него, без да знаят, че... Някакво семейство на плажа ги е видяло да отиват натам.

— Тогава защо не са ги спрели?

— Не знаели. Преди да ги намерят...

— Не разбирам! Как е възможно? Как е могла...

— Едва ли някога ще разберем.

— Всички ли? Всички до един ли са се удавили? Стивън, Ани и Джон?

— Да. Горкият Макс...

— Какво ти пука за горкия Макс! — извика тя, обезумяла. — Ани е убила *детето ми*! Ани е убила Стивън!

— Сара, не говори така за Ани. Сега не е моментът да я виним.

— Тя е виновна! Аз ѝ поверих моя син!

— Сара, спри! — Гласът му бе измъчен, но твърд. — Не можеш да обвиняваш Ани. Така можеш да кажеш, че съм виновен аз или ти, че не сме били там.

Тя го изгледа с обезумял поглед.

— Да! — изпищя тя. — Да, разбира се, че трябваше да съм там! Но не бях. Ани остана. Тя е проста жена, Ерик! Не е интелигентна като мен и теб. Трябваше да се досетя. *Трябваше да се досетя!*

Ноктите ѝ се впиваха в изтерзаното ѝ лице. Той си помисли, с известна изненада, че не си е давал сметка колко много държи на Стивън. Понякога му се струваше, че за нея детето е по-скоро досадно задължение, отколкото радост, товар, който се е изпречил между нея и всичко онова, което искаше да постигне. Но сега...

Не знаеше, че чувството за вина бе разпалило ужасното ѝ страдание. Не съзнаваше, че когато ѝ каза, че може да вини ѝ себе си за трагедията, той се приближи съвсем до вътрешното мъчение, което я раздираше цялата.

Никога не съм го искала искрено, мислеше си Сара, а ето че сега го загубих. Така господ ме наказва, защото бях лоша майка, както като дете ме наказва, като ми отне мама.

— Сара... — Ерик я прегърна и се опита да я успокои, но тя го отблъсна.

— Недей! Остави ме! — Злобата в гласа ѝ го накара да се отдръпне. Той не я познаваше като такъв човек. Очакваше, че мъката ще ги сближи още повече, че ще се утешават взаимно. Но тя беше като подивяла, бягаше, криеше се от всяко живо същество и той не можеше дори да я доближи. В този момент не бе сигурен, че някога отново ще успее да го направи.

— О, Сара — проплака той. Сълзите му не бяха само за обичания загубен син.

Мракът бе пълен. Той я заобикаляше и денем, и нощем. Понякога, за стотни от секундата, когато се събуждаше призори, тя се чудеше защо става с натезало сърце, но споменът бързо изплуваше от съзнанието ѝ, придружен с мъка и чувство за вина. Тя бе убила Стивън. Беше подписала смъртната му присъда, когато го остави там с Ани. Беше стоварила вината върху Ани, но в действителност знаеше, че сама си е виновна.

За пръв път в живота си Сара не виждаше никаква искрица надежда в бъдещето, защото вече нищо друго не я интересуваше. Любовта, с която някак бе пропуснала да отрупа детето си приживе, избуя сега и сякаш я давеше така, както той се бе удавил във вълните. Синът ѝ, част от нейната плът, бе мъртъв, и за това бе виновна тя. Не можеше да яде, не можеше да спи и единствената утеха, на която се осланяше цял живот, като че ли сега ѝ убягваше, защото нямаше сили и за работа. Наоколо ѝ нямаше нищо, нищо, освен мрака, нищо, освен пълната мъка и вина.

И тогава, точно когато си мислеше, че никога няма да успее да изплува на повърхността, дойде писмото от Лорънс.

Сара,

Знам, че не е редно да те занимавам с това, но ти си единственият човек, на когото мога да разчитам. Мисля, че съм малко по-добре. За мен е голямо успокоение това, че се грижиш за делата ми. За бога, Сара, не допускай Лио да вземе юздите в свои ръце. Ако това стане, никога няма да можем да се отървем от него.

Следваше абзац, който я разчувства и проби дебелия пласт мъка.

Никога не съм ти казвал колко съжалявам за това, което се случи преди много време. Можех да те спася.

Знаех истината. Но тогава бях слаб, както и сега. Сара, бъди силна и за мен. Прости ми.

Същия ден Сара се облече, приглади се и отиде в завода. Достатъчно време се усамоти вкъщи. Беше време да започне дългата битка за връщането в живота.

Новината пристигна една седмица след това. Лорънс почина. Тя го прие спокойно, защото смъртта започна да става част от ежедневието ѝ. Беше поразена единствено от иронията на съдбата. Половината семейство бе на война, нормално беше да се очаква да загинат те. Но те бяха живи. А тези, които бяха оставили на сигурно място, си бяха отишли. Милата Ани, малкият Джон, Стивън, за когото щеше да страда до последния си ден, а сега и Лорънс. Странни, колко странни са номерата на съдбата. И колко жестоки.

Раните на Сара започнаха да зарастват. С това тя усети нов прилив на енергия. Нека съдбата ѝ погажда най-лошото. Нима винаги не е било така? Но тя нямаше да се предаде току-така. Потопена в огъня, тя ще се кали като стомана. Тъжна, но изпълнена с решителност, Сара гледаше към бъдещето.

5.

— Направо сияеш тази вечер, скъпа — каза Гилбърт на Бланш една вечер преди Коледа, докато влизаха в трапезарията за вечеря.

Бланш се усмихна. Тя действително бе в доста приповдигнато настроение и ако не я познаваше, Гилбърт можеше да си помисли, че то се дължи на бутилка алкохол, но тъй като я познаваше добре, си даваше сметка, че за това не може да става я дума. Тя бе почти като опиянена.

— Да не би да се е случило нещо радостно? — продължи да я разпитва Гилбърт. Тя отново се усмихна, но не му отговори. Затова той добави: — Е, каквато и да е причината, да знаеш, че много ти отива.

Бланш се обърна, сложи ръка на устата си почти като момиченце, а след това я положи на рамото на Гилбърт.

— Ще ти подсказва, Гилбърт. Лио смята да ни съобщи нещо на вечеря. Аз обаче съм обещала да мълчи, за да не разваля изненадата. Имай още малко търпение.

Гилбърт отиде и наля малко шери на Бланш и бренди на себе си.

— Хич не ме бива да отгатвам имена, скъпа — каза той и ѝ подаде питието.

— Мм... — Тя го гледаше иззад чашата, докато отпиваше. — Как беше в завода днес? Открихте ли вече аналог на оня отвратителен немски самолет — как се казваше — „Фокър“ ли беше?

Гилбърт едва не се задави с питието си от изненада. Бланш да се интересува от работата му! Невероятно! Значи наистина е в добро настроение!

— Точно така — отвърна той за името на бързия, лек моноплан, съоръжен със синхронизирано оръдие, което бе истинска заплаха за британското господство във въздуха. — Не, още не сме успели да открием точния прототип. Но Макс работи по въпроса. Имам му голяма вяра. Този човек е истински гений. И да знаеш, че ако някой успее да изобрети по-маневрена машина от „Фокър“, това ще е той.

Вратата се отвори и в трапезарията влязоха Джеймс и Лио. Джеймс се бе прибрал у дома за коледната ваканция и въпреки че вече

не вървеше подир Лио като негова сянка, човек оставаше със старото впечатление.

— Нещо за пиене? — предложи Гилбърт.

Лио прие поканата, но Джеймс отказа. *Какво му има?*, чудеше се Гилбърт. *Защо не се държи като нормален човек?* Почувства се раздразнен от поведението на сина си.

— Лио, разбрах, че си искал да ни кажеш нещо — рече той.

Лио леко се намръщи.

— Да, така е, но... — Той погледна майка си с упрек. Усмивката ѝ моментално изчезна.

— Много, много извинявай, Лио... Бях тъй развълнувана!

— За какво си била развълнувана? — Никой не бе забелязал кога Алиша е влязла в стаята. Нито един от нейните възстановяващи се офицери не бе все още в състояние да слиза на долния етаж, затова тя ги настани по стаите им, преди да слезе на вечеря. — Какво става тук, без да знам?

— Лио иска да ни каже нещо.

— Бива си ви да ошашавите човек! — сърдито измърмори Лио. — Искаше ми се да избира по-подходящ момент, но... е, какво пък ще ми стане, ако ви го кажа сега! Реших да се оженя.

— Господи! — не можеше да повярва Гилбърт. — И коя е късметлийката? Емили?

— Да, разбира се! — Бланш бе отново ухилена до уши. Радваше се от все сърце. Тя отиде при Лио и го хвана под ръка. — Лио вече е говорил с преподобния Селърз, който е дал благословията си. Сватбата ще бъде на първи януари.

— Много бързате! — рече Джеймс, но после се изчерви, защото се уплаши, че може да е казал нещо нередно.

— Трябва да призная, че съм доста изненадан, Лио — рече Гилбърт. — Знам, че от известно време задяваш Емили, но въпреки това... — Той млъкна, защото се усети, че едва ли това е моментът да признае, че е подозирал, че Лио се бои от брака. Освен това знаеше, че преподобният Селърз отдавна бе престанал да се надява, че някога ще види дъщеря си булка.

Алиша обаче не страдаше от подобни скрупули. Лицето ѝ бе като каменно, очите ѝ блестяха.

— Не виждам нищо странно в това — вметна тя гневно. — Напротив, трябваше да очакваме, че ще постъпи така.

— Какво искаш да кажеш? — попита Бланш, като усети злъчните оттенъци в тона на доведената си дъщеря.

Алиша сви рамене.

— Не четете ли вестници? Не знаете ли, че се канят да въведат задължителна мобилизация? Ако това стане, ергените ще са първите. Мъже на възрастта на Лио. Женените ще могат да си останат на сигурно място вкъщи, а... — Тя млъкна многозначително и остави другите сами да си направят изводите.

— За какво намекваш? — Бланш пусна Лио и гневно стисна юмруци.

— Мисля, че на всички е ясно. Да не мислите, че Лио щеше да се обвърже със скучната малка Емили Селърз, ако не му се налагаше да спаси кожата? Затова и сватбата е съвсем скоро — за да може нашето скъпо братле да стане женен мъж, преди парламентът да е приел закона. Така ще се отърве, когато призоват мъжете да изпълнят дълга си към краля и родината.

— Как смееш, Алиша! — кресна Бланш. По лицето ѝ бяха избили червени петна и тя бе на път да се разреве. — Какви ги говориш!

— О, мамо, по-спокойно! — скастри я Лио. — Не виждам какво толкова има да се вживяваш.

— Лио, не мога да стоя и да слушам как те хулят! — отвърна тя. — Защо да не се ожениш за Емили? Бог е свидетел, че от доста време си ѝ кавалер. А ако това означава, че така ще се спасиш и няма да ходиш във Франция, не виждам нищо лошо. Не си ли съгласен, Гилбърт?

Гилбърт мълчеше. Не можеше да приеме мисълта, че е възможно един млад мъж да се ожени само за да отърве мобилизацията. Според него това бе под всякаква критика и висша форма на малодушие.

Преди няколко седмици, докато караше една вечер през селото, се натъкна на изключително неприятна гледка — тълпа жени линчуваха Нед Хъкър, сина на пекаря, и му се караха. Викаха му *долен пъзльо* и въпреки че Гилбърт се намеси, като им обясни, че слабоумният Нед не е отишъл на война, защото не е искал да изостави овдовялата си майка съвсем сама, дълбоко в себе си той ги разбираше.

Но това бе още по-лошо. Да се ожениш с единствената цел да се скриеш зад женската фуста... Гилбърт не бе в състояние да скрие презрението си и когато го видя, Бланш побесня.

— Не виждам защо ще мислиш така! — развика се тя. — Не виждам какво толкова се възмущаваш, Гилбърт! Всички знаят, че Лио и Емили смятаха все някога да се вземат. Джеймс няма такива намерения, но съм сигурна, че и той ще си намери оправдание, ако се наложи да го мобилизират.

Джеймс стоеше на една страна до прозореца и не участваше в спора. Мразеше високия тон почти толкова, колкото мразеше и войната. Той се огледа, изненада се, че го въвличат в тази свада, и не можа да разбере на какво се дължи враждебността на всички, освен на Алиша.

— Е, Джеймс, какво ще кажеш по този въпрос? — сърдито го попита Гилбърт.

Изведнъж Джеймс се ядоса, бавно, като добродушен човек.

Как може да прославят войната така? Едва ли одобряваха ужасите, които се вършеха в името на правдата и свободата? Въпреки това се държаха така, като че ли ги подкрепят, а това мълчаливо съгласие само повече я подклаждаше и караше необучени младоци да се втурват и предлагат като мишени за оръдията.

— Аз не съм против постъпката на Лио — отвърна той. — Но ако питате дали смятам да последвам примера му, отговорът е *не*.

— Нима? Мислех, че си готов на всичко, само и само да не отидеш в армията — ехидно се изсмя Бланш.

— Да, нямам никакво намерение да се бия — съгласи се Джеймс. — Няма смисъл да имаш убеждения, ако не си готов да ги отстояваш. Смятам, че войната е грешна, всички войни, не само тази, и няма да направя нищо, за да помогна. Честно казано, татко, аз лично съм възмутен от твоето участие.

Гилбърт едва си поемаше дъх от раздразнение.

— Защото строим самолети ли?

— Те се използват за военни цели. Това е несправедливо.

— Я, не ми говори глупости! — кресна му Гилбърт. — А как смяташ да се отървеш от участие във войната, ако бъде приет новият закон? Ако продължаваш да говориш така, ще те арестуват за това, че нарушаваш закона.

— Да — рече Джеймс. — Зная.

— Какво значи това *зная*?

— На срещите на Братството против задължителната мобилизация вече ни предупредиха за това. Може да ме хвърлят в затвора или да ме пратят на фронта насила и да ме разстрелят като дезертьор, ако откажа да се сражавам. — Говореше бавно и уверено. Гласът му не издаваше чувствата, които кипяха в сърцето му — яд, малодушие, треперещ страх.

— Боже господи! — възкликна Гилбърт. — Сериозно ли ми говориш, Джеймс?

— Да, напълно. Винаги мога да обжалвам, разбира се, но, честно казано, не храня големи надежди. Властите по никакъв начин не са готови да обърнат внимание на нашите възгледи, и те като вас.

— И ти си готов да лежиш в затвора или дори да умреш, отколкото да изневериш на идеите си? — изуми се Гилбърт.

— Разбира се — кимна Джеймс.

Гилбърт поклати глава. Чудеше се дали изобщо познава най-малкия си син. Винаги го бе възприемал като слабохарактерен човек, но ето че внезапно сянката даваше признаци за силен характер. Джеймс не бе смел и дързък като Хю, но се искаше кураж, за да отстояваш идеите си, особено когато те бяха тъй непопулярни. Гилбърт не го разбираше и не бе съгласен ни най-малко с него, но въпреки това почувства наченки на неволно възхищение.

Поне Джеймс не търсеше малодушен изход като Лио. Посрещаше предизвикателството с гордо вдигната глава и бе готов да изтърпи последствията от действията си, колкото и ужасни да са те. Собствената му трепереща решителност му даваше неимоверна сила.

За пръв път от двадесет години Гилбърт се гордееше със сина си.

6.

През есента на 1916 година, когато битката при Сом бе към своя трагичен и кървав край и войниците газеха със сетни сили в калта, опитвайки се да отмъстят за загубата на четиристотин и двадесет хиляди британски живота, а Джеймс Морс, арестуван преди осем месеца заради отказа си да се подчини на призива да изпълни гражданския си дълг, гниеше във военен затвор под презрителните погледи на охраната, забравен от целия свят, съдбата дари Ерик Гардинър с неговия златен шанс.

Войната не подложи Ерик на никакви изпитания. И той като Адам прекара по-голямата част от нея като инструктор на ескадрила, но сходствата свършваха дотук, защото това го удовлетворяваше. Не че Ерик бе страхливец, напротив, но той бе много миролюбив човек, комуто не допадаше идеята да носи отговорност за смъртта, на който и да е, а още по-малко на колега пилот. Фактът, че обучавайки пилоти да стрелят и бомбардират той се превръща в техен съучастник, дълго време не го осеняваше, а когато това стана, той го прие със съжаление. По време на война смъртта бе неизбежна, а каузата — достойна. Но на него поне лично никога не му се бе налагало да стреля по немски самолет, а след това да го гледа как се сгромолясва надолу, следван от облаци черен дим.

Обаче войната продължаваше вече трета година и той постепенно започна да гледа на събитията в по-тревожна светлина. Прекалено голяма част от младежите, които минаха през ръцете му, срещаха смъртта. Това накара Ерик да стигне до неизбежния извод, че те просто не бяха достатъчно обучени, за да се справят със ситуацияите, в които попадаха. Колкото повече хора се вливаха в бойните ескадрили, толкова по-лошо ставаше. Все повече нарастваше нуждата от нови пилоти и все по-често момчета на по деветнайсет-двайсет години отиваха да се бият срещу врага само след десет часа обучение на тренировъчните самолети и да изпълняват по две, дори три мисии на ден лице в лице с опитните немски пилоти на неимоверно по-съвършени машини. От време на време се чуваха разкази за мудността

на тромавите британски самолети в сравнение с фокерите и по-новите албатроси на Германия и колко трудно се стреля с тях, защото конструкцията намаляваше обсега на стрелбата, а пилотът седеше зад наблюдателя, който пък заемаше мястото зад двигателя. Говореше се, че вече има нови модели, но нито един не бе изпробван, а докато това стане, най-вероятно Ерик щеше да бъде обвинен за липсата на опит у пилотите, които обучаваше.

Тази мисъл го изпълваше с враждебност, която преди бе чужда на характера му. Той се чудеше колко ли още млади момчета ще бъдат изпратени на явна гибел до края на тази проклета война.

Понякога изпращаха Ерик на разузнавателни мисии против щепелините и тогава го обземаше новото чувство за агресивност. Той го изпита и в една нощ в началото на октомври, когато, скоро след като мръкна, получиша съобщението, че щепелини са се насочили към южното крайбрежие. Гигантските бойни балони със смъртоносния си товар от бомби представляваха истинска заплаха от известно време насам, защото се целеха по фабрики за муниции, заводи за експлозиви и дори по самата столица, летейки понякога като огромни ужасяващи ята, но откак Лийф Робинсън свали първия „Шуте-Ланц“ над Лондон в началото на септември, вече не ги смятаха за непобедими. Тази нощ, докато навличаше набързо екипа си, Ерик почувства прилив на категорична решителност, от която го побиха тръпки и кръвта се качи в главата му.

Въпреки тежкото снаряжение той прекоси бегом пистата, където го чакаше вехтият му „БЕ2Ц“. Докато слагаше предпазния колан, механикът вече бе започнал да задейства перките и след няколко минути на свръхчовешко усилие двигателят се изкашля и заработи.

Студеният нощен въздух сковаваше скулите му и пореше дробовете му по време на полета, въпреки че бе снишил глава зад предпазното стъкло на откритата кабина. След малко започна така да се тресе целия от студ, че едва успяваше да задържи ръцете си спокойни върху кормилото, но макар и с тракащи зъби, той продължи да управлява машината. Не можеше да допусне вражеските самолети да хвърлят смъртоносния си товар и да изпълнят мисията си тази вечер. Беше готов на всичко, за да го предотврати.

Точно когато си помисли, че е единственото живо същество насред нощното небе, той я забеляза — пирамида от светлина отляво.

Значи прожекторите бяха открили цепелина вместо него. Ерик се насочи бързо към него и не след дълго забеляза врага — малка блестяща точица наред пирамидата от светлина. Ерик се въодушеви и докато адреналинът в кръвта му се покачваше, той забрави студа, забрави отвращението си към отредената му роля на ангел на смъртта, забрави всичко, освен изключителната си решимост да се справи с вражеския изстребител.

Колкото повече го приближаваше, толкова по-ясни ставаха очертанията му. Приличаше на лъскав сребърен балон, който виси явно неподвижно сред черното кадифе на небето. Съгледвачите оставяха ярки следи около него, експлозии изригваха в мрака като фойерверки, докато сухопътните сили се опитваха да възпрат врага в началото, но Ерик виждаше, че не успяват да улучат целта си с километри. Той стисна здраво кормилото, после отпусна пръсти само толкова, колкото да може да натисне спусъка на оръдието в подходящия момент. Чувстваше, че пръстите му са все още сковани от студа, но не се съмняваше, че ще успее да ги контролира.

Все повече приближаваха целта. Ерик си помисли, че може би е забелязан, защото цепелинът изпрати няколко бомби, които се взривиха като сноп ослепителни светлини на земята под него. Но тъй като не последваха пламъци, той доволно констатира, че може би не са улучили набеязаната цел. След това вражеският апарат започна бързо да се издига, освободен от товара на бомбите и Ерик разбра, че трябва да действа незабавно, преди да го е изпуснал. С мъка заобиколи бомбите, които експлодираха във въздуха около него. И докато неговият „БЕ2Ц“ се люлееше като корабче в бурен океан, сложи ръка върху оръдието. Натисна спусъка, разтреса корпуса на цепелина от носа до опашката, гмурна се рязко след него и отново изплува. Срещу него полетяха куршуми, но Ерик ги избегна. Стисна здраво зъби и докато по полувкочаненото му лице се стичаше пот, отново сложи пръст върху спусъка на оръдието. Ще му разкажа играта! Мамка му!, настървяваше се той. Няма да ми се измъкнеш!

Ерик натисна спусъка със същата мрачна решителност. Това, което видя, го накара да подсвирне от изненада. Сребърният корпус на изстребителя неочаквано бе обвит от розово сияние, което с ужасен съсък лумна в пламъци сред черното нощно небе. Цепелинът излетя нагоре като ракета, продължи да кръжи още няколко мигновения в

небето, след което полетя стремглаво надолу, погълнат от пламъци и дим.

Ерик трябваше много бързо да се отдалечи от полесражението, защото вражеският апарат сякаш се носеше направо към него като огромна боботеца огнена топка. Когато стигна на безопасно разстояние, той задържа машината във въздуха и с невярващи очи забеляза как щепелинът се разбива в земята, осветявайки полята и растителността по тях с адска оранжева светлина.

Ерик нададе възторжен вик и осъзна, че отново трепери, но този път от вълнение. На земята под него щепелинът гореше в адски пламъци и едва тогава той осъзна, че съвсем сам е успял да унищожи вражеския апарат и неговия екипаж. Тази истина го накара да осмисли трезво ситуацията. Бе изпълнил дълга си. Благодарение на него адската машина не успя да се освободи от смъртоносния си товар. Но тази мисъл не го изпълваше с гордост от постигнатото, а само с неопределен ужас и чувство за вина.

Нямаше какво повече да прави тук. Хората на земята щяха да се погрижат за останалото. Като робот обърна машината и се запъти обратно към лагера. Не се чувстваше като герой. Чувстваше се като убиец. И едва ли някой друг, освен него се учуди, когато го наградиха с медал за акцията в тази нощ.

Един следобед през пролетта на 1917 година Сара излезе от канцеларията си и прекоси двора, за да отиде в старата сграда на „Морс моторс“. Тя крачеше бързо и уверено, макар че често-често се оглеждаше през рамо и тези, хвърлени крадешком погледи, показваха, че се надява никой да не я забележи. Зданието, по-точно кабинетът, към който се беше запътила, бяха недостъпни за всички други, освен за малцината привилегировани, защото именно там Макс работеше върху своите свръхсекретни проекти за нов самолет, който ще преодолее превъзходството на немските албатроси и фокери. Но от доста време никой не беше виждал Макс, въпреки че в стаята светеше денем и нощем. Сара бе ужасно притеснена за него, защото той преживя много тежко смъртта на Ани и малкия Джон.

В началото, потопена в собствената си скръб, тя не искаше нито да чува, нито да знае за неговите чувства, но когато успя да изплува

поне до нещо подобно на нормален живот, започна да съзнава, че Макс е все така отчаян. Той бе приел всичко много дълбоко, но запази мъката в себе си и се отдаде изцяло на работата си, за да облекчи болката. Обаче всъщност успя единствено да я погребее още по-дълбоко, така че тя започна да кипи в сърцето му като лава в кратера на вулкан. Приятелите му се опитаха един по един да го утешават, но безрезултатно. На всички казваше, че се чувства добре. Просто имал много работа и щял да им бъде благодарен, ако го оставят сам, за да я върши спокойно. С течение на времето Макс все повече заприличваше на отшелник, затова Сара започна да се притеснява за неговото психическо състояние. Тя реши, че независимо от реакцията му, трябва да направи още един опит да разчупи стената, с която се бе оградил.

Останалите стаи в крилото, където се намиреше кабинетът на Макс, бяха заключени, когато той започна работа върху свръхсекретния си проект. От съображения за сигурност не бе практично най-различни хора да бъдат оставени да влизат и излизат от сградата. Докато Сара отваряше, вратата, рядко използвана през зимните месеци, изскърца. Отвътре я лъхна застояла миризма на плесен. От процепа под вратата на Макс се процеждаше светлина. Тя почука, а когато не получи отговор, опита пак. След малко Макс се обади:

— Кой е?

— Аз съм, Сара. Мога ли да вляза?

Тя го чу да тътри крака към вратата и да завърта ключа. Макс само откряна вратата.

— Какво искаш, Сара? — попита я той припряно.

— Да си поговорим.

— Никой няма право да влиза тук.

— О, господи, нима си мислиш, че съм дошла да те шпионирам! Не говори глупости, Макс. Моля те, пусни ме да вляза!

Вратата бавно се отвори. Сара бе изумена от вида му — изпосталял, блед, с щръкнала коса, с разкопчана риза, без вратовръзка.

— Добре тогава. Щом като настояваш, влез — покани я той неохотно.

Тя пристъпи, затвори вратата след себе си и се огледа с неприязън. В стаята цареше пълна бъркотия. Използвани чаши от кафе бяха оставени по бюрата и пода, препълнени с фасове пепелници

придаваха на въздуха застоял мирис на цигарен дим. На перваза на прозореца, заобиколена от няколко умрели мухи, стоеше чиния с недояден сандвич с кашкавал — хлябът бе изсъхнал като сухар, а кашкавалът бе покрит с тъмна потна кора.

— За бога, Макс! Това място е заприличало на кочина!

Някакъв нерв трепна в ъгъла на окото му и го накара да примигне раздражено.

— Ако си дошла само за да ми кажеш това, Сара, ще ти бъда благодарен, ако престанеш да ми губиш времето.

— Разбира се, че не съм дошла за това, Макс — отвърна тя и съжали за своята нетактичност. — Дойдох, защото съм притеснена за теб. Всички много те мислим.

— Няма нужда — рече той с досада. — Чувствам се отлично. Единственото, което желая, е да бъда оставен на мира, за да мога да върша работата си.

— О, Макс! — въздъхна тя. — Не можеш да продължаваш така.

— Защо? Като че ли никой от вас не разбира, че е жизненоважно да открием аналог на фокерите и албатросите. Съдбата на нашите пилоти зависи от това. А може би и надеждата ни за победа.

Здравата му ръка не спираше да работи. Сара се протегна и я хвана.

— Макс, знам, че това е много важно. Знам също, че ти си единственият, който може да го направи. Но ако продължаваш така, няма да стигнеш далеч. — Погледът ѝ неволно се спря с погнуса върху мухлясалия сандвич. — Кажи ми откога не си се хранил като хората? Ще работиш много по-пълноценно, ако ядеш прилична храна.

— Глупости! Когато се натъпча, веднага ми се доспива.

— Това е другото, което исках да те попитам — каза Сара и се огледа. — Къде спиш?

— Ами ето там, разбира се.

— Къде?

— Стига ми да дремна час-два в оня фотьойл. — Той посочи паянтовото кресло, което, също като бюрото, бе отрупано с чертежи, сметки и смачкани листа.

Сара поклати глава.

— За една-две вечери може, но не и за седмици наред. Ще си навлечеш някоя болест.

— Добре съм, повярвай ми.

— Така си мислиш. О, Макс, Ани би била съкрушена, ако можеше да те види отнякъде.

Лицето му помръкна. За кратък миг очите му се напълниха с болка и искрена тъга. Сара си помисли, че е успяла да надникне в душата му. Но съвсем скоро бариерата се издигна отново така бързо, както бе паднала.

— Ани е мъртва — процеди той, сякаш изречените думи бяха истинско мъчение за него.

— Как върви работата ти, Макс? — попита тя, след като прецени, че е по-добре да смени темата. — Смяташ ли, че скоро ще стигнеш до работния проект?

Не ѝ отговори. Стоеше и я гледаше така, като че ли нищо не разбира от това, което му говори. Но изведнъж сякаш дойде на себе си и кимна.

— Да. Мисля, че съм съвсем близо. Става дума за едноместен биплан, който е с много по-добър синхрон от всичко, което сме създавали досега, и е много по-маневрен или поне аз така се надявам. Ето, виж. Как ти се струва?

Той отиде до бюрото си, направи знак на Сара да го последва и извади необходимите схеми с леко треперещи ръце.

— Скоростта и маневреността са от изключително значение за един боен самолет — продължи той и се задълба в описание на техническите детайли, напълно забравил, че тя не е инженер, а ако беше, той щеше да е в нарушение на строгите правила за секретност. Но тъй като за пръв път се оживяваше пред нея, лицето му светеше, говореше с плътен и уверен глас, така че тя не го прекъсна.

— Е, какво ще кажеш? — попита Макс нетърпеливо, когато приключи с обясненията.

— Звучи добре — отвърна искрено Сара, въпреки че нищо не разбра от думите му.

— И аз мисля така. Дано и изпитанията да минат добре. Този самолет е съвсем различен от всички, които момчетата са управлявали, и ще им се наложи да усвоят нови техники, за да могат да се възползват напълно от него... — Изведнъж Макс млъкна, а после продължи. — Всъщност това не е моя грижа. От мен се иска да им дам

това, което им трябва, за да спечелят войната. От тях зависи дали ще се научат да го управляват.

— Макс, ти си изключителен — възкликна Сара. — Направо си гениален и Ани би се гордяла с теб. Но, повярвай ми, имаш нужда от малко почивка и здрава храна.

— Нямам време. Мисля, че вече говорихме затова — избъбри той, отново раздразнен.

— Какво са час-два? Ела у нас на вечеря. Ще ти стотвя някоя от любимите ти манджи — дроб с лук или хрупкави джумерки.

— Сара...

— Не ми отказвай — твърдо го прекъсна тя. — Знаеш, че те обичам, Макс, и не мога да те гледам как се затриваш. Освен това заради Ани няма да го допусна. — Тя отиде до вратата. — Няма да те карам да се уговаряме за нещо конкретно сега, но искам да знаеш, че си добре дошъл по всяко време. Ела, когато си по-свободен, и веднага ще метна джумерките в тигана. Разбрахме ли се?

— Да... Добре... — Но той вече седеше зад чертожната дъска.

Сара се замисли на прага и го погледна, но Макс сякаш вече дори не съзнаваше, че още е в стаята. Тя въздъхна. Дали успя да постигне нещо? Не знаеше. Едва ли повече от останалите му приятели. Но поне бе опитала. В момента не бе в състояние да направи нищо повече. Излезе, затвори вратата и остави Макс със самотната му мисия.

През пролетта на 1917 година Адам, който също бе награден с медал за подвизите си над Сом предната есен, беше назначен за командир на новата ескадрила, създадена в опит да се ликвидира превъзходството на немската въздушна сила. Оборудвана с бързите нови експериментални разузнавателни самолети, управлявани от отбрани пилоти, току-що родената ескадрила предизвика учудени погледи сред много от старите гвардейци. Адам обаче посрещна тази новост с огромно облекчение. Беше изключително потиснат от постоянния поток неопитни млади пилоти, които различните школи изпращаха на фронта. Повечето от тях бяха толкова зелени, че дори не можеха да се справят със собствените си самолети с минимална степен на сигурност, ако те се различаваха от онези, на които бяха обучени, а когато им се налагаше да се качат на най-новите модели, се

встрещяваха. Адам бе написал безброй съболезнователни писма до роднините, които често граничеха с художествената измислица, и неведнъж бе рискувал собствения си живот в опитите си да спаси някой млад пилот от опасностите, които си бе навлякъл поради липсата на тренинг. Затова с радост посрещна новината, че става командир на отличниците на школите за пилоти и че самолетите са достатъчно бързи и маневрени, за да им предоставят равни шансове срещу „Кървавочервения барон“ и неговите приятели.

Но въпреки това той вече не хранеше никакви илюзии относно оцеляването си в тази война. Първоначалните джентълменски отношения, които съществуваха между пилотите, макар и те да принадлежаха на враждуващи страни, вече ги нямаше. Войната прие нов и грозен облик. Сега всеки отговаряше сам за себе си. И ако някога немският пилот, тръгнал на изток пред облаци черен пушек и оранжеви пламъци, не би си помислил да стреля в резервоара ти с гориво или в главата ти, то сега след него идваха десетки нови, добре оборудвани, добре обучени млади бойни пилоти с легендарни имена като Имелман, Рихтхофен и Бьолке, които ги вдъхновяваха за нови подвизи. Но рано или късно дори най-великите асове срещаха смъртта — това зависеше единствено от закона за вероятностите. Всеки, който летеше достатъчно често, неминуемо биваше обстрелван, притиснат или споходен от механична повреда. Възможно бе да бъдеш покосен от боен другар, както се случи с Бьолке, когато колелата на Ервин Бьоме посякоха крилото му, докато преследваха два „ДХ2“ на двадесет и четвърта ескадрила. А може би в състояние на опасна възбуда, предизвикана от умора, пилотът просто не успяваше да забележи врага зад облака, преди да е станало твърде късно. Независимо от причината рискът бе голям, а шансовете за спасение намаляваха след всяка изпълнена акция. Смъртта се криеше навсякъде и Адам много добре знаеше това.

Този факт изостряше сетивата му и го караше да обръща внимание на всички гледки, миризми и звуци, които не му бяха правили впечатление преди. Това го правеше раздражителен, нетърпелив при най-малките несгоди, не понасяше шумните сбирки на младите пилоти, които гуляеха в столовата, а когато се върна вкъщи за кратка отпуска преди новото си назначение, бе изнервен от офицерите

на Алиша, които като че ли бяха плъзнали във всяка стая на „Чутън Лий хаус“ изключение на спалнята му.

Но това също така го накара да осъзнае колко силно желае да се види със Сара и да остане поне за малко насаме с нея. Вече бяха изгубили прекалено много време.

Когато се прибра вкъщи, Алиша го посрещна хладно.

— Надявам се, че не очакваш да оставя всичко заради теб — рече тя направо. — Съжалявам, но съм прекалено заета, за да го направя.

— Не, Алиша, не очаквам нищо подобно — й каза той, като си мислеше, че ако неочаквано жена му бъде обзета от прилив на съпружески дълг, той би се чувствал най-малкото странно, тъй като това би го ограничавало в действията му.

Тя наистина бе така обвързана с тази работа, че той нямаше никакъв проблем да осъществи собствените си планове, и желания по време на тази кратка отпуската.

Само Ерик беше в състояние да попречи на плановете му. Адам харесваше приятния и непринуден съпруг на Сара и съжаляваше, че най-вероятно ще го нарани. Но всъщност си оставаше само със съжалението. Ерик бе притежавал Сара предостатъчно. В любовта, както във войната, всеки мислеше сам за себе си.

Лицето на Адам стана сериозно. Едва когато насочи за пръв път оръдието си към повален самолет, разбра колко безмилостен може да бъде. Сега не го интересуваше нищо друго, освен да прекара малко време със Сара. Един господ знаеше дали това няма да им е за последно.

Той си помисли да отиде и да се види с нея в кабинета ѝ в Чутън Лий, но се отказа. Там нямаше да имат възможност да се уединят и нямаше да може да я изненада. Беше сигурен, че има по-добър начин да се срещнат. Адам, на когото оставаха само два дни преди новото назначение, знаеше точно как ще постъпи.

Сара приключи с вечерята си и тъкмо разчистваше масата, когато чу почукване на вратата. Вдигна поглед озадачено. Рядко идваха гости. Обикновено съседката идваше да ѝ иска захар или хляб. Сара се бе запасила с огромни количества захар в началото на войната, въпреки че знаеше, че е противозаконно и я чака тежко наказание, дори затвор, ако

я хванат, но рисковете никога не я плашеха, а нейната тайна беше захарта, която стоеше почти непокътната откакто го нямаше Стивън, който обичаше сладки неща и я ръсеше върху задушениите си плодове и десерти. Но веднъж, без да иска, тя тайно сподели за съществуването ѝ със съседката, която понякога идваше под прикритието на нощта с малко бурканче и молеца усмивка.

Сара изтри ръце в престилката си и отиде да отвори вратата. Беше уморена, защото имаха много работа във фабриката, и се надяваше, че съседката няма да е прекалено разговорлива. Реши да ѝ каже, че захарта е на привършване.

Оправи косата си и я приглади, а после вдигна резето. Когато вратата се отвори, Сара ахна.

— Адам!

Той стоеше на прага, тъмен силует на лунната светлина.

— Здравей, Сара!

Тя не можеше да помръдне. Краката ѝ бяха като подкосени. Естествено, знаеше, че се е прибрал. Гилбърт вече се бе похвалил, но Сара отказа на поканата му за вечеря в Чутън Лий. За нея бе прекалено болезнено да гледа Адам редом с Алиша и въпреки че копнееше да го зърне, действителността бе прекалено тежка, за да може да я преглътне. Сега тя го гледаше безмълвно и чувстваше неравното туптене на сърцето си, което само той бе в състояние да предизвика.

— Няма ли да ме пуснеш? — попита Адам.

Тя отстъпи, но все още се боеше да говори. Той мина покрай нея и влезе в кухнята. Лампата озаряваше косата му и я правеше лъскава като злато. С униформата си изглеждаше много широкоплещест и силен.

— Защо си дошъл? — попита Сара. Все още дишаше неравномерно.

— Знаеш защо.

Имаше чувството, че всеки момент ще полети в обятията му. Обзе я паника и тя се обърна, за да прикрие смущението си.

— Да ти предложи чаша чай? Или може би бренди? Предполагам, че вече си вечерял. Аз току-що приключих, но нищо не ми коства да ти направя няколко сандвича...

— Не съм дошъл да ям. — В гласа му се усещаха весели нотки, но те не можеха да скрият напрежението в тона му. От това я присви

стомахът.

— Така ли? Ела, седни. — Сара отиде до камината, взе ръжена, разбърка огъня и към комина полетя облак искрици. Адам стоеше зад нея със скръстени ръце и я наблюдаваше замислено. Сърцето ѝ се качи в гърлото. Тя остави ръжена и седна във фотьойла до камината, за да предотврати какъвто и да е негов опит да я повали на дивана. — Е — весело додаде тя, — разбрах, че са те повишили.

— Да. — Той седна, без да сваля очи от нея.

— Доволен ли си?

— Дотолкова, доколкото човек може да бъде доволен от нещо в тази отвратителна война.

— Къде ще бъдеш базиран?

— Някъде из Франция. Няма да е на тихо и спокойно местенце. Понякога си мисля, че съм твърде стар за тази игра.

— Ти? Стар? — Очите ѝ бяха пълни с възхищение. — Макс работи ден и нощ върху нов проект — обясни тя. — Ходи ли да го видиш?

— Опитах, но вратата беше заключена. Предполагам, че не иска никой да го безпокои.

— О, Адам, знаеш ли колко се тревожа за него! Толкова странно се държи! Отидох да го видя преди седмица-две и го поканих да дойде тук, когато намери време, но никакъв не се е обаждал. Ще се побърка така.

— Сара — прекъсна я Адам, — не съм дошъл и за Макс, въпреки че той е най-добрият ми приятел. Дойдох да говорим за нас двамата. Какво ще правим?

— Какво ще правим ли? — тихо повтори тя.

— Да, какво ще правим! Вече загубихме няколко от най-хубавите години в живота си. Ще пропилеем ли и останалите?

— Аз, аз си мислех, че сме се разбрали — безпомощно промълви тя. — И двамата сме женени. Нищо не можем да направим.

— Аз не съм се разбираал за нищо.

— Нима забравяш, че сме женени.

— Сега да. Но има начин да преодолеем това.

— За... развод ли говориш?

— А за какво друго?

— Но, Адам, това е невъзможно.

— Не, не е невъзможно.

— Не е справедливо поне.

— Не е несправедливо, в никакъв случай. Аз те обичам, Сара. Ти ме обичаш. Какво несправедливо има в това?

— Но ние не сме свободни — тъжно отвърна тя. — Ами Ерик? Алиша?

— Алиша отдавна поруга моите чувства и така или иначе между нас повече не съществува нищо. Съжалявам за Ерик. Неудобно ми е пред него. Но ако ти не беше избягала от мен, той така или иначе нямаше да те притежава. А и честно да ти кажа, войната ме направи егоист. Когато животът е толкова кратък, човек прави чудеса, за да извлече максималното от него.

— О, Адам, не говори така...

— Добре, но това е самата истина. Няма смисъл да бягаме от фактите. Обичам те, Сара, и искам да бъда с теб, независимо колко малко или колко много ми остава да живея.

Сара едва преглътна. В гърлото ѝ бе заседнала буца. Мили боже, как го обичаше! Имало ли е време, когато да не го е обичала? Ако е имало, тя не го помнеше. От деня, в който отново се откриха, тя се опитваше да си втълпи, че това е грешно, че никога вече не могат да се съберат, опитваше се отчаяно да го прогони от съзнанието и сърцето си, но не успяваше. Въпреки всичките ѝ усилия той оставаше там като неразделна част от нея, която не може да бъде унищожена от обстоятелства, намерения или чиста воля. Обичаше го прекалено нежно и силно, за да се отрече от чувствата си. Знаеше дълбоко в себе си, че все още тайно се надява един ден двамата да се съберат. Сега той седеше и ѝ говореше не само за любовта си към нея, но и за смъртта и изненадата от внезапното осъзнаване на истината в неговите думи се заби като нож дълбоко в нея.

— Адам... — Гърлото ѝ се сви, не ѝ достигаше въздух.

Той се наведе напред и взе ръцете ѝ.

— Остават ми само два дни и след това трябва да отида да помагам при формирането на новата ескадрила. Не знам кога пак ще мога да се върна у дома — може би чак щом свърши войната.

Тя кимна. Сега поне Адам говореше за *завръщане* у дома — не дали това ще стане, а *кога*. Не я изпускаше от очи.

— Ще ме чакаш ли?

Любовта ѝ действаше като магнит. Чувстваше се нереално, като че ли сънува, а това състояние ѝ действаше като магия, силна и завладяваща като всяка алхимия, и стара като света.

— Знаеш, че ще те чакам.

Той я прегърна. От светлината на камината чертите на лицето му изглеждаха изчистени и силни, едно познато лице, променено от сенките. Тялото ѝ потрепери под пръстите му, приятно наелектризирано. Краката ѝ омекнаха и едва я държаха. Устните му намериха нейните и ги целунаха отчаяно, което само усили копнежа ѝ.

О, Адам, Адам... Тъй силно го желаше! Беше го желала през всички самотни нощи...

— Толкова си красива — нежно промълви той във врата ѝ, а дъхът му погали настръхналата ѝ кожа. — Толкова красива и моя...

— Да — отвърна Сара шепнешком и едва не се разплака. — Да, да...

Тя разбираше, че няма връщане назад. Вече не се интересуваха кое е правилно и кое грешно. Това, което предстоеше да се случи, бе неизбежно. Тя вече не само че не се боеше, а дори се радваше. В този момент, докато ласките им ставаха все по-пламенни, силно почукване на вратата внезапно ги върна в действителността и те се разделиха. Погледнаха се един друг.

— Май някой много напират да те види — промърмори Адам. Дишаше неравномерно.

Сара скочи и докато вървеше към вратата, се опитваше да оправя косата си с треперещи ръце. Отвори и очите ѝ се разшириха от изненада.

— Макс!

— Да не би да е неудобно? Каза, че мога да дойда по всяко време...

Тонът му бе колеблив и по нищо не напомняше за веселия му глас в миналото. Изпитото му лице имаше угрижен вид. Приличаше на палаво хлапе, което стои разрошено и чака да му се скарат. Но и това впечатление бе само привидно, тъй като Макс се бе доста състарил през последната година. Сара го съжали. Сама го беше поканила и сега нямаше как да го отпрати, въпреки че копнееше за още няколко мига на усамотение с Адам.

— Разбира се, че не е неудобно, Макс — сърдечно отвърна тя. — Толкова се радвам да те видя. Вече бях загубила надежда, че ще дойдеш. Адам е тук. И той ще се зарадва. Каза, че днес ходил да те търси, но не могъл да влезе. Сигурно си бил много зает.

— Да... Да... Постоянно съм зает...

Сара покани Макс в хола. По лицето на Адам разбра, че той се чувства също като нея — гневът му бе примесен с радост, че Макс е почукал навреме, а не малко по-късно, и убеденост, че на всяка цена той не бива да разбира, че посещението му не е добре дошло.

— Макс, приятелю! Радвам се да те видя!

— Ей сега слагам тигана за джумерките, Макс, както ти обещах — рече Сара. — Тъкмо ще останете малко насаме, докато ги приготвя.

Когато се върна след половин час с чиния хрупкави джумерки, пържени яйца и картофена салата, двамата мъже бяха улисани в разговора си и след като мина още един час, стана напълно ясно, че ще я откарат до сутринта.

На Сара започна да ѝ се приспива, но се радваше да види Макс такъв, какъвто беше някога. Адам бе единственият, който можеше да го извади от дълбоката депресия. Оставаха му два дни, както беше казал. Добре, че имаше *още* два дни — може би единствените, които щяха да споделят. Около полунощ Макс се надигна. Беше изпил доста бренди и не стъпваше съвсем уверено.

— Макс, ще те закарам — предложи Адам.

— Недей, старче, стой си тук при Сара... — Явно в този момент Макс не помнеше, че Адам е женен мъж и че Сара не е негова съпруга.

— Не, ще дойда. Като те гледам, явно ще имаш нужда от помощ, за да си свалиш обувките и да си легнеш — засмя се Адам. Макар че не успя да остане насаме със Сара, той бе много доволен от вечерта. Извика я настрана, дръпна я в слабо осветения коридор и я целуна.

— Ще се видим утре. Трябва ли да ходиш на работа?

— Сигурно мога да измисля някакво оправдание, за да си остана вкъщи през деня.

— Добре. Направи го. Ще дойда след закуска. — Той отново я целуна и тръгна, подсвирквайки с уста. — Стига толкова. Знаеш ли какво ми става?

— Не — пошегува се тя. — Какво?

— Искаш ли да ти подсказва? Нещо, което ми пречи да се държа като джентълмен.

— О, Адам, престани! — Тя го смушка в ребрата.

— Явно и ти си направил главата като Макс.

— Не е вярно, ти ми действаш така.

— Адам? — извика Макс. — Къде си, Адам?

— Идвам. — Той се усмихна на Сара. — Лека нощ, любов моя!

— Лека нощ! И умната!

Когато си тръгнаха, тя застана на вратата, загледана в кадифената нощ, в силуетите на дърветата, които се открояваха на нощното небе, и хилядите звезди, които го огряваха. За миг вълшебството се върна, прокуди чувството за вина и гняв и я изпълни само с топлина и любов.

Вероятно Адам скоро щеше да си тръгне. Може би щяха да останат прекалено малко заедно — за няколко кратки откраднати часа. Но в този момент Сара вярваше, че никога не е била по-щастлива в живота си, и се чудеше дали някога отново ще бъде толкова щастлива.

7.

Адам се успя, което бе необичайно за него. Ежедневното, ежемесечно ставане преди изгрев му бе създало навик, който той бе започнал да възприема като вечен, защото колкото и да беше уморен, ставаше все по едно и също време. Така стана и в първия ден на отпуската — биологичният му часовник не обръщаше внимание на факта, че не е длъжен да скача и да се хваща на работа. Чувстваше се разкъсан между желанието да се наслади на лукса да лежи в чаршафите колкото си иска и раздразнението, че сякаш няма възможност да се възползва от възможността да спи, спи, спи.

Днес обаче направи изключение. Когато се събуди, денят струеше през завесата вече няколко часа, а от пукването на зората бе минало доста време. Той се протегна със задоволство. Спомените от предната вечер изплуваха в съзнанието му, а с тях и очакванията, свързани с днешния ден. Стана, отиде до прозореца, дръпна завесите, за да открият пълната прелест на утрото, наля вода в легена на мивката и се напписа. Тук, в Чутън Лий, можеше да се мие с топла вода, стига да искаше. Трябваше само да дръпне въжето на камбаната и щеше да получи колкото желае гореща вода. Но предпочиташе ободрителната студена течност, с която бе свикнал.

Не обърна внимание на телефонния звън, който ехтеше в далечината, и остана изненадан, когато на вратата му се почука и старателният иконом попита плахо:

— Господин Адам, станахте ли?

Той си облече ризата и докато крачеше към вратата, започна да я закопчава.

— Какво има, Евънс?

— Търсят ви по телефона.

— Мен ли? По това време? — Неочаквано си помисли за Сара. Да не би да се е случило нещо с Ерик?

— Може би ви търсят от аеродрума — предположи Евънс по обичайния си педантичен начин.

Адам хукна надолу по стълбите към коридора. Слънчевата светлина плетеше чудати плетеници по каменния под. Взе слушалката.

— Адам Бейли на телефона.

— Бейли, обажда се майор Марчмънт. Виж, съжалявам, че прекъсвам извоюваната с къртовски труд отпуска, старче, но възникна проблем. Снощи убиха Фарънт.

Фарънт оглавяваше новата ескадрила съвместно с Адам.

— Фарънт ли! — възкликна Адам. — Господи! Как?

— И ние още не можем да разберем. Издигнал се със самолета и... Виж, като се прибереш, ще ти разкажа по-подробно. Боя се, че се налага да побързаш. Не можем да оставим бебетата без детегледачка.

Адам изпсува.

— Искаш да кажеш...

— Искам да кажа, че ще се наложи да прекъснеш отпуска си. Знаем, че е неприятно, но няма как. Кога най-рано да те чакаме?

Адам се почеса по главата и размисли.

— По обяд.

— Добре. Нужен си ни, Адам, спешно. Има доста работа.

— Тръгвам — отвърна Адам.

Той остави телефонната слушалка на мястото ѝ и се загледа в нея. По дяволите! Фарънт загинал и никой не ти казва как. Без да знае нищо по случая, Адам направи някои догадки. Фарънт бе отличен пилот и смел боец. Но понякога пиеше повече, отколкото трябва и тогава ставаше безразсъден, почти като малко дете. Сигурно миналата вечер е имало сбирка в столовата и се е хванал на бас с някого. Ако Фарънт е твърдял, че няма самолетите за нищо, е постъпил недопустимо — никой, дори новациите, нямаше право да върши подобни глупости. Но от друга страна именно наличието на подобна безразсъдност раждаше добрите пилоти. Най-вероятно Фарънт се бе изхвърлил. Но сега бе мъртъв. Новата ескадрила трябваше да бъде реорганизирана, а Адам да прекрати отпуската си.

Той отново изпсува. Трябваше ли да му се случва това, точно когато с нетърпение очакваше да прекара деня със Сара! *Трябваше ли!*

Адам тръгна обратно по стълбите и продължи да закопчава копчетата на ризата си. Първо ще си стегне багажа, ще закуси, а след това веднага ще тръгне за базата, за да успее да се прибере до обяд, както обеща. Всъщност можеше първо да отиде и да каже на Алиша.

Вестта едва ли щеше да я трогне особено. Почти не забелязваше, че се е върнал и едва ли имаше някаква представа кога си тръгва.

Откъм старата детска стая, която сега бе превърнала в дневна за възстановяващите се офицери, долитаха гласове и той надникна вътре. Там двама младежи четяха сутрешните вестници и обсъждаха новините. Единият бе с гипсиран крак, подпрян на малка табуретка, а другият премигваше от пролуката в дебелия пласт бинтове, с които бе омотана главата му. Имаше тежки изгаряния и бе подложен на серия операции за възстановяване на съсипаното му лице. Благодарение на Алиша хирургът, който бе поел случая, му разреши да посещава Чутън Лий между отделните операции.

— Да сте виждали жена ми? — попита Адам.

Реакцията на обгорелия мъж не можеше да се види от бинтовете, но другият силно се изчерви. Гледаше като онемял.

Адам се почувства раздразнен. Чудеше се как жена му намира сили да се занимава с тези нещастници. Може да са жертви на истинска трагедия, но той не можеше и да си помисли да прекарва дни наред в грижи за човек, чиито нерви са толкова разбити, че изпада в паника всеки път, когато го заговорят.

— Не знаете ли? — попита той лаконично.

— Н-не... — Гипсираният крак поклати глава отривисто.

— Май слезе долу — предположи другият младеж. Поне неговият глас звучеше съвсем нормално, но човек се стряскаше при мисълта, че той излиза някъде изпод бинтовете.

— Благодаря — бързо рече Адам и излезе от стаята.

В този момент чу типичния гърлен смях на Алиша. Той идваше не отдолу, а от една от стаите за *пациенти*. Адам отиде бързо до нея, почука на вратата и без да чака отговор, отвори. Това, което се откри пред очите му, така го шокира, че той отстъпи назад. Полугола, с коси, разпилени по лицето ѝ, Алиша правеше секс в леглото с някакъв младеж.

Правеше секс не бе най-подходящия израз, веднага осъзна Адам, но той бе първият, който му дойде наум. Щеше да е по-правилно да се каже, че Алиша го обслужва, тъй като младият мъж, един от офицерите, които се възстановяваха в Чутън Лий, очевидно не бе в състояние да прави секс. Но това, че се радваше на ласките на Алиша, бе ясно от пръв поглед.

При отварянето на вратата Алиша вдигна глава. Устните ѝ бяха влажни, тя бавно ги облиза, както преди малко и тялото на младия мъж. Отначало се изненада, но после влажните ѝ устни се извиха в лека усмивка, а очите ѝ се присвиха като на котка. Въпреки че само бегло го погледна, Адам усети, че красивото лице на офицера е сковано от ужас. Лежеше неподвижно, само коремът му се издигаше на вълни под лакираните с червен лак нокти на Алиша. Адам усети толкова силен прилив на погнуса, че без да каже нещо, излезе и тръшна вратата зад себе си.

Пачавра с пачавра!, гневно си помисли той. Никога не бе хранил никакви илюзии относно морала на Алиша, но нито за миг не бе допускал, че ще падне толкова ниско.

Адам беше в стаята си и се приготвяше, когато вратата се отвори и тя влезе. Той я погледна за миг, отвратен от безупречния ѝ вид така, както преди малко от голотата ѝ.

Тя присви очи.

— Какво правиш?

— Не виждаш ли? Приготвям си багажа.

— Не заради мен, надявам се...

— Не мисля, че заслужаваш чак толкова внимание, Алиша. — Той рязко затвори куфара си. — Трябва да се върна обратно в ескадрилата си. Дойдох да ти го кажа, когато те заварих с онова... онова момченце.

— А! — Тя отиде до леглото, хвана една от месинговите топки, с които бе декорирано, и започна да я гали. — Извинявай за това, Адам.

— Моля? — изсмя се той. — Кога се научи да се извиняваш за каквото и да било?

— Адам! — рече тя с укор. — Как може да говориш така! Сякаш съм някакво чудовище. — Той не каза нищо и тя продължи: — Това, което исках да кажа, е, че се извинявам, че ни свари така. Не беше приятно нито за теб, нито за нещастния Дъглас. Но ти си съвсем прав — нито за миг не съжалявам за постъпката си. И защо да съжалявам? Ако мога да накарам един нещастник да се почувства малко по-добре, какво лошо има в това? Освен това двамата с теб...

— Точно така. Но мисля, че можеш поне малко да се опиташ да спазваш благоприличие и да го правиш по-дискретно. Беше съвсем

ясно, че останалите ти гости знаят какво правиш в момента. Те бяха смутени колкото нас.

— Само защото ти случайно си решил да ме потърсиш. Иначе нямаше да им мигне окото.

— Така ли? Значи ти така открито обслужваш офицерите, че това не само е обществена тайна, но и се приема като нещо, което е съвсем в реда на нещата.

Алиша отвори уста от изненада, а после неочаквано отметна глава назад и се засмя.

— О, скъпи, какви ги говориш! *Обслужвала* съм ги!

— Как другояче може да бъде наречено това, което вършиш?

Тя се замисли. Спокойствието ѝ го вбесяваше.

— Кажы де? — подкани я той.

— Адам, мисля, че се е получило някакво недоразумение — опитваше се да го успокои Алиша.

— Нима? Да не искаш да кажеш, че съм видял грешно?

— Ааа, не... Не, не в това е проблемът, а в тълкуването. Нека да ти обясня... Моите пациенти са преживели истински ад. Някои от тях са все още в него. Единствената цел на престоя им тук е да се възстановят. А аз... аз бих искала да им дам всичко от себе си, за да им помогна.

Адам я гледаше и не можеше да повярва на ушите си.

— Да им помогнеш? Искаш да кажеш...

Алиша отново се засмя.

— О, Адам, защо ме гледаш толкова учудено? Мислех си, че ти най-лесно ще ме разбереш. Сигурно си виждал много млади мъже като тези, които идват тук, в Чутън Лий. Някои от тях са обезобразени, други са без крайници. Ужасно се страхуват повечето от тях, че вече никоя жена няма да ги погледне, че вече дори не могат да... любят. Единственото, което правя аз, е да ги окуража, ако искат.

— Кажы ми едно, Алиша. Нима се опитваш да намекнеш, че този офицер не е първият?

— Ами разбира се, че не е, скъпи.

— А... — Адам посочи с ръка дневната — останалите?

— Естествено! — спокойно отвърна Алиша. — Само недей да се сърдиш, Адам. Не искам да се караме точно когато тръгваш. Знаеш, че все още те обичам.

Той поклати глава.

— Не мога да повярвам. Собствената ми жена...

— Не се прави на ударен. Ти не ме желаеш вече.

— Това не означава, че трябва да приема поведението ти на долна пачавра.

— О, Адам, хайде да не се обиждаме. Нямахте нищо против да се грижа за тях. Каква е разликата? Часове наред ги слушам да изплакват душите си — това укрепва психиката и духа им. Лекарите вече са направили каквото могат, за да ги излекуват физически. А аз просто... се опитвам да им помогна да придобият отново самочувствие.

— Много похвално! — сухо процеди Адам и бе на път да си повярва, когато я забеляза как гали месинговата топка на леглото с бавни, сладни движения.

Филантропката Алиша! За стотни от секундата бе готов да ѝ повярва. Но добре знаеше, че такава жена не съществува или поне нямахте да съществува, ако това не задоволяваше собствените ѝ нужди и желания. Адам знаеше, че апетитът ѝ е неутолим, и в момчетата, които минаваха през ръцете ѝ, тя бе открила ново и богато меню.

— Трябва да тръгвам — рече той.

— Няма ли да ме целунеш за сбогом?

Той я погледна презрително и грабна куфара си.

— Не чакай да се редя на опашката.

— Адам! Защо се държиш така? Знаеш, че си единственият на този свят, на когото не се налага да го прави. Ти си единственият, когото някога съм искала. Проблемът е, че...

— Довиждане, Алиша — студено я прекъсна той.

— Довиждане, Адам — отвърна тя със съжаление. — Върни се здрав и читав. Кой знае, може би когато войната свърши, нещата ще се променят. Вероятно обстановката ще е друга. Може би ще имаме желание да опитаме отново...

Той не каза нищо.

Докато слизаше по стълбите, се сети, че Сара го чака. Проклета да е Алиша, че го разсея и забави! Не посмя да се отбие у Сара преди тръгване, защото знаеше, че това доста ще го задържи. Само при мисълта за нея кръвта започна да пулсира във вените му и цялото му тяло жадуваше за продължението на онова, което бяха започнали

предната вечер. Знаеше, че ако я види пред себе си, няма да може да ѝ устои.

Върна се в стаята си и написа набързо, извинително писмо. Докато слизаше за втори път по стълбите, видя Евънс в коридора и му извика.

— Докарай колата ми веднага, моля те. Би ли предал тази бележка на госпожа Гардинър още сега?

След това набързо се сбогува с останалите от семейството, които все още бяха в трапезарията, хукна по стълбите, метна куфара си в колата и потегли.

— Евънс, стори ми се, че съпругът ми те моли да занесеш някакво писмо на госпожа Гардинър. Правилно ли съм чула? — попита Алиша.

— Да, госпожо. Тъкмо се канех да помоля Питър да се качи на колелото и да го отнесе.

Питър бе помощникът на градинаря. Той бе много трудолюбиво момче, но тъй като недостигът на обслужващ персонал повлия и на наемните работници, в стопанството, се бяхтеше от сутрин до вечер и се опитваше да върши работа за четирима.

— Не занимавай Питър — рече Алиша. — И без това има достатъчно работа. Аз имам среща с госпожа Гардинър следобед. Ще ѝ го предам.

— Но, госпожо...

— Всичко е наред, Евънс. Не ми е никакъв проблем. Дай ми писмото — усмихна му се мило Алиша, но икономът разбра, че това е заповед. Той кимна смирено. Не обичаше да прехвърля отговорностите си на други, но в същото време не одобряваше факта, че съпругът на младата господарка праща писма на друга жена, макар и тя да бе Сара. В края на краищата госпожа Алиша бе дъщеря на неговия работодател и той бе длъжен да се подчини първо на нея. Ако става нещо странно, тъкмо господарката ще може да вземе мерки, за да го прекрати. Ако не... Всъщност какво му влизаше в работата.

С безизразно лице, както винаги, той подаде писмото на Алиша.

8.

Новината дойде в началото на август, само седмица преди Адам да се прибере в двуседмична почивка.

Веднага щом пристигна на работа, Сара бе извикана в кабинета на Гилбърт. В момента, в който видя съкрушения му вид, тя разбра, че не им предстои да обсъждат делови проблеми. Спря на прага, нямаше сили да продължи, защото цялото ѝ тяло, дори краката ѝ, сякаш омекнаха, а ужасното предчувствие кръжеше над главата ѝ като огромна черна птица и хвърляше мрачни сенки, които буквално я парализираха.

Адам. Без никакво предупреждение тя знаеше, че става въпрос за Адам — така както онази сутрин на миналия април знаеше, че той няма да дойде дълго преди часовникът да го потвърди. Тогава остана дълбоко разочарована и озадачена. Сега не чувстваше нищо друго, освен ужас от това, което Гилбърт искаше да ѝ съобщи.

— Влизай, скъпа. — Говореше с равен тон и почти успяваше да внуши, че всичко е наред. — Сядай, Сара.

Сядай, Сара. Казва ми го, защото иска да ми съобщи нещо ужасно. Не искам да сядам! Ако не седна, няма да ми го каже. Всичко ще се оправи... Тя седна все пак и се подпря с лакти на бюрото.

— Какво има? Какво се е случило?

Няма нужда да ми казваш. Адам, знам. Мъртъв ли е? Господи, помогни му да оживее...

На попивателната пред него бе подпряно писмо. Той го погледна, поизглади го с ръка и се обърна към нея.

— Адам е изчезнал. Тази сутрин получихме това писмо от майор Марчмънт. Не е успял да се прибере от атака над вражеска територия.

Сърцето ѝ сякаш замря. Но той каза *Адам е изчезнал, а не Адам е убит.*

— Искаш да кажеш, че е в ръцете на врага? — попита тя.

— Не знаем. Никой не е видял какво се е случило с него. Възможно е да го е сполетяла техническа авария и да не е успял да се върне при британските бойни части. Ако е така, със сигурност можем

да предполагахме, че е пленен от немците. Но трябва да се приготвим и за най-лошото. Отрядът му се е включил в ожесточена схватка. Възможно е да е бил убит.

— Ако е така, все някой щеше да го види. Нали? — опитваше се да разсъждава Сара, хващайки се като удавник за сламка за малко вероятни доводи.

— Не е задължително. Наложило се да се разделят и тогава всеки е мислил единствено как да спаси собствената кожа. Но майор Марчмънт пише, че праща у дома вещите и медалите на Адам по корабната агенция „Кокс“ и, честно да ти кажа, това въобще не ми харесва. Успокоявам се с това, че ако е пленник и остане такъв до края на войната, едва ли на някого ще му се занимава да пази и пренася неговите неща.

Сара кимна, но и тя като Гилбърт не можеше да се отърве от мисълта, че има нещо ужасяващо във връщането на личните му вещи.

— Кога ще имаме по-конкретна информация? — попита.

— До един-два месеца. Аз, разбира се, смятам веднага да проведа частно проучване. Така ще узнаем по-скоро дали се е случило най-лошото. Понякога немците публикуват списъци на убитите. Предполагам, че вестниците им няма да подминат името на известен пилот като Адам.

Сара мълчеше. Беше убедена, че ако отвори уста, зъбите ѝ ще започнат да тракат.

— Само това ни липсваше! — Гилбърт извади табакерата си и запали цигара. — Как ли ще го преживее Алиша! В момента изглежда доста спокойна, но знае ли човек...

— Алиша има силен характер — рече Сара, леко подразнена.

— Да, но в нейното състояние... — Гилбърт изведнъж се сепна и леко се изчерви. — Може би не е редно да говоря за това, но при тези обстоятелства... Алиша чака дете.

— Дете? — сконфузено попита Сара.

— Да. Трябва да се роди през януари, доколкото знам. Предвид това, което ѝ се случи предния път, Хейли е много притеснен за нея и смята, че трябва да понамали ангажиментите си. Но сега... Мисля, че подобна тревога ще ѝ дойде прекалено много.

Сара седеше, без да помръдва. Не можеше да схване за какво ѝ говори Гилбърт. Тази новина напълно я извади от равновесие.

— Адам знае ли? — попита тя.

— Алиша му писа веднага щом разбра. Много се зарадвал. Всеки мъж иска да има поне един син, който да увековечи името и амбициите му. Затова съм убеден, че ако не за друго, то поне за това Адам ще направи всичко възможно, за да се опази. Затова не се отчайвай, Сара. Убеден съм, че съвсем скоро ще разберем, че е пленник. Няма да се учудя, ако успее дори да избяга! Междувременно, ако се опиташ да помогнеш на Алиша в това трудно за нея време, ще ти бъда искрено признателен.

Когато се върна в канцеларията си, Сара затвори вратата и се облегна на нея, защото като остана сама, разбра, че направи ли още една крачка, ще падне. За няколко минути бе узнала две неща, които бяха съкрушаващи, макар и по различен начин. Само първата бе достатъчна, предостатъчна дори. Адам го нямаше. Нямаше смисъл да живее, ако е мъртъв. Тази възможност често я стряскаше в мрака на дългите нощи, от нея кожата ѝ настръхваше, всеки мускул и нерв на стомаха ѝ се свиваше и напрягаше. Но за втората новина не бе ни най-малко подготвена. Тя беше удар по основите на нейния свят и се целеше в устоите, на които той се крепеше.

Алиша бременна от Адам. След всичко, което стана между тях онази априлска вечер, след всичките му клетви в любов и планове за бъдещето, след всичко казано, той се бе върнал вкъщи и бе правил любов с нея.

Сара притисна уста с кокалчетата на ръцете си. Как е могъл да го направи? Нищо чудно, че не бе дошъл на следващата сутрин, както бе обещал. Не е имал сили да я погледне в очите. А може би не е искал, след като Алиша го е задоволила. Но в писмата, които той ѝ пращаше от Франция, нямаше нищо, което да подсказва, че нещо се е променило. С кратко изречение се изразяваше съжалението, че се е наложило да се прибере по-рано от очакваното, след което следваха любовни признания. Не под формата на дълги излияния, защото това не бе в негов стил, но все пак нежни и загрижени, с много намеци за бъдещето. Беше ѝ писал по този начин, след като през цялото време е знаел, че си е тръгнал от дома ѝ, за да се пъкне в леглото на Алиша, която сега носеше неговия син. Болеше я така, сякаш някой бе забил

нож в сърцето ѝ. От това се чувстваше много по-съкрушена, отколкото от факта, че го няма. Не се бе прибрал в лагера, но винаги съществуваше надеждата, че ще се появи. А дори да се случи най-лошото и той загинеше, тя щеше поне да запази чистия и мил спомен за една любов, прекалено силна, за да умре. Но това... това предателство съсипваше всичко.

О, Адам, как можа, *как можа?*, плачеше сърцето ѝ. Сара разбра, че независимо дали е жив, или не, Адам вече никога няма да бъде неин.

С течение на времето надеждите им, че Адам е жив и здрав, започнаха постепенно да помръкват. Запитванията им до централния комитет на военнопленниците бяха безуспешни, берлинският Червен кръст, който обикновено се отзоваваше на подходящо формулирани молби, мълчеше, дори престолонаследницата на Швеция и кралят на Испания, на чиято помощ разчиташе Гилбърт, не успяха да хвърлят каквато и да е светлина върху загадката.

Тази несигурност костваше много нерви на всички в семейството и дори Макс излезе от пашкула на страданието и се притесни за приятеля си. Гилбърт стана мълчалив и раздражителен. Настроенията на Сара се лашкаха между крайности — ту се опияняваше от надежда, ту твърдеше, че наистина трябва да е мъртъв, доказателство, за което бе очакваното бебе, защото хората казваха, че раждането и смъртта често вървят ръка за ръка. Само Алиша успяваше да запази самообладание, противно на притесненията на Гилбърт. Колкото повече нарастваше коремът ѝ, толкова по-спокойна като че ли изглеждаше тя, като че ли знаеше, че каквото и да се случи, тя е в пълна безопасност. В самодоволството ѝ имаше нещо отблъскващо според Сара, но тъй като всичко, свързано с Алиша, или я дразнеше, или я отблъскваше, тя бе достатъчно честна да признае пред себе си, че вероятно я ревнува.

Алиша убеждаваше всички, че Адам ще се върне.

Той бе твърде добър пилот, за да се остави да го прострелят, а и прекалено щастлив, че ще става баща, за да изпусне радостното събитие. Но новините не бяха особено обнадеждаващи. Смъртта покоси доста асове — Албърт Бол и Артър Рийс Дейвидс бяха мъртви,

както и Вернер Фос, *лелящия хусар*. Не смееха да се надяват, че Адам няма да бъде сполетян от същата съдба.

В началото на ноември Гилбърт бе повален от тежък грип. Според Сара това бе последствие от тревогите, както и от работата по новия самолет на Макс, наречен „Орлето“ и пуснат в масово производство. По време на близо едноседмичното му отсъствие от фабриката се натрупаха писма, адресирани до него, и затова един следобед Сара се качи на колата си и отиде до Чутън Лий, за да го запознае с тях.

Гилбърт вече ставаше от леглото. Прие Сара в кабинета си и я изненада с болнавия си вид. В съзнанието ѝ той винаги бе здрав, симпатичен и достолепен мъж. За пръв път тя забелязваше у него признаците на старостта. Това я смути.

— Как върви работата? — попита той и се намести така на кожения си стол, сякаш дори леките движения му костваха много усилия. — Как можах точно сега да се разболея!

— Не се тревожи, оправяме се — бодро отвърна Сара. — Има само няколко неща, които трябва да обсъдя с теб, но това едва ли ще ни отнеме много време.

Тя извади книгата и започна да му обяснява за какво става дума. Към края усети, че той не я слуша, а гледа напрегнато през прозореца. Сара автоматично се обърна в посока на погледа му.

Момчето, което разнасяше телеграмите, напредваше с велосипеда си към къщата. Лицето му бе зачервено от усилието под униформената му шапка. Сърцето на Сара като че ли подскочи. *Господи, какво пък сега?* Докато го чакаха да позвъни на входната врата, през съзнанието ѝ преминаха най-различни предположения, но и тя, и Гилбърт мълчаха. Стояха и чакаха напрегнато. Слушаха приближаващите стъпки по каменния под на коридора в очакване на неизбежното почукване на вратата. Когато го чува, Гилбърт извика *Влез!* с глас, който напомняше за предишната му достолепност.

Вратата се отвори и оттам се показа Евънс с телеграмата върху сребърен поднос. Лицето му бе безизразно, но Сара забеляза лекото потрепване на подноса в ръката му.

Гилбърт взе плика и го отвори. Евънс се оттегли към вратата, но остана на прага. Гилбърт гледаше все така сериозно, само някакъв

мускул трепна на бузата му. Тъй като продължаваше да мълчи, Сара не издържа на напрежението.

— Какво пише?

Тогава той я погледна. Гледаше леко озадачено, но нищо повече.

— Алиша се оказа права — рече той.

— Права за какво?

— За Адам. Жив и здрав е. В момента е в плен на немците.

Тя не успя да спотаи възторга си.

— Слава богу! Слава богу! — извика тя. В този момент ни най-малко не я тревожеше мисълта, че той няма да се върне при нея, когато свърши войната.

Синът на Алиша, когото тя кръсти Гай, се роди с новата година, тъй като този път, въпреки неприятностите, тя успя да изкара пълния цикъл на бременността. Беше жилаво бебе с хубава косица, черна като тази на Алиша, макар че всички казваха, че прилича на баща си. Сара не бе убедена в това, но както призна пред себе си, нямаше никакви сили да го гледа.

Скоро след това Ерик се прибра у дома. След подвига му срещу цепелина всички го смятаха за герой и по време на реорганизацията, която доведе до създаването на Кралските военновъздушни сили, бе взето решение за назначението на Ерик във фабриката като главен атестиращ пилот.

На Сара ѝ бе трудно да свикне с постоянното му присъствие у дома и си призна, че ако трябва да бъде честна, това не ѝ се нравеше. Беше си създала определен начин на живот, който бе разбит, защото спретнатата ѝ къщурка сега изглеждаше така, *сякаш цял взвод се бе пренесъл в нея, а не само един мъж!*, както викаше тя, когато се вбесяваше от ботушите и гащеризона му, проснати наред кухнята, от мръсното му бельо и чорапите на пода в спалнята и комплекта му за бръснене, пръснат наред прилежно наредените бурканчета и шишенца на тоалетката. Преди приемаше тези неща, но четирите години самотен живот ѝ бяха създали нови навици. Но това, което най-много я дразнеше, бе намесата му в личния ѝ живот. Ставаше ѝ все по-трудно да се прави на възбудена, когато се любеше с него. Когато я

прегръщаше нощем, я обземаха досада и неутолим копнеж по Адам, които я караха да се чувства не само виновна, но нервна и сърдита.

Успокои се едва когато се наложи Ерик да води Макс във Франция. В момента Макс работеше върху най-новата версия на „Орлето“ и искаше да види оригинала в действие, за да прецени по-добре какви модификации са необходими. Но тъй като не можеше сам да пилотира самолет, Ерик го водеше дотам. Докато го нямаше, Сара се тревожеше за него, защото въпреки всичко тя бе все още привързана към него, но не можеше да се нарадва на свободата си.

По време на едно от отсъствията му долетя поредната съкрушаваща новина. Сара се втурна в канцеларията на Гилбърт една сутрин и го свари да седи на бюрото си със същия унил вид, както в деня, когато ѝ съобщи за изчезването на Адам. Но сега бръчките му се открояваха повече и изглеждаха като дълбоки бразди на изпитото му лице и по челото, а когато вдигна главата си, погледът му бе празен и втренчен, гледаше я с изпълнени със страдание очи.

Сара живееше с мисълта, че е привикнала със страшните новини, но въпреки това се вцепени, а през съзнанието ѝ за пореден път минаха всички мрачни предположения и тя се опита да се подготви за най-лошото.

— Какво има? — попита глухо, макар че по-скоро искаше да каже: *С кого се е случило нещо?*

Гилбърт я погледна. В очите му тя съзря дълбока покруса и болка.

— Хю — отвърна той. За миг тя не знаеше какво да каже. Мъката в очите се скри и забули в тайнственост. — Надявам се — добави той, — че е загинал като герой.

Смъртта на Хю разстрои Сара много повече, отколкото бе предполагала. В края на краищата той само я бе използвал и злоупотребил с доверието ѝ. Затова по-скоро бе очаквала, че ще изпитва единствено съчувствие към Гилбърт, който по различен начин бе загубил във войната синовете си — първо Лорънс, който остана на трудовия си пост, въпреки че кратък престой в санаториум щеше да го спаси, после Джеймс, натикан в затвора с позорното обвинение в малодушие, което макар и незаслужено, щеше да петни името му цял

живот, а сега и Хю. Тя с изненада установи, че помни предимно невинния младеж Хю — висок, строен, красив, истински дявол, който не се спира пред нищо, превъзходен ездач. Хю бе част от детството ѝ. Сега бе мъртъв, а с него умря и част от нея, въпреки че тя не бе в състояние да го оплаква.

Мина време, преди да разберат как е загинал.

В крайна сметка върховното командване било принудено да признае, че кавалерията е неуместна в настоящата война. По-голямата част от доброволците били разформировани. Било решено да ги преквалифицират в картечари и вкарат в битката не на гърба на красивите им, дългогриви любимци, а с камиони. Тази новина била посрещната със смесени чувства. Кавалеристите се зарадвали, че това ще сложи край на страданията на конете, но честта на войниците не можела да бъде поругана с лека ръка и те останали доволни, като разбрали, че всеки ще запази чина си и отличителните знаци и най-вече подковата на ревера на мундира.

За да се подготвят за новата си роля, кавалеристите били изпратени на пясъците край Етапл на обучение. В началото всички останали много доволни, защото времето било хубаво, условията — добри, и след изтощителните боеве в продължение на четири години тренировките били като заслужена почивка. Но войната грубо прекъснала тази идилия. В нощта преди Петдесетница въздухът, изведнъж започнал да пулсира от тътена на приближаващи самолети и преди да успеят да подготвят противосамолетните си оръдия или да потърсят прикритие, мъжете се оказали напред дъжд от бомби. Четиридесет и трима души загинали в тази нощ на плажа, други осемдесет и двама били ранени, сред тях и Хю. В крайна сметка той бе загинал не в директна схватка с врага, а почти като мнозина беззащитни граждани.

Почти, но не напълно. Под дъжда от бомби Хю успял да открие огън и да продължи да обстрелва врага. Предполагаше се, че може би е свалил немския самолет, който започнал да пропада напосоки в облаци черен дим. Тази версия не бе официално потвърдена, но това бе без значение. Хю бе оправдал надеждата на баща си, че е загинал като герой.

Всичко свърши точно когато бяха започнали да мислят, че ще продължи до безкрайност. Фойерверките оповестиха края ѝ в единадесет часа в мрачен ноемврийски ден. Докато войниците предаваха оръжието си, новината се понесе като неочакван изгрев в изтормозения от войната свят и радостните възгласи на облекчение проехтяха сред къщи и замъци, болници и фабрики.

Войната свърши! *Войната свърши!*

Сара бе на работа, когато новината долетя до нея. Тя чу неочаквания глъч на църковните камбани и когато погледна през прозореца, видя тълпите работници, които се стичаха от цеховете, засмени и ликуващи, танцуващи и подскачащи, потупващи се дружески един друг. Хвана се за устата, защото не можеше да повярва, че наистина всичко е свършило. В гледката имаше нещо необичайно, нещо почти театрално в дивото опиянение на тълпата. Имаше чувството, че ако повярва, картината ще избледнее пред очите ѝ и тя ще разбере, че това е било просто един мираж. Тъй като кошмарът продължи прекалено дълго, за да бъде разсеян от църковните камбани и възторжените викове. Но в този момент вратата на кабинета ѝ се отвори и в него нахълта Хейзъл Роу, машинописката, която вече предпочиташе да бъде наричана секретарка.

— Край, госпожо Гардинър! Всичко свърши! Хайде да слезем да видим какво става долу!

Тя грабна Сара за ръката, напълно забравила благоприличието от вълнение, и я дръпна в коридора. Сара се разсмя, защото смехът бе единствената реакция, на която бе способна в този момент на полутранс. И Хейзъл Роу не бе на себе си и също се разсмя.

— Чудесно, нали! Момчетата се връщат! — изчурулика тя и Сара си спомни, че момичето има приятел на фронта.

Вратата на кабинета на Гилбърт бе затворена. Смехът на Сара заглъхна, когато тя се сети, че не всички момчета ще се върнат от фронта. За голяма част от хората краят на войната дойде прекалено късно.

— Ти слизай, Хейзъл — рече тя. — Аз ей сега ще дойда.

Сара почука на вратата на Гилбърт и влезе. Той седеше зад бюрото си, зареял поглед в далечината. Напоследък се бе оправил, само сенките под очите му говореха за душевното му състояние —

смъртта на Хю рани душата му така дълбоко, че нищо не бе в състояние да заличи болката.

— Е, Сара, всичко свърши.

— Да.

— И Адам ще се върне къщи. — Гласът му бе тъй замислен, погледът му тъй пронизателен, че за миг тя бе убедена, че той знае тайната ѝ.

— Да.

Двамата се погледнаха. После той поклати глава.

— Но нищо няма да е постарому. — Сара помисли, че Гилбърт има предвид смъртта на Хю и се опита да намери утешителни думи. Но той продължи замислено: — Да, светът, който ние познаваме, е безвъзвратно загубен. Винаги съм знаел, че ще стана свидетел на големи промени в живота, но никога не съм предполагал, че те ще са чак толкова грандиозни. Например, не съм се съмнявал, че жените ще започнат да се трудят почти наравно с мъжете, но никога не съм предполагал, че ще постигнат чак толкова голямо равенство. Ами промишлеността, която развиваме? Още когато Адам и Макс дойдоха при мен, разбрах, че топката се е търколила и никой не може да я спре. Но не очаквах, че всичко ще се развие толкова бързо. Ако не беше войната, това, което стана сега за по-малко от десет години, щеше да се влачи десетилетия наред. А отгук накъде? Как ще използваме напредъка, който постигнахме, за целите на мирното съзидание? Сара, сега трябва да гледаме напред. Да планираме бъдещето. За да докажем, че нито едно от момчетата, които дадоха живота си, не е загинало нахалост.

— Ще го докажем — увери го тя. Мисълта, че войната е свършила, най-после успя да достигне до съзнанието ѝ и тя усети прилив на радост във вените си.

Виковеите в двора започнаха да стават все по-организирани. Сара погледна към прозореца, който Гилбърт бе открянал леко въпреки ноемврийския студ за проветрение. Отначало недоумяваше какво става, но после се вслуша във виковеите, които долитаха отвън.

— Викат те — каза му тя.

— Мен?

— Да, чуй ги!

— Защо? — поклати той глава.

— Защото се гордеят с теб и те уважават — отвърна тя. — В тази фабрика произвеждахме самолети, които допринесоха за спечелването на войната. Всичко това се дължи на теб, защото ти бе достатъчно далновиден да финансираш това начинание. Именно ти си символът на „Морс Бейли интернешънъл“. Затова викат теб.

На лицето му се изписа лека усмивка. Той приглади мустак и отиде до прозореца. Веднага възгласите екнаха още по-силно и Сара, която го последва, изпита вълнуващо чувство на гордост.

Над двора ято птици, стреснати от глъчката, скочиха и се извисиха в небето. Сара ги проследи с поглед. Едно време небето принадлежеше само на тях. Вече не. Тя отново си спомни нещо, което Адам бе казал преди време — *Смелите ще наследят небето*.

Това е смисълът на живота ни, помисли си тя. Всеки от нас посвоему бе дързък. Затова сега всички сме наследници на това небе.

На фона на тътена на камбаните, на фойерверките и радостните възгласи на пъстрата тълпа отвън Сара внезапно си помисли, че това е подходяща епитафия за войната, която, както се твърдеше, слагаше край на всички войни.

КНИГА ПЕТА

1919 ГОДИНА

*Не бъди циничен към любовта, защото
наслед алчността и разочарованието тя е вечна
като тревата.*

1.

Спретнатият двуместен самолет се стрелна към полето полегато, продължи да кръжи, снижи се, издигна се и пак се снижи. Майското слънце блестеше на предната седалка, където бе Адам Бейли, привидно спокоен, а въртящите се перки рисуваха лъскави окръжности в ясното синьо небе.

На задната седалка Сара, със съсредоточено лице, здраво впила пръсти в командното табло, не спираше да си повтаря наум командите. Леко надолу, още малко, още малко, не обръщай внимание на техниката. Научи се да се доверяваш на интуицията си, беше ѝ казвал Адам. Собственият ти компас е нещо, без което не можеш. Но тук, откъдето пред нея ясно се виждаха пистата ѝ хамбарите на „Морс Бейли“ в далечината вдясно, нямаше нужда дори от компас.

Сара прехапа устни. *Още малко... не, пак си твърде нависоко. Отпусни леко ръчката, издигни се и отново завий. Ето сега... надолу, надолу, бавно, лека-полека...*

Не може ли Адам да ми каже поне една дума!, мислеше си тя. Очакваше да чуе мнението му, поне една дума, за да разбере дали постъпва правилно, или греши. Но той мълчеше. Седеше там почти с безразличие и не казваше нищо, оставяше я да се справя съвсем сама. Да, разбира се, никога нямаше да я остави да катастрофира — това бе ясно. Ако се набърка в опасна каша, той щеше да се намеси в последния момент.

Колелата докоснаха земята, подскочиха веднъж, два пъти, а после спряха. Малкият учебен самолет притихна на ръба на пистата. В началото тя не можеше да повярва, че е успяла, но после вдигна очилата на челото си и се засмя високо.

— Успях! Успях!

— Още няколко метра и щеше да разбереш как се приземявахме навремето, когато нямаше писти — извика ѝ той през рамо.

— Не ме плаши, Адам! — извика тя с развълнуван от преживяването глас. — В края на краищата не се приземих нито в

някоя канавка, нито на клоните на дърво. Нищо няма да ти стане, ако поне мъничко ме похвалиш.

— Ти нямаш нужда от похвали, Сара. Справяш се много добре и без тях.

— Значи го признаваш? Че се оправям?

— Разбира се, че се справяш. Никога не съм се съмнявал в това. — Той с лекота слезе от кабината и отиде да ѝ помогне. — Ако не беше войната, отдавна да си се научила.

— И Ерик. Не вярвах, че някога ще се съгласи и ще ме остави да се науча.

— Трябва да знае като мен, че рано или късно ти винаги правиш това, което си си наумила — иронично се усмихна той.

— Съмнявам се, че щеше да ми позволи, ако ти не се бе съгласил да ме учиш. Той смята, че ти си някакъв бог, когато става дума за обучение. Да не говорим за пилотирането.

Адам не каза нищо. Стори му се ужасно иронично това, че Ерик бе избрал него за учител, когато натякванията на Сара, че иска да лети, бяха станали непоносими. Ако знаеше, че преди две години бяхме на път да избягаме заедно, едва ли щеше да ми има чак такова доверие, помисли си Адам. Но Ерик не знаеше това и тъй като нямаше желание сам да обучи жена си, се спря на Адам, човек с много опит.

— Според теб кога ще мога да опитам сама? — попита го Сара.

— Господи, Сара, нали първо трябва да се научиш да вървиш, а после да бягаш — поклати той глава. — Преди малко за пръв път успя да приземиш самолет. Нека да отработим всичко заедно добре, а после ще мислим за самостоятелните ти изяви.

— Прав си, въпреки че, честно да ти кажа, днес имах чувството, че съм сама.

— Мълчах, защото ще се научиш да пилотираш много по-добре, ако вземеш поука от собствените си грешки.

— Трябват ми само три часа самостоятелно пилотиране, за да взема клас А, нали така?

— Да — кимна Адам, — но не забравяй, че първо трябва да минеш изпитите по навигация и техническа грамотност. Да не говорим за медицинските и очните прегледи.

— Но ти не си се явявал на тях — нацупи се тя.

— Защото се научих да летя преди въвеждането на международната система за лицензиране.

Тя отметна глава, изпълнена с непоколебима решителност.

— Мисля, че са напълно безсмислени. Но ще видиш, че ще ги взема. Не ме е страх от никакви машини и ако някой ми обясни тънките технически подробности, ще се подготвя добре. Освен това съм съвсем здрава. И не вярвам да имам някакъв проблем.

Адам не успя да скрие усмивката си. Сара бе на двадесет и седем години и все така жизнена, както когато я срещна за първи път. Бракът, отговорностите, майчинството и трагичната загуба на сина ѝ, ѝ се бяха отразили, но тя притежаваше същата енергия и неутолима жажда за приключения, както и твърда непоколебимост, която будеше страхопочитание. Неусетно той си я представи като стара, много стара жена, от чиито очи блика същата неутолима жажда за живот и нещо го присви, остро и болезнено.

Господи, колко много я обичаше! Обичаше я със същата страст, която тя възбуждаше у него, отчасти физическа, отчасти духовна. Тази любов го изгаряше всеки път, когато я видеше. Но сякаш всичко между тях бе умряло, докато беше пленник в Германия. Тя нито веднъж не му написа, всеки път, когато Червеният кръст му доставяше писма, той търсеше почерка ѝ върху пликите, но напразно. А когато се върна, отношението ѝ към него бе толкова променено, сякаш бяха непознати. Беше се опитал да я потърси и поговори с нея, но нахалост.

— Няма какво да говорим, Адам. Направихме грешка. Случва се по време на война. Аз съм омъжена жена, а ти женен мъж с дете. Не! Моля те, не ми говори повече! Не искам да говоря за това. Да забравим всичко!

Ядосан от отношението ѝ, той ѝ отвърна със същата студенина. Щом като иска, така да бъде. Никога не се бе влачил на колене подир никоя жена. Нямаше намерение да го прави и сега, колкото и да му се искаше. След това постепенно враждебността ѝ намаля и тя отново започна да се смее и шегува с него, макар и да продължаваше да го държи на разстояние от себе си. Околните биха си помислили, че отношенията им са както преди като на добри приятели. Той я подкрепи в създаването на тази илюзия. Но в действителност според него тя оставаше крехка и студена като ледена шушулка. И ако между тях припламнеше някоя от старите искри, а той понякога въпреки

всичко си мислеше, че това става, то бе добре скрито. В случай че неочакван допир предизвикваше реакция, тя веднага биваше прекъснатата сякаш с мощен електрически прекъсвач.

Той го усети отново, когато ѝ подаде ръка, за да слезе от самолета. Колената ѝ, изнемощели от разхода на адреналин, едва я държаха, докато слизаше. Тя се строполи отгоре му, но веднага се стегна и отстъпи през смях.

— Какво ми става? Вие ми се свят!

Той не направи опит да я хване, а се обърна и тръгна. Имаше един-единствен начин да се справиш с умишленото безразличие и той бе да отвърщаш със същото.

— Ще свикнеш. — Един механик се бе запътил към тях. — Моля те, Пери, провери машината — каза му Адам, свали коженото си яке и погледна часовника си. — Днес бързам, Сара. Имаме важно събрание следобед. Трябва да се прибирам.

— Разбира се. Благодаря за урока. — Тя се усмихна лъчезарно както винаги. Но спонтанността, родена от вълнението на полета, бе унищожена от допира и съпътстващите го задръжки. — Аз ще остана да погледам какво прави Пери. След като ще се явявам на технически изпит, трябва да остана и да разгледам някои неща.

— Добре.

— А ти отивай и си отваряй ушите — може и за мен да кажат нещо на събранието.

Озадачен, той я погледна. Сара не бе директор и не присъстваше на заседанията на борда. Но тя не му обясни какво има предвид, а и той не я попита.

Адам кимна, вдигна ръка за сбогом и си тръгна.

Докато го наблюдаваше как се отдалечава, Сара усети напирани сълзи в гърлото си. Мислеше си, че е свикнала да контролира чувствата, които Адам винаги будеше у нея. Помисли си, че може би този път се оказа неподготвена заради вълнението през изминалия час, пълната концентрация, последвалата възбуда и освобождаване от напрежението, когато се приземи.

Това ѝ пречеше. Ако все още го обича, това е голяма глупост и слабост от нейна страна. Всичко свърши, свърши от момента, в който разбра, че Алиша носи неговия син в утробата си. Тя никога нямаше да забрави, че той си бе тръгнал от тях и се бе прибрал, за да прави любов

с жена си. Освен това раждането на детето променяше всичко. Сара още помнеше несигурността на собственото си детство и знаеше, че никога няма да може умишлено да отнеме на едно невинно дете топлото присъствие на баща му.

Не че Гай чувстваше някаква липса. Алиша, дълго време бездетна, постоянно го глезеше и гевезеше и той бързо започна да се превръща в своенравно хлапе. Преди да е навършил първата си година, две детегледачки бяха уволнени, защото се бяха опитали да въведат малко ред в детската стая. Гай знаеше, че само да викне, и получаваше всичко и бе вече достатъчно хитър, за да се възползва от това. Но той бе несъмнено умно дете, много красиво момченце с типичните за фамилията буйни черни коси и сини очи. Да му мислят младите момичета край него след двайсет години! Като се има предвид и нравът му, тежко им и горко!

Когато Адам стигна ъгъла на хамбара и се скри от погледа ѝ, Сара поклати глава. Какъв е смисълът да стои тук и да го гледа като влюбена крава! Само си губеше времето и силите, които сега ѝ бяха така необходими за осъществяването на целите, които бе решила да постигне, и новите перспективи, които се отваряха пред нея. Да се научи да лети бе само част от плана ѝ. Сара желаше това още откакто видя първата машина да се издига непохватно във въздуха. Ето че мечтата ѝ бе на път да се осъществи. Но тя имаше и други мечти... мечти, които щяха да ги шашнат, когато ги сподели с тях...

Сара вдигна брадичка и на устните ѝ се появи лека усмивка. Видя изненадата и любопитството, които се изписаха на лицето на Адам, когато му спомена за следобедното заседание на борда на директорите. Да, щеше да остане още по-изненадан, след като чуе предстоящото предложение...

— Госпожо Гардинър! — Гласът на Пери прекъсна мислите ѝ. Тя се обърна и го видя да я наблюдава търпеливо. — Нали искахте да видите кое движи машината?

— Моля? — Тя го гледаше недоумяващо, после поклати глава. — Не, Пери, благодаря. Днес не мога. Може би следващия път.

Сара свали очилата си и весело тръгна по пътя, който Адам бе изминал преди малко.

Следобедното слънце огряваше заседателната зала на „Морс Бейли“, пръскаше кристалните гарафи с вода по дългата лакирана букова маса с хиляди ослепителни искрици, намигаше на картината на първия модел самолети на фирмата „Орелът“, която се перчеше гордо над разкошния кожен стол на Гилбърт и повдигаше вече високия градус на атмосферата в стаята.

— Няма ли да пуснем малко щорите, за бога? — попита Лио и прокара пръст по врата си под силно колосаната си яка. Беше зачервен и потен, изглеждаше сторещен и нервен. Вече си бяха разменили някои реплики, породени от различия в мненията, и отново, както винаги, му се налагаше да се бори сам. Предстоеше им да започнат дискусиите по най-важната част на заседанието и той усещаше, че го чакат нови битки. Точката от прилежно написания дневен ред, който стоеше пред него, гласеше просто: *План за бъдещо развитие*, но Лио подозираше, че зад нея се крие нещо революционно, каквито бяха повечето от идеите на Гилбърт — някоя високопарна приумица, която той искаше да оповести и пробута на борда, докато всички слушаха, унесени от горещината на следобеда. Но Лио бе решен да не допусне това. — Това слънце така ми блести в очите, че едва издържам вече! — сърдито промърмори той.

— Добре — лаконично отвърна Гилбърт. — Съгласен съм, че не е много приятно. Адам, ще направиш ли нещо, моля те?

Адам стана от мястото си и отиде до прозореца. Движеше се с лекота, сякаш не забелязваше разразилата се около него буря. За събранието бе свалил ежедневните дрехи, които носеше при тренировки, и си бе сложил костюм, но той бе по-светъл от едновременешните тъмни костюми, с които се обличаха хората на бизнеса, и за разлика от Лио ризата му вместо с колосана яка, бе от по-мека материя. Той пусна щората и се върна на масата, за да заеме мястото си сред останалите членове на борда.

Освен Гилбърт и Лио имаше още четирима души — Алиша, която започна да се появява редовно, откакто роди Гай, вероятно за да брани интересите на компанията, която един ден той щеше да наследи според нея, Адам, Макс, Джеймс, освободен от затвора след края на войната и у дома, за да възстанови здравето и силите си, и Джо Айзъкс, който вече работеше като счетоводител на двете фирми.

— Така по-добре ли е, Лио? — попита Гилбърт.

— Горe-долу.

— О, стига си ни тормозил, Лио — обърна се към него Алиша. Тя бе променила вида си напълно в съответствие с новата си роля на директор. Косата ѝ не бе свободно пусната, както преди, а силно опъната назад и вързана в опашка, което подчертаваше правилните ѝ черти. Беше със съвсем черна рокля, освежена само на деколтето и маншетите с бял кант. Придаваше ѝ жизнен и авторитетен вид. — Всички търпим и си траем. Само ти...

Гилбърт се усмихна и оправи книгата на масата пред него.

— Точка пета от дневния ред — бъдещо развитие на компанията. Преди да посоча главната причина, поради която включих тази точка, искам да обобщя състоянието ни така, както го виждам аз. — Той млъкна, за да отпие глътка вода от чашата пред него. Всички го гледаха очаквателно. Само Макс си рисуваше нещо на листа с дневния ред, защото подобни заседания бяха за него пълно губене на време и той ги изтърпяваше пряко сили. Гилбърт остави чашата, почисти капките вода от мустаците си и продължи: — Нашата промишленост бе една от малкото, които на практика спечелиха от войната. Намерихме необходимите средства, поръчките валяха и необходимостта, както обикновено, стана майка на ред изобретения. Това ни помогна да отидем много крачки напред, за няколко кратки години постигнахме успехи, за които щяха да отидат десетилетия в мирно време. Сега, когато войната свърши, естествено, всичко е обърнато с главата надолу. Поръчките са анулирани, разполагаме с повече работна ръка, отколкото ни е необходима, недостроени самолети стоят в цеховете и никой не ги иска, няма нужда от проектиране на военни самолети, които вече няма да трябва да летят, както се надяваме. Имаме основание да подозираме, че ситуацията е сериозна. Голяма част от фирмите се подведоха и се заеха с производство на самолети в годините на големия бум, но сега изнемогват, а много от тях вече фалираха. Както знаете, успяхме да вземем на работа няколко първокласни проектантите за машинното отделение, които бяха останали на улицата, след като фирмите им пропаднаха.

— Доста смела постъпка. И сега ще трябва да даваме още сума ти пари за заплати — измърмори Лио под носа си.

Гилбърт не му обърна внимание.

— Мисля, че ще бъде глупаво точно сега да подвием опашки. Напълно съзнавам, че ни предстоят тежки времена, а може и да се окажат още по-тежки, когато навлезем в най-трудната фаза. Но ние имаме предимството, че се опираме на солидна основа — „Морс моторс“ е и винаги е била успешна компания със сигурни доходи и все още може да бъде считана за фирмата майка на „Морс Бейли интернешънъл“ — поделението, което ще бъде най-уязвимо в период на криза. Затова ви предлагам да погледнем в бъдещето и да приемем настоящите проблеми като временни. Трябва да продължим да се борим, да вземем мерки, за да подсигурием мястото си на пазара за граждански самолети и да разширим интересите си във всяка посока, която се открие пред нас. — Той млъкна и отново отпи вода от чашата си.

— Добре казано, Гилбърт — намеси се Лио. — Но аз не съм съвсем сигурен точно къде водят те. Какво точно имаш предвид, като говориш за *разширение*!

— Ей сега ще разбереш, Лио — погледна го над ръба на чашата Гилбърт. — Тъкмо смятах да ви предложа да поразнообразим дейността си и да създадем ново звено — с борда на „Морс Бейли интернешънъл“, бързам да добавя веднага.

Из стаята се понесе шепот.

— Да *разнообразим* дейността ли? — настояваше да узнае Лио. На него бе напълно чуждо да седи кротко и мирно и да слуша, без да задава постоянно въпроси. — Как да я разнообразим?

Гилбърт простря ръцете си на масата. Той се огледа и погледна в очите всеки един от присъстващите.

— В момента никой не желае да купува самолетите ни. Няма да е все така, убеден съм, но междувременно можем да направим нещо, което ми се струва доста интересно. Предлагам да създадем собствен пазар. Да купим някои от нашите самолети и да основем гражданска авиолиния за превоз на товари и пътници.

За миг на масата настъпи пълна тишина. Дори Макс спря да си рисува и погледна Гилбърт учудено. Пак Лио наруши мълчанието.

— Браво, браво, Гилбърт! Знаех си, че пак си ни подготвил изненада, но не можех да се сетя каква. Всъщност ти предлагаш да обслужваме граждански полети, така ли?

— Точно така — твърдо и категорично заяви Гилбърт, за да ги предизвика на словесен двубой. — За мен бъдещето е в това. И как иначе! Както помните, първото писмо бе доставено по въздух още преди девет години. Съгласен съм, че това бе направено по-скоро за забавление, но въпреки това то демонстрира търговската полза от летенето. Помислете си само за лекотата и скоростта, с която могат да се извършват доставки на огромни разстояния!

— Товари, да — рече Лио. — Но хора? Кой, кажете ми, ще плати, за да рискува удобството и живота си?

— Мнозина. Особено след като модифицираме машините си в съответствие с тази цел — уверено отвърна Гилбърт.

— Значи така. Сега всички трябва да се заемем с производството на самолети за превоз на несъществуващи пътници от А до Б — каза Лио със саркастичен тон. — И кой ще ръководи новата дейност? Мислил ли си за това?

— Да — отвърна Гилбърт. — Имам предвид някого и това е човекът, който ми даде тази идея. Трябва да ви кажа, че не се съмнявам, че тя ще се справи отлично.

— Тя?

— Да. Човекът, за когото ви говоря, е Сара Гардинър.

Отново настана тишина и докато тя траеше, Гилбърт се възползва от възможността да прецени реакцията от това, което каза, по лицата на членовете на борда.

Лицето на Макс, както можеше да се очаква, бе неразгадаемо — някога изразителните му черти сега вече издаваха само тъга и смътна досада от всичко, което не засягаше пряко него или проектите му. Джо Айзъкс също бе непредсказуем. Изглеждаше замислен, преценяваше плюсовете и минусите на предложението на Гилбърт с онази прецизност, която го правеше добър счетоводител.

Реакцията на останалите бе много по-ясна. Широка усмивка на Адам показваше, че според него предложението е забавно. Алиша бе като ударена от гръм в ясно небе. Вероятно гняв бе най-подходящата дума, с която можеше да бъдат описани чувствата, които изпитваше тя, докато стоеше изправена и скована, сякаш думите на баща ѝ я бяха превърнали в каменна колона. Адам пръв наруши мълчанието.

— Поздравявам те, Гилбърт! Или може би поздравленията са за Сара? Тази сутрин, докато бях с нея, останах с впечатление, че ни е

подготвила изненада. Изглеждаше толкова доволна и аз си помислих, че едва ли причината е само в успешния ѝ полет.

— Хм. Надявам се, че не е предложила да пилотира самолетите на собствената си авиолиния? — студено попита Лио, но вътрешно кипеше от гняв. *Какви глупости си въобразява този Гилбърт, по дяволите?* Не стига, че идеята бе доста рискована, но и да слага начело жена... при това парвеню като Сара... пълна глупост.

— На какво ли не е готова Сара, за да се покаже пред хората — намеси се Алиша. Макар и поради друга причина и тя като Лио бе бясна — докога баща ѝ ще покровителства Сара?

— Това е абсурдно и ти го знаеш — остро реагира Адам. — Сара все още няма книжка за правоуправление на самолет клас А, а ще ѝ трябва клас Б, за да извършва полети с търговска цел, а те не растат по дърветата. Сто часа самостоятелни полети, инженерни науки, метеорология и навигация, височина на летенето и нощни полети, да не говорим за по-дългите полети, които надвишават триста километра. Ще мине доста време, докато Сара получи необходимата квалификация за това. Не че ще се учудя, ако в крайна сметка вземе и този кетап — нарочно добави той, защото му се прииска да ги подразни.

— Но може би може да управлява фирма? — попита Лио.

— Събра достатъчно опит през последните години, справи се много добре с ангажиментите на Лорънс, докато той отсъстваше по болест.

— Лорънс! — грубо се възмути Лио и си навлече гневния поглед на Гилбърт.

Лорънс може и да не е бил най-способният бизнесмен на този свят, но никой нямаше право да се присмива на мъртвите. Това просто никога не се правеше.

— Аз лично съм категорично против това предложение — заяви Лио. — Ти какво мислиш, Айзъкс?

Дребното еврейче се почеса по брадата.

— Вярно е, че е рисковано. Може да си навлечем голяма беля.

— Абсолютно правилно! — победоносно възкликна Лио.

— От друга страна, ако не вървим напред, може да атрофираме. Както каза господин Морс, понякога стоенето на едно място може да

се окаже плъзгане назад. Времената са тежки — грешката може да се окаже фатална. Както и между впрочем пропуснатият шанс.

— Е, как тогава смяташ да гласуваш, приятел? — нахвърли се Лио.

— Дайте ми възможност да помисля. Трябва да направя няколко изчисления... — Той не спираше да пише с молива си, нахвърляше суми в полето на дневния ред и поглеждаше към финансовия отчет, който представи по-рано.

— Аз пък мисля, че идеята е чудесна — неочаквано се намеси Макс. — Ще променя проектите си много по-старателно, ако знам в чии ръце ще попадне готовият самолет. Да, да... и за малката Сара ще е полезно. Предизвикателството ще ѝ се отрази добре. И тя като мен има нужда да работи... — Погледът му помръкна, а гласът му се сниши.

— Адам? — подкани го Гилбърт.

— Съгласен съм. Отлична идея. Както каза Джо, крие известни рискове, но аз вярвам, че това ще ни осигури място в самолетостроенето на бъдещето.

— Джеймс?

Но сините очи на Джеймс гледаха замечтано. Гилбърт подразнено си помисли, че синът му най-вероятно не ги слушаше, а измисляше стихотворение в момента. Бащата се бе надявал, че след преживяванията му като съзнателен бунтар, работата във фирмата може би щеше да му създаде нови интереси, но напразно. Както винаги, Джеймс щеше да гласува като Алиша. А Гилбърт разбираше по изражението ѝ, че тя ще се противопостави на предложението на баща си.

По лицето му премина лека усмивка. Гордееше се с Алиша. Жена със собствено мнение. Защо и синовете му не бяха успели да наследят тези качества?

Въпреки дръпнатите щори, слънцето успяваше да проникне в стаята. Беше горещо и душно. Гилбърт прецени, че няма смисъл да отлага решаването на въпроса. Беше ясно, че всеки е решил за себе си, може би само Джо Айзъкс правеше изключение.

— Да продължим ли да дискутираме този въпрос, или да преминем към гласуване? — попита той.

— Да гласуваме и да го махаме от главите си — наперено отсече Лио. Той не за първи път противоречеше на Гилбърт, но ако имаше късмет, това щеше да е първата му спечелена битка. Обикновено Алиша кръстосваше шпаги с него...

— Кой е за новата компания? — попита Гилбърт.

Две ръце скочиха моментално — на Адам и Макс.

Това се очакваше. Гилбърт изчакваше. Погледна Джо. Бавно, малко неуверено, счетоводителят започна да вдига ръка, а после, като взе окончателно решение, я изперчи нагоре. Три за.

— А против?

Лио и Алиша вдигнаха ръце. Този път Джеймс се поколеба, но ги последва. Трима *против*. Гилбърт се наслади за миг на триумфа си.

— Значи моят глас ще е решаващ — рече той. — Всички знаете какъв ще е той, защото едва ли щях да повдигна предложението, ако не бях за него. Така — усмихна се той, — мога ли да помоля нашата любезна секретарка да запише — четири на три гласа в полза на предложеното разширение. Кой ще покани Сара да влезе? Адам, ти си най-близо до вратата. Сигурно с нетърпение очаква да узнае какво сме решили, а може би и тя ще иска да ви съобщи някои неща, свързани с идеите ѝ за авиолинията. Адам?

Той се огледа, за да види физиономииите на победените. Алиша изглеждаше все така бясна, лицето ѝ бе прекалено бледо въпреки горещината в стаята, виолетовите ѝ очи блестяха. Нищо! Малко здравословно съперничество щеше да е само от полза за новата компания. Под зоркото око на Алиша Сара щеше да има още по-голям стимул да се развърти и успее. Джеймс? Джеймс трудно можеше да бъде причислен към опозицията. Той се носеше по течението. Но Лио... Лио бутна стола си и стана.

— Както виждам, победихте ни само с един глас — процеди той. — Но искам да те предупредя, Гилбърт, че няма да спра да се боря. Смятам, че правим груба грешка. Искам мнението ми да бъде записано в протокола. Освен това, ако ситуацията се промени, във всеки момент ще бъда готов да свикам повторно гласуване.

— О, стига си ни досаждал, Лио — прекъсна го Алиша и му даде да разбере, че това, че са гласували по един и същи начин, не означава, че са съюзници. — Сигурно един ден ще станеш председател на тази компания. Когато това стане, ще можеш да си правиш, каквото си

поискаш. Дотогава обаче, прояви малко добро възпитание и седни, за да изслушаш Сара.

За нейна изненада той я послуша. Но в очите му проблесна странно пламъче. И когато Сара се обърна към събралите се и започна да излага концепцията си за новата авиолиния, той като че ли въобще не я слушаше.

2.

Тренировъчният самолет се спусна рязко надолу, наклони се леко и пак тръгна по права линия. Мекият и хладен ветреца галеше лицето на Сара. Тя постави ръце върху контролното табло и се наслади на полета. Вече беше направила осем часа тренировки. Адам беше на мнение, че съвсем скоро ще бъде готова за самостоятелни полети. *Само трябва да внимаваш повече с лоста, предупреди я той. Дърпаш го, като че ли си решила да го изтръгнеш. Колкото повече напираш, толкова по-бавно ще се научиш.*

Сара се подразни от критиките му. Търпението не бе присъщо на характера ѝ, а то ѝ трябваше за всичко — не само в уроците по пилотиране, за които мечтаеше от години, но и за дългата борба, свързана с функционирането на новата ѝ фирма. Наистина, вече ѝ бе измислила име — „Кондор“, и скромна емблема под формата на летящо крило. Дори успя да поеме доставката на някои товари с един от старите самолети. Сара ентузиазно сключи договор за превоза на сметана и прясно уловена морска риба до първокласен лондонски ресторант, както и друг, само за летния сезон, за пресни плодове, зеленчуци и слънчогледов цвят. Но за първите полети за транспортиране на граждани трябваше да чака още дълго.

В случаите, когато нетърпението не я караше да се пали и вика, Сара съзнаваше, че не може да си позволи да претупва нещата, ако иска новото начинание да завоюва успех. От години фабриката произвеждаше само бойни и бомбардиращи самолети. Нямаха нищо поне малко подходящо за превоз на дами и господа от сой. Единственият изход бе да се произведе самолет за тази цел, достатъчно голям, за да побере евентуално десет пасажери и да предложи удобства на средно ниво.

Това предизвикателство зарадва Макс. Чувстваше се ненужен и ограбен, откакто бе обявен мирът. Затова той се хвърли ентузиазно в проектирането на нов тип машина, сключи се в кабинета си, за да е сигурен, че никой няма да го безпокои, и често оставаше там да ношува. Най-после чертежите за оригинала бяха готови и фабриката

работеше с пълна пара, за да го произведе — впечатляваща трансформация на най-успешния бомбардировач на Макс, с просторно отделение за пътниците и спретната затворена кабина за пилота.

— Аз лично се съмнявам, че този модел е подходящ — рече скептично Адам. — Затворената кабина ще намалява видимостта за пилота. Освен това не мога да си представя, че няма да мога да чувам плющенето на вятъра.

Когато го чу, Сара си помисли, че подобно изказване звучи прекалено сантиментално от устата на разумен човек като Адам, но сега, докато караше малкия тренировъчен самолет високо над хълмистата шир, тя си спомни думите му и разбра какво точно е имал предвид. В този звук имаше нещо непреходно, постоянното жужене, сякаш я заобикаляше отвсякъде и идваше от неизвестността, за да отлети в неизвестността, а вибрациите, които постоянно я преследваха, като че ли бяха гласът на небето. Да, наистина, много по-приятно е да чуваш плющенето на вятъра. Не можеше да си представи да се лиши от този фон. Сара познаваше Макс добре и знаеше какви са били аргументите му за създаването на затворената кабина — удобство, предпазване от природните стихии, технически прогрес. Но от друга страна, той не познаваше удоволствието да караш самолет.

Горкият Макс! Сара погледна към възхитителната гледка, която се откриваше под нея. Поляните се простираха, обагрени в различни нюанси на зеленото, до тях се перчеха хълмове и златисти житни долини. Плетовете приличаха на линии, начертани с дебел молив, малка вада проблесна, преди да се скрие под натезжалите клони на дърветата. А над всичко това, навсякъде около нея, следобедното наситено синьо небе и слънцето, заничащо към хълмовете в далечината. Спокойствие, пълно спокойствие...

Изведнъж Сара се стресна от лек мирис на изгоряло. Тя започна да души въздуха. Чудеше се дали Адам го е забелязал и дали има смисъл да му споменава за това. Но в следващия момент двигателят я изненада със скоростта, която разви. Тя моментално дръпна регулатора назад. Нищо. Опита отново. Пак нищо. Вятърът плющеше по-силно от всякога и тогава тя разбра, че го чува по-ясно, защото моторът е изключен. За миг я обзе пълна паника, но Адам ѝ извика през рамо:

— Няма страшно!

Започнаха да се спускат надолу, плетовете взеха да приемат конкретни очертания, тръстиката по брега на реката се виждаше с невъоръжено око. Веднага след това пред тях се изпречи поле с царевица, висока, златиста, леко олюляваща се от приятния ветрец. Колелата на тренировъчния самолет сякаш се врязаха в нея. Сара пристегна предпазния си колан. После подскочиха няколко пъти и колелата спряха, а машината заби нос в царевицата. Сара остана безмълвно да наблюдава как Адам слиза от предната седалка и заобикаля машината, за да види каква е повредата. После скочи с широко отворени очи, готова да се разплаче.

— Какво направих?

Той не ѝ обърна внимание, а се наведе, за да провери какво става под самолета.

По дяволите! Как можях да го направя! Боже, каква беля стана!

— Какво направих, Адам? — попита тя с разтреперан глас.

Той я погледна, учуден от нейната самокритичност.

— Ти ли? Нищо.

— Тогава какво...

— Загубихме една перка, един господ знае защо. Хайде, слизай. Страхувам се, че приключихме за днес. — Той ѝ помогна да излезе от пилотската кабина. Краката ѝ едва я държаха, но той я подкрепи с ръка. — Добре ли си?

— Да — кимна тя. — Какво искаш да кажеш, Адам? Как така сме изгубили едната перка?

— Ей така. Виж. — Без да пуска ръката ѝ, той я поведе към другия край на самолета. — Ето, виждаш ли, просто е отлетяла. Цялата, за късмет. Затова не сме я усетили. Ако се беше отцепило само едното рамо, щяхме да си имаме големи неприятности.

— Защо? — попита тя.

— Защото щеше да доведе до такава загуба на равновесие, че сигурно целият самолет щеше да се разпадне. Голям късмет! Добре, че бяхме по-ниско. Въпреки че собственикът на тази нива едва ли ще остане много доволен, когато види каква сме я свършили тук.

— Абе какво те интересува чуждата нива! Представяш ли си какво щеше да стане с нас! Царевицата пак ще порасне... а ние

можеше да загинем, Адам. Как е станало? Как можахме да загубим тази перка без никаква видима причина?

— Не знам. Механиците ще кажат. Дано да я открием — така ще ни е по-лесно да установим причината.

— Къде ще я намерим?

— Как къде? Помня горе-долу къде падна. Да вземем да тръгваме? И да стоим, и да гледаме, нищо не можем да направим. А и ядосаният стопанин сигурно ей сега ще се появи отнякъде, а хич не ми се разправя с него в този момент. Върви ли ти се?

Сара нямаше желание за това. Краката ѝ още трепереха, обливаха я студени вълни пот от ужаса при мисълта, че са били на косъм от смъртта. Но тя бе прекалено горда, за да сподели това.

— Какво друго ми остава?

— Нищо. — Безразличието му я дразнеше след всичко, което се случи. Сара се изкушаваше да му се развика как приема всичко толкова леко. Тогава той додаде: — Ако сега бяхме във Франция и имаше война, щеше да ни се наложи да запалим самолета, преди да си тръгнем.

Сега тя го разбра. Това бе нищо в сравнение с онова, което бе преживял през войната. Досадна неприятност, нищо повече. Сигурно на Адам неведнъж му се бе случвало да направи аварийно кацане на неподходящ терен или с повреден самолет. За нея това бе първото преживяване от този род, но за него то очевидно бе нещо обичайно. Нищо чудно, че е толкова темерутест. Човек ставаше или като него, или истински нервак като много от момчетата, потрошили нервите си в безмилостните ежедневни битки по полетата на Франция. Това не сполетя Адам, въпреки че прекара голяма част от войната като пленник на немците. Като по-здрав и по-жилав човек той успя да оцелее. И ако сега бе по-коравосърдечен отпреди, тя не биваше да му се сърди.

— Защо чакаме тогава? — непринудено попита тя и започна да си проправя път сред избуялата царевица.

В кабинета си в „Морс Бейли интернешънъл“ Гилбърт бе седнал на размисъл с Ерик Гардинър, който чакаше жена му да се върне от урока си по пилотиране.

Въпреки че никой не би казал, че Гилбърт е пристрастен към алкохола, нямаше съмнение, че с течение на годините все по-често му се отваряше глътка. Навремето си пиеше вкъщи, за да се отпусне преди вечеря, но сега все по-рано посягаше към чашката и не се притесняваше да се възползва от разнообразието от напитки в кабинета си. Когато го налягаха угризения на съвестта, той се оправдаваше пред себе си с все по-големите отговорности, които лежаха изцяло на неговия гръб. Напрежението, което започна с войната, не приключи с мира. Напротив, ситуацията стана по-тежка, защото финансовите проблеми на една процъфтяваща промишленост, доведена до фалит от мира, не можеха да бъдат приети с лека ръка. Това съвпадна с период, в който той се чувстваше напълно изтощен физически и психически. Затова нямаше нищо чудно в това, че търси утеха в алкохола, който все повече му се услаждаше на работното място, защото у дома Бланш не скъпеше укорите си.

Гилбърт отпи от брендито си, доволен от начина, по който умората се изпаряваше с топлината, която се разнасяше по тялото му. Дватама разговаряха за поредното постижение в историята на авиацията.

— Значи Атлантикът вече е превзет. Не съм изненадан.

— Мисля, че трябва да прием за здравето на Алкок и Браун, но нямам сърце. Честно казано, искрено им завиждам. Как бих искал да съм на тяхно място! — призна Ерик.

— Един бог знае дали ние нямаше да сме първите, ако не се бяхме захванали със създаването на редовната линия — отвърна Гилбърт. — Сигурен съм, че някой от самолетите на Макс щеше да има големи шансове сред останалите претенденти.

Ерик кимна и си спомни за останалите сериозни опити, които бяха направили през последните няколко седмици. Хари Хокър бе първият, който потегли със самолет на Том Сопуит, но двамата с механика Макензи-Грийв се оказаха принудени да се приземят в морето и от една седмица нямаше никаква вест за тях, тъй като датският параход, който ги спасил, нямаше радиостанция и не можеше да съобщи дали са живи и здрави. След това Фред Рейнъм направи опит и потегли само час след Хари Хокър. Но при излитане бил засечен от напречен вятър, самолетът му започнал да се разпада и това осуетило опита му. Джак Алкок и Артър Уитън-Браун обаче се бяха

справили и се приземиха в ирландско блато, като шокирали войниците, които ги открили, като им казали, че идват от Америка. Отначало войниците се разсмели, но като разбрали, че това е самата истина, започнали да ликуват.

На Ерик обаче, въпреки възторга му от триумфа, не му бе до ликуване. Прекосяването на Атлантическия океан бе поредната победа, а с това се ограничаваха възможностите му и той да е пръв в някоя област. Копнееше да направи нещо, което да впише името му в анализите. Във връзка с това му хрумна нещо, което вероятно би му дало тази възможност и евентуално в същото време би популяризирирало „Кондор“.

— Искам и аз да опитам да поставя някой и друг рекорд — сподели той с Гилбърт. — А ако успея да го направя заедно с първите стъпки на авиолинията, пресата ще бъде много по-заинтересувана от нас. Може да ти се струва евтин номер, но от годините, когато се занимавах с парашутизъм, вярвам, че рекламата е безценно нещо.

— Това го знам и аз — засмя се Гилбърт. — Честно да ти кажа, мисля, че си на прав път, Ерик. Самолетът на Макс скоро ще е готов за изпитания и ако не се наложат прекалено много промени, може би ще пуснем първия пасажер преди края на годината. Аз обаче се съмнявам, че ние сме единствените с подобни намерения. Имам чувството, че не след дълго ни чака жестока конкуренция. Ако искаме да оцелеем, трябва да се възползваме от всякакви предимства. — Той млъкна и отпи от питието си, а след това попита: — Какво точно имаш предвид? Прекосяване на океана от изток на запад ли?

Ерик поклати глава.

— Прекосяването е било направено от запад на изток заради посоката на вятъра. От изток на запад ще е много по-трудно, а за болшинството от обикновените хора то ще е просто поредното прекосяване на Атлантическия океан. Смятам, че ако искам да направим впечатление, трябва да се спрем на нещо коренно различно.

— Разбирам. Тъй като подобен полет ще бъде като реклама за нашите самолети и пасажерската линия, може би трябва да се насочим към някоя страна, където ще можем да пласираме стоката си. Преди войната правихме демонстрации в целия свят — Индия, Южна Африка... Във всяка от тях можем да намерим добри пазари. — Гилбърт млъкна и погледна Ерик в очите. — Това са дълги разстояния,

разбира се, и на фона на тях шестнадесетчасовият полет на Алкок и Браун е направо смехотворен. Пилотът ще има късмет, ако успее да осъществи подобен полет за по-малко от месец. А ти би ли оставил Сара сама за толкова дълго време?

— През войната я оставих за много по-дълго.

— Но сега не е война, Ерик. Тогава бе неизбежно. А сега ще е въпрос на личен избор.

Ерик мълчеше. Нямахше как да каже на Гилбърт, че съжالياва, че не е война, когато наистина имаше възможност да се преструва, че раздялата му със Сара е неизбежна. Откакто се върнаха към що-годе нормалния начин на живот, си даваше сметка, че нещата между тях не вървят. Не се караха, Сара винаги бе добра домакиня, но между тях имаше дистанция, която го съсипваше. Може би тя възникна след смъртта на Стивън, а може би корените ѝ бяха някъде по-дълбоко. Понякога се чудеше дали не е било винаги така, но понеже е бил заслепен от любовта, не го е виждал.

— Ако не се хвана да го направя по-скоро, сигурно самата Сара ще ме принуди! — рече Ерик усмихнато. — Уроците по пилотиране ѝ харесват много повече, отколкото ми се нрави. Освен това няма нужда да ти говоря за любовта ѝ към приключенията. Само си представи какъв бум ще предизвикаме, ако една жена прелети от един континент до друг! Да, аз с нетърпение бих опитал нещо ново — и колкото по-скоро, толкова по-добре!

— Добре. — Гилбърт извади бутилката с брeндитo, за да допълни чашите. — Ако зависи от мен, бих се ограничил до Австралия и Южна Африка. Имаме някакви шансове да продадем самолети и на двете места. Австралия е по-далеч, но, доколкото знам, правителството там дава сериозна награда на първите австралийци, които извършат полета. Ти няма как да се кандидатираш за тази награда, но нищо не ни пречи да оберем лаврите.

— Така е, но аз лично предпочитам Южна Африка.

Гилбърт пресуши чашата си. Беше в празнично настроение.

— Може би трябва да поговоря с Макс и да го помоля за специални промени, които ще са нужни за подобно пътуване — например да пригоди самолета за пътуване при по-високи температури и височини. Тъкмо сега има време за това, докато стои и чака да бъде произведен първият самолет от новия модел. — Гилбърт млькна,

защото телефонът в преддверието иззвъня. — Кой ли ще е по това време на вечерта? По дяволите, защо пуснах Хейзъл да си ходи порано!

— Искаш ли да отида да вдигна аз? — попита Ерик.

— Не, сигурно е за мен. Сигурно е Роуз и иска да ме пита дали ще се върна за вечеря... — Той прекъсна изречението си, озадачен от грешката на езика си. *Роуз? Защо ли спомена нейното име? Роуз не бе сред живите вече двадесет години. Може би прекалява с брендито.* Той бързо остави чашата си и отиде да вдигне телефона.

Когато остана сам, Ерик отиде до шкафа и тайно напълни чашата си. Въобще не забеляза грешката, която направи Гилбърт, защото бе прекалено развълнуван от разговора, който току-що бяха провели. Ако успее да стане първият пилот на полет от Англия до Южна Африка, това щеше да бъде истински подвиг!

В ъгъла на кабинета имаше земно кълбо върху поставка. Той го завъртя, за да го намести така, че да се виждат двете страни, и с пръст начерта линия, докато обмисляше евентуалния маршрут. През Ла Манша, Франция, Средиземно море, после на юг през Африка...

Той чу стъпките на Гилбърт в кабинета и вдигна глава, готов да му опише пътя, по който трябваше да се мине според него, но остана изненадан от бледото и разтревожено лице на стареца.

— Какво има? — попита Ерик.

— Сара и Адам — рече той с безизразен глас. — Катастрофирали са.

— Какво?

— Няма страшно. Живи и здрави са. Но са загубили едната перка. Цяла перка! Да му мисли утре този, който е проверявал техническата изправност на машината. Ще му разкажа играта! Можело е да загинат, Ерик!

— Къде са сега?

— Някъде в Урстършър. Адам ми се обади. Искане утре рано сутринта да изпратим няколко механици и един камион, за да приберат изоставения самолет. Разбира се, дотогава не можем да направим нищо, освен да издирих глупака, който е отговарял за техническата изправност...

Гилбърт млъкна и избърса чело с трепереща ръка. Ерик разбра колко го е разтревожила новината.

— Да не виним никого, преди да разберем какво точно е станало — опита се да го успокои той. — Причината може да е каква ли не. Искаш ли да те заведе у вас? Изглеждаш доста разстроен.

— Не, не. Ще ми мине — отвърна Гилбърт. — Ами ти? Ела да вечеряш с нас в Чутън Лий. Иначе те чака самотна вечер.

Ерик се намуси от перспективата, че Сара ще остане сама с Адам някъде далеч отгук цяла нощ. Но при мисълта, че животът ѝ е бил в опасност, той отпъди подозренията си. Трябваше да се радва, че е жива и здрава.

— Много мило предложение — отвърна той. — Мисля, че ще го приема.

3.

Трапезарията в селската странноприемница бе малка и мрачна — един от двата ѝ прозореца бе зазидан, а другият гледаше на изток и до него не достигаше залязващото слънце. Но собственикът запали газени лампи, които хвърляха мека златиста светлина и разведряваха обстановката.

Адам и Сара седнаха на масата до прозореца. Поръчаха си телешка пържола, моркови и пресни картофи. Бяха единствените посетители. Явно странноприемницата не привличаше с нищо туристите, скътана заедно с останалите къщи на селцето в полите на планината. Но двамата бяха доволни, че най-после са сами. Постоянно трябваше да отговарят на въпроси и да се обясняват — първо с ядосания фермер, после с тълпата местни жители, които виждаха самолет за пръв път в живота си и които гледаха на тях не като на граждани от Съмърсет, а като на марсианци, най-накрая със съдържателя на странноприемницата и жената в малката поща, от която Адам след това успя да се обади на Гилбърт. Всичко това ги изтощи до краен предел и атмосферата на масата не бе особено дружелюбна.

— Значи утре ще дойдат да ни приберат? — попита Сара.

— Да, нали ти казах вече...

— Казаха ли по кое време ще дойдат?

— Не.

— А ти как мислиш?

— Откъде да знам! Зависи кога ще тръгнат.

— Гилбърт не каза ли?

— Не.

— Ох, защо не отидох аз да говоря с него! Сега щях да знам какво става.

— Щеше да говориш, ако си беше направила труда да дойдеш да потърсим заедно телефон.

— Но, Адам, бях останала без крака. Помисли си само колко път сме извървели от полето до фермата и след това до селото. Имах

чувството, че ако направя още една крачка, ще падна.

— Пощата е на две крачки.

— Да, но вече умирах за едно измиване. От праха в нивата навсякъде ме засърбя.

— Тогава недей да мърмориш. Човек не може да ти угоди. Освен това само щеше да усложниш нещата, защото щеше да искаш да говориш и с Ерик.

— Той там ли беше?

— Явно.

— Нищо не ми спомена за това.

— Не си ме питала.

— И през ум не ми е минало. — Тя остави приборите си в чинията. — Защо си толкова заядлив, Адам?

— Не съм.

— Напротив. Не се ли чуваш? Каза, че не съм виновна за катастрофата. Защо тогава сега си го изкарваш на мен?

Той не отговори, а налапа една хапка от пържолата и я поля със студена, пенлива бира. Не можеше да ѝ каже истината, но мисълта, че ще прекара една нощ под един покрив с нея, макар и в различни спални, му се струваше непосилна. Двете стаи бяха една до друга в наклонения коридор на последния етаж на странноприемницата. И въпреки дебелиите стени, когато се върна от пощата, чу съвсем ясно плискането на вода от каната на мивката. Сигурно между двете стаи имаше междинна врата, откъдето долитаха отчетливите звуци, а тази интимност бе още един повод за раздразнение на вече опънатите му нерви. Не му стигаше, че трябваше да прекарва по няколко часа на ден с нея, а сега и това. Господи, кога щеше да свърши този тормоз? Не можеше да повярва, че на тази възраст може да има жена, която така да го вълнува, но тя успяваше.

Той пресуши чашата си.

— Отивам да се поразходя.

— Да се поразходиш! Не ти ли стига колкото вървахме днес?

— Имам нужда да си проветря малко мозъка.

Тя отмести стола си назад.

— Добре, идвам с теб.

Той се извъртя и стовари юмрук върху масата.

— За бога, жено, не виждаш ли, че искам да остана сам? И недей да стоиш така и да ми се правиш, че не разбираш за какво става дума, защото много добре знаеш!

— Не, не знам! Какво ти става?

— Добре. — Той я погледна. Сара за пръв път го виждаше такъв. Обикновено приемаше всичко съвсем спокойно. Сега самообладанието му се бе изпарило, а гневът в лицето му я плашеше. — Сара, до гуша ми дойде от твоите игри. Може да ти е много забавно да живееш с един мъж и да водиш друг за носа, но ще ти кажа, че това е опасно.

— Не те разбирам! — Сърцето ѝ препускаше, пулсът ѝ отекваше в гърлото и слепоочията.

— Напротив! Не си играй! Откакто те познавам, все се опитваш да ме водиш за носа. Не знам дали си спомняш, че едно време щяхме да се женим, но ти избяга и взе друг.

— Защото Алиша обеща в противен случай да ви съсипе двамата с Макс.

— Пълни измишльотини!

— Не е вярно! Това е самата истина!

— После те сварих с Хю и ти пак измисли някаква сърцераздирателна история, за да наклепаш горкия човек. След това си помисли, че си ме пъкнала в малкия си джоб, и реши, че отново е дошло време за клетвите на малката вярна съпруга, която трябва да изпълни дълга към мъжа си. Но и с това играта не приключи. Сигурно тръпката си струва. Продължаваш да се халосваш с мен и да ми обясняваш, че било грешка и че такива неща се случвали по време на война. И тъй като още не ти се е приискало да ме пуснеш от повода, продължаваш да ми се навиращ в ръцете.

Да му се навира! Изведнъж и Сара се ядоса.

— Как смееш? — кресна тя.

Той не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Много добре знаеш какви са чувствата ми към теб. Не може да не знаеш. Знаеш също, че нямаш никакво намерение да направиш каквото и да е. Въпреки това всеки път, когато се обърна, ти си все отпреде ми. Да вземем тези уроци по пилотиране например — не можа ли да си намериш друг учител?

— Ерик настояваше да се уча с теб. Той има покъртителна вяра в теб. Ако зависеше от мен, щях да стоя по-далеч от теб, повярвай ми! А

ти можеше да ми откажеш. След като ме мразиш толкова много, защо не го направи?

— Защото, скъпа моя Сара, аз не те мразя и ти го знаеш. Аз те обичам.

Тя застина, гневът ѝ моментално се изпари. Начинът, по който го изрече, докосна сърцето ѝ и изтри цялата болка от предателството. Имаше чувството, че всичко, което се е случило междувременно, е изтрито и те са отново в къщата ѝ в онази нощ, когато той дойде. Въздухът между тях сега бе толкова наелектризиран, колкото и тогава и ако тя въобще се сецаше за отчуждението, предизвикано от раждането на Гай, то бе само под формата на почуда, че му е отдала толкова голямо значение.

— Обичам те — каза той отново, но този път по-нежно, сякаш се наслаждаваше на думите. Погледът му се задържа върху нейния. — И да ти кажа ли още нещо? Въпреки всичко аз мисля, че и ти ме обичаш.

В гърлото ѝ заседна буца. Толкова ли ѝ личеше? Въпреки това нямаше сили да отрича.

— Така е — едва промълви тя. — Винаги съм те обичала.

— О, Сара, Сара, какво се случи с нас?

— Струва ми се Алиша... и Ерик. — Дори в този момент нямаше сили да спомене малкия Гай.

— Да, но тях ги няма сега. — Гласът му звучеше твърдо. Когато го погледна, изражението му потвърди подозренията ѝ. Погледът му бе напълно безмилостен. А устата му се изкриви в усмивка от познатото ѝ чувство за хумор. — Нито, ако щещ, Макс. Освен това няма никаква вероятност да почука на вратата и да ни прекъсне, нали?

Тя се засмя и поклати глава. Той ѝ протегна ръката си.

— Сара?

Тя направи една крачка към него, но краката ѝ трепереха, също както когато слизаше от катастрофирания самолет. Адам я докосна и изненадата от допира премина по цялото ѝ тяло като електрически ток. Сара си помисли, че е готов да я притисне в обятията си наред трапезарията и ако го направеше, не виждаше откъде ще намери сили да му се противопостави. Но той не го стори. Поведенето му към вратата и коридора. Миризма на бира и пушек от лула погъделичкаха ноздрите ѝ, смях и чукане на чаши долитаха от бара, но тя имаше чувството, че те са ехо от друг свят. Въобще не ѝ мина през ума дали някой не ги бе

чул как се карат, или дали някой не е забелязал почти пълните им чинии и как двамата се изнизват, хванати за ръка, по стълбите. Не ѝ мина през ума, защото сега това беше без значение. Интересуваше я само Адам и допирът на ръката му върху нейната, сигурен и твърд, само слабостта в краката ѝ, която се простираше трескаво нагоре към бедрата ѝ, само напористия трепет във вените ѝ.

По стълбите неравните греди проскърцаха под краката им. После поеха по тесния наклонен коридор. Адам отвори вратата на стаята си и я въведе вътре. Едва тогава, едва в момента, в който вратата се затвори зад тях, той се обърна към нея, прегърна я и я притисна към себе си. Въздухът не ѝ стигаше. За миг те впиха погледи един в друг, после устата му намери нейната и твърдото му тяло се долепи до нея. Трепереща, Сара отвърна на неговите ласки с ръце, сключени около кръста му, а устата ѝ се разтвори под неговата като цвете, което разцъфва на слънцето.

Не след дълго устните му започнаха да се впиват все по-стръвено в нейните. Ръката му се плъзна надолу по гърба ѝ. После той постави ръка под коленете ѝ, вдигна я и я понесе към леглото. Коженото му яке бе метнато на леглото, но Адам го отмести заедно със завивките, положи я на хладния чаршаф и коленичи до нея. Разкопча блузата ѝ, покри цялото ѝ тяло с целувки, спря се на гърдите ѝ и с език възбуди розовите ѝ зърна. Зъбите му я възпламениха, пламъците на страстта докоснаха най-интимните ѝ части и събудиха нервни окончания, за които не бе предполагала, че съществуват.

О, Господи, колко го обичаше! Обичаше го, откакто се помнеше!

Сара беше по панталон, широк и свободен. Адам го свали, но тя разбра за това, едва когато усети ръката му върху чувствителната кожа между краката си, после с неосъзната чувственост тя се надигна към него, а ръката му се премести в сърцевината ѝ, движейки се, търсейки я, галейки я с еротичен финес, който я караше да се гърчи и стене. Когато той се отдалечи от нея, тя едва не извика, за да го спре, протегна ръце към него, но обви с тях собственото си тяло, докато той се събличаше пъргаво, но с отмерени движения и пускаше дрехите си до леглото.

За миг Адам застана над нея. Лампата озари силното му тяло, обля го със златиста светлина, а Сара впи пленен поглед в него. После той се сниши на леглото до нея, а тя се обърна, защото всеки

сантиметър от голото ѝ тяло болезнено жадуваше да го чувства около себе си и в себе си.

При допира между ръцете им премина електричество, но сливането на телата им бе като катаклизъм, при който всички болки, вина и отговорности към другите бяха забравени. Адам влезе в нея импулсивно, а тя собственически го обгърна с крака. Започнаха да се люлеят в унисон с вълните в океана, първо нежно, после постепенно ускори темпото. Накрая тя извика и се вкопчи в него, защото не желаше да изпусне нито момента, нито човека. После започна да полита от гребена на пулсиращата вълна и се отпусна морна и изтощена в обятията му.

Удовлетворена, Сара сгуши глава под мишницата му, където леко соленият мирис на влажната му кожа погали ноздрите ѝ. Ръката му лежеше върху корема ѝ.

— О, Адам — промълви тя.

— Шшш! — Дъхът му погъделичка челото ѝ. — Недей да разваляш магията.

— Няма.

Ръката му погали лицето ѝ и прибра косата ѝ зад ухото.

— Обичам те — прошепна Сара.

— Тогава остани с мен.

— Добре — тихо рече тя. — Ще остана.

Адам се протегна и загаси лампата. Настъпи мрак, мекият мрак на лятната нощ. Той се освободи от прегръдката ѝ, за да вземе чаршафа ѝ, зави нея и себе си и докато се наместваше на възглавницата, Сара отново се уви около него, доволна като малко дете. Заспиваше.

Той я прегърна и обви с ръка гърдата ѝ. Тя се помръдна и целуна нежно твърдия мускул на рамото му. Но заспа, преди да е отпуснала устни.

Събуди се чак на следващата сутрин. Бавно и сладко Сара започна да се разсънва, без да съзнава напълно причината за доброто си настроение, изненадана от голотата си. Тогава си спомни всичко и се протегна към него, но не напипа нищо, освен студения, празен чаршаф.

— Събуди ли се?

Тя отвори очи и го видя да се бръсне на мивката. Беше по панталони, но без риза. Голото му мускулесто тяло и широките му рамене й напомниха за незабравимите преживявания от предната нощ. Едно малко дяволче на желанието започна да я гъделичка отвътре. Но лицето му бе покрито с пяна, в която той правеше равномерни бразди с огромен бръснач, и желанието й бе изместено от любопитството.

— Откъде взе този бръснач?

— Взех го назаем от съдържателя.

— Кога?

— Сутринта. Ние не сме поспаланковци като някои хора — пошегува се Адам.

— Ах, ти! — Тя се протегна лениво. — Колко е часът?

— Осем. — Бръсначът обра последното петно с пяна, той взе един пешкир, избърса лицето си и отиде до леглото. — Ела.

— Адам! Вече е сутрин!

— И какво? — Леглото увисна под тежестта му. — Да не би да има някакъв закон, според който трябва да правим любов само нощем?

— Адам!

Но той я целуваше, галеше, отметна завивката, легна до нея и Сара спря да се противи.

Адам я облада бавно, красиво, защото ненаситната им жажда бе утолена предната вечер и въпреки че бе по-различно, тя изпита същото силно удовлетворение, защото той бе достатъчно спокоен, за да се наслаждава на собственото удоволствие. Когато свършиха, той седна, вдигна панталона си и я погледна.

— Е, Сара, какво ще правим?

Облак се появи на хоризонта.

— Какво имаш предвид?

— Какво ще правим? Ние, двамата?

Облакът взе да придобива все по-ясни очертания. Бяха споделили една красива открадната нощ. Успяха да изконсумират любовта, която изпитваха един към друг от години. Но сега бяха отново в реалния живот — живот, в който тя имаше съпруг, а той — съпруга и син.

— Не знам...

— Нали нямаш намерение да ми обясняваш, че миналата нощ е станало *едно от тези неща, които просто се случват на хората*, и да ми предложиш да я караме постарому, защото може би трябва да те предупредя, че няма да стоя със скръстени ръце и да те пусна да се върнеш при Ерик.

Сара се замисли. Ядоса се, но сега нямаше сили да му говори за предателството му, от което все още я болеше. Предпочиташе да забрави за него.

— И без това загубихме много време — додаде Адам. По тялото ѝ мина тръпка — отчасти на възмущение, отчасти на страх.

— Адам! Чуваш ли се какво говориш!

— Да, напълно. Искам да се омъжиш за мен веднага, щом и двамата сме свободни.

Сърцето ѝ започна да препуска.

— Но Адам, ние вече *сме женени!*

— Да, това може да ни създаде доста неприятности. Но не ме плаши кой знае колко. Сигурен съм, че няма да е проблем да намеря жена, която ще се съгласи да я намеся в развода си срещу известно заплащане. Не искам никой да петни твоето име. Но как ще се справим с твоя развод е въпросът. Може Ерик да се съгласи да постъпи като мъж и да осигури мотиви, но...

Сара стана. Беше хладно. Тя се протегна за коженото му яке, което бе проснато на пода, където той го пусна предната вечер, и се загърна с него. Как е възможно едно красиво преживяване от предната вечер толкова бързо да бъде опорочено?

— Не ми се вярва Алиша да ти даде развод, дори и да ѝ развееш някоя любовница под носа — рече тя. — Гордостта ѝ никога няма да ѝ го позволи. Освен това тя може да бъде изключително отмъстителна. А Ерик... не съм сигурна, че и той ще се съгласи да се разведем. Може да склони, единствено ако мисли, че това ще ме направи по-щастлива... — Тя млъкна и захапа устната си. — Каква бъркотия!

— В никакъв случай не съм съгласен да я караме, както преди — каза Адам. — Не съм готов и за тайна любовна връзка. Не обичам лъжата. Да се срещаме скришом, да лъжем, да мажем, да се любим на тайни места и постоянно да треперим, че ще ни хванат... не, нямам никакво желание да живея по този начин. Знам, че разводът ще обиди и наскърби много хора, но поне ще постъпим честно.

Сара отмести поглед от неговия. Да, без съмнение много хора щяха да се почувстват обидени и наскърбени. Ерик и Алиша, както и малкият Гай. Тя бързо прогони детето от съзнанието си. Най-много ѝ тежеше мисълта за това колко разочарован и съкрушен ще бъде Гилбърт. Можеше да понесе презрението на останалия свят. Но тя ценеше и много държеше на мнението на Гилбърт за нея.

— Не съм сигурна, че ще намеря сили за подобно нещо, Адам — рече тихо Сара. — Липсва ми твоята смелост.

Тя вдигна глава, като очакваше той да ѝ възрази, но той стоеше и гледаше през прозореца. Беше с гръб към нея, а когато се обърна, лицето му бе безизразно, почти каменно.

— В такъв случай смятам да помоля Гилбърт да ме командирова в някой от клоновете в чужбина. О, Сара, не ме гледай така! Не се опитвам да те изнудвам. Желая те най-много от всичко на света и мисля, че ти го знаеш. Но ако не мога да те притежавам открито, без срам и лъжа, предпочитам да те загубя.

— Адам... — Доплака ѝ се. Изведнъж бе станал тъй студен и недостъпен, цялата нежност се бе изпарила. — Не можеш да отидеш в чужбина. Не сега...

Той сви рамене.

— Не ми се ходи. Не и без теб. Но отказвам да стоя тук и някой да ме разиграва като глупак или да поддържам тайна връзка. Всичко зависи от теб, Сара.

Не можеше да му отговори. Гласът ѝ не излизаше. Тя зарови брада в коженото яке, а когато я вдигна, видя, че той вече е облякъл ризата си и се вчесва пред огледалото на тоалетката.

— Аз ще отида да закуся, а после — на самолета. Ще дойдеш ли с мен?

За пореден път Адам оставяше зад гърба си това, което се бе случило, заключено в отделно чекмедже, и отправяше поглед напред в бъдещето. *Лесно му е на него, много лесно! Вижда всичко в черно и бяло, няма сиво помежду им.*

— Ти отивай — отвърна Сара. — Аз едва ли ще дойда.

Той я погледна през рамо, но ако се чудеше дали думите ѝ подсказват какво е решила, не го показва, а очите му, студено кафяви, не го издаваха.

— Виж ти! Виж ти! — Някакъв селскостопански работник бе открил перката наред полето и сега Пери, механикът, я разглеждаше и бавно клатеше глава от почуда. — Гледай я ти нея! Паднала е съвсем здрава!

— Невероятно, нали? — съгласи се Адам. — За пръв път виждам такова нещо. Каква е причината, как мислиш?

Пери продължаваше да цъка с език.

— Ами сигурно не е била поставена както трябва. Не е била здраво затегната. Какво друго може да бъде? Но нищо не разбирам. Аз самият се занимавах с този самолет оня ден. Щях да забележа. Сигурен съм, че всичко беше наред. Има нещо гнило в тази работа.

— Ти вземи и проучи случая и повече да не се повтаря — скара му се Адам. — Като нищо щяхме да се убием. Даваш ли си сметка за това?

— Така е. Господин Морс вече ме заплаши с какво ли не. Но не мисля, че аз съм виновен за това, и не виждам защо всички ме обвиняват.

— Защото ти плащаме, за да бъде всичко наред — обясни му Адам. — Всъщност стига сме се занимавали с това. Давай да товарим самолета на камиона и да го караме в Чутън Лий. Там ще го проверим както трябва. И ако установим, че вината е твоя, Пери, не ти гарантирам, че ще останеш на работа. Не можем да си позволим подобна небрежност.

Пери пребледня, но не каза нищо. Нямаше смисъл да се обяснява. Макар че все още не можеше да разбере нищо. Беше убеден, че всичко бе наред с перката, когато проверяваше самолета... Но какво да се прави. Като всички селяни и той мислеше, че това, което не може да бъде излекувано, трябва да се търпи.

— Добре, господин Бейли, да се хващаме на работа — стоически отвърна той.

4.

— Значи, кой според теб е най-добрият маршрут от Англия до Южна Африка, Адам? — попита Гилбърт.

— Какво каза? Извинявай, не те чух.

Адам, облегнат на голямото буково бюро в кабинета на Гилбърт, се сепна. Беше извикан, за да каже мнението си за идеята на Ерик да направи рекорден полет, но почти не чуваше за какво си говорят, защото бе потънал в собствените си проблеми.

Минаха три седмици, откакто двамата със Сара прекараха онази нощ заедно, а тя продължаваше да го увърта. Нещо повече — според него умишлено го избягваше. Беше й лесно, след като взе книжката за правоуправление на самолет и вече нямаше нужда от учител. Освен това Адам оставаше с впечатлението, че тя никога няма да напусне Ерик. Щом като е така, той нямаше абсолютно никакво намерение да остава тук и да й позволява да му върти номерата си. Имаше план за възстановяването на южноафриканския клон на фирмата и Адам смяташе да помоли Гилбърт да го изпрати там.

— Според теб кой маршрут ще даде най-големи шансове за успех на Ерик? — повтори Гилбърт, леко нервиран.

Адам остави настрана личните проблеми и приближи до голямата карта на стената.

— Чакайте да видя. От Франция, през Алпите, Италия, през Египет, надолу към Африка, Кампала, Йоханесбург и оттам на югозапад към Кейптаун. — Той сочеше маршрута с пръст. — Този път е директен и по него има доста места, където можеш да спреш за гориво и вода. Аз бих избрал този маршрут.

— Съгласен съм с теб — кимна Ерик. — Но пътят е адски дълъг, нали? Дори за добра машина като кондора. Сигурно ще се натъкнем на неблагоприятни климатични условия и един господ знае колко ще разбират от тази работа местните механици, които ще ни обслужват. Проблемът е, че най-малката неизправност може да се окаже фатална. Я си спомни за катастрофата, която претърпяхте със Сара преди няколко седмици — няколко незатегнати болтчета и перката ви отива

на кино. Ако се случи такова нещо насред пустинята или джунглата, край на опита за рекорд, а насред морето най-вероятно ще се окаже фатално.

— Да не си решил да се отказваш от опита? — попита Адам, изкушен да подразни мъжа, който стоеше между него и Сара.

— Не, ни най-малко — хладно отвърна Ерик. — Но един опитен колега пилот до мен няма да е излишен. Защо не дойдеш с мен?

— Аз ли? — Адам едва не се разсмя от иронията на ситуацията. — Не, Ерик, не мога.

— Сигурно предпочиташ да си по-близо до Чутън Лий — каза Ерик. Тонът му бе напълно любезен, но зад приятелското отношение се криеха известни нотки, които внезапно нажежиха атмосферата.

По дяволите! Той знае!, помисли си Адам, но веднага се успокои: *Не, не е възможно! Нито един мъж на място не би подозирал жена си в изневяра, без да обръща внимание на това.* Адам едва се въздържа да остане в стаята с Ерик, без да му забие един в носа, макар че не той бе потърпевщата страна.

— Много ще се радвам, ако успееш, Ерик — каза Гилбърт. Той сякаш не забелязваше напрежението, което бе назряло между двамата по-млади мъже в стаята. — Тази реклама ще бъде безценна за новата фирма и за успеха на южноафриканския клон. Имаме нужда от този нов бизнес, за да преодолеем трудностите.

Адам се обърна с гръб към Ерик и попита Гилбърт:

— Много ли е лошо положението?

— Доста. — Гилбърт гледеше намръщено. — Искам да ви помоля и двамата това да си остане между нас. На никого — нито дума, дори и на останалите членове на борда. Липсата на доверие съвсем ще влоши нещата.

Адам присви очи.

— Нима искаш да кажеш, че сме пред фалит?

— Няма да сме първите. — Гилбърт се стегна и погледна с решителността, която му бе помогнала да превърне фирмите си в институции, с които с право се гордееше. — Не се тревожете. Няма да допусна това да се случи. Ще преживеем бурите, момчета, и ще дойде време, когато името „Морс Бейли“ ще стане синоним на самолета. Вярвам, че опитът за рекорд ще предизвести началото на нова глава в нашата история.

Към края на месеца кипеше усилена подготовка. Чутън Лий бе обзет от ентузиазъм, а блясъкът на новия проект временно засенчи дори разговорите за новата пасажерска линия. Кърли Боудън, стар приятел на Ерик, който търсеше ниша в търговските превози, след като новите Кралски военновъздушни линии се опитваха да се пренасочат към нуждите на мирното време, се съгласи да му бъде навигатор. Журналистите постоянно идваха, за да ги интервюират и снимат пред кондора.

— Кога ще свършим, ако продължават да се занимават с нас? — промърмори Ерик на Гилбърт. Но Гилбърт гледаше по-философски на нещата.

— Всеки репортер, който ти досажда сега, увеличава репортажите за нашата фирма и името „Морс Бейли“ започва отново да се набива в очите на съгражданите ни.

— Сигурно си прав — съгласяваше се Ерик, но постоянните обсади на журналистите го дразнеха. Не след дълго един репортер бе изровил факта, че той не само бе покосил целелин по време на войната, но че дори навремето е бил парашутист и че жена му е Сара Томас, Небесната кукла. Стари снимки на Сара по парашутистки костюм се появиха редом с тези на Ерик, Кърли и кондора. Журналистите започнаха и нея да преследват с въпроси.

Това доставяше удоволствие на Сара. Струваше ѝ се, че е минала цяла вечност, откакто за последен път бе в центъра на вниманието. На набързо свикано събрание Гилбърт направи предложение, което едновременно щеше да задоволи интереса на репортерите към Сара и да им донесе нова популярност.

— Да устроим един демонстративен полет — обърна се той към останалите членове на борда. — Така те ще могат да се сдобият със снимките, които им трябват, а ние ще се възползваме от популярността, което това ще ни донесе.

— И как точно смяташ да го направим? — изгледа го Лيو. Откакто загуби при гласуването за образуването на новата фирма, той създаваше все повече спънки. Заяждаше се с абсолютно всяко ново предложение толкова яростно, че понякога успяваше да привлече и други на своя страна.

— Както знаеш, Ерик и Кърли ще започнат опита си да поставят рекорд от Брукландс — започна Гилбърт с присвити очи. — Това е най-близката отправна точка до Ла Манша. Но кондорът трябва да стигне дотам от Чутън Лий. Това, което ви предлагам, е следното — да организираме специално изпращане и да поканим вестниците, но вместо Кърли мястото на помощник-пилота да заеме Сара. Съпругът и съпругата потеглят заедно на първата отсечка от голямото приключение. Мисля, че този сюжет ще допадне на журналистите, защото двамата са се занимавали заедно с парашутизъм в миналото. Дори можем да оставим Сара, която вече има книжка за правоспособност, да управлява самолета и да влезе в заглавията.

— Това не е ли малко непочтено спрямо Кърли? — попита Адам. — В края на краищата той е човекът, който ще рискува живота си заедно с Ерик.

— Кърли ще обере достатъчно лаври, ако полетът се окаже успешен — отвърна Гилбърт. — Помислете само с какво внимание бяха удостоени Алкок и Браун — кметски приеми, знамена, речи и почести само тук, да не говорим за Ню Йорк. Ако успеят, ще получат още по-големи овации. Но трябва да гледаме практично на нещата. Ако стане нещо и те не успеят, „Морс Бейли“ пак ще има нужда от реклама. И независимо дали ви харесва, или не, Сара е много известна. Вземете новаторския ѝ дух, известния риск и хубавото ѝ лице, смесете ги добре и получавате един много силен коктейл, повярвайте ми.

Той погледна Лио, отправяйки към него мълчаливо предизвикателство, но за негова изненада младият мъж не каза нищо. Той замислено въртеше един молив в ръцете си и мълчеше. Адам бе този, който изрази несъгласие.

— Честно да ти кажа, Гилбърт, ти ме учудваш. Цялата идея ми звучи доста евтино.

— Защо не помислиш за потока от поръчки, който ще завали в резултат на тази реклама — отвърна Гилбърт спокойно и млъкна, защото не искаше да споменава пред Лио, че се движат на ръба на пропастта. — Явно съм решил да ставам шоумен на стари години — добави той след малко. — Вече реших. Когато Ерик потегли от Чутън Лий, до него ще бъде Сара.

Сара стоеше на прозореца на кабинета си и гледаше към кондора, който бе готов и чакаше да потегли за първата отсечка от историческия полет. Отдалеч изглеждаше съвсем малък, сякаш въобще не бе в състояние да се издигне от земята, камо ли да измине хиляди километри над сушата и моретата. Тя потрепери при мисълта за риска, който Ерик поемаше. Години наред живееше рамо до рамо с опасността и мъжете, които си играеха с нея, и си мислеше, че не се поддава на страховете, които съпътстваха всяко ново начинание. Но този път бе по-различно и у нея отново се събудиха тревогите, които я мъчеха по време на войната.

Механиците жужаха около кондора като пчели около кошер, но Сара знаеше, че това е само показно. Всички необходими тестове и подготовки бяха извършени предната вечер в хамбара. Днешният ден принадлежеше на журналистите. Те вече прииждаха с разтворени бележници, интервюираха всеки, който спираше, за да им обърне внимание, а фотографите постоянно правеха снимки на машината, механиците и дори на фабриката. Утре вестниците щяха да бъдат пълни с материали за събитието, както и със снимки на нея и Ерик. Отново започна да я човърка нервното дяволче и тя се запита защо. Може би защото в миналото участваше активно в подобни мероприятия. А днес само съзерцаваше от прозореца.

— Половин час, Сара. Готова ли си? — Беше Ерик.

Сара се изненада, че е тук. Мислеше, че ще е навън при механиците.

— Да, а ти?

— Аха. — Той отиде при нея до прозореца и ѝ посочи с пръст тълпата отвън. — Виж само каква лудница е! Добре, че свършихме снощи. Ако бяхме оставили за тази сутрин, едва ли щяхме да успеем да направим всичко, както трябва.

Отново я побиха тръпки.

— Сигурни ли са, че всичко е наред?

— Да. Аз сам наблюдавах изпитанията. Можеш да бъдеш сигурна, че на теб поне няма да ти се случи нищо лошо по време на първата отсечка от полета.

— А на теб?

— Е, оттам нататък, разбира се, става по-рисковано. — Погледът му срещна нейния, устата му се изкриви в полуусмивка. — Не се

тревожи, Сара, човек никога не знае... Може и да не успее да се върна.

— Ерик! — извика тя уплашена. — Какво искаш да кажеш?

Той отново се поусмихна.

— Това ще разреши всички проблеми, нали?

Изведнъж ѝ прилоша.

— За какво, по дяволите, говориш?

— О, Сара, няма смисъл да се преструваме повече. — Гласът му бе съвсем спокоен. — Искам да знаеш, че ако ми се случи нещо, двамата с Адам имате моята благословия. Макар че дали ще получите тази на Алиша, е друг въпрос.

Тя го изгледа мълчаливо.

— Отдавна знам какви са отношенията ви с Адам — тихо рече той. — Ако си си въобразявала, че не е така, значи си ме мислила за пълен идиот. Не казвах нищо, защото не исках да те загубя. Сара, за мен ти си най-важното в този свят. Без теб не бих имал сили да живея. — Той направи къса пауза и продължи: — Много съм мислил за това, да знаеш, мислил съм, докато ми се завие свят. Обмислях различни варианти — дори да те освободя, за да можете... Но нямах сили да го направя. Въпреки че знаех, че не ме обичаш. Просто нямах сили да го направя. Но, разбира се, ако не се върна, няма да има никакъв проблем, нали така? А имам чувството, че няма да се върна.

Въпреки горещината в стаята на Сара изведнъж ѝ стана ужасно студено.

— Искам да те помоля само едно, Сара — продължи той със същия спокоен глас. — Не го правете веднага. Знаем, че е глупаво от моя страна, но моля те... нали няма да имаш нищо против да опазиш поне малко честта ми?

— О, Ерик, защо говориш така! Разбира се, че ще се върнеш! — Цялата трепереше, умираше от желание да му каже, че това, което говори, не е вярно, но инстинктът ѝ подсказваше, че още повече ще го оскърби, ако го излъже.

— Кажи, нямаше ли да е по-добре, ако бях загинал заедно с екипажа на цепелина, който покосих — тихо рече той. — Поне щях да умра с мисълта, че ме обичаш.

— Но аз *наистина* те обичам, Ерик! — Докато изричаше тези думи, тя знаеше, че това е самата истина. Посвоему тя наистина го обичаше. Тази любов бе много по-различна от страстта, която Адам

събуждаше у нея, но все пак бе истинска и неподправена. — Аз много те обичам, Ерик, и цял живот ще ти бъда благодарна за всичко, което преживяхме заедно. Просто...

— Знам — прекъсна я той. — Аз не съм Адам.

В очите ѝ избиха сълзи. Не би могла да го опровергае.

— Хайде — въздъхна той, — време е да вървим.

Тя кимна, отиде до него и го прегърна. Той остана така за малко, а после я отблъсна и тя разбра горчивата истина. Сега допирът ѝ го оскърбяваше. На разстояние от нея Ерик можеше да ѝ говори спокойно за тези неща, но при всяко нейно докосване съществуваше опасност отбранителните му сили да рухнат.

Зави ѝ се свят.

— Готова ли си?

Сара кимна. Искаше ѝ се да му каже: *Ерик, моля те, пази се. Въпреки всичко, ела си у дома жив и здрав.* Но не можеше да каже нито дума.

Той се обърна и излезе от кабинета ѝ, а тя тръгна след него, но краката ѝ не я държаха. По коридора — празен, защото всички бяха отвън на пистата, към площадката на стълбището. Стълбите се виеха като спирала и изведнъж отново ѝ се зави свят. Хвана се за парапета, но беше късно — колената ѝ се подкосиха. Сега около нея се въртеше целият свят.

Сара припаднаше за пръв път в живота си. Тя падна, колената ѝ се подкосиха, цялото ѝ тяло се сгърчи и се строполи безжизнено на стълбището.

Докато идваше бавно в съзнание, някакви гласове долитаха до ушите ѝ на талази.

— Сара! Събуди се, Сара!

— Как е?

— Припаднала е. Строполила се е от площадката на стълбите чак долу...

Някой налагаше челото ѝ със студена и влажна носна кърпа. На устните си усещаше натиск от друго естество, а бунтуващият ѝ се стомах долови миризмата на алкохолните пари още преди да ѝ изляят

брэндито в устата, което ощипа езика ѝ и се процеди като течен огън в гърлото ѝ.

Тя отвори очи и видя Ерик и Гилбърт. Когато дойде на себе си, изпита чувство на неудобство и се опита да седне.

— Легни и стой мирно, Сара. — Сега Ерик не ѝ говореше обидено, а мило и загрижено. — Лошо си се прекатурила.

— Нищо ми няма... — Опита се да се надигне, но разбра, че няма сили. Чувстваше цялото си тяло така, като че ли по него бе преминал валяк, главата ѝ бе все още замаяна.

Гласовете отново се изгубиха в далечината, но когато се свести, чу въпроса на Гилбърт:

— Извикахте ли доктора?

— Да. Идва.

— Не искам никакъв лекар! — едва промълви тя.

— Недей да спориш, Сара — твърдо отсече Гилбърт.

Вратата се отвори и в стаята влезе Лио.

— Какво става, по дяволите! Защо се бавим? Журналистите започнаха да негодуват... — Той забеляза Сара и млъкна. — Господи, Сара, всички стоят и те чакат!

— Да чакат! — нервно отвърна Ерик. — Не виждаш ли, че не е добре? — Той се обърна към Гилбърт. — Какво ще правим?

Гилбърт извади часовника си и го погледна.

— Лио е прав. Не можем да ги държим да чакат до безкрайност. Сара не може да извърши полета.

— Но те искат нея! — възнегодува Лио.

— Господи, човече, не виждаш ли, че не е в състояние.

— Ще се справя — рече Сара, но веднага бе прекъсната.

— Не говори глупости! Не виждаш ли, че си зле! Виждам само един изход. Аз ще отида вместо теб.

Лио въздъхна. Беше застанал точно срещу Сара и тя забеляза как той изведнъж пребледня.

— Няма никакъв смисъл да го правим тогава! Нали идеята бе именно Сара да е с Ерик...

— Няма как. — Гилбърт бе категоричен и тонът му не търпеше възражения. — Ще кажем на журналистите, че Сара е болна. Аз съм председател и управляващ директор на „Морс Бейли“. Заслужава си да се отдели на това поне един абзац, въпреки че ефектът няма да е

същият, ако в пилотската кабина седеше млада красива жена. Освен това аз ще демонстрирам вярата си в собствените си самолети.

Лио хвана Гилбърт за ръката.

— Повярвай ми, не трябва да го правиш.

Гилбърт се дръпна нервно.

— Боя се, че именно така ще се наложи да процедираме. — Той се обърна към секретарката си, която се суетеше наоколо уплашена. — Хейзъл, ще останеш ли при госпожа Гардинър? Грижи се за нея, докато дойде лекарят. А ти, Ерик, ако си готов, давай да излизаме и да се извиним на хората. Колкото повече ги държим да чакат, толкова по-неотзивчиви ще бъдат към промяната в мероприятието.

Той отиде до прозореца и погледна към нетърпеливата тъпла журналисти. Косата му блестеше като сребро на яркото слънце. С годините не му остана нито един кестеняв косъм на главата, но тази сутрин лицето му бе ведро. Беше остарял, но все така красив и достолепен, със същото самообладание, което притежаваше като млад.

— Готов ли си, Ерик? — Той отиде до вратата и застана очаквателно.

— Да. — Ерик погледна Сара, а погледът му жегна сърцето ѝ. Любов, тъга, съжаление... всички тези чувства се смесваха в очите му. Наведе се и я целуна по бузата. — Пази се, моя любов.

— И ти. — Гърлото ѝ бе свито. Сбогуването им настъпи много по-рано, отколкото очакваше. Душата ѝ бе пуста, разкъсана от камара противоречиви чувства. Ерик тръгна, поспря се на вратата, за да ѝ хвърли още един бегъл поглед, закрачи след Гилбърт, а пустотата се разнесе по цялото ѝ тяло.

О, Ерик, нараних те много, без да искам. Но какво можех да направя, след като телом и духом принадлежа на друг...

— Не се тревожете, госпожо Гардинър. — Хейзъл приближи до нея и като че ли се радваше на новата си роля на медицинска сестра. — Няма да мине време и ще се върне. Само си помислете тогава колко ще се гордеете с него!

Сара не бе в състояние да отговори, а единственото ѝ успокоение бе, че секретарката нямаше никакво понятие от истинските ѝ чувства.

— Подготвят се за излитане! — оповести Хейзъл. Стоеше на прозореца, наблюдаваше какво става отвън и разказваше на Сара. — Ето, перките започват да се въртят. Тръгват всеки момент.

— Искам да ги видя като излитат. — Сара праметна крака отстрани на фотьойла, а Хейзъл, която съзнаваше, че няма смисъл да ѝ противоречи, побърза да ѝ помогне. Леко подпряна на секретарката, Сара прекоси стаята и приближи до прозореца. Тогава видя, че самолетът наистина напредваше по пистата. От това разстояние не можеше да види ясно лицата на Ерик и Гилбърт, а само кафявите им шлемове, докато седяха, пристегнати с предпазни колани, в пилотската кабина.

Самолетът се движеше напред и набираше скорост, после колелата се отлепиха от земята и той бавно се издигна над главите на зрителите. Ерик направи главозамайващ завой над полето, връза крилата в знак на салют и продължи към хоризонта.

Самолетът се изгуби като точка в простора и репортерите започнаха да се разотиват, нетърпеливи да разпространят материалите си по цял свят. Сара се отмести от прозореца. Отново се чувстваше отпаднала и главозамайана, а сърцето ѝ бе съвсем пусто. Тя отиде до барчето на Гилбърт с надеждата, че може би още едно бренди ще я оправи.

— Връщат се! Защо се връщат? — Хейзъл бе все още на прозореца, а учуденият ѝ глас привлече вниманието на Сара.

— Какво? — обърна се Сара с бутилка бренди в ръка.

— Връщат се! — Повтори Хейзъл с разтревожен глас. — Много са ниско. Сигурна си, че не може да има някаква авария, нали?

С бутилката в ръка Сара отиде бързо до прозореца. Побиха я тръпки, кондорът приближаваше неконтролируемо. Дори от това разстояние бе очевидно, че Ерик едва го управлява. На листата хората бягаха напосоки, обзети от паника, и махаха с ръце, за да разчистят територията. Сара гледаше и не вярваше.

— Господи боже мой! — проплака Хейзъл. — Ще се разбият!

Кондорът започна да полита надолу като огромна ранена птица. Постоянно се накланяше ту на една, ту на друга страна, докато Ерик се бореше с всички сили да го вдигне над линията дървета, които отделяха пистата от околните полета, но дори това не му се отдаваше. Самолетът удари предните дървета, във въздуха полетяха счупени

клони и разбити крила. Последва ослепителна искра, огромно кълбо оранжеви пламъци, гъст черен дим. Писъците на хората се смесиха с оглушителния пукот на горящо дърво. Хейзъл избухна в истеричен плач. А Сара мълчеше и стиснала уста с ръце, стоеше вцепенена от ужас.

Мили боже, загинаха, двамата. Сигурно. Бяха загинали пред очите ѝ, двама от мъжете, които обичаше най-много на този свят. Тя бе виновна за смъртта им.

Семейството я покани да се върне да живее при тях в „Чутън Лий хаус“ след катастрофата, но Сара отказа, защото мечтаеше да се уедини в собствения си дом. Но и там не намери утеха. Разтвори всички прозорци, но в стаите бе все така горещо и задушно, а силното тиктакане на стенния часовник ѝ звучеше като биене на камбаните на ада.

Вечерта дойде Адам. Сара го гледаше с празен поглед и той отиде и я прегърна. Тя се отпусна за миг, но в обятията му нямаше утеха, нямаше облекчение, не чувстваше нищо, освен всепоглъщащо чувство за вина. Беше изпратила и Ерик, и Гилбърт на смърт. Нямаше сили да понесе тази мисъл. Присъствието на Адам я отблъскваше.

— Недей, Адам, моля те...

Той не я разбра и отново я прегърна, но тя пак го отблъсна.

— Казах ти, недей! Не мога. Ерик още не е изстинал.

Той отиде до големия буков шкаф, извади бутилка бренди, напълни една чаша и ѝ я подаде.

— Изпий това.

Сара направи бързо нервно движение, сякаш искаше да я блъсне, но после взе чашата и я изпи на един дъх.

— Трябваше да съм аз. Нали знаеш това?

— Добре, че не беше.

— Така ли? Знаеш ли какво казват хората — господ прибира любимците си млади. Мен сигурно много ме мрази.

— Сара, стига си приказвала глупости. Стана катастрофа. Случват се такива неща.

— Дали наистина е било катастрофа? Все това се питам.

— Какво искаш да кажеш?

Тя го погледна в очите.

— Знаеш ли, той е знаел. Ерик е знаел... за нас. Каза ми го точно преди да тръгне. И все повтаряше, че няма да се върне.

— Искал е да каже, че те напуска ли?

— Не, не! Че нещо ще му се случи. Каза, че това щяло да разреши всичко. И че съжалявал, че не загинал с екипажа на цепенелина, който покоси. Адам, все си мисля, че той го е искал. И ето, сега двамата с Гилбърт са мъртви — заради мен.

— Сара, веднага спри да говориш така! Това само ще ти навреди.

— И какво от това? Да не би да заслужавам нещо по-добро? Не знам как ще ги погледна отново в очите.

Той отиде до прозореца и се върна. Чудеше се дали сега е моментът да ѝ каже какво е решил. После пъхна ръце в джобовете си, облегна се на шкафа и я погледна право в очите.

— Няма да ти се наложи да ги гледаш в очите, Сара. Или поне не за дълго. Бях уговорил с Гилбърт откриването на клона в Южна Африка. Тръгвам в края на месеца. Можеш да дойдеш с мен. — Тя сбърчи чело, като че ли не го е разбрала, и той продължи: — Там можем да започнем нов живот. Разбира се, това, което се случи, ще забави малко проекта за Южна Африка, но ние трябва да продължим да се разширяваме. Това бе едно от желанията на Гилбърт. То ни дава и възможност да започнем отначало.

— Не! — поклати глава тя. — Не, не мога!

— Не можеш да дойдеш с мен в Южна Африка ли? Защо? Не виждам какво те спира сега.

Погледът ѝ пламтеше.

— Говориш ужасни неща.

Той вдигна ръце безпомощно.

— Извинявай тогава. Но това е самата истина. Обичам те, Сара. От толкова време те чакам и сега...

— Знаеш ли какво ми каза Ерик? — Очите ѝ плуваха в сълзи. — Че ако му се случи нещо, той ни дава своята благословия. Помоли ме само за едно — да изчакам достатъчно време, за да не опетня честта му. Каква чест ще му остане, ако избягам с теб в Южна Африка, Адам? Ще стане за смях на всички — *горкият Ерик, горкият рогоносец!* Не мога да му причиня това и се учудвам, че ти го очакваш от мен. Заслужава по-добро отношение.

Адам кимна. Гледаше мрачно. Ерик продължаваше да бъде пречка, също както приживе. Може би с времето това щеше да се промени. Но дали е готов да чака с години? Понякога се питаше дали просто Сара не си измисля едно след друго най-различни оправдания да не е с него. Но тя, разбира се, бе права. Щяха да поругаят паметта на Ерик, ако се съберяха толкова скоро.

— Тогава ще те оставя, Сара — рече Адам. Усещаше пропастта между тях, но съзнаваше, че не е моментът да се опитва да я запълва.

Сара кимна. Сега най-много искаше да остане сама. Може би на следващия ден, когато се поуспокои, ще се чувства по-различно.

Но не стана. На следващия ден тя се чувстваше също толкова зле, ако не и по-зле, както и на по-следващия. Не можеше нито да яде, нито да спи. Ужасът бе все още пред очите ѝ. Мъката я обземаше на вълни, поглъщаше я на талази като океан и винаги бе съпроводена с подводно течение на вина. Дали сега щеше да е в състояние да тръгне с Адам, след като тази сянка щеше постоянно да ги преследва? Струваше ѝ се, че Ерик се протяга към нея от гроба си и я държи здраво в смъртта си, отколкото докато беше жив.

5.

Въпреки събралото се множество, в библиотеката на „Чутън Лий хаус“ цареше пълна тишина, защото всички бяха съкрушени от удара на съдбата. Беше ужасно, че опитът за поставяне на рекорд завърши трагично, преди да е започнал, но още по-ужасно бе, че всички станаха свидетели на това.

Защо стана така? Никой не можеше да каже с пълна точност, защото кондорът бе напълно унищожен от експлозията и последвалия пожар. Останките бяха прекалено малко, за да дадат някакъв отговор. Единственото, което знаеха, бе, че Ерик сигурно се е натъкнал на някакъв проблем и бе тръгнал да се връща, а повредата трябва да е била толкова сериозна, че той не успя да се добере до пистата.

Макс напразно се опитваше да пресее всеки детайл. Сякаш Ерик бе отнесъл тайната за причината за катастрофата в гроба.

— Трябва да е имало нещо, което го е накарало да се върне — казваше Макс.

— Не е задължително. Може да се е почувствал зле — предположи Адам, като се опитваше да облекчи поне малко товара за вината, който приятелят му бе готов да поеме, но и двамата дълбоко в себе си знаеха, че това е малко вероятно. Ерик беше в отлично състояние на излитане. Той бе млад и здрав мъж. Оставаше вероятността Гилбърт да се е почувствал зле и при завръщането Ерик да е бил разконцентриран и да не е успял да прецени добре височината. Това изглеждаше още по-малко вероятно. Ерик бе добър и опитен пилот, който по време на войната бе летял безопасно, притиснат от по-големи тревоги.

Загадката оставаше неразгадана, а с нея и ужасът от случилото се. Ерик и Гилбърт загинаха сред руините на кондора пред очите им. Сега, докато се събираха за отварянето на завещанието на Гилбърт, всеки изглеждаше поразен по различен начин от случилото се.

Сара пристигна първа, бледа и затворена в себе си, с изпит поглед иззад черната воалетка. Макс, в чието око постоянно потрепваше някакъв тик, я придружаваше. Беше отказал на поканата

да дойде под предлог, че завещанието не е негова работа, но Пърси Дън, адвокатът на семейство Морс, настояваше да се изпълни волята на Гилбърт и той да присъства. Макс седна до Сара и през цялото време придърпваше със здравата си ръка маншета на болната. След малко в библиотеката влязоха Алиша, Джеймс и Адам. Алиша вървеше гордо изправена, а бледото ѝ лице изпъкваше още по-силно на фона на чисто черната рокля, с която бе облечена. Джеймс вървеше зад нея с безпомощен и объркан вид, а Адам бе най-отзад. Лицето му бе сериозно, той потърси Сара с поглед, а когато тя отмести очи от неговите, изражението му съвсем се обтегна и прикри чувствата му в този момент. Най-накрая дойдоха Бланш с бастун в ръка и Лио. Тревогите от последните дни бяха състарили Бланш, но в походката ѝ все още личеше гордата осанка и отказа да се покаже съкрушена от поредния удар на съдбата. Лио я заведе до стола ѝ и седна до нея. Сара остана изненадана от вида му. Да, и той като останалите беше блед. Но в погледа му проблясваше нещо подобно на прикрита радост. Очите му се стрелкаха из цялата стая. Когато срещна погледа на Сара, той бързо ги отмести, но тя успя да долови в тях триумфални отънъци.

Може би знаеше за завещанието нещо, което не бе известно на останалите? В края на краищата той бе единственият жив наследник от мъжки пол, с изключение на Джеймс и Адам, разбира се. Но Джеймс ни най-малко не се интересуваше от бизнеса на баща си. Беше изцяло погълнат от картините и поезията, а Адам бе по-скоро човек на действието, отколкото бизнесмен. Гилбърт знаеше това, както знаеше и дълбочината на амбициите на Лио. Дали е възможно да е решил да постави бизнеса над родствените връзки и да посочи Лио като свой наследник! Ако е така, трябва просто да го приемем, помисли си Сара, защото вярата ѝ в правилните преценки на Гилбърт бе непоклатима. Въпреки това тя продължаваше да се надява, че предприятието, към което бе така привързана, не е на път да попадне в ръцете на Лио.

Когато всички заеха местата си, Пърси Дън вдигна глава от книгата и ги погледна, всеки поотделно. Лицето му бе сериозно, той облиза пълните си устни и намести пенснето на гърбавия си нос. Тази дейност му доставяше най-голямо удоволствие. Възприемаше подобно събитие като малка театрална продукция, в която изпълняваше главната роля.

Изкашля се, с което прикани всички да го погледнат.

— Всички ли са тук? — Винаги започваше с тази реплика. Така я бе отработил, че всеки път я произнасяше с подобраващ авторитет. — Да? Добре. Тогава ще започна.

Завещанието бе в дебела папка върху купчината книжа. С нов театрален жест адвокатът развърза розовата панделка, с която бе опакован документът, и започна да чете:

— Това е последната воля на мен, Гилбърт Уилям Джеймс Морс...

— Един момент! — Гласът на Бланш, немощен, но заповеден, го прекъсна. Той вдигна очи обиден, но пълен с уважение към клиентката си. — Трябва ли да ни занимавате с юридическите клишета, господин Дън? — попита тя.

Пърси Дън свали пенснето.

— Такава е практиката, госпожо Морс. От уважение към починалите...

— Знаете ли, не ме интересува каква е практиката. Смятам, че в тази скръбна ситуация грижата за живите трябва да има превес над уважението към починалите. Сигурна съм, че можете с няколко прости думи да ни изложите съдържанието на завещанието на съпруга ми.

Пърси Дън бе шокиран, но погледът на Бланш направо го пронизваше, тънката ѝ ръка, здраво впита в бастуна, показваше желязната ѝ воля. Тя продължи да го гледа, без да мига и накрая той кимна.

— Добре. Щом така искате.

— Да, така искаме. Аз лично мисля така и съм убедена, че останалите членове на семейството са съгласни с мен.

Той наклони глава, лишен от възможността да изрецитира с напевен глас тайнствената литургия от вековни изрази, които така обичаше.

— Щом настоявате. Последната воля на господин Морс е следната. — Той постави отново пенснето на носа си и започна да разгръща страниците. — Първо даренията. Всеки от слугите на работа в семейството по време на смъртта на господин Морс получава по сто лири. Госпожица Хейзъл Роу, секретарката му, получава сумата от петдесет лири. На Максимилиан Хърст господин Морс завещава сумата от хиляда лири, както и същата сума на зет си, господин Адам Бейли. Синът му, Джеймс Морс, получава акциите на господин Морс

от няколко фирми, с изключение на „Морс моторс“ и „Морс Бейли интернешънъл“. На съпругата си, госпожа Бланш Морс, той завещава сумата от десет хиляди лири. Тя също става собственик на „Чутън Лий хаус“.

Лек звук излезе от устата на Алиша, но тя бързо се овладя и се престори, че кашля. Сара я съжали. „Чутън Лий хаус“ бе домът на Алиша. Едва ли щеше да се съгласи да остане там — при това положение. Но тя бе прекалено горда, за да реагира на това на обществено място.

— Остава подялбата на останалата част от имуществото и акциите — продължи адвокатът. — Първо имуществото. След приспадането на всички дарения имуществото на господин Морс трябва да бъде разделено на три равни части, което означава, че то ще се подели еднакво от трима души. Те са синът и дъщеря му — господин Джеймс Морс и госпожа Алиша Бейли, и госпожа Сара Гардинър.

Из стаята се понесе шепот и Сара усети как се изчервява. Очакваше, че ще бъде спомената в завещанието на Гилбърт, въпреки че не искаше нищо. Предпочиташе той да е жив, отколкото да се сдобива, с каквото и да е богатство. Но една трета от имуществото му — наравно с Алиша и Джеймс!

Гласът на Бланш се извиси над шепота.

— Сигурен ли сте, че няма никаква грешка, господин Дън? Помолих ви да перифразирате, но ми е трудно да повярвам, че...

— Какво странно има? — прекъсна я Джеймс. — Сара отрасна с нас. Защо татко да не ѝ остави колкото на нас? След като Лорънс и Хю ги няма...

— Лесно ти е да говориш, Джеймс — скастри го Алиша. — Татко добре се е погрижил за теб.

— Повярвайте ми, няма грешка — намеси се Пърси Дън. — Що се отнася до някои по-големи придобивки за господин Джеймс, предполагам, че ще разберете причината господин Морс да постъпи така, ако ме оставите да продължа.

— Да, слушаме ви! — нареди Бланш с още по-властен тон и Сара се почувства неудобно. Цял живот я бяха мразили, но сега като че ли имаха действителна причина за това.

— Сега идва ред на разпределението на акциите на двете компании — „Морс моторс“ и „Морс Бейли интернешънъл“ — поде Пърси Дън, когато се убеди, че отново е успял да привлече вниманието им. — Както знаете, господин Морс държеше сто процента от акциите във всяко от тях. Той ги разпредели по начин, който според него бе в най-голям интерес на фирмите. Преди да кажа имената на наследниците им, нека спомена, че Джеймс не е сред тях. Затова той бе предвиден в предната част от завещанието. Господин Морс знаеше, че той няма интереси в компаниите и затова предпочете да остави акциите на тези, които имат такива. Обаче баща ти ме помоли да ти обясня, Джеймс, че това в никакъв случай не означава, че те подценява. По-скоро имаше желание да се съобрази с твоите интереси и с тези на компаниите.

— Да, разбира се, и той е бил доста щедър към мен — измърмори Джеймс. Имаше време, когато той бе напълно убеден, че баща му ще го отреже от наследство, но Гилбърт бе помислил за него добре и с известна доза разбиране. Това го караше да се чувства по-близък с баща си, отколкото приживе.

— Значи. Акциите ще бъдат поделени, както следва — имайте предвид, че разпределението се отнася еднакво и за двете компании — продължи адвокатът, като ги изгледа над пенснето си. — По десет процента получават господин Адам Бейли и господин Максимилиан Хърст. Двадесет процента за вдовицата, госпожа Бланш Морс. Останалите шестдесет процента ще бъдат поделени по равно от госпожа Алиша Бейли и госпожа Сара Гардинър.

Всички мълчаха като онемели. След малко Лио попита остро:

— Ами аз?

— Съжалявам, господин Де Виър, но вашето име не се споменава в завещанието.

— Не се споменава? След всичко, което направих?

— Съжалявам.

Лио скочи на крака. Лицето му се наля с кръв и изкриви в грозна гримаса.

— Не мога да повярвам! Аз съм му доведен син и не съм споменат, а тя, тя... — той размаха обвиняващо пръст към Сара. — Тя получава колкото Алиша! Господи, не мога да повярвам!

— Седни, Лио! — очите на Бланш хвърляха опасни искри иззад диплите на сухата ѝ като пергамент кожа.

— Не се излагай!

— Да не се *излагам*, значи! — извика Лио. — А той може да го прави, той и тая... *пачавра!* Как успя да го омотаеш в мрежите си, Сара? Какво сте правили, а?

— Дръж си езика, Лио! — заповяда Бланш.

— Няма! Това е безсрамие! — Обзет от безумна ярост, той едва намираше думи.

Адам стана.

— Или сядай и млъквай, или ще те изхвърля.

— Ти пък кой си, че ще ми казваш какво да правя? — кресна Лио. — Двамата сте от един дол дренки — все се домогвахте до стареца. Селяндури със селяндури! — Той се втурна към Адам, размахвайки юмруци. Адам пресече удара с лекота, сграбчи Лио за ръката и го блъсна на мястото му.

Лио остана така за няколко минути, но отново го обзе бяс и той скочи.

— Проклети да сте! Всички да сте проклети! За кои, по дяволите, се смятате вие, семейство Морс?

— Лио, предупредих те... — тихо, но твърдо рече Адам.

— Добре, бе, добре. Няма да ти се наложи да изпълняваш закана си. Тръгвам си. Но ще съжалявате, всички до един. — Той хукна като сляп към вратата, събори един стол по пътя, а на прага се обърна и ги погледна. Продължаваше да гледа като обезумял, но когато отвори уста, гласът му бе тих и леден. — След някой друг ден вашите проклети компании ще ми паднат в ръчичките. И тогава не чакайте милост от мен. Отношението ми към вас ще бъде също толкова презрително, колкото вашето към мен, обещавам ви!

Вратата се затръшна след него и той повече не се върна.

— Какъв позор! — прекъсна Алиша тишината. — Бланш, мисля, че си можела да го научиш на малко повече самообладание. Горката Емили! — Лицето ѝ бе бледо, но тя бе спокойна, както винаги, и Сара можеше само да гадае какви чувства бушуват зад каменното ѝ лице.

Бланш стана, като се подпираше на бастуна си.

— Господин Дън, искам да ви се извиня от името на сина си. Поведението му бе под всякаква критика. А сега, ако ме извините, бих

искала да се оттегля в стаята си.

Джеймс ѝ се притече на помощ, но тя го отблъсна.

— Благодаря ти, Джеймс, но все още имам сили да се оправям сама.

Тя събра всички сили, за да се изправи, и с мъка се отправи към вратата. Макар и неохотно, Сара ѝ се възхити. Не харесваше Бланш, но без съмнение старата дама притежаваше светски обноски. Жалко, че на сина ѝ липсваше елементарно възпитание! Сара все още трепереше от ругатните му, все още бе потресена от завещанието на Гилбърт. Засега не можеше напълно да го осъзнае. Единственото, което разбираше, бе, че сега двете с Алиша са основните акционери в двете компании с всички последствия от това. Невероятно. Абсолютно невероятно. Но защо го бе направил? *Защо?*

Алиша стана и отиде при адвоката.

— Искате ли чаша чай, господин Дън?

Сара едва не се изсмя на глас. Чай! Ако бе потресен като нея, чаша уиски щеше да му се отрази много по-добре!

— Сара? — попита я Алиша с леден, но любезен глас.

— Не, благодаря.

— Не ми отказвай. Вземи също да хапнеш нещо. Имаш много изтощен вид напоследък. — Тя направи кратка пауза. — Знаеш ли, току-що ми мина една мисъл през главата. Ако не беше припаднала онази сутрин, сега нямаше да сме тук и да четем завещанието на татко. Защото ти, а не той щеше да загинеш. Не е ли така?

Сара отново съзря голата омраза в очите ѝ.

— Алиша, нима си мислиш, че това не ми е минавало през ума? — разпалено попита тя. — Нима мислиш, че не си го повтарям всеки ден? А сега ви моля да ме извините...

Стана и излезе от библиотеката, малка и самотна фигура, която вървеше с гордо изправена глава въпреки допълнителния товар, с който този следобед я обременя.

— Какво означава това, Адам? Защо го е направил?

Адам я закара до тях. Сега, в малката ѝ дневна, тя крачеше напред-назад между прозореца и масата и разсеяно нареждаше розите, които бе набрала тази сутрин, за да освежи къщата, защото въпреки че

пердетата вече не бяха дръпнати в знак на траур, сивата атмосфера оставаше.

— Аз съм му благодарна, разбира се — продължи тя замислено. — Ерик не ми остави нищо на практика и аз щях да разбера някакво скромно завещание. Но да ми остави една трета от имуществото си и толкова власт в компаниите... това не го разбирам.

— Мисля, че Гилбърт винаги е бил съвсем наясно с това, което върши — рече Адам. Чувстваше се малко неудобно с огромния си ръст в тази миниатюрна стаичка. — Знаеше, че най-добрите интереси на „Морс Бейли“ са ти присърце, държеше на мнението ти.

— Може и да е така, но да ме поставя наравно с Алиша, собствената му дъщеря...

— Мисля, че трябва да ти кажа нещо — рече Адам. Гласът му стана много сериозен, тя спря да върви напред-назад и го погледна. — Гилбърт е имал съвсем основателна причина да гледа на теб като на член от семейството.

— Защото ме отгледа ли?

— Нещо повече. Питала ли си се защо Гилбърт се е погрижил за теб, защо те е образовал и защо толкова много се вълнуваше какво ще стане с теб?

— Защото аз го помолих да ми помогне и той ме е съжалил, предполагам.

— Може. Но това е само част от причината. — Той млъкна и я погледна право в очите. — Помислих си, че ще се досетиш, Сара, но виждам, че не можеш. Причината е много проста. Гилбърт е твоят баща.

Миризмата на рози в стаята започна да я души. Тя стоеше, гледаше го и не можеше да повярва. Гилбърт — неин баща? Имаше чувството, че някъде дълбоко в себе си винаги го е знаела, но го е отхвърляла като невъзможно. Тя го обичаше, знаеше, че и той я обича, връзката между тях бе толкова силна, че би било лудост да го отрича. Сега всичко си идваше на мястото и в тишината тя сякаш дочу гласа на майка си, изтерзан от болестта, която се опитваше да събере всичките напускащи я сили, за да изрече последните си думи: *Кажу на господин Морс! Чуваш ли ме? Кажу на господин Морс!*

Ето каква била причината! И тя никога не се бе досетила, дори когато порасна достатъчно, за да се запита кой точно е баща ѝ. Защото

майка ѝ бе най-обикновена шивачка, макар и много красива, а господин Морс — господарят на имението.

— Откъде знаеш? — попита тя.

— Гилбърт ми каза. Мисля, че имаше нужда да го сподели с някого. Чудеше се дали да не ти го каже, но не знаеше как ще го възприемеш.

— Някой друг знае ли?

— Не, доколкото знам, макар че понякога се чудя дали Бланш не се е досетила. Сега, когато знаеш, ти ще прецениш дали да пазиш тайната му. Възможно е семейството да се опита да ти попречи. Ако го сторят, поне ще имаш това оръжие в ръцете си.

— Да. Благодаря ти.

— Няма да ти е лесно — продължи той. — Нямам предвид само наследството. Имам чувството, че компанията е във финансова криза. Не „Морс моторс“, тя е със солидна основа. Но другояче стоят нещата със самолетната фирма. Много подобни компании вече фалираха. Затова южноафриканският клон може да се окаже много важен. Да не говорим за пасажерската линия, която планирахме. Сега, след като Гилбърт вече го няма, мисля, че е задължително да свикаме едно събрание съвсем скоро с финансовите ни съветници и да решим какво ще правим тепърва.

Тя кимна. Струпа ѝ се прекалено много за един ден. Имаше чувството, че е затънала до гуша.

— Което ми напомня за следващия проблем, който трябва да решим — каза той. — Какво ще правим.

Сърцето ѝ подскочи.

— Искаш да кажеш...

— Говоря за нас двамата. — От катастрофата насам за пръв път говореше за това. Уважи желанието ѝ да изчака от уважение към Ерик. Но Адам не бе търпелив човек по природа. — Мисля, че каквото и да правим, няма да ни е леко. Притежаваме контрол над „Морс Бейли“. Не можем да се покрием в Южна Африка и да оставим бизнеса да загине. Мисля, че клонът там трябва да бъде открит все пак, но начело на него няма да застана нито аз, още по-малко ти. Трябва да останем тук и да се борим да изправим фирмата на крака. Мисля, че това е най-малкото, което дължим на Гилбърт.

Тя кимна. Беше напълно съгласна с него. Да отиде с Адам в Южна Африка, както смяташе да направи, когато мине известно време, бе само една хубава мечта на този етап. Фирмата имаше нужда от него и, както тя предполагаше, от нея. Въпреки топлината тя потрепери, като си помисли за тежестта на задачата пред тях, която след разкритията на Адам ѝ се струваше още по-важна и рискована предвид враждебността, с която щяха да се сблъскат.

Почукване на вратата прекъсна мислите ѝ. Тя въздъхна с досада. *Кой е намерил да идва точно сега!* Но въпреки това тя отиде да отвори.

— Госпожо Гардинър, извинете, че ви безпокоя, но може ли да поговорим? — Беше Пери, механикът, който бе уволнен, след като тренировъчният ѝ самолет се разби. Стоеше на прага, набръчканото му лице гледаше тревожно и мачкаше каскета си с ръце.

— Да, Пери, какво има?

— Ами, такова, малко ми е неудобно... — Той се огледа, сякаш се боеше, че може някой да го чуе.

— Добре, Пери. Влез. Имай предвид обаче, че у нас е господин Бейли.

— А, така ли? — Той се поколеба, но после влезе. — Ами, може би няма да е зле и той да чуе. То е важно и за него, а и господин Адам винаги е бил много добър с нас...

Тя го въведе в дневната. Адам, който бе дочул разговора им, го гледаше въпросително.

— Здравсти, Пери. Какво те води насам?

— Сега ще ви кажа. — Пери пристъпваше от крак на крак, изглеждаше притеснен. — Помните ли перката, дето падна, докато карахте тренировъчния самолет? Обзалагам се, че мога да кажа нещо по този въпрос.

— Браво! Радвам се, че си решил да си признаеш истината — лаконично рече Адам.

— Аз нямам нищо общо с това — наежи се старецът. — Убеден съм, че болтчетата са били развинтени нарочно.

— Хайде! Кой ще направи такова нещо?

— Малко е странно, наистина. Но вземете и тази гадна катастрофа, която затри шефа и господин Ерик. Говорихме за това с момчетата, продължаваме да се срещаме с тях в кръчмата и един от тях спомена, че видял младия Лио де Виър в хамбара в нощта, преди да се

случи. Нещо човъркал, съвсем сам, и започнал да се държи много странно, когато разбрал, че са го видели. Изнизал се яко дим, зачервен като пуяк.

— Да не би да искаш да кажеш, че той е направил нещо на кондора? — стресна се Адам.

Пери се изчерви.

— Така изглежда. Знам, че само по себе си това не означава кой знае какво. Освен това един господ знае защо ще го прави. Интересното обаче е, че и аз го хванах в хамбара вечерта преди вашата катастрофа. Тогава не му обърнах много внимание, но сега, като си направих една проста сметка, си казах: *Опа! Тук мирише на гнило!* Затова си помислих, че трябва да ви предупредя, преди да е решил да убие още някого.

— Пери, нали си даваш сметка, че това е много сериозно обвинение? — попита Адам.

— Е как! Не мога да се кълна в съда и пред съдиите, но въпреки това...

— Благодаря ти, Пери. — Гласът на Адам бе равнодушен. — Благодаря ти, че ни каза.

— Аз ще те изпратя, Пери — каза Сара.

Когато се върна в дневната, Адам бе станал и крачеше из стаята.

— Какво ще кажеш за това? После върви, че вярвай, че жените били клюкарки! — рече тя.

— Убедена ли си, че е клюка? — попита я той.

— Какво друго! А може и да е закъснял опит да се оправдае. Знаеш, че не обичам Лио, но не вярвам нарочно да се опита да убие някого.

— Не някого, а *теб* — мрачно рече Адам и тя с изненада установи, че ѝ говори съвсем сериозно.

— Лио, да се опитва да ме убие? О, Адам, не говори глупости!

— Помисли си малко, Сара. — Адам извади цигара и я запали. — Той е знаел кога се качваш на тренировъчния самолет, знаеше и че ще пътуваш като пасажер на кондора. И както Пери правилно отбеляза, не виждам каква може да е била причината да човърка нещо в хангара и в двата случая.

— Да приемем, че си прав. Но защо, по дяволите, ще иска да ме убие?

— Ти бе заплаха за него и той си даваше сметка за това. Сара, теб те нямаше на заседанието на борда, когато обсъждахме новата пасажерска линия. Лио бе бесен, особено когато разбра, че ти ще застанеш начело на фирмата. Мисля, че той разбираше, че си протече на Гилбърт, и ревнуваше.

— Не може да не е знаел, че подобно нещо е в състояние да унищожи компанията? Все още е разбирал, че в тази криза нещо от този род може да подкопае доверието.

— Съмнявам се, че си е давал сметка за истинските размери на кризата. Гилбърт ги пазеше в тайна. Това се разбра едва след смъртта му. Омразата може да бъде силно оръжие, а Лио винаги ми е изглеждал доста безмилостен.

Сара замълча и се сети за онзи далечен ден, в който той подплаши конете единствено от отмъстителност. Да, Лио бе безмилостен. Но би ли се принизил чак толкова, за да извърши такова ужасно нещо?

— Трябва да отида и да поговоря с Макс — каза Адам. — Съмнявам се, че нещо може да бъде доказано, но все пак... Ще се справиш ли сама?

Тя кимна.

— Заклучи вратата — предупреди я той. — Сега сигурно те мрази повече от всякога.

— Адам...

— Трябва да тръгвам вече. — Както обикновено, той нямаше проблем да превключва от личното на безличното с едно щракване. — Ще се видим утре.

Целуна я бързо и тръгна.

Сара застана за малко на прозореца и погледна към спускащия се мрак. След кошмарите, които преживя през деня, сега се чувстваше по-спокойна, защото взе решения по два основни въпроса.

Първо реши, че не може да задържи акциите, които Гилбърт ѝ бе завещал в компаниите. Не бе направила нищо, за да ги заслужи, а случайното ѝ родство с Гилбърт не бе достатъчно основание да разполага с равен дял на този на Алиша. Беше много мило, че Гилбърт ѝ ги остави. Той нито веднъж не усети омразата, която съществуваше

между двете, и едва ли някога си бе представял какви главоболия може да създаде подобна постановка. Сега компанията трябваше да е силна, ако искаше да оцелее, а не да бъде разкъсвана отвътре. Според нея най-добре щеше да е да предостави акциите си на Адам. Той щеше най-добре да прецени какво да прави с тях. На другата сутрин ще се срещне с адвокат и ще ги прехвърли на негово име.

Това щеше да успокои конфликтите в една област, но оставаше друга — връзката ѝ с Адам. Сара помнеше всяка дума от разговора им и се тревожеше. Може би ако бяха тръгнали за Южна Африка, щеше да е по-лесно. Но сега за това въобще не можеше и да става дума. Трябваше да са тук, в бойна готовност. А ако се разведе с Алиша, как ще продължи да работи рамо до рамо с нея? Лошите чувства ще им попречат да постигнат необходимото съгласие. Още по-лошо — скандалът около развода може би щеше да накърни компанията още повече.

Най-накрая Сара взе решение. Имаше нужда да помисли, да асимилира различните аспекти на ситуацията. И Адам имаше нужда от същото. Ще замине някъде за известно време. А може да реши никога повече да не се връща.

Така тя седна и написа писмо на Адам, в което описа плановете си, въпреки че не спомена къде смята да отседне, защото и тя самата още не знаеше. Пусна писмото в пощенската кутия на отсрещната къща, стегна куфара си и преди да излезе, се поспря на прозореца, за да погледне още веднъж познатата природна гледка. Чудеше се дали пак някой път ще застане зад този прозорец. Но тъй като не желаше да се отдава на меланхолични мисли, слезе, смени водата във вазите с рози и постави една до снимката на Ерик. После взе куфара и палтото си, излезе и заключи вратата.

Колата ѝ бе заредена с достатъчно бензин. Сара хвърли куфара на задната седалка, запали мотора и влезе.

На излизане от Чутън Лий се спускаше мрак.

6.

Когато си тръгна от къщата на Сара, Адам не се прибра направо в „Чутън Лий хаус“. Вместо това той направи няколко кръгчета с колата, защото имаше нужда да остане сам и да размисли.

Въпреки че изглеждаше на пръв поглед невероятно, той имаше предчувствие, че Пери не е бил далеч от истината, когато си е помислил, че Лио е виновен за авариите със самолетите. Двата инцидента бяха доста умело подготвени, за да са обикновено съвпадение, а и от това, което бе чувал за Лио, Адам допускаше, че е напълно способен да извърши подобен саботаж. Беше безскрупулен и амбициозен човек. Адам не се съмняваше, че нищо не би го спряло, за да се домогне до позицията, която смяташе, че по право му принадлежи. Освен това разполагаше с възможности да осъществи пъклените си замисли. Но дали имаше необходимите познания? Защо не? Не бе инженер, но от достатъчно дълго време се занимаваше със самолети, за да ги познава, а и имаше достъп до чертежите, които показваха компонентите им. Не бе глупак, напротив. Ако си е наумил да стори подобно нещо, това бе по силите му, особено когато ставаше дума за просто нещо като развинтване на болтчетата на перката. Разбира се, никой не можеше да бъде сигурен какво точно е направил на кондора. Уликите бяха унищожени, а механиците, затруднени от присъствието на журналистите в онази сутрин, бяха разчитали на проверката, която бяха извършили предния ден — нещо, за което Лио е знаел предварително и на което е разчитал.

Оставаше аргументът, който Сара повдигна — вредата, която подобно широко коментирано бедствие би причинило на компанията. Но както Адам ѝ обясни, Лио може би не е знаел за кризисното състояние на фирмата и е рискувал предпазливо, разчитайки на това, че или ще спечели, или ще изгуби всичко. Знаеше за желанието на Адам да поеме южноафриканския клон. Ако успееше да ликвидира Сара, Гилбърт щеше да се види принуден да разчита на него като на своя дясна ръка и впоследствие можеше основателно да очаква, че ще поеме изцяло контрола върху фирмата.

Това бе жесток план, направо безумен, но Адам от известно време си мислеше, че що се отнася до власт и постове във фирмата, Лио наистина се държеше като не съвсем нормален човек.

Адам нито за миг не се усъмни в думите на Пери. Механикът бе стабилен човек, комуто липсваше въображение, за да съчини подобна история, дори да е мислил, че това ще му помогне, а и не намекна нито веднъж, че иска да го възстановят на работа срещу информацията, която им бе дал. Освен това Адам случайно знаеше, че Пери си е намерил друга работа като механик в транспортен концерн в Бристъл, което означаваше, че би било доста неправдоподобно да стига до подобни крайности, дори и да бе решил да стори подобно нещо. Не, като се замислеше, Адам си правеше извода, че човекът му е казал истината. Въпреки че щеше да му е много трудно да я докаже. Дори да намереха свидетели, които да потвърдят, че са видели Лио в хангара по това време, това не бе достатъчно, за да го дадат на съд. Този проблем трябваше да разрешат сами.

След като взе решението, Адам обърна колата към дома си. Нямахше намерение да отлага. Отначало остана шокиран, но после се ядоса. Смяташе да се разбере с Лио, и то веднага. Трябваше да се действа, колкото е възможно по-скоро.

Дърветата покрай „Чутън Лий хаус“ хвърляха дълги сенки, когато сви по пътя за къщата. Паркира колата в задния двор и влезе вътре.

Библиотеката и дневната бяха празни. Вероятно всички бяха по стаите си и се приготвяха за вечеря. Тъкмо се канеше да се качи горе и да потърси Лио, когато на минаване покрай кабинета на Гилбърт му се счу нещо като затръшване на чекмедже. Адам се обърна и отвори вратата.

Там бе Лио, наведен над две-три папки, които бяха разтворени върху голямото писалище. Той вдигна глава изненадан и погледна сконфузено.

— Адам! Аз само...

— Виждам какво правиш, Лио — прекъсна го Адам. — Крадеш информация.

Той влезе в кабинета и затвори вратата.

— Трябва да се вземат мерки, веднага — рече Лио. — Помислих си, че ако поема нещата в свои ръце...

— Това не е твоя работа — студено му каза Адам. — Името ти въобще не се споменава в завещанието.

Лио стана ален.

— Така е, но все още заемам отговорен пост.

— Няма да е за дълго, приятелю.

Лио присви очи.

— Не си познал, Адам. Няма да можете да се отървете толкова лесно от мен.

— Нима? Аз не бих бил толкова уверен на твое място. Искам да ти кажа някои неща, след което се надявам, че ще си стегнеш багажа и ще се ометеш.

Лио се засмя, вече по-уверено.

— Не мисля, че ти си човекът, който може да ме изпъди оттук, Адам. Нима забрави, че тази къща вече е на мама?

— Знаеш ли колко ми пука на кого е! — Адам удари с юмрук толкова силно по писалището, че мастилницата и перата подскочиха. — Ако не ме послушаш, ще те пратя в затвора за убийство!

Дори да се бе съмнявал в правотата на разказа на Пери преди, сега бе убеден, че е самата истина. Защото в първия момент Лио бе така шокиран, че погледна виновно. Аленото му лице пребледня и той за миг погледна уплашено.

— Свиня със свиня! — процеди през зъби Адам. Гласът му бе тих и гневен. — Заслужаваш да ти прережа гръкляна за това, което си направил. Виновен си за смъртта на двама души и без малко да претрепеш мен и Сара. — Лио мълчеше. Беше прекалено шокиран, че са го разкрили, за да се оправдава. Адам продължи: — Как можа, Лио? Ако знаеш как ми се иска да те пратя с повреден самолет в небето! Но „Морс Бейли“ не може да си позволи в момента още една катастрофа. А и на теб ще ти е малко да умреш.

— Какво предлагаш тогава? — нагло попита Лио.

— Да се пръждосаш оттук веднага, защото иначе ще изпълня заканата си и ще те пратя в затвора за убийство, както и за куп други неща. Но и това няма да е от полза за компанията, затова не ми се нрави — да изобличавам доведения брат на съпругата си като долен престъпник.

Докато му говореше, Адам се чудеше дали Лио ще се досети, че блъфира. Нямаше никакви доказателства, за да осъди Лио. Но Лио,

обезумял от страх, не се сети да попита Адам как ще изпълни заканите си.

— Един ден ще съжаляваш за това! — закани се той.

— Съмнявам се. В „Морс Бейли“ ще има чистка. Махай се, Лио, колкото се може по-бързо. Не те знам какво ще обясниш на майка си, но не ме и интересува. Казвай ѝ каквото си искаш, макар че ме съмнява, че ще ѝ признаеш, че си убил собствения ѝ съпруг.

— Нима няма да ѝ го кажеш ти? — иронично попита Лио. — Предполагам, че това ще ти достави истинско удоволствие.

— За разлика от теб, Лио, аз не се забавлявам, причинявайки болка на околните. Дори ще ти призная, че ми е мъчно за майка ти. Вършила е толкова безобразия в миналото, че едва ли Гилбърт е бил особено щастлив с нея. Но съм сигурен, че повечето от постъпките ѝ са били продиктувани от добронамереност към теб. Сега тя е стара жена. Няма да се зарадва, че си тръгваш. Но това ще я оскърби по-малко от факта, че синът ѝ е убиец.

— Проклет да си, Адам! — изсъска тихо Лио. — Проклети да сте всички! Дано да изгниете в ада!

— Може и това да стане. Но едно е съвсем сигурно, Лио — ако това стане, ние несъмнено ще се срещнем с теб там. А сега изчезвай, защото ръката ме сърби да ти размажа мутрата!

Лицето на Лио се изкриви от омраза. Злобата му за пръв път бе толкова явна. Но в момента поне той бе победен и го знаеше.

— Не си мисли, че ще ти се размине толкова лесно, Адам — закани се той от прага на вратата. — Ще си отмъстя на всяка цена! Не забравяй това!

Той тръгна. Адам отново стовари юмрук на бюрото, за да се освободи от желанието да смаже физиономията на човека, който бе убил двама души. В този момент мечтаеше да види Лио проснат на пода и задавен от собствената си кръв. Но какво полза щеше да му донесе това? Така поне щяха да се отърват от него. Вече можеха да започнат да работят върху заздравяването на компанията, която бе смисълът на живота им. Гневът му започна да се уталожва и той взе да прибира папките, които Лио бе извадил. Утре сигурно щеше да им се наложи да ги извадят отново. Вероятно Сара щеше да му помогне да се справи с тънкостите в тях, защото Адам не бе чиновник. Но ако се

налага, ще стане. Това бе най-малкото, с което можеше да се отблагодари на Гилбърт.

Все по-големите сенки навън изпълваха кабинета с мрак, докато Адам стоеше и мислеше за свършената работа и предстоящите задачи.

Писмото на Сара пристигна със сутрешната поща. Адам го откри сред купчината до чинията си за закуска. Разпозна почерка ѝ и присви очи. Когато го отвори и прочете, наруга.

По дяволите, защо я остави сама снощи! Знаеше, че е разстроена от неприятностите през деня. Но нито за момент не се усъмни, че ще направи подобно нещо... Разбира се, това никога нямаше да се случи, ако бяха осъществили плановете си, помисли си Адам. Поради една или друга причина се наложи да протака нещата, а това само създаде допълнително проблеми. Сега разбра, че няма какво повече да отлага.

Адам отмести стола си назад и стана, без да докосне закуската си, отиде в коридора и започна бързо да се изкачва по стълбата, като вземаше по две стъпала наведнъж. Вратата на стаята на Алиша бе отворена. Той почука и влезе.

Алиша седеше на тоалетката, прибираще косата си и докато се сресваше, разговаряше с детегледачката на Гай. Детето беше също в стаята и си играеше с фибите на майка си. Когато Адам влезе, тя го погледна учудена.

— Адам! Какво те води насам?

Той не отвърна на въпроса ѝ.

— Госпожице, бихте ли отвела Гай долу. Искам да поговоря със съпругата си.

Детегледачката погледна Алиша, защото нямаше навик да се подчинява на Адам.

Алиша ѝ кимна.

— Върви, скъпа. Послушай господин Бейли.

— Мамо, искам да стоя тук! — Гай имаше леко плачлив глас, който дразнеше Адам.

— Слушай татко си, младежо!

— Хайде, Гай, върви. После пак ще дойдеш — рече Алиша. Когато детегледачката изведе детето, тя се обърна към мъжа си. — На

какво дължа това посещение, Адам? Все по-рядко идваш в стаята ми, но никога сутринта.

Той не обърна внимание на намеците ѝ.

— Трябва да ти кажа нещо, Алиша, и за да не те обидя, ще бъда пряк. Както знаеш, от известно време насам бракът ни не върви и аз мисля, че е крайно време да разрешим проблема юридически. Искам развод, колкото се може по-скоро. Време е да сложим край на този цирк.

Тя замръзна, ръцете ѝ продължаваха да държат вдигнатата ѝ коса. Той виждаше лицето ѝ в огледалото — като се изключат широко отворените ѝ очи, то бе напълно безизразно.

— Наистина ли? Защо точно сега реши да го направиш? — попита тя след малко и той, без да иска се възхити на самообладанието ѝ.

— Искам да се ожена за Сара.

— Мдаа, разбирам. — Тя постави една фиба в кока си спокойно. — Искал си да се ожениш за Сара. В това няма нищо ново, нали? Предполагам, че единственото нещо, което се е променило, е, че сега тя е също толкова добра инвестиция, колкото мен. И тя като мен получава една трета от имуществото и същия процент акции в управлението на компаниите. Е, Адам, не мога да не се възхитя на пресметливостта ти!

Писмото на Сара стоеше в джоба му. Идваше му да ѝ каже, че ако иска, може да има и двете, защото Сара смяташе да прехвърли всичките си акции на негово име. Но не го направи. Не искаше да се отклонява от въпроса в този момент.

— Аз отговарям за аргументите в полза на развода, Алиша — рече той. — Не се страхувай, че ще опетня името ти.

— Много похвално от твоя страна — сухо отвърна тя. — Но няма не ти е минавало през ума, че може да откажа?

— Да, минавало ми е. В такъв случай обаче предложението ми да постъпя почтено отпада. Ако ме принудиш, Алиша, ще изкарам теб виновна за развода. Не си прави никакви илюзии.

Тя забодее с фиба и последния кичур коса и се обърна с лице към него.

— Ясно. Виждам, че вече си взел решението. Има ли въобще начин да те спра?

— Наистина ли искаш да ме спреш, Алиша? Не се съмнявам, че и ти като мен знаеш, че бракът ни е една пародия. От това нямаш полза нито ти, нито аз. Мисля, че ти самата ще се почувстваш по-добре, ако се омъжиш за някой, който ще те обича.

Тя се усмихна коравосърдечно. Адам се запита дали тази жена е способна на нежност.

— Загрижеността ти за мен направо ме разчувства — процеди тя. — Обаче забравяш, че има още един заинтересован. Синът ти. Чувствата ти към мен са без значение в сравнение с това. Не те интересува, че ще ме zlepоставиш пред хората, но не можеш ли поне заради него да поддържаш заблудата за брака ни? Помисли за Гай, Адам. Помисли за собствения си син.

— Алиша, искрено се надявах, че няма да използваш Гай, за да ме задържиш при себе си. Това само ще ти навлече повече проблеми — с горчицина отвърна Адам.

— Какво искаш да кажеш? — предизвикателно попита тя.

Той погледна към вратата. Тя бе добре затворена, а отвън не се чуваше детски глас.

— Защото, скъпа моя, и ти, и аз добре знаем, че той не е мой син.

Очите ѝ се присвиха, мускул трепна на бузата ѝ. Но тя отвърна със завидно самообладание:

— Така ли? И чий син е тогава?

— Баща му е някой от войниците, които бяха дошли да се възстановяват при теб, вероятно оня, с когото те хванах.

— Аха — смутено отвърна тя. — И може би сега смяташ да се отречеш от него?

— Не. — Той отиде до прозореца и застана с гръб към него. — Няма да се отрека от Гай. Ако имах подобни намерения, отдавна да съм го сторил, още когато се върнах от пленническия лагер и установих, че като по чудо съм станал баща. Още тогава реших, че заради детето трябва да оставя всички да вярват на мита, който ти бе разпространила, и не виждам защо сега трябва да го разбивам. Гай има и без това достатъчно недостатъци, за да му лепваме и етикета копеле.

— Означава ли това, че предпочиташ хората да мислят, че си изоставил собствения си син?

Той сви рамене.

— Ще му осигуря добра издръжка сега и за в бъдеще. А и гърбът ми е як. Моето лично мнение е, че хората могат да продължават да си мислят, че съм негов баща, при условие че ме освободиш от тази пародия на брак.

— О, Адам! — Тя внезапно отметна глава назад и се изсмя.

— Какво ти е толкова смешно? — попита я той.

Тя поклати глава.

— Цялата ситуация е толкова забавна! Бракът ни започна с изнудване и както ми се види, ще приключи така.

— Аз бих го нарекъл по-скоро ултиматум, Алиша, но всъщност е все едно. Дай ми свобода и аз ще продължавам да се правя на баща на Гай. Няма нужда дори самият той да знае истината, въпреки че едва ли ще ми е особено благодарен.

— А Сара? — Той забеляза пламъчето, което проблесна в очите, признак на съперничеството, което все още съществуваше между двете жени.

— Това, което става между мен и Сара, си е наша работа — тихо отвърна той.

Устните ѝ се извиха леко нагоре и за миг тя придоби почти тъжен вид.

— Ти я обичаш истински, нали?

— Повече от всичко на света.

— Добре. — Тя се обърна и повдигна вежда. — В такъв случай, Адам, предполагам, че е редно да се махна от пътя ти. Аз имах възможност да опитам и да се порадвам на щастието, с което ти ме дари. Може би е дошъл редът на Сара. Добре, Адам, ще ти дам развод. Ще оставим на адвокатите си да уточнят подробностите, за да можем да си спестим колкото се може повече неприятности. А сега ти предлагам да отидеш при нея. Моля те да отидеш при нея, честно казано. В този момент единственото, което искам, е колкото се може по-скоро да ме освободиш от присъствието си!

— Благодаря ти, Алиша. — Той отиде до вратата, а тя му показа само гърба си, стегнат и прав. Алиша грабна четката си за коса от тоалетката и я запрати с всичка сила към леглото си. Тя подскочи от възглавницата и падна напред пода.

— По дяволите! — изхлипа Алиша. — По дяволите! По дяволите! *По дяволите!*

Но наоколо нямаше кой да я чуе.

7.

Стаята в странноприемницата бе съвсем същата, каквато я помнеше. Само фактът, че е тук, където двамата с Адам се любиха в онази чудна първа нощ, събуждаше спомени, толкова болезнени, че ѝ се приплакваше, толкова живи, че раждаха във всяка част на тялото ѝ неутолимо желание. Знаеше, че не трябва да идва тук. Това бе пълна глупост и все пак...

Сара седна на ръба на леглото, в което бяха лежали двамата, и си припомни всеки детайл. Една нощ, една незабравима, открадната нощ. Може би само тя щеше да им остане. За доброто на компанията. Но нищо не можеше да ѝ отнеме щастието, което бяха споделили.

Когато пристигна много късно предната вечер, съдържателят я посрещна с неприкрита изненада. Той помнеше жената пилот, чието катастрофално приземяване разбуди духовете в заспалото село. Но Сара бе неразговорлива, целия ден прекара в разходки и размисъл, а в момента, в който хапна надве-натри, излезе от трапезарията.

Вече бе късен следобед, чакаше я поредна самотна вечер. Естествено, не можеше да остане тук за дълго. Но така поне имаше възможност да остане насаме със себе си и да размисли, а засега нищо не променяше мнението ѝ, че най-правилно ще постъпи, ако се махне от Чутън Лий.

Знаеше, че ще ѝ е трудно. Щеше да ѝ се наложи да започне отначало. Настръхваше ѝ косата, като си помислеше за това. Но така поне Адам несъмнено щеше да оправи отношенията си с Алиша и двамата щяха да възродят „Морс Бейли“ от пепелта.

Стъпки по стълбите. Сара не им обърна внимание. После вратата се отвори, тя подскочи и погледна към нея, останала без дъх.

— Адам!

За миг си помисли, че спи и сънува. Той влезе в стаята, блъсна вратата с крак и тя разбра, че всичко е реалност.

— Знаех, че ще те намеря тук, Сара. Или поне се надявах. Не можех да се сетя за нито едно друго място, където би могла да отидеш.

Цялата трепереше от копнеж да се втурне в обятията му, но стоеше като закована до леглото.

— Защо си дошъл?

— Ти как мислиш? За да те заведа у дома.

— Но Адам... Нали ти обясних в писмото? Най-добре е да ти прехвърля акциите си и да изчезна от полезрението.

— Ах, ти, глупаче! — въздъхна той. — Наистина ли си мислеше, че ще те оставя да избягаш толкова лесно? Що се отнася до акциите, Гилбърт ти ги е дал, защото е искал ти да си ги имаш. Не можеш да му ги хвърлиш в лицето.

— Ох, не знам...

— Ако не мислиш за мен, помисли поне за фирмата си — сгълча я той. — Как ще започне да функционира, ако не си там да организираш нещата?

— Някой друг може...

— Кой?

— Ох, не знам... Алиша, може би.

— Алиша не се интересува от бизнес. Гилбърт сляпо се надяваше, че това е възможно. Но преди да си ме прекъснала, искам да ти съобщя, че Алиша се съгласи да ми даде развод.

— Ти ли й каза?

— Да. Вече няма никакъв проблем, Сара, и не смятам повече да слушам оправданията ти. Ако бях комплексиран, щях да си помисля, че ги измисляш, за да се отървеш от мен. Но не съм. Хайде, идваш ли с мен доброволно, или да прилагам сила?

— О, Адам... — Коленете й омекнаха. Дали имаше друг мъж на този свят, който можеше да я накара да се чувства така?

— Може би малко сила няма да ти се отрази съвсем зле — рязко рече той. И я пое в обятията си. Мина доста време преди някой от двамата да промълви нещо.

Мракът се бе спуснал, когато се върнаха в Съмърсет, озарен от звезден мрак, който сякаш изсмукваше последните капки благоухание от плетовите и ги ръсеше върху лицата им, а Сара имаше чувството, че той я презарежда с енергия за трудностите на идващите дни, влива се в нея, дава й сили. Чакаше я тежък път. Но това нямаше да я спре сега.

По шосето, със завои и падини, всяка от които събуждаше мили спомени у нея. А той трябваше да направи отбивка, преди да я заведе вкъщи.

Фабриката бе като мрачно петно на фона на нощното небе. Прозорците бяха тъмни, като очи на слепец, но докато Адам паркираше колата, фаровете осветиха някои от стъклата, внезапно ги обсипаха с блясък и на фона на боботещия двигател тя сякаш чу летящ самолет.

Как обичам това място!, помисли си Сара. Не бива да пропада, аз няма да го допусна! Особено след като Гилбърт ѝ оказа такова доверие, независимо от цената, тя бе готова да се бори до последния си дъх. Обичаше Адам, но компанията бе по-голяма и важна, от когото и да е. Макар че по някакъв странен начин те бяха неразривно свързани — сега, когато Гилбърт го нямаше, Адам представляваше „Морс Бейли“. Борейки се за единия, тя всъщност щеше да се бори и за двамата.

Тук, в мрака, Сара пое плаща на отговорността. Направи го с удоволствие. Тук бе нейното място — тук, където парите на машинното масло се смесваха със свежия парфюм на природата. Тук нейното минало, настояще и бъдеще се сливаха в наследството на „Морс ентърпрайзис“. И тя знаеше, че никога повече няма да ги напусне по собствено желание.

КНИГА ШЕСТА

НАСТОЯЩЕТО — 1965 ГОДИНА

*Почерпи с охота от съвета на годините и
отдай щедро нещата от младостта.*

*... В какофонията на живота запази мира с
душата си. При всичките му измами, неволи и
неосъществени мечти животът все пак остава
прекрасен.*

1.

Алиша, графиня фон Брехт, спа до късно.

Всяка сутрин през последните десет години Айрийн, прислужницата ѝ, я събуждаше в седем с кана чай *Ърл Грей* и докато го пиеше, Алиша планираше деня си, като първо решаваше дали да закуси в леглото или не, кои дрехи да облече и къде и с кого да обядва. След това преглеждаше писмата си, хвърляше един поглед на заглавията във вестник „Телеграф“ и се потапяше във ваната.

Когато Айрийн почука на вратата на спалнята на сутринта след катастрофалната среща в „Рулс“ обаче, не последва отговор. Тя отвори вратата, като сърчно балансираше таблата с длан. Но Алиша, все още с нощната си маска от син сатен, не даде признак да я е чула.

Сърцето на Айрийн едва не примря и в прилив на паника тя се уплаши да не би господарката ѝ да е умряла в съня си. Алиша не бе на себе си предния ден, а на нейната възраст човек не знаеше... Докато Айрийн се суетеше притеснено на прага на вратата, забеляза, че Алиша вдига ръка и ѝ прави знак да напусне, след което отново я отпусна върху меката бежова козина на Минг, свита на кълбо на леглото до нея. Господарката ѝ допълни жеста с думи, изречени тихо:

— Остави ме още малко, Айрийн. Не можах да спя добре.

Успокоена, но изненадана, Айрийн излезе. Беше ѝ изключително интересно какво е ядосало графинята толкова много предния ден. Нямаше никакво съмнение, че е ядосана, когато се върна много по-рано от очакваното от срещата си за обяд. През останалото време от деня само крачеше напред-назад из малката си дневна и изпуши толкова много цигари, че Айрийн се принуди да отвори всички прозорци, за да проветри, след като си легна. Почти нищо не хапна и от изисканата вечеря, която прислужницата ѝ бе приготвила. Подобно поведение бе съвсем непривично за графинята и Айрийн бе готова на всичко, за да разбере какво е станало. Но тя не получаваше заплата, за да задава въпроси. През всичките години, откакто бе на работа при нея, графинята не ѝ бе дала нито един повод за фамилиарност и Айрийн знаеше, че не може да се надява на това точно сега.

Час по-късно тя пак направи чай и опита отново. Този път имаше повече успех. Докато оставяше таблата на нощното шкафче, Алиша се размърда, свали нощната маска и замижа, когато студената светлина на мартенското утро докосна очите ѝ.

— Благодаря, Айрийн. Моля те, остави я там. — Тя се надигна, подпря се на възглавниците с копринени калъфки в слонова кост и започна да масажира лицето си с алените си нокти за разсънване.

— Да, госпожо.

— Можеш да напълниш ваната ми. Господи, как мразя да спя до късно! Събуждам се цялата схваната!

Айрийн си помисли, че малцина жени на седемдесет и пет биха се оплаквали, ако са спали до осем, но, естествено, не каза нищо. Приятелките ѝ бяха учудени, че след толкова години работа у графинята, тя не бе създала по-непринудена връзка с господарката си, но Айрийн бе самотна жена и ситуацията я удовлетворяваше. Алиша изглеждаше доста бледа и уморена тази сутрин... Айрийн отново се разтревожи. Освен искреното уважение, което придоби тя към Алиша с времето — думата *привързаност* не се използваше, когато ставаше дума за графинята — Айрийн знаеше, че ще остане без работа, ако нещо се случи с работодателката ѝ, а в наше време трудно се намираше места за прислужници. Айрийн въздъхна наум. Още някоя и друга година ѝ оставаше до пенсия...

— Айрийн, имам ли някакви писма днес? — попита Алиша, след като отпи от ароматния чай.

— Да, госпожо, на таблата... — Айрийн млъкна и леко се намръщи. — Извинете, госпожо, сигурно съм ги забравила в кухнята... — Тя бързо излезе. Писмата със сигурност бяха на първия поднос, както винаги. Трябва да е забравила да ги сложи на мястото им, когато направи чай отново. Как може да направи такова нещо, особено след като добре познаваше навика на графинята да ги отваря веднага щом стане. По някое време пощальонът промени графика си и първата поща пристигаше по обяд, но Алиша веднага се обади в пощенската служба и разреши проблема. Явно тревогите на прислужницата за здравето на графинята я притесняваха много повече, отколкото съзнаваше.

Тя взе купчината пликове и ги занесе на Алиша, която започна веднага да ги преглежда. Айрийн предположи, че повечето от тях са

свързани с различните благотворителни инициативи, които Алиша председателстваше, а други, макар и добре прикрити, вероятно бяха сметки. Но докато ги подреждаше, прислужницата забеляза едно, надписано на ръка, с австралийска марка. Именно този плик привлече вниманието на Алиша. Тя го отдели, постави останалите на перваза на прозореца до любопитния нос на Минг и го отвори с малкото ножче за хартия, което стоеше на нощното шкафче.

Айрийн се усмихна на себе си по пътя за банята, където изсипа пакетче соли под течащата гореща вода. Бе разпознала почерка веднага. Беше на внука на графинята, Дейвид Бейли. След кратък хулигански период — като *хипи*, както Айрийн бе подочула, че наричат тези младежи — той започна работа в семейната фирма на графинята за производство на самолети и от една година бе в Австралия, седалище на един от чуждестранните клонове. Откакто замина там, пишеше от време на време на баба си и писмата му винаги я ободряваха. Айрийн с надежда си помисли, че и това ще ѝ помогне да забрави за онова, което я тревожеше.

Докато пълнеше ваната, ѝ се стори, че чу вик. Ужасена, тя се втурна към спалнята, където завари Алиша да отмята завивките и да става от леглото, а сърдитата Минг, недоволна, че са нарушили спокойствието ѝ тъй неочаквано, лаеше бясно от средата на китайския килим.

— Госпожо! Какво има? Не лоши новини, надявам се? — В суматохата Айрийн почти забрави за неписаното правило за резервираност в отношенията.

Един поглед върху лицето на Алиша ѝ даде да разбере, че няма място за тревога. Графинята вече нямаше уморен и изтощен вид. Във виолетовите ѝ очи проблясваха искри, а устните ѝ, все още алени от червилото, което неизменно носеше, се разтвориха в широка усмивка.

— Лоши новини ли? Напротив! Единствената лоша новина е, че се успях. Готова ли е ваната ми, Айрийн? Добре! Нямам нито секунда за губене. Внукут ми идва на гости най-вероятно тази сутрин. Ще умра от срам, ако ме свари в този вид на уморена баба!

Айрийн се усмихна, спря крановете и изпробва с ръка водата.

— Той не е ли в Австралия, госпожо?

— Да, Айрийн, беше. Но вече не е. Върнал се е в Англия вчера. Днес отива в Бристъл в централата на завода ни. На път за там ще се

отбие да ме види. Да не е много гореща тази вода? Нали знаеш, че ако е много гореща, може да припадна. Добре е. Иди да приготвиш закуската ми — един грейпфрут и препечена филийка. След около половин час слизам долу. Хайде, какво чакаш! Нали ти казах, че нямаме време за губене?

— Отивам, госпожо — отвърна Айрийн и се усмихна с облекчение.

Ето така харесваше графинята! Може би това, което я тревожеше, не е било чак толкова сериозно в края на краищата, или поне не толкова сериозно, че да помрачи радостта ѝ от предстоящото посещение на внука ѝ. Може да е чепата, със сигурност с тежък и властен характер, но Айрийн предпочиташе подарката си такава, отколкото унила и съсипана.

Декоративният юбилеен часовник, една от малкото вещи на Клаус, които бе запазила, започна да бие, и Алиша, настанена на фотьойла с Минг, свита на коленете ѝ, погледна към него. Единадесет часът. Може би Дейвид ще дойде всеки момент? Естествено, напълно възможно бе и той като нея да се е успал, за което бе напълно оправдан, защото вероятно трябваше да навакса разликата в часовото време след дългия полет от Мелбърн. Но тя не можеше да си представи, че разликата в часовото време може да провали плановете на младеж на неговата възраст и след като го чакаха днес в Бристъл, значи той всеки момент трябваше да пристигне. Щеше да лети със собствения си самолет, но все пак... Алиша отново си припомни писмото му, което знаеше дума по дума, защото въпреки възрастта, паметта ѝ бе все така свежа.

Опитах се да се свържа с теб по телефона, бабо, но ти бе излязла — на някое от благотворителните ти мероприятия, предполагам — пишеше ѝ Дейвид. — Пристигам на Хийтроу в десет и половина вечерта, ако кацнем навреме. Ще пренощувам в един от хотелите край летището. На следващия ден трябва да отида в Бристъл, но

преди това ще имам няколко свободни часа, в които искам да мина да те видя, ако е удобно.

Алиша леко се намръщи, като прочете последното изречение. *Ако е удобно! А как не!* Винаги имаше желание да се види с Дейвид. Той бе един от малкото хора, които не я нервираха и дразнеха, а днешното му посещение наистина не би могло да бъде по-навременно. Дейвид бе единственият човек, който би могъл да има някаква представа за намеренията на баща си и дали има истина в твърденията на Сара. Всъщност сега си даваше сметка, че може би момчето е било извикано с някаква цел. Вероятно се готвеше нещо и Гай искаше синът му да е тук по време на развоя.

Алиша присви очи. Тревогите, които не я бяха оставили да заспи, отново започнаха да я тормозят. Беше доволна, че унизи Сара и демонстративно я напусна в ресторанта. С това се справи лесно. Това, което ѝ бе трудно, бе да отхвърли твърденията ѝ като неверни. Алиша знаеше, че Сара е решителна и опасна жена, но никога не я бе виждала да създава проблеми неоснователно. През всичките години, в които двамата с Гай работеха заедно, Алиша дори не я поглеждаше. И преди бяха възниквали разногласия, както ѝ бяха разказвали, но Сара нито веднъж не бе потърсила контакт с нея. И въпреки че сега Алиша се опитваше да си втълпи, че Сара я търси с някаква подмолна цел, дълбоко в сърцето си усещаше, че не е така. Вътре в себе си тя знаеше, че Сара е имала напълно оправдан повод да се обърне към нея и именно това не я остави да заспи часове наред през нощта.

Не можеше да повярва, че Гай, собственият ѝ син, бе готов да я предаде, като продаде на стария ѝ враг Лио де Виър. Немислимо! Недопустимо! В същото време защо ѝ е на Сара да измисля тази история, ако в това няма грам истина?

Алиша склучи вежди в тънка права линия, лека бръчица прониза челото ѝ. Защо всяка нейна среща със Сара се оказваше толкова потискаща? Всеки път, когато се виждаха, следваше неприятност — винаги беше така и сигурно така щеше да си остане. Но последната бе повече от емоционално натоварване. Освен че разтърсваше основите на собствения ѝ личен свят, тя засягаше интересите на компанията. А компанията бе като огромно животно, което трябваше да пазят.

Звънецът проехтя и се понесе нагоре по стълбите, а лицето на Алиша грейна. Тя внимателно се ослуша за гласа на внука си. Пулсът ѝ започна да бие в китките и слепоочията, и едва сега тя осъзна колко се страхуваше, да не би да стане нещо и внукът ѝ да не дойде. *Колко абсурдно!*, помисли си тя със самокритичност, която винаги придаваше твърдост на характера ѝ. Колко е абсурдно да отдава толкова голямо значение на едно кратко посещение! Но в същото време на нейната възраст ѝ бяха останали по-малко удоволствия, отколкото едно време, а повечето ѝ гости сега бяха възрастни дами като нея, на които обаче липсваше богатството на житейски опит, който да ги прави интересни. Алиша с готовност се присъедини към техните редици, но под външния ѝ вид на изискано благоприличие се криеха свободолюбив дух и копнеж към поне малко разнообразие във вече еднообразния ѝ живот. Дейвид бе млад и жизнен и възможността да прекара един час в неговата компания я радваше, тъй като това ѝ предлагаше възможност да надникне в неговия свят.

Когато чу стъпките му по стълбите, тя пусна Минг, за да излезе и го посрещне, но той се качи доста бързо и я изпревари. Докато се надигаше от фотьойла си, той се показа на вратата и ускореният ѝ пулс сякаш се притаи за миг.

— Дейвид! — сърдечно го посрещна тя и си помисли: *Господи, колко прилича на татко!*, защото наистина човек можеше да си помисли, че в стаята ѝ е влязъл младият Гилбърт.

Приликата, разбира се, съществуваше от край време и не можеше да бъде отречена, дори когато той беше бебе, но бе леко замаскирана по време на *хипи фазата*, както обичаше да казва Алиша. Сега обаче, когато се върна към по-традиционния си облик, внукът ѝ отново приличаше на праядо си, въпреки спортния пуловер и дънките. Някогашните свободно пуснати къдрици, вече прилежно подстригани, напълно подчертаваха илюзията.

— Бабо! — Той дойде при нея и едва не я повали с прегръдката си. Щастие изпълни сърцето ѝ. Никой, освен Дейвид не я бе прегръщал от години. Гай, баща му, никога не го правеше, само любезно и синовно я целуваше, но с лека припряност, която ѝ подсказваше, че мисълта му е заета с много други неща, все по-важни от нея.

Когато я пусна, тя го грабна за ръцете и ги задържа за известно време.

— Дейвид, колко се радвам да те видя! Я се виж само! Струваш ми се пораснал — или може би аз съм се смалила. Така е като остарее човек.

— Остаряла? Ти? — Той се разсмя.

— Гоня осемдесетте — напомни му тя.

— Но нито си стара, нито си се смалила.

— Щом като казваш — съгласи се тя, доволна от комплимента. — Ей сега Айрийн ще ни донесе кафе. Хайде, сядай. Искам да ми разкажеш всичко за Австралия. Как ти се струва?

— Чудесна страна! — Той я изчака да седне и се настани на фотьойла срещу нея. — Филиалът е във Виктория, но аз успях да намеря време да попътувам. Ходих за две седмици в Куийнсленд да карам сърф и да разгледам Големия риф. Бях няколко пъти в Сидни. А, бях и на Червения център, разбира се. Не може да изкараш цяла година в Австралия и да не отидеш да видиш Червения център.

— Червеният център ли? — Алиша повдигна едната си вежда въпросително.

— Да, това е вътрешността на страната, бабо. Пустинно място, където никога не вали. По средата между Дарвин и Мелбърн, на няколко дни път с кола. Разбира се, така и не ми остана време да посетя всичко, което бях запланувал. Искаше ми се да попътувам малко с каравана, да отида на запад до Пърт, защото всички казват, че там било много живописно. Но нали все пак отидох предимно за да работя там, тъй че имах късмет, че успях да видя нещо.

— А как върви австралийският клон? — попита Алиша.

— Много добре. Бях доста зает. Научих много неща.

— Какво например?

— Ами например че трябва да дадеш възможност на момчетата да отидат и да изпият по една-две бири, преди да се приберат вкъщи.

— Дейвид!

— Така е. Затварят в шест часа и ако не бягат бързо, може да не успеят.

— Отвратително! А и не мога да разбера какво общо има това с управлението на международна фирма.

— Лъжеш се, бабо. Наистина е много важно. Трябва служителите да са доволни, за да си вършат работата, както трябва. — Той се усмихна. Усмивката му бе младежка и палава версия на тази на Гилбърт. Сърцето на Алиша подскочи. — Ето го и кафето — рече той.

— Да, наистина. Благодаря ти, Айрийн. Остави го тук. — Алиша посочи масичката, която бе между тях.

— Да ви наля ли, госпожо?

— Не, благодаря. Ще се справим сами. — Алиша изпитваше ревност към всяка минута, прекарана с внука ѝ.

След като Айрийн излезе, тя се наведе и сервира чашите с усмивка.

— А сега се връщаш, за да приложиш на практика онова, което си научил — каза тя.

— Да. Татко смята, че е време да започна работа тук. И въпреки че съжалявам, че трябваше да си тръгна от Австралия, съм съгласен с него. В края на краищата нали съм му син и наследник! — Каза го съвсем естествено, без да се самоизтъква или хвали. За Дейвид това бе просто един факт, с който той бе откърмен, като престолонаследник на трон. Разбира се, не биваше да забравя за чичовците си, Родерик и Майлс, но Гай винаги гледаше на тях с пренебрежение и, естествено, синът му бе приел това отношение, без да го подлага под съмнение. Харесваше Родерик и Майлс, но възприемаше първия като бледо копие на баща си, а вторият, по неговите собствени думи, предпочиташе да прекарва времето си в изпитателните цехове. Без съмнение Дейвид бе най-подходящият наследник на империята и със сигурност един ден щеше да я оглави. Освен ако, разбира се...

Освен ако не падне в ръцете на Лио де Виър, помисли си Алиша и отново я налегнаха съмнения. Не можеше да повярва, че Гай ще даде компанията на най-стария им враг. Това бе просто невероятно. И все пак...

Може би Родерик и Майлс са започнали да ламтят за власт и застрашават бъдещите позиции на Дейвид, помисли си Алиша. Родерик вече имаше собствени деца, близнаци, дори да бяха все още само бебета, а Майлс наскоро се бе оженил за много хубава, но амбициозна млада актриса, която според Алиша можеше да им създаде проблеми. Може би Лио де Виър бе обещал това, което бордът на

директорите на „Морс Бейли“ не можеше — по-нататъшна автономия за Дейвид. Ако случаят бе такъв, нямаше повод да вини Гай.

— Дейвид, имаш ли някаква представа защо именно сега те вика в Англия? — попита тя. Гласът ѝ бе умишлено непринуден, но тя наблюдаваше внимателно реакцията на внука си и остана разочарована от свиването на раменете му.

— Сигурно мисли, че една година в Австралия е достатъчна.

— Сигурно. — Тя му наля кафе и опита да подходи по друг начин. — Споменава ли ти е баща ти за някакви промени в бизнеса? — попита.

Той отново реагира искрено.

— Промени ли? За какви промени говориш, бабо?

Алиша се чудеше как да постъпи. Той явно не знаеше нищо. Щеше да е жалко, ако провали посещението му с безплодна дискусия по тема, която ѝ бе отблъскваща.

— Честно казано, не знам — призна тя. — Както си чувал, през последните години нямам на практика нищо общо с бизнеса. Баща ти управлява моя интерес от мое име. Но понякога си мисля, че е редно да знам малко повече за това, което става там. Всъщност чудех се... Казваш, че отиваш в Бристъл? Чудя се дали да не дойда с теб.

Тя забеляза изненадата в очите на Дейвид и го разбра. Той знаеше, че баба му много рядко ходи в Бристъл. Но не ѝ напомни за това, нито попита какво я кара така неочаквано да пътува дотам.

— Разбира се, ако нямаш нищо против да пътуваш в малък самолет, за мен ще е удоволствие — каза той, отпивайки от кафето си, а тя отново си помисли: *Колко прилича на прадядо си! Тъй възпитан, тъй сдържан, чаровен, като в същото време не дава никакъв повод за съмнение, че зад чара се крие огромна сила. Защо и Гай не бе наследил поне част от тези качества!* Тя с горчивина констатира, че тези черти бяха прескочили едно поколение. Съжалението я накара да се почувства така, като че ли изневерява на сина си, и затова, когато след малко Дейвид я попита: *Татко знае ли, че ще идваш?*, тя му отвърна доста рязко.

— Не, не знае, но едва ли ще има нещо против. Няма да му се натрапвам. Ще накарам Айрийн да се обади и резервира стая в хотел. В Гранд Спа може би, защото е съвсем близо до къщата на баща ти и центъра, а гледката към дефилето на Ейвън е направо прекрасна.

— Защо ще ходиш на хотел? — зачуди се Дейвид. — Нали татко има три спални. Тъкмо за всеки по една.

Алиша поклати глава.

— Не, Дейвид, предпочитам да съм независима. Освен това баща ти няма постоянен слуга, а мен не ме привлича перспективата да си правя сама закуска.

— Аз ще ти я приготвям, бабо, ако това те притеснява.

— Не, не е само това. Вие с баща ти ще отивате на работа и аз ще трябва да се оправям с онази простакеса, която идва да ми чисти къщата. Не съм забравила последния път, когато останах у баща ти — блъска, тръшка, докато ме заболя главата, а после ме нападна с прахосмукачката.

— *Нападна?*

— Почти. Напираше с шланга към мен, като че ли очакваше да си вдигна краката, за да измете под тях! А да не ти казвам колко груба стана, когато ѝ направих забележка. Каза, че била наета само за три часа и че ако не успее да си свърши работата за това време, няма кога и че господин Бейли щял да се ядоса, ако намери трохи под любимия си фотьойл.

Дейвид се разсмя.

— Госпожа Фрийман не е чак толкова опасна, бабо. Само приказва, но иначе е съвсем безобидна.

— Госпожа Фрийман? Ти ѝ викаш *госпожа Фрийман*? — Алиша поклати глава неодобрително. — Сега разбирам защо е толкова невъзпитана. Аз лично никога не бих я взела на работа.

— В такъв случай може би наистина е по-добре да не отсядаш у татко. Няма да остане доволен, ако се караш на госпожа Фрийман. Твърди, че извадил голям късмет с нея. — Дейвид протегна дългите си крака, без да стъпва на скъпия килим с кафявите си каубойски ботуши, които, както Алиша със задоволство забеляза, бяха добре лъснати. — Сега, предполагам, времената са други, не е както едно време.

— Да речем, че е така — сухо отвърна Алиша и си спомни за армията от слуги, които се грижеха за Чутън Лий, когато Гилбърт и Бланш бяха господарите, а тя, Сара и останалите — деца. Тогава прислугата не си позволяваше подобни глупости като точно определено работно време и в никакъв случай — нахалство и неподчинение. За миг се запита как ли се справя Сара с проблема с

обслужващия персонал в Чутън Лий в наше време и констатира, че не ѝ завивда. Когато Адам и Сара купиха къщата, като стана прекалено голяма за самотната Бланш, Алиша се обиди и ядоса. В края на краищата това бе нейният дом. Но когато напусна Съмърсет, за да се установи в Лондон, реши, че така е по-добре. Вече не ѝ се живееше в провинцията, нека Сара и Адам да се оправят с Чутън Лий и проблемите там. Почти не се бе сещала за това оттогава, но сега изпита само чувство на облекчение, че Сара, а не тя трябва да се занимава с градинари, техници и цял взвод селяндурки като госпожа Фрийман. Горката Сара! Не ѝ ли стигаха грижите за бизнеса, че трябваше и с къщата да се нагърбва...

— Е, Дейвид — рече тя, — може би сега не му е времето да те държа тук в празни приказки, след като ще се виждаме достатъчно често през следващите няколко дни. Не искам да те бавя. Налей си още кафе, вземи си бисквити, а аз ще отида да кажа на Айрийн да ми приготви багажа. Така ще бъда готова за път, веднага щом кажеш.

Тя стана. От лекото неразположение, което бе разтревожило Айрийн, вече нямаше и следа. Раменете ѝ бяха опънати, тялото ѝ — стегнато и изправено, а под ружа се забелязваше естествена руменина.

— Бабо...

Алиша се спря на вратата и се обърна.

— Да, Дейвид?

— Ако искаш, ми кажи да си гледам работата, но защо така ненадейно реши да дойдеш в Бристъл?

Тя се поколеба за миг. Да му каже ли поне отчасти за причината? Не можеше да му *каже да си гледа работата*, както той се изрази. Защото това бе именно негова работа — повече негова, отколкото нейна, защото нейното минало сега бе негово бъдеще.

Но навикът да не издава тайните си бе прекалено силен, а и тя все още не знаеше каква точно е истината — дали твърденията на Сара бяха верни и ако да, какво е накарало Гай да вземе подобно решение. Най-добре щеше да е да си мълчи засега. Освен това... тя се усмихна леко, Дейвид може вече да не е момченцето, което едно време обичаше най-много да се спуска по парапета на къщата ѝ в Лондон, но той бе все още доста млад и неопитен в бизнеса и живота. Няма смисъл да споделя с него тревогите си. Не можеше да направи нищо.

Той продължаваше да я гледа въпросително, но тя му отговори небрежно:

— Имам нужда от смяна на обстановката и компанията, Дейвид. Нима това не е основателна причина?

За миг той присви очи. После челото му се отпусна и ѝ се усмихна.

— Разбира се, бабо. Каква по-основателна причина от това!

2.

Кърсти Роуланс сложи спирала на миглите си, постави перлено розово червило на възпълните си устни, отдалечи се от огледалото и критично прецени отражението си в него.

Не е зле. Съвсем не е зле. Спиралата подчертаваше огромните ѝ бляскави очи под бретона, а червилото акцентираше широката ѝ усмивка. Тя се отдалечи още малко от огледалото и се завъртя, за да добие по-пълна представа за костюма си от небесносиньо букле в две части — късо сако без ревери и тясна пола до коленете. Кърсти кимна доволно. Да, това бе определено по-изискано от обичайната ѝ униформа от джинси и провиснал пуловер, поне за целта, която си бе поставила.

— Боже господи, това момиче имало хубави крака! — възкликна някой от вратата. — Кърсти, скъпа, какво си си наумила?

— Искам да изглеждам поне малко прилично веднъж в живота си. — Кърсти се обърна и през рамо погледна Марта Калински, веселата ѝ американска съквартирантка. — Какво ще кажеш, ставам ли?

— Зависи за какво.

— За съблазнителка. — Изрече го непринудено, но Марта долови сериозните нотки. Подпря се на вратата, пъхна ръце на колана на джинсите си и направи физиономия зад гърба на Кърсти.

— Съблазнителка! И кого, по дяволите, си намислила да съблазняваш? Професорът, с надеждата да ти пише по-високи оценки ли?

— В никакъв случай!

— Кого тогава?

— Ох, Марта, дълга история.

— Аз не бързам заникъде.

— Ти не, но аз бързам.

— Хайде де, кажи поне името на щастливеца.

— Гай Бейли. Далечен братовчед.

— Гай Бейли ли? Да не е оня, който е шеф на самолетните компании?

— Същият.

Марта си подсвирна.

— Какво става с теб? Кога стана такава материалистка?

— Не съм материалистка. Нищо не разбираш. — Кърсти погледна часовника си. — Сега нямам време за — обяснения, Марта. Трябва да тръгвам.

Тя отново се погледна в огледалото, прокара пръсти през кестенявата си коса до раменете и отиде до вратата. Марта се отмести, за да ѝ направи път, въздъхна и поклати глава.

— И умната, маце! Пази се!

— Непременно. — Но Кърсти говореше много по-уверено, отколкото се чувстваше. На слизане тя потрепери, но знаеше, че това не е само от хладния мартенски въздух, а и от мисълта, че ѝ предстои среща с Гай.

Не го харесваше, открай време ѝ бе неприятен. Имаше нещо в него, приличаше ѝ на влечуго, макар да бе доста едър за змия. На питон, помисли си Кърсти, ето на какво ми прилича — на питон, който току-що е погълнал вечерята си, мазен, дебел и подут, но въпреки това ламтящ за още. Но именно от това му качество бе решила да се възползва тя — от ненаситната му лакомия, която според нея съжителстваше с безскрупулния бизнесмен. Знаеше, че я харесва. Никога не можеше да сбърка неприкритото сладострастие, което блестеше в очите му, когато я заглеждаше. Може би щеше да успее да си поиграе с него, да му се подмаже, да хвърли едно-две обещания под месестия му нос и така да разбере какво точно става в „Морс Бейли“, а дори и да опита да направи нещо.

Естествено, Сара щеше много да се ядоса, ако знаеше какво е намислила Кърсти. Даде ѝ ясно да разбере, че няма да допусне в никакъв случай внучката ѝ да се замесва с Гай Бейли. Но Кърсти знаеше колко притеснена е баба ѝ. Разбра и за неуспешната ѝ среща с Алиша. След като Сара е сериозно разтревожена за бъдещето на компаниите, значи има причина за тревога, помисли си, Кърсти. Баба ѝ не се плашеше лесно, защото от години се занимаваше с бизнес. И тъй като много я обичаше, Кърсти си помисли, че не може да остане безучастна и да не направи нищо. Може баба ѝ да е опитна и все така

на себе си, но от това не ставаше по-млада. Тревогите нямаше да са ѝ от полза.

Ще се опитам да направя каквото мога, помисли си Кърсти, а баба може би никога няма да разбере, че имам нещо общо с това. Но още когато чертаеше дръзкия си план, тя изтръпваше вътрешно, защото не знаеше до какви крайности може да я отведат намеренията ѝ.

Къщата на Гай Бейли се намиреше в покрайнините на хълмиста местност, от която се отриваха чудни гледки към дефилето на Ейвън. Къщите от двете страни на неговата бяха превърнати в блокове, но той запази своята в оригиналния ѝ вид, защото, макар и да живееше сам, често канеше гости. Кърсти поспря пред вратата, чудеше се дали да не се откаже, но твърдо се изправи.

Щеше да е глупаво да не влезе, след като вече бе решила. Освен това днес бе събота. Познаваше добре Гай и знаеше, че събота следобед е най-доброто, ако не и единственото време, когато може да го хване у тях. Ако се откажеше днес, трябваше да чака още една седмица. И тогава може би щеше да е твърде късно. Гласуването, от което баба ѝ толкова се страхуваше, можеше да се проведе на заседанието на борда идната седмица. Ако отложеше сега, може би щеше да се прости с възможността да помогне както може...

Кърсти бързо качи стълбите и натисна звънеца. Чу го да отеква в разкошната къща с високи тавани. Последва тишина и тя със свито сърце се притесни, че може би точно днес Гай е нарушил навиците и е излязъл. Но в този момент се чуха стъпки и завъртане на ключа. Тя си пое дълбоко дъх и се усмихна за поздрав. Но когато вратата се отвори, тя едва не ахна от изненада.

Не беше Гай, а момче, на двадесет — двадесет и една години, хубав, мургав, с проницателни сини очи. В първия момент тя не се досети кой е и какво прави там, но после ѝ просветна.

— Дейвид! — Беше изненадана от промяната във външния му вид и от създалата се ситуация, в която нямаше да може да остане насаме с Гай.

— Извинете... — Той се усмихна, а в сините му очи се четеше изненада. — Съжалявам, но...

— Кърсти — подсети го тя.

— Кърсти! — Той я изгледа от глава до пети одобрително. — Господи, колко си се променила! Не можах да те позная.

Тя се засмя.

— Съвсем нормално. Когато се видяхме за последен път, аз още ходех с опашки.

— Не с две, а с една. Доколкото си спомням, яздеше кон.

— Може и да е така. Мама все ме караше да яздя. Но трябва да ти кажа, че не съм се променила само аз. Едва ли щях да те позная, ако не знаех, че тук е къщата на баща ти, което ме наведе на мисълта, че това може да си само ти.

— Хм. — Той изведнъж се усети. — Извинявай, Кърсти, колко невъзпитано от моя страна, че те държа на вратата! Заповядай, влез.

Дейвид отвори вратата и тя го последва през коридора в дневната, която бе елегантно обзаведена с тъмни кожени мебели. На стените висяха оригинални карикатури и картини с ловни сцени, нямаше вази с цветя, които да придават колорит на обстановката. Личеше си, че е мъжка стая.

— Всъщност аз дойдох, за да се срещна с баща ти.

— Със стария? Съжалявам, но нямаш късмет. Излезе, не знам кога ще се върне. Ако искаш, го изчакай. Можем да прием кафе или нещо друго.

— Не искам да те притеснявам... — Тя погледна към книжата, които бяха пръснати по масата и върху които той явно работеше. — Да не те разсейвам от работата ти.

Той се усмихна.

— Една почивка ще ми дойде добре. От няколко часа се занимавам с това. Вече работя в компанията, знаеш ли? Току-що пристигнах в централата от Австралия. Има купища информация, с която трябва да се запозная. Но не мога да чета до безкрайност. Тъкмо се канех да си направя една почивка и да пия кафе. Защо не останеш да ми правиш компания?

— Благодаря за поканата. Ще се възползвам.

— Да отидем в кухнята.

Отново минаха през коридора. Към кухнята водеха две стъпала надолу, защото тя бе на по-ниско ниво. Тя също бе типична мъжка кухня, в която мръсните чинии и тенджерите бяха струпани в мивката.

— Я да видим дали ще намеря чисти чаши... — Той започна да отваря шкафовете един подир друг и да наднича вътре. — Сядай, Кърсти.

Тя се настани на висок стол и придърпа полата си, за да прикрие максимално дългите си крака.

— Татко излезе с баба — обясни Дейвид, докато сипваше нескафе във високи порцеланови чаши. — Дойде в Бристъл за няколко дни. Аз я доведох.

— Алиша е дошла в Бристъл? — Гласът ѝ издаде изненадата ѝ. Помисли си, че всичките ѝ планове отиват на кино, защото не стига, че Дейвид беше тук, но и ужасната Алиша като капак на всичко.

— Да, но не е у нас, защото тук не е достатъчно луксозно за нея. Взе си апартамент в „Гранд Спа“.

— Аха — замислено отвърна Кърсти. — Често ли идва в Бристъл? Мислех, че...

— Не, не идва често. Дори останах доста изненадан, когато каза, че иска да дойде с мен на моето паянтово хвърчило. Напоследък почти не излиза от Лондон. С мляко ли пиеш кафето?

— С една-две капки. — Мислите ѝ бяха на друго място. Чудеше се дали посещенията на Алиша има нещо общо с проблемите в „Морс Бейли“, Може би то бе резултат от разговора ѝ със Сара? Ако е така, защо точно е дошла?

— А ти с какво се занимаваш, Кърсти? — попита я Дейвид, след като ѝ поднесе кафето.

— Уча графически дизайн тук, в Бристъл.

Той я погледна учудено.

— Не приличаш на повечето от студентите, които познавам!

Тя се изчерви. Сведе поглед, засрамена от вида на дългите си крака, обути в крепнайлонови чорапи и обувки с висок ток.

— Ами аз...

— Често ли идваш при баща ми? — попита той многозначително.

— Не... — Кърсти едва се овладя да не стане и избяга далеч от тази студена къща, която и при най-добро въображение не можеше да се нарече дом, далеч от безкрайно привлекателния Дейвид, който и бе чужд, но като че ли в този момент съвсем успешно четеше мислите ѝ. Но да си тръгне сега, означаваше да се признае за победена и да се

прояви като глупачка. Реши, че не ѝ остава нищо друго, освен да стои тук и да се прави на разсеяна относно посещението си.

— Предполагам, че и той като теб ще се изненада, когато ме види — призна тя. — Исках просто да поговоря с него за едно нещо.

Дейвид започна да пие кафето си, за да си даде време да помисли. Тук ставаше нещо, което той не разбираше. Първо баба му го помоли да я докара в Бристъл, което бе чудо на чудесата, а и обясненията ѝ бяха доста мистериозни. Прие ги, въпреки че доста го озадачиха. Баба му обичаше своите малки тайни. Но ето че сега пристигаше и внучката на Сара, очевидно притеснена, и също искаше да се види с баща му без предварителна уговорка. Дейвид я погледна иззад чашата си. Откакто я видя за последен път, Кърсти бе станала истинска красавица. При други обстоятелства сигурно би се опитал да я свали. И сега имаше желание за това. Затова се боеше, че ако започне да я разпитва, може да провали всичките си шансове. Но някакъв вътрешен глас постоянно му подсказваше, че става нещо странно, нещо, за което той не знаеше. Любопитството и лошите предчувствия надделяха над мъжките му мераци. Той реши все пак да опита да изкопчи нещо от нея и остави чашата си на масата.

— То има ли нещо общо с бизнеса, Кърсти? — попита той. — Ако е така, може би мога да ти бъда полезен. Нали ти казах, че вече работя в „Морс Бейли“. Засега не заемам ключов пост, напротив, но имам амбиция да се науча на много неща. А и татко може да закъснее.

Докато ѝ говореше, забеляза, че тя съвсем се изчерви и започна да гледа уплашено.

— Е?

Какво да направя?, питаше се Кърсти. *Явно няма да мога да остана насаме с Гай. Ако ще помагам на баба, трябва да потърся друга възможност.* А Дейвид ѝ се струваше тъй симпатичен, пълна противоположност на баща си. Гай събуждаше единствено отвращение у нея, докато Дейвид вдъхваше доверие. Естествено, той едва ли знаеше какво става в компанията, но дори да имаше някаква информация, бе прекалено млад и неопитен, за да е в състояние да помогне, дори да имаше желание. Но в същото време щеше да е спокойна, ако има съюзник или просто някой, с когото да сподели, някой на нейната възраст, някой, който може би ще я разбере... Кърсти въздъхна дълбоко.

— Чувал ли си за Лио де Виър? — попита тя.

Вечерята в хотел „Гранд Спа“ бе към своя край. Няколко късни посетители все още се хранеха, но заглъхващите нотки на музиката откъм балната зала подсказваха за късния час. На масата си в уединеното сепаре Дейвид и баща му Гай допиваха кафето и брендито си. Алиша дойде да вечеря с тях, но под предлог, че е уморена, се качи в стаята си и сега двамата бяха сами.

— Е, Дейвид, имаш ли някакви планове за събота вечер? — попита Гай и дръпна от пурата си. — Ако имаш, ще те разбера. — Говореше много мило, което накара Дейвид да си помисли, че може би баща му имаше такива. Но това не го интересуваше сега. Беше настъпил моментът, който той отдавна чакаше — възможността да обсъди въпросите, които го тревожеха, откакто говори с Кърсти онзи следобеда.

— Не нямам никакви планове — отвърна той. — Още не ми е останало време да създам приятелства в Бристъл.

— Хм. Трябва да помислим по този въпрос. Едно готино маце, Дейвид, ще ти дойде добре. Но ти сигурно го знаеш по-добре от мен. Бристъл е пълен с готини мацки, стига да излезеш и да ги потърсиш.

А понякога ти идват и на крака, помисли си Дейвид весело.

— Нямам бърза работа, татко — рече той на баща си.

— Да прием още по едно тогава — предложи Гай и махна на една сервитьорка.

— Без мен, татко, благодаря.

— Ще пиеш. Какво ти става, бе, момче? Не искаш мацки, не искаш бренди — ти моят син ли си, или какво? Мислех си, че поне в Австралия ще станеш истински мъжкар. Две брeндита, моля, двойни — поръча той на сервитьорката.

Дейвид усети, че му става горещо, но запази спокойствие. Нямаше смисъл да влиза в пререкания с баща си, предпочиташе да останат в добри отношения. Когато питиетата пристигнаха, той отпи замислено.

— Цял следобед четох, за да се запозная с тънкостите на работата, татко — каза той.

— Правилно. Колкото повече знаеш, толкова по-добър ще станеш. Имам големи надежди за теб, Дейвид, но изчаквам момента, в който ще си готов да поемеш отговорността.

— В такъв случай може би няма да имаш нищо против да ми обясниш едно-две неща, които не разбирам.

— Разбира се. Давай.

Дейвид остави чашата си.

— Защо си решил да се сливаш с „Де Виър моторс“?

Баща му едва ли щеше да се изненада повече, ако го бе ударил с нещо по главата. Гай едва не се задави с дима от пурата си.

— Що за въпрос е това?

— Най-обикновен. Компанията е в добра форма, нали така? Защо тогава се готвиш да жертваш автономията ѝ?

Подпухналото лице на Гай остана безизразно, но очите му блестяха гневно.

— Баба ти ли ти каза?

— Не. Но съм прав, нали? Намислил си сливане?

Отначало Гай не каза нищо, само дръпна дълбоко от пурата си. Сякаш спореше със самия себе си. След малко издуха дима, размаха едра ръка с пръстени, за да разсее пушека, и кимна.

— Да, Дейвид, вярно е, че вода преговори с Лио де Виър.

— Защо? — попита Дейвид без заобикалки.

— Защо! Защото си мисля, че това ще ни е от полза, разбира се. За какво друго?

— И каква ще е ползата?

Гай се изсмя ехидно.

— Виждам, Дейвид, че все още си съвсем зелен в бизнеса. Сливането ще ни осигури контрол над една империя.

— Мислех, че и без това сме достатъчно крупна компания.

— Какво ни пречи да станем още по-крупни. Големите риби винаги изяждат по-малките, Дейвид. Въпреки мащабите ни, ние си оставаме една частна компания. Искам да направя всичко възможно да станем непобедими.

— Това го разбирам. Не разбирам друго — защо с Лио де Виър?

— Защо не? „Де Виър моторс“ е една силна компания, изключително съвместима с нашата.

— Компанията — може. Но не и собственикът ѝ. Само споменаването на името му е в състояние да развали настроението на баба.

Мускул трепна на бузата на Гай.

— Предразсъдъците на баба ти се коренят в миналото. Не бива да допускаме те да влияят на решения, които се взимат половин век по-късно. Когато се запознаеш с Лио де Виър, което ще стане съвсем скоро, ще видиш, че е много симпатичен човек и отличен бизнесмен. От известно време насам имам вземане-даване с него и трябва да ти кажа, че сме в най-добри отношения.

Дейвид отпи от брандита си и реши да подходи по друг начин.

— Това ли е причината за посещението на баба в Бристъл?

— Да. Очаквам, че въпросът ще се реши на заседанието на борда идната сряда, но онази проклетница Сара е против идеята и взела, че се обадила на баба ти, колкото да мъти водите ми. Тази жена е истински дявол, много по-голяма заплаха за бизнеса ни, отколкото Лио де Виър. Крайно време е да се оттегли и да остави ръководството на компанията на тези от нас, които са в крак с времето.

Дейвид не каза нищо. Едва ли сега бе моментът да напомня за уважението, с което всички говореха за Сара. В Австралия управата я смяташе едва ли не достойна за канонизация. Но Дейвид знаеше, че ще вбеси баща си, ако му спомене това.

— И какво казва баба за евентуалното сливане? — попита той след време.

Гай ухапа пурата си.

— Както правилно знаеш, тя изпитва люта омраза към Лио де Виър и отначало бе много подозрителна. Но аз се опитах да ѝ обясня всичко и се надявам, че вече започна да загорява за какво става дума. Виж какво, тя е стара жена и от четиридесет години насам няма нищо общо с ръководството на компанията. Аз съм упълномощен да управлявам акциите ѝ и съм убеден, че тя ще ми позволи да ги използвам, както сметна за добре. Дълбоко в себе си знае, че едновременните вражди не могат да се намесват в управлението на съвременния бизнес. Сигурен съм, че като помислиш, ще се согласиш с мен. Един ден ти ще си начело на „Морс Бейли“. Подготвям те за този пост и искам да съм сигурен, че ще наследиш една здрава

компания, а не някой атрофирал динозавър. Затова нека забравим за старите вражди. Бъдещето ти зависи от това, което правя сега.

Дейвид мълчеше. Като видя замисленото му лице, Гай нервно предложи:

— Да тръгваме ли? Имам хубаво Порто и много бренди вкъщи.

Дейвид се замисли.

— Ако нямаш нищо против, ще те послушам и ще отида да се запозная с нощния живот.

Гай се засмя с известно облекчение. Разговорът със сина му се оказа доста по-тежък, отколкото очакваше.

— Добре. Нямам нищо против. — Той потупа Дейвид по рамото и му намигна. Изненада се, като констатира, че момчето е станало мъж почти незабележимо и вече бе с около пет сантиметра по-високо от него. — Полека-лека ще навлезеш в бизнеса, Дейвид. Междувременно си гледай кефа. До утре!

— До утре, татко! — отвърна Дейвид. Знаеше, че баща му въобще не подозира за намеренията му.

Близо час Дейвид кара мерцедеса си из улиците на Бристъл, пазейки се от катастрофа инстинктивно, защото бе напълно погълнат от собствените си мисли.

Имаше желание да се качи в стаята на баба си и да поговори с нея, но знаеше, че тя отдавна е заспала с помощта на сънотворните си, а и не се сещаше точно какво би й казал.

Всичко, което баща му наговори, звучеше напълно правдоподобно — нуждата да обновяват и разширяват бизнеса, че старите вражди не бива да пречат на развитието, дори неприятното твърдение, че Алиша вече е стара жена, която трябва да остави на младите възможността да вземат важните решения. Знаеше, че баща му дърпаше юздите на властта от доста години и под негово ръководство фирмата процъфтя. Кой бе той, само един новак, че да оспорва предложенията му? Почувства се поласкан, че на него се пада честта да стане достоен наследник на империята.

Въпреки всичко, имаше неприятното предчувствие, че в цялата работа има нещо нередно. Беше убеден, че съществуват подробности около така нареченото сливане, което баща му премълчава. Сара се бе

свързала с баба му — постъпка, която може да е била продиктувана само от пълно отчаяние. В резултат на това Алиша бе толкова разстроена, че бе готова да напусне Лондон и да дойде с него в Бристъл. Може би баща му е прав и Сара наистина е една стара проклетница, която постоянно създава проблеми, но някак си не му се вярваше. Двете с баба му не се обичаха открай време, това бе вярно, но в него нямаше и нищо чудно, след като двете са били омъжени за един и същи мъж. Това обаче не означаваше, че Сара е чудовище, напротив. Всички в компанията я уважаваха и обичаха, докато оценките, които бе чувал за Лио де Виър, не бяха особено положителни. Не беше в състояние да си представи, че жената, която е събудила толкова любов и вяроност във внучката си и която дори е баба на момиче като Кърсти, би могла да бъде толкова безмилостен опозиционер.

Той паркира колата на едно празно място до бордюра и се замисли за момичето, което бе дошло на гости на баща му този следобед и в крайна сметка изля мъката си на него. Помисли си, че не бива да се подвежда от външния вид на хората, но в краткия си живот бе установил, че може да разчита на собствените си преценки и без съмнение първото впечатление почти винаги се оказваше правилното. Кърсти бе не само хубава, но тя притежаваше вродена искреност, която никой не можеше да отрече.

— Преди много време баба ми разказа как Лио де Виър се зарекъл, че един ден той ще бъде господар на „Морс Бейли“, и като че ли е дошъл денят, в който той ще осъществи заканата си — каза му тя, а в тона й нямаше нищо мелодраматично или осъдително. Просто му предаваше фактите такива, каквито ги знаеше. Внезапно той осъзна, че е готов да повярва по-скоро на нея, отколкото на баща си.

Тази мисъл го разстрои. Да не вярва на баща си бе противно на натурата му, противно на всичко, на което държеше и ценеше. Въпреки това помнеше, че в миналото имаше и други случаи, в които бе на път да направи същите изводи по повод други събития — като например развода на родителите му. Майка му нито веднъж не се опита да го настрои против баща му, напротив — баща му бе този, който бягаше от обясненията и се оправдаваше, и когато порасна, Дейвид сам си направи изводите за това, което бе станало. Тези изводи не бяха съвсем похвални за баща му. Сега обаче, изправен пред опасността баща му да предаде един почти свят за фамилията бизнес, Дейвид се чувстваше

раздвоен между синовната преданост и собствените си високи критерии, един болезнен и унищожителен конфликт.

След малко той отново подкара колата, тръгна напосоки и остана едва ли не шокиран, когато осъзна, че е на улицата, на която се намираще квартирата на Кърсти. Беше я закарал до тях този следобед след разговора им и тя му показа прозореца си. Той погледна сега натам и видя, че все още свети.

Господи, колко искаше отново да поговори с нея! Беше доста късно, разбира се, прекалено късно, минаваше единадесет и въпреки това... Беше обзет от силно желание. В края на краищата тя го посети без предварителна уговорка този следобед. Какво му пречеше и той да постъпи така? Преди да е променил решението си, Дейвид паркира колата, влезе в къщата и натисна звънеца, на който пишеше Роуландс.

Докато я чакаше, отново го налегна мисълта да се откаже. Тъкмо си тръгваше, когато домофонната уредба изпраця и той чу гласа ѝ, различен, но мил и съвсем леко притеснен.

— Да, моля?

— Аз съм, Дейвид. Знам, че е късно, но...

— Отварям вратата — рече тя.

Той чу прещракването на ключалката и натисна вратата, за да я отвори. Оказа се в празен коридор и пое нагоре по стълбите. На втория етаж изпод една от вратите се процеждаше сребриста светлина. Той се запъти към нея, но тя се отвори съвсем леко и той чу гласа ѝ:

— Ти ли си, Дейвид?

— Да.

Кърсти отвори вратата широко. Беше по хавлиен халат, дълъг до земята, а лицето ѝ, без грим, бе леко зачервено. По врата ѝ имаше мокри кичури, като че ли току-що бе излязла от банята, и той забеляза, че косата ѝ е прибрана в конска опашка и тя прилича почти на момиченцето, което помнеше, но не съвсем, защото вече бе красива млада жена. Гърлото му пресъхна, за момент забрави защо е дошъл. Но тя го подкани.

— Влизай, Дейвид. Какво се е случило?

Той се окопоти.

— Нищо особено. Исках просто да поговорим. Извинявай, че идвам толкова късно.

Тя поклати глава весело, а опашката ѝ се залюля съблазнително.

— Няма нищо. За мен е рано. Лягам си много по-късно, но сега и да си легна, едва ли ще заспя. Толкова съм притеснена! Влизай, да затворя вратата. Знам, че е глупаво да се страхувам, но преди време наоколо се въртеше някакъв досадник, а тази вечер съм сама. Съквартирантката ми Марта излезе с гаджето си. Сигурно ще се върне късно, ако въобще се прибере.

Той влезе с нея в дневната, цялата във възглавнички и джунджурийки, поласкан, но в същото време и някак странно засегнат, че тя не се страхува от него.

Телевизорът бе пуснат до дупка. Вървеше някаква дискусия. Тя отиде до него, спря го, вдигна един скицник и няколко справочника от дивана и му посочи да седне.

— Сега е мой ред да ти предложа кафе — рече тя. — А може би предпочиташ какао?

Той се засмя. Не помнеше някой да му е предлагал какао от детството му. Стана му приятно.

— Защо пък не какао? — отвърна.

Тя се скри в малката кухничка.

— Не те каня — извика тя, докато тропаше със съдовете. — Има място само за един човек. Ей сега идвам.

— Не се притеснявай — извика той и погледна скицника ѝ. На него имаше нарисувано нещо, което приличаше на проект за рекламен плакат. Още не бе довършен.

Очертанията бяха правилни, посланието — смело. Хареса му и извика: — Защо не предложиш проектите си на компанията? Бихме могли да ги използваме. По нищо не се различават от тези на агенцията, с която работехме в Мелбърн.

— Смяташ ли? — попита тя и пристигна с две чаши какао и пакет бисквити върху поднос. Изглеждаше доволна.

— Абсолютно! Чака те голямо бъдеще.

— Това го кажи на преподавателя! — тъжно рече тя. — Получавам само четворки и петици, а така искам да бъда отличничка.

— Или са решили да те стимулират за още по-добри постижения, или нищо не разбират от тази работа. — Той се ухили. — Сигурно постоянно са дрогирани и не знаят какво вършат.

— Я не говори така за преподавателите! — усмихна се и тя. — Всички надути бизнесмени мислят, че хората на изкуството са

отрепки.

— Но аз невинаги съм бил надут бизнесмен. Няма да повярваш, ако разбереш какво съм правил.

— Я, разкажи!

Той поклати глава.

— Друг път.

— Да не би и ти да си се занимавал с изкуство?

— Не. Защо питаш?

— Защото го имаме по наследство! Чичо Джеймс беше художник. Нали помниш чичо Джеймс...? — Тя млъкна изведнъж. Той я гледаше озадачено и тя осъзна какво е казала. — Ох! Дейвид, извинявай. Понякога приказвам повече, отколкото е необходимо.

— Нищо не разбирам — рече той.

— Да, виждам. Чудиш се какво общо има твоят чичо Джеймс с моя талант. Значи не знаеш.

— Какво не знам?

Тя въздъхна и разбърка какаото си.

— Пак се издъних!

— За бога, Кърсти! — рече той малко нервно. — Трябва да ми кажеш какво е това нещо, което аз не знам.

— Добре. — Тя го погледна в очите. — Искам обаче да те предупредя, че баба ти няма да остане доволна от поведението ми. Тя държи на своите тайни.

— Какви тайни?

— Че двете с баба са наполовина сестри. — Говореше съвсем сериозно. — Гилбърт Морс е баща и на Сара. Тя, разбира се, е била извънбрачно дете.

Той мълчеше и се опитваше да осмисли това, което чу. Естествено. Как не му бе идвало наум? Това обясняваше всичко — съперничеството, ревността, причината, поради която Сара имаше еднакъв брой акции като Алиша. Но той никога не се бе сецал за това. Сара — сестра на Алиша. Дядо му сигурно е бил голям образ!

Той леко поклати глава.

— Трябва да съм доста глупав, след като въобще не съм го подозирал. Но никой нищо не е споменавал — нито баба, нито татко...

— Не знам дали са много хората, които знаят — призна Кърсти. — Макар че по онова време е имало подобни подозрения. Баба ми

каза, но вероятно твоята възприема нещата по друг начин, нормално. Едва ли е склонна да го разказва наляво и надясно.

— Съмнявам се. Въпреки че в наше време едва ли това ще направи кой знае какво впечатление на някого.

Той отпи от какаото. Беше вкусно, горещо и сладко, с вкус, който му напомняше за безгрижното детство. Нямахше желание да повдига въпроса, който тревожеше и двамата в този момент. Щеше да му е приятно да гледа на това посещение като на среща с хубаво момиче. Но нямаше как да отлага повече.

— Говорих с баща си — рече той.

Тя стисна здраво чашата си.

— И?

— Всичко, което ти ми каза, е истина. Разликата е само в това, че той обяснява нещата по друг начин, естествено. Че било за доброто на компанията и така нататък, и така нататък. — Нямахше сили да спомене, че баща му също изтъкна, че е за доброто на собственото му бъдеще.

— За доброто на компанията! Ха-ха-ха! Лио де Виър не мисли за нищо друго, освен за собственото си добро.

— Татко твърди, че го смятаме за чудовище заради неща, които са се случили в миналото — неща, които трябвало да бъдат забравени.

— Има неща, които човек не може да забрави. — Тя стисна зъби, присви очи. Изражението ѝ го притесни. Пак имаше нещо, което тя знаеше, а той не, нещо от миналото, което хвърляше плътната си сянка през годините.

— Какво е направил? — попита той. — Защо Алиша и Сара го мразят толкова много?

— Не знаеш ли?

Той поклати глава. Погледът ѝ срещна сините му, честни очи.

— Смята се, че той е виновен за смъртта на Гилбърт Морс.

— Виновен за смъртта му? Но нали е загинал в самолетна катастрофа?

— Да, но тя не е била случайна. Говори се, че той по някакъв начин е повредил самолета.

Дейвид не можеше да повярва на ушите си.

— Е, това са празни приказки според мен! Защо да го прави, ако въобще е бил в състояние?

— Защото винаги е искал да бъде господар на компанията, още тогава. Според мен никой не смята, че е искал да убие Гилбърт. Целта му е била да ликвидира Сара. Тя е била протеже на Гилбърт и започнала да получава доста повече власт, отколкото му се нравело — назначили я на поста, който той смятал, че се полага на него след смъртта на Лорънс и гибелта на Хю. Него ден Сара трябвало да пътува със самолета, за да измине с мъжа си първия етап от заплануванятия им рекорден полет до Южна Африка. Как станало ли? Предната вечер го забелязали в хангара, както и по-рано, когато се повредила машината, на която Сара се учела да лети. Знам, че днес това звучи неправдоподобно, но тогава самолетите са били други, много по-примитивни. Една разхлабена гайка, свалено болтче и готово. Не знам... Всъщност никой не знае със сигурност, защото машината била напълно унищожена. Но имало сериозни подозрения по адрес на Лио. Било му заповядано да се махне и никога да не се връща. Той така и направил и всичко било спотаено. Но сега разбираш ли защо никога няма да му простят?

Дейвид мълчеше, шокиран от тази история.

— Не си мисли, че само Алиша и Сара са мразили Лио — продължи Кърсти, защото държеше да му покаже, че не се опитва да драматизира някаква невероятна история. — Явно и Гилбърт не го е понасял, защото не му завещал нищо. Като разбрал това, Лио се зарекъл, че един ден ще стане господар на „Морс Бейли“. Баба казва, че по онова време това било абсолютно невъзможно и явно той е чакал цял живот, за да се домогне до положението, което би му дало възможност да го стори. И ето че сега е на път да изпълни закана си, нали? Успял е по някакъв начин да спечели доверието на баща ти, накарал го е да си мисли, че сделката е много благоприятна и какво — ще ни постави пред свършен факт след толкова години борба. Дейвид, не бива да допускаме това. Не бива да допускаме семейната фирма, нашата семейна фирма, да попадне в ръцете на такъв човек.

Дейвид остави чашата си. Доброто му настроение се бе изпарило напълно от това, което Кърсти му разказа. Не можеше да повярва, че баща му не знае тези неща. Не е възможно Алиша да не му ги е казала. Как можеше да се абстрахира от тях, с лека ръка да пренебрегне злобата и да я нарече *стари вражди*, сякаш става дума за най-обикновени детски караници? Най-вероятно в сделката имаше нещо,

благодарение на което той бе готов да прости на Лио за всичко. Нещо, от което щяха да се облагодетелстват той и Дейвид. Но момчето не искаше да има нищо общо с това. Беше готов да приеме ръководен пост в компанията, при положение че се бореше и спечелеше доверието на останалите. Но никога не би го приел, ако знаеше, че му го дават като награда за безчестен гешефт. Принципите му бяха прекалено висши за подобни нечистоплътни сделки, дори прекалено висши за света на бизнеса, както понякога си мислеше, и със сигурност доволно висши, за да се гаври с паметта на човека, който бе основал империята им, пралядо му Гилбърт Морс.

Имаше само един изход. Въпреки че идеята не му допаднаше въобще, налагаше се да действа против баща си и да направи това, което може, за да предотврати сливането. Гай сигурно щеше да се вбеси, може би щеше да го нарече дори глупак, защото по този начин той щеше да обърне гръб на съвместно предприятие, което щеше да го направи толкова богат и силен, за колкото едва ли бе сънувал. Да прави каквото ще! У Дейвид бе останало достатъчно от духа на хипитата, за да го накара да гледа презрително на огромното богатство, а властта като такава не го привличаше. Според него честността бе много по-важна.

— Съгласен ли си с мен? — попита Кърсти. Тя седеше на дивана срещу него, обвила с ръце коленете си, а брадичката ѝ, вирната, показваше решителността ѝ. — Ще бъде ужасно, ако „Морс Бейли“ попадне в ръцете на Лио де Виър. Но баба казва, че единственият човек, който може да предотврати това, е Алиша. А дали тя е склонна? От теб разбирам, че е била доста притеснена и е решила да дойде в Бристъл, но баща ти ръководи дела ѝ от толкова време, че тя по навик пак може да го остави да решава вместо нея. Ако я замотае нещо и успее да я убеди, че всъщност ние купуваме „Де Виър моторс“, или нещо подобно, може би тя отново ще му се довери, както е правила винаги. Особено ако успее да ѝ втълпи, че това, което прави, е полезно за нейния род.

Той кимна, изненадан от нейната проникателност.

— Да, татко знае как да влезе под кожата на баба. Има богат опит в това отношение. От това, което ми каза тази вечер, останах с впечатление, че е убеден, че е разсеял страховете ѝ. Бедата е, че от години разполага с прекалено много власт и се блазни от дела на Лио в

компанията, който той наследил от майка си. Подозирам, че тайно от всички, те от доста време насам се гъделичкат един друг. — Той млъкна, отвратен от поведението на баща си след разкритията на Кърсти.

— Какво ще правим в такъв случай? — попита момичето отчаяно. — Ако Лио де Виър поеме „Морс Бейли“, баба ще бъде съсипана, убедена съм. Компанията е животът ѝ.

— Остава само една възможност — рече Дейвид. — Баба ти е говорила с моята, но не е постигнала нищо.

Естествено, като се имат предвид лошите им отношения. Сега остава да опитам аз.

Тя го изгледа. Не смееше да се надява на подобен жест от негова страна.

— Ще говоря с баба. Не знам дали ще успея да ѝ повлияя, но ще опитам. Нямаме много време. Съдбоносното заседание е в сряда. Татко не си губи времето. Утре ще се срещна с баба и ще се опитам да я убедя да използва гласовете си за независимостта на „Морс Бейли“. — Той погледна часовника си и стана. — Късно е. Трябва да тръгвам.

Тя кимна. Незнайно защо не ѝ стана много приятно, че си отива. С него се чувстваше по-спокойна. Той тръгна към вратата и тя го последва.

— Успех, Дейвид!

Той ѝ се усмихна.

— Дано да имам късмет. Стискай палци утре.

— Непременно.

Когато той си тръгна, тя седна и се замисли. Може би всичко щеше да се оправи. Трябва да се оправи, след като баба ѝ толкова държи на това!

3.

От години Грейс ползваше почивка в понеделник следобед. Имаше навик да приготвя студена вечеря на Сара, така че да има нещо за ядене, когато се върне от работа. Обикновено ѝ нарязваше вкусни колбаси, сирена и салата, но тази вечер Сара нямаше апетит и докато носеше подноса към дневната, се запита дали ще успее да изяде повече от една-две хапки.

Господи, тази история я потисна повече, отколкото каквото и да било през последните години. Мисълта, че компанията може да попадне в ръцете на Лио де Виър, направо я ужасяваше, а в същото време бе безсилна да направи каквото ѝ да е, за да попречи на това. Тревогата бе заседнала в стомаха на Сара като оловна топка, а чувството за пълна безпомощност кипеше във вените ѝ и не ѝ даваше миг покой. Ненавиждаше чувството за безпомощност. На натурата ѝ бе напълно непривично да стои със скръстени ръце и да гледа как животът си тече. Но в този случай нямаше нищо, абсолютно нищо, което можеше да направи, освен да чака и да се моли, че може би други ще успеят да отворят очите на Алиша за това, което ги чакаше, ако тя се остави на навика си и позволи на Гай да реши вместо нея.

Вчера изпита някаква надежда, съзря светлинка в края на тунела. Кърсти ѝ се обади и каза, че е говорила с Дейвид и той обещал, че ще обсъди нещата с баба си. Сара не познаваше добре Дейвид, но Кърсти, на чието мнение държеше, се изказа много ласкаво за него. Когато го видя за последен път, като дойде да обиколи предприятието в Бристъл, преди да започне работа, тя остана потресена от приликата му с Гилбърт, поради което младежът моментално ѝ допадна. Надяваше се, че той ще успее да направи това, в което тя се провали, и ще придума Алиша да изпълни задълженията си след толкова години. Тази мисъл я крепеше, но тъй като все още нямаше никакво развитие, започна да се съмнява в успеха на момчето. Още повече че днес Гай бе все така самоуверен, както обикновено, и това я караше да си мисли, че не се съмнява в позициите си.

Боже какъв неприятен човек!, помисли си тя. Кой знае как щеше да ѝ се вгорчи живота, когато види триумфа в очите му при гласуването...

При тази мисъл и малкото апетит, който имаше, секна. Сара остави подноса на масичката до стола. Грейс сигурно щеше да я нахока на следващата сутрин, когато завари храната недокосната, но в момента тя бе най-малката ѝ грижа.

Сара си наля чаша „Шабли“ и отпи, но дори и хубавото вино ѝ горчеше.

Телефонът започна да звъни и съвсем изопна нервите на Сара. Кой ли може да е? Вероятно някой от синовете ѝ, който е подочул нещо и иска да го обсъди с нея? Или пък Кърсти, която, притеснена за баба си, искаше да види как е? Тази мисъл я стопли. Кърсти бе истинско съкровище. Дори да загуби всичко, Кърсти щеше да ѝ остане. Сара стана и отиде до телефона, накуцвайки леко с болния си крак.

— Сара Бейли на телефона.

— Сара? — Беше Алиша. Позна я веднага и ръката ѝ се вкопчи в слушалката. Двете не си бяха разменили нито дума от срещата в Рулс и макар да знаеше, че Алиша е в Бристъл, не се бяха виждали. Въпреки че имаше нужда от нея като съюзник, Сара не бе в състояние да пренебрегне неприятните чувства, които този властен глас събуждаше винаги у нея.

— Алиша?

— Да, аз съм. Моля те, не затваряй, Сара. Първо искам да ти се извиня, че така внезапно станах и си тръгнах на последната ни среща.

Алиша да се *извинява!* Нещо нечувано! Естествено, не биваше да се забравя, че въпреки всичките си недостатъци, Алиша бе възпитана.

— Всичко е наред Алиша. С какво мога да ти бъда полезна?

Кратка пауза. След малко Алиша отвърна спокойно:

— Разбрах, че в сряда следобед ще има важно заседание. Не знам дали ще мога да присъствам лично, но бих искала да поговоря с теб преди него. Отседнала съм в хотел „Гранд Спа“ в Клифтън. Ще имаш ли възможност да ме посетиш там утре вечер?

Все същата си е!, помисли си Сара. *Продължава да отправя поканите си като заповеди.* Но на нея каза:

— В хотела ли имаш предвид?

— Да. Така ще е най-удобно според мен. Не разполагам с личен транспорт. — Алиша млъкна за една-две секунди и продължи: — Искам да те предупредя, че ще бъде нещо като малко събиране. Поканила съм Гай и Дейвид също.

Сара вдигна ръка, за да оправи косата си, и тези, които я познаваха, знаеха, че прави това, когато се чувства беззащитна. *Какво ли е намислила?*, запита се с тревога.

— Добре, Алиша — отвърна и добави: — Надявам се, че няма да имаш нищо против, ако взема Кърсти със себе си. Ако е свободна, естествено. Трябва да се съобразява със заетостта си в колежа.

— Нямам нищо против, разбира се — отвърна Алиша и в този момент Сара се почувства неловко. Сигурно вече е започнала да остарява, след като търсеше морална опора!

— В колко часа, Алиша? — попита тя.

— Към седем? Ще поръчам сандвичи, а може би ще успеем да приключим навреме за вечерята в ресторанта. Въпреки че съм сигурна, че на Гай нищо няма да му стане, ако изпусне вечерята си веднъж. Бизнес обядите и вечерите, на които постоянно ходи, съвсем са съсипали талията му.

Ами алкохолът и вината, които поглъща?, помисли си Сара.

— Добре. Алиша — каза тя. — До утре.

— До утре.

Това най-вероятно бе най-дружелюбното сбогуване между двете жени през целия им живот на омраза и неприязън. Когато остави слушалката, Сара установи, че ръцете ѝ леко треперят. Едва тогава се запита защо Алиша ги кани по този тайнствен начин. *Какво ли си е наумила?*

И си отговори, че може да ѝ е много тежко, но ще трябва да почака до следващата вечер, за да разбере.

Апартаментът на Алиша бе може би най-изисканият в „Гранд Спа“, с изглед към живописното дефиле на Ейвън и горите отвъд него. На човек му беше трудно да си представи, че се намира в центъра на голям и оживен град.

Сара пристигна точно в седем заедно с Кърсти.

— Разбира се, че ще дойда — отвърна момичето, когато баба ѝ се обади по телефона.

— Сигурна ли си, че можеш да ми отделиш толкова време? — попита Сара с чувство за вина, но Кърсти, милата, избъбри нехайно, че това не ѝ е проблем. Сега, благодарна на присъствието ѝ, Сара я хвана под ръка, докато вървяха по застлания с килим коридор от асансьора и се радваше на младостта и силата, които сякаш се вливаха в кръвта ѝ.

Какво ли е намислила, Кърсти? — чудеше се тя, а момичето се обърна и ѝ се усмихна с искрящите си сини очи, които бяха досущ като нейните преди времето да отнеме от блясъка им.

— Съвсем скоро ще разберем, бабо.

— Да, права си.

Докато вдигаше ръка, за да почука на вратата, Сара чу гласове отвътре. Явно Гай и Дейвид бяха пристигнали преди тях.

Дейвид отвори вратата и Сара отново остана поразена от приликата му с Гилбърт. Естествено, младежът срещу нея бе със спортна риза с разкопчана яка и яркочервен пуловер — цвят, който всеки от поколението на Гилбърт би заклеил като абсолютно неподходящ за представител на мъжкия пол.

— Влизайте! Добре дошли! — Гласът му бе непринуден, не така строг като този на Гилбърт, но излъчваше същата твърдост. Сара го хареса и въпреки притесненията си забеляза вълните, които минаха между него и внучката ѝ. И Кърсти го харесва, помисли си тя с радост.

Алиша и Гай стояха до прозореца, от който се откриваше прекрасната гледка. Явно се бяха задълбочили в разговора си, защото Гай кимна начумерено на Сара и Кърсти, сякаш подразнен от намесата им. Но Алиша бе безупречна домакиня. Тя скочи да ги посрещне, а липсата на естествена топлина в поведението ѝ бе напълно скрита зад безупречните ѝ обноски.

— Сара, Кърсти, благодаря ви, че дойдохте! — Тя така разпери ръце, че за миг Сара се притесни, че дори ще ги разцелува, но Алиша не прекрачи тази бариера.

Изглеждаше прекрасно както винаги, както констатира Сара с известна завист, висока и изправена в семплата си вълнена рокля в коралов цвят и черния шал, елегантно метнат на раменете ѝ. Но бе доста по-бледа, отколкото на последната им среща, кожата ѝ бе като слонова кост със синкав оттенък, с леки тъмни кръгове под очите.

— Няма ли нещо за пиене в тази стая, мамо? — попита Гай доста грубо от мястото си до прозореца. — Поръчах да ни донесат бренди, но още го няма.

— Анулирах поръчката, Гай — любезно му отвърна Алиша. — Прекаляваш с пиенето. Освен това искам да си абсолютно трезвен, докато не чуеш това, което искам да ви кажа.

Гай изцъка с език, но не се опита да ѝ противоречи. В някои отношения той все още се страхуваше от властната си майка.

— Ами да започваме тогава — нервно я подкани той. — Вече всички са тук и аз искам да знам за какво.

Сара усети тревожните нотки в гласа му. Може би това бе добър знак. Но тя се боеше да възлага прекалено големи надежди на това. И в този момент Алиша си оставаше пълна загадка.

— Добре. Заповядайте, седнете. — Това не бе толкова покана, колкото заповед. Всички я послушаха. Кърсти седна на малкото канапе до Сара, Дейвид се сви на фотьойла, а Гай седна на стол. Само Алиша остана права. Когато забеляза това, Дейвид стана и ѝ предложи мястото си, но тя поклати глава.

— Благодаря ти, Дейвид, но предпочитам да стоя права. Така ми е по-лесно да говоря, а имам да ви кажа много неща. Мисля, че ще е наивно от моя страна да си въобразявам, че нито един от вас не се досеща защо ви помолих да дойдете тук. Естествено, това е свързано със сливането, както мисля, че го нарече ти, Гай, с „Де Виър мотърс“.

— Това ми е ясно, мамо, но не виждам защо продължаваш да се тревожиш за това — прекъсна я Гай с леко нервен глас. — От години си ме оставила да управлявам акциите ти. Не виждам какво различно намиращ в тази ситуация.

— Гай, искам да те помоля да не ме прекъсваш, ако обичаш. Да, ти ръководиш делата ми и то доста задоволително, доколкото ми е известно, от много години. Но сега става дума за нещо друго.

— В какъв смисъл друго!

— Друго е, защото засяга основите на фирмата, която *моят* баща основа. — Тя погледна Сара и във виолетовите ѝ очи проблесна пламъче. — *Нашият* баща — поправи се тя.

— Но въпреки това, мамо... Толкова съм мислил по тази сделка, че...

— Знам какво е твоето мнение по въпроса, Гай. Извиках ви тук, за да споделя и аз своето. Както правилно казваш, ти разполагаш с моя пакет акции от много време насам. Извиках ви тук тази вечер, за да ви съобщя, че този път смятам да дойда на събранието утре следобед и да гласувам *лично*.

В стаята настъпи пълна тишина. Изведнъж Гай скочи на крака.

— Защо ме унижаваш, мамо?

— Не, Гай, не те унижавам. Единствената причина, поради която ви събрах тук, бе да ви кажа в тесен кръг какво възнамерявам да направя.

— В тесен кръг ли? — Гай посочи ядосано останалите. — На това ли му викаш *тесен* кръг?

— Не мислиш ли, че все пак е доста по-тесен от борда на директорите? — стрелна го Алиша. Беше заобиколила стола и сега стискаше здраво облегалката му с пръсти, накичени с пръстени. — Поканих Сара, защото въпреки всичките ни разногласия, мисля, че тя има право да знае какво възнамерявам да сторя. Двете с нея сме единствените представители на основателите на „Морс Бейли“. — Тя се усмихна леко на Сара. — Кърсти дойде по молба на Сара и тъй като не виждах защо трябва да ѝ отказвам, приех. Дейвид... Дейвид е тук поради една по-различна причина, с която ще ви запозная след малко. А ти, Гай, ти си тук, защото искам да ти кажа, че се погаври с доверието ми.

— Мамо! — Гай бе съвсем блед.

— Гай, ти много добре знаеш за враждата между мен и Лио де Виър. Не може да не си знаел, че никога няма да допусна той да придобие контрол над „Морс Бейли“. Когато отначало научих за това от Сара, честно да ти кажа, не можех да повярвам, че би си помислил да направиш подобно нещо. И ѝ го казах. Но съм била на грешен път, нали?

— Мисля, че не си разбрала правилно, мамо. Нали ти обясних — това сливане впоследствие ще даде възможност на Дейвид да застане начело на „Де Виър мотърс“.

— Украсяваш нещата, Гай, за да постигнеш собствените си цели. Опитваш се да хвърлиш прах в очите ми.

Признай си, че нещата не стоят точно така. Аз се заех да проуча нещата лично и установих, че ти всъщност дължиш на Лио де Виър

огромна сума пари. Не знам как си се забъркал в тази каша, но в резултат на това си бил готов да се продадеш на Де Виър, за да спасиш собствената си кожа. Хайде докажи, че не е така!

— Мамо...

— Гай, през изминалата седмица научих много неща, които бих предпочела никога да не знам. Но след като вече ги знам, трябва да те предупредя, че нямам намерение да стоя на една страна и да наблюдавам как жертваш „Морс Бейли“ заради единствения човек, който прекара живота си, напълно непочтен според мен, с единствената цел да ни докара до онова дередже, което според него заслужаваме. Затова утре ще гласувам лично и ще подкрепя Сара.

Гай бе почти морав от гняв.

— Мамо, ти въобще разбираш ли какво правиш? — изкрещя той.
— Не си ли даваш сметка, че ако се дръпнем сега, ни чака фалит?

Алиша поклати глава. Цялата трепереше, лицето ѝ бе смъртнобледо и тя бе впила ръцете си в облегалката на стола като удавник за сламка.

— Не, Гай, не е така. Дори да ми коства всяка стотинка, която имам, няма да допусна това да се случи. Не вярвам и Сара да го допусне. Дори да загубим цялото си лично богатство, ние няма да оставим нещата така. — Тя се обърна към Сара и махна театрално с ръка. — Сара? Заставаш ли зад мен?

Настъпи тишина и Сара се изправи на крака. Очите ѝ блестяха. Кърсти вдигна ръка, не се разбра дали за да ѝ помогне, или да я спре, но тя не ѝ обърна внимание. Това бе нещо, което трябваше да направи. Искаше да го направи *сама*. Бавно, леко сковано, тя отиде до Алиша и пое протегнатата ѝ ръка. За миг те се погледнаха, две жени, които цял живот враждуваха, обединени в този момент от единственото, на което държаха много повече, от каквито и да е караници и злини в миналото.

— Да, Алиша — отвърна Сара.

— Благодаря ти. — Алиша се усмихна леко и продължи със сериозен тон. — Знаех, че ще го направиш. Както виждаш, Гай, имаш възможност да се откажеш от намеренията си по възможно най-достоеен начин. Със знанието, че съм дълбоко разочарована от теб. Надявах се, че ще си силен като мен. Но ти не си. Е, какво да се прави! *C`est la vie!*^[1] — Тя се засмя горчиво, но като че ли не ѝ стигаше въздух. Потънали в собствените си мисли, те не забелязаха това.

Алиша се опита да поеме дълбоко дъх. Тя постави свободната си ръка на гърлото, разхлаби шала, а Сара забеляза проблясъци на уплаха и болка във виолетовите ѝ очи.

— Алиша! — извика тя. — Добре ли си?

Алиша не отговори. Тя въздъхна и се олюля на краката си.

— Бабо! — Дейвид скочи и се втурна да я хване. Тя продължаваше да стиска ръката на Сара и я повлече надолу със себе си. — Бабо! Господи, тя е зле!

Дейвид я грабна и я отнесе на дивана. Кърсти се сви в единия край, изплашена от ненадейния обрат. Момчето положи тялото на баба си на дивана и разкопча яката на роклята ѝ.

— Дайте вода!

Кърсти хукна да му донесе, а Гай стоеше безпомощно отстрани като слон, който се чуди накъде да тръгне.

— Защо не донесоха проклетото бренди? — промърмори той. — Щеше да се оправи с проклетото бренди!

Дейвид сега бе по-спокоен.

— Извикай линейка, татко, по-бързо!

Алиша отвори очи. Погледът ѝ бе премрежен и синкав, но когато забеляза, че Сара се навежда разтревожена над нея, тя изви устни в лека усмивка.

— Приятелки, Сара? — промълви тя задъхано. — Най-последна приятелки?

— Недей да говориш, бабо — помоли я Дейвид, но Сара отново стисна ръката на жената, която бе мразила през по-голямата част от живота си.

— Приятелки, Алиша... И сестри.

Алиша кимна бавно, после очите ѝ се затвориха, лицето ѝ се изкриви в конвулсия, а синкавият оттенък на кожата ѝ, който Сара бе забелязала по-рано, започна да става по-наситен.

— Бабо! — извика Дейвид, като че ли се опитваше да я съживи, викайки я по име. — Хайде, бе, татко, размърдай се!

— Вече е късно — рече му Сара. Гласът ѝ бе спокоен и тих, но много тъжен. — Мисля, че си отиде.

Тя се обърна. Кърсти не бе на себе си, долепила ръце на устата си, с обещани от ужас очи.

— О, Кърсти, Кърсти, ако знаех, че ще дойде ден, когато ще роня сълзи за Алиша! — изхлипа Сара.

Всичко приключи и Кърсти, потисната от първата си среща със смъртта, я закара у тях. Сега седяха в дневната на Чутън Лий и се опитваха да се успокоят. Кърсти настояваше да остане при баба си, която подозираше, че момичето го прави по-скоро заради себе си, отколкото заради нея.

— Беше толкова страшно, бабо — рече тя и се обгърна с ръце, за да спре тремора, който пъплеше по цялото ѝ тяло. — Както си стоеше в пълно самообладание... — Тя млъкна и замижа, сякаш искаше да изтрие от паметта си постоянно преследващия я спомен за припадъка на Алиша.

— Явно доста пресили нещата — рече Сара. Макар и потисната, тя не бе така уплашена като Кърсти. Беше живяла прекалено дълго, бе видяла прекалено много неща, за да бъде шокирана. — Горката Алиша! Сърцето ѝ не издържа. Вероятно е имала някакъв проблем, за който самата не е подозирала, и напрежението от миналата седмица я е натоварило ѝ е дошло в повече. — Тя тъжно поклати глава. — Сигурно е била потресена, когато е разбрала колко струва Гай и за обвързването му с Лио де Виър. Искане много смелост, за да направиш това, което тя направи. Не че някога съм се съмнявала в куража ѝ, разбира се. Това е едно от малкото добри качества, което според мен никога не ѝ е липсвало. Но да разобличи собствения си син — още повече пред нас — а после да протегне маслинен клонка към мен...

— Права си, бабо, това бе наистина дръзко от нейна страна.

— И като си помислиш, че бе напразно!

Кърсти рязко я погледна.

— Какво искаш да кажеш?

— Какво, скъпа? Нима не виждаш, че играта е изгубена? Не забеляза ли погледа на Гай, когато разбра, че майка му е мъртва? Не бе тъжен. Не бе и шокиран. Почувства само облекчение. За миг в очите му дори проблесна неприятно пламъче на триумф, защото сигурно в този момент си е помислил, че в крайна сметка ще постигне целта си. Той спечели.

— Спечели ли?

— Спечели правото да прави каквото си иска с „Морс Бейли“. Алиша му каза, че смята да гласува против предложението за сливане и няма да му позволи този път да се разполага с правото ѝ на глас. Но сега...

Кърсти гледаше все по-уплашено.

— Искаш да кажеш...

— Искам да кажа, че гласовете на Алиша отиват при Гай по право, Кърсти. Предполагам, че на него е завещала всичко, което притежава. В края на краищата той е единственият ѝ син.

— О, не! — извика Кърсти ужасена. — Но това е кошмарно, бабо! И преди това бяхме затруднени, но сега... след като е ясно, че той ще ги използва, за да направи нещо, което е напълно в разрез с волята ѝ... Боже, трябва да направим нещо! Не можем да оставим нещата така!

Сара поклати глава.

— Кърсти, Кърсти, какво можем да направим? — Тя хвана ръката на внучката си. — Боя се, скъпа, че този път ще трябва да се признаем за победени. Но аз реших едно. Не смятам да имам нищо общо с компанията, след като тя премине под контрола на Лио де Виър. Утре отивам в кабинета си, за да си събера нещата. Ще предам цялата си документация на чичовците ти. Да водят каквито си щат битки. Стига съм работила! Вече съм прекалено стара, за да се боря.

— Не говори така, бабо! — укори я Кърсти.

Сара стисна ръката ѝ.

— Недей да гледаш толкова тъжно, миличка. И на мен не ми се искаше да свършва така, но какво да се прави. Както каза Алиша, *c'est la vie*. Добре поне, че в самия край двете станахме приятелки и съюзници. А аз имах предостатъчна възможност да работя за „Морс Бейли“. Работата ми в компанията ме крепеше в живота. Но вече е време да се оттегля, ако не искам да свърша като Алиша. Не, това, което ще се случи на фирмата, не ме радва, но след като не мога да направя нищо, за да го предотвратя, ще се оттегля с достойнство и ще се отдам на спокойни старини...

— И какво точно ще правиш, бабо?

— И аз не знам — сви рамене Сара. — Все ще измисля нещо.

[1] *C'est la vie!* (фр.) — Това е животът. — Б.пр. ↑

4.

Вероятно неочакваната смърт на Алиша потресе Сара много повече, отколкото очакваше. На следващата сутрин тя се почувства неразположена и Кърсти я помоли да остане в леглото.

За първи път Сара не се възпротиви. Сякаш със смъртта на Алиша си бе отишла част от нейната жизненост. Остана послушно в стаята си цял ден. Преди да тръгне за училище, Кърсти заръча на Грейс да наглежда постоянно баба ѝ и да не я тормози с телефонни обаждания, освен ако не са от нея.

Но към края на деня Сара започна да чувства, че принудителното бездействие ѝ се отразява много по-зле от евентуалното напрежение на работа и притеснено се замисли как ще се справи с живота като пенсионерка. Въпреки че увери Кърсти, че ще си измисли някакви занимания, честно казано, тя се съмняваше, че ще ѝ е толкова лесно. „Морс Бейли“ бе смисълът на живота и вече години наред, а много от нещата, които някога ѝ доставяха удоволствие, не бяха никак подходящи за жена на нейната възраст. Парашутизмът, летенето със самолет, тенисът — това бяха все занимания за младите. Традиционните ангажименти на възрастните въобще не ѝ допадаха. Мисълта за дни, в които не правиш нищо по-въълнуващо от това да подреждаш вази, да бродираш и да се човъркаш в градината, я изпълваше с досада. Не можеше нито да рисува, нито да пише романи и макар че обичаше да чете и да слуша музика, знаеше, че единствената причина, поради която това ѝ допада, е отколешната липса на достатъчно време за тези малки удоволствия. Бързо щеше да се отегчи от тях, ако им посветеше цялото си време.

Старост-нерадост!, помисли си Сара с тъга. *Не съм очаквала, че ще стане така.*

Но какво да направи, след като не можеше и не желаше да има нищо общо с „Морс Бейли“ под контрола на Лио де Виър... Налагаше ѝ се да привикне към нов начин на живот, друг избор нямаше. Затова реши, че колкото по-скоро разчисти офиса си и сдаде работата на Родерик и Майлс, толкова по-добре. Да движат те нещата, докато Лио

де Виър стане пълен господар и реорганизира компанията според вкуса си.

На следващата сутрин Сара стана рано, както обикновено, и въпреки протестите на Грейс, закуси не в стаята си, а долу, както правеше винаги.

Докато седеше на масата в трапезарията и преглъщаше бавно и без особена охота препечената си филийка с портокалов конфитюр, изведнъж ѝ щукна, че може би няма да е зле да продаде Чутън Лий. В края на краищата къщата бе вече прекалено голяма за сама жена като нея. Родерик имаше собствено жилище, просторна реконструирана ферма на другия край на долината, а Майлс прекарваше по-голямата част от времето в ергенския си апартамент в града. След като Чутън Лий нямаше да ѝ трябва повече, за да кани бизнес партньори, беше глупаво да стои тук. Защо да не сложи край на една цяла епоха от живота си, като продаде къщата и се установи в нещо малко, удобно и по-централно?

В същото време обаче си даваше сметка, че не е в състояние да го направи. Прекалено голяма част от живота ѝ бе свързана с това място. Обичаше го прекалено много. Тя леко се усмихна, когато си спомни как Бланш, вероятно водена от същите подбуди като нейните в този момент, го обяви за продан и Адам веднага го купи. Още тогава Чутън Лий бе любимото ѝ място, а годините задълбочиха тази любов. Сега всяка стая, всяко кътче събуждаше чудни спомени, които напълно засенчваха неприятностите, които я бяха сполетели тук. Тук отгледа челядта си и сякаш дори сега по коридорите кънтеше веселият смях на децата и внуците ѝ. Помнеше вечерите с тях в детската стая, когато ги вземаше на коленете си и им четеше, докато заспят в прегръдките ѝ, помнеше как момчетата препускаха из безбройните стаи и се пързалиха, въпреки изричните ѝ забрани, по дългите парапети, от които се строполяваха с кикот в огромното преддверие на първия етаж, помнеше как украсяваха хола с огромна елха и имел, набран от градината на имението. Конюшнята вече не бе за нея мястото, където Хю я изнасили в далечното минало, а любимият кът и убежище на Шийла, която прекарваше всеки свободен момент там при любимите си коне. Но най-вече къщата бе домът, който двамата с Адам създадоха, чиито стаи изпълниха с любов и разбирателство и където прекараха съвместния си живот, за който тя дори не бе мечтала.

Обзавеждането бе изцяло тяхно. Нямахме я пищната, но някак потискаща викторианска обстановка. Градината бе избуяла по техен вкус, а сърните завъдиха по нейно настояване. Да, колкото и разумна, идеята да напусне Чутън Лий ѝ се струваше ужасна. *Нямам сили!*, помисли си Сара. *Освен това така ще лиша потомството си от наследство. Защото един ден...*

Тя не продължи мисълта си, но в сърцето ѝ се надигна приятна топлина и почти неосъзнат оптимизъм за бъдещето. Един ден Кърсти ще се омъжи и може би ще дойде да живее в Чутън Лий. Тогава щеше да се наложи Сара да се изнесе, естествено, вероятно в някое от помалките крила или в малка къщичка в имението, но поне щеше да знае, че Чутън Лий е в сигурните ръце на някой, който обичаше мястото, колкото нея.

Тя погледна през прозореца и видя, че колата е готова и я чака. Допи кафето си и си събра нещата. Грейс все още я гледеше неодобрително, но ѝ подаде палтото и Сара с удоволствие се сгуши в мекия кашмир. Дразнеше се, че постоянно ѝ е студено. Откакто започна тази глупава история, така и не можеше да се стопли.

Утрото бе приятно и ясно, небето се синееше над напъпилите дървета. Сара се загледа в плъзгащите се покрай тях плетове, накичени с птици. Отвъд тях, по тревистите склонове, бродеха агънца и изведнъж тя се натъжи, че Алиша вече никога няма да ги види. Боже господи, колко е потискащо да гледаш как връстниците ти си отиват! Не трагично по начина, по който си бяха заминали много хора в живота ѝ, а отчайващо неизбежно. Сара леко поклати глава: *Стига, Сара, това не ти е присъщо...*

В предприятието нямахме голямо движение, но се чувстваше атмосфера на усилена дейност, сякаш зад затворените прозорци и врати се правеше нещо от изключително значение. Сара освободи шофьора и влезе в централната постройка, където заради болното ѝ коляно сега се помещаваше кабинетът ѝ.

Офисът ѝ като „Чутън Лий хаус“ издаваше нейния почерк, защото бе обзаведен според волята ѝ и бе функционален, но в същото време женствен със снимките на семейството, поставени на подходящо място, за да може да ги гледа, и ваза с нарциси в ъгъла на бюрото. Ще ми липсва, помисли си Сара. Съблече си палтото и натисна звънеца за секретарката.

— Джени, може ли едно кафе, ако обичаш?

— А, вие сте тук, госпожо Бейли. Мислех, че сте болна... — Момичето изглеждаше притеснено.

— Нищо ми няма, Джени — бодро ѝ отвърна Сара. — Но, моля те, не казвай още на никого, че съм тук. Не мога да се занимавам нито с господин Бейли, нито с когото и да е, преди да съм си изпила кафето.

Тя се настани зад бюрото и хвърли бърз поглед на купчината съобщения, които я чакаха там. След няколко минути на вратата се появи Джени с поднос — прясно кафе от машина и чиния с бисквити.

— Да си жива и здрава, Джени — поблагодари Сара.

Момичето я погледна с тревога.

— Сигурна ли сте, че е редно да сте тук днес, госпожо Бейли?

— Абсолютно. Не се притеснявай, Джени. — Чудеше се дали да сподели с нея намерението си да се оттегли, но се отказа. Гай имаше право да научи пръв. — Кажете сега, има ли нещо спешно? — попита Сара, докато отпиваше от кафето си.

— Тъкмо преглеждам пощата, госпожо Бейли. Вчера беше доста необичайно, голяма суматоха.

— Събранието, предполагам, беше отложено?

— Естествено. Господин Бейли почти не се е вясвал.

Сара не бе изненадана. Едва ли се е занимавал само с погребението. Не може да не се е свързал с Лио де Виър, за да му докладва за развоя на събитията.

— Има само едно нещо — продължи момичето. — Казахте, че не искате никой да ви безпокои засега, но Дейвид настоява да говори с вас. Опита се да се свърже с вас по телефона вчера, но прислужницата ви отказа категорично.

Сара се усмихна.

— Изпълняваше заповед. Внучката ми понякога става доста властна. Дейвид тук ли е сега?

— Да. Вече идва веднъж да ви търси, но аз му казах, че едва ли ще дойдете скоро.

— Така ли? — попита Сара весело и си помисли: *Май не само Кърсти обича да командва, вероятно това е навик на цялото младо поколение!*

— Да му кажа ли, че сте тук? — попита секретарката. — Или да продължа да го връщам?

Сара се замисли. Все още не ѝ бе до Гай, но с Дейвид бе по-различно. Приликата му с Гилбърт го доближаваше до сърцето ѝ, а след това, което се случи, тя знаеше, че е длъжна да се държи почтено с него.

— Добре, Джени — рече тя. — Ще се видя с Дейвид, но с никой друг. Можеш да го поканиш още сега, тъкмо ще ми прави компания за кафето.

Момичето излезе и Сара се зачете в книгата пред нея. Но не бе в състояние да се съсредоточи в тях. *Как, за бога, ще успея да затворя папките с труда на живота ми?*, нервно се питаше тя.

След малко чу стъпки по коридора и почукване на вратата.

— Влез — извика.

Естествено, беше Дейвид, който тази сутрин бе същият като прадядо си, защото бе облечен в добре скроен черен костюм.

— Дейвид! — поздрави го тя. — Влизай. Извинявай, че онази вечер не успях да ти поднеса съболезнованията си за баба ти.

Той кимна. Изглеждаше уморен, но силен. *Да са живи и здрави младите!*, помисли си Сара.

— Беше истински шок. Баба винаги е изглеждала толкова здрава...

Джени донесе още една чаша и я постави пред него.

— Уредено ли е вече погребението? — попита Джени.

— Да, татко се занимава с това. Следващата седмица ще направим скромно семейно погребение, след което ще бъде заупокойната молитва.

— Добре сте го намислили — одобрително кимна Сара. — И аз бих искала така, когато ми дойде времето. Една служба в чест на живота ми по-скоро, отколкото тъжно опело. Като че ли ще има кой да тъжи за мен! — иронично добави тя.

Дейвид мълчеше, а лицето му бе все така сериозно. Горкото момче, сигурно е преживял истински шок, помисли си Сара. Предполагам, че е бил доста привързан към баба си.

— Сигурно ти е тежко, Дейвид — промълви тя със съчувствие. — Ситуацията действително е сериозна предвид проблемите и в бизнеса. Макар и да звучи ужасно, трябва да ти кажа, че последствията от смъртта на Алиша, са много по-значителни от загубата на скъп човек. Защото предполагам, че вече баща ти разполага с

неограничената власт в „Морс Бейли“, за която мечтаеше. Сливането, както го наричат, е реалност.

— Не е — рече Дейвид.

Сара остави чашата си на бюрото и го погледна учудено.

— Какво искаш да кажеш?

— Че сливането няма да се осъществи.

— Как така? — недоумяваше Сара. — Той така настояваше.

— И продължава да настоява, доколкото ми е известно. — Дейвид пхна ръце в джобовете си и я погледна в очите. — Но вече нещата не зависят от него.

Сара започна да трепери. Скръсти ръце.

— Как така, Дейвид? Как така не зависи от него?

На устата на Дейвид се появи лека усмивка.

— Защото вече зависи *от мен*. Опитвам се да се свържа с вас от вчера.

Тя не остави акциите си от компанията на татко. Завеща ги на мен.

— Какво? — не можеше да повярва на ушите си Сара. — Завещала ги е на теб?

Той кимна.

— И аз не мога да го повярвам още напълно. Естествено, всички мислехме, че татко ще наследи цялото й имущество. И така е било... до миналия понеделник следобед. Явно тогава баба е извикала адвоката си в хотела и е променила завещанието си в моя полза. Струва ми се, че е била категорично против предложението на татко и е направила всичко възможно да го лиши от пълна власт в „Морс Бейли“.

— Но защо не е казала на никого? — попита Сара.

— Според мен смятала е да го направи във вторник вечерта. Спомняте ли си, че спомена, че има конкретен повод да покани и мен на събирането? Мисля, че щеше да го обяви. Но... припадна, преди да е успяла да стигне до това.

Сара докосна с пръсти устните си. Бяха студени като камък.

— Това е поредният шок, Дейвид. Но той е добре дошъл. Да разбирам ли, че си с нас — че си против сливането?

— Дори да не бях, щях да постъпя според волята на баба. Никога няма да поругая доверието, което е решила да ми възложи. Нейното

завещание ми е изключително скъпо. Не знам с какво съм го заслужил, но искам да ви обещаю, че ще направя всичко възможно да не я разочаровам.

— О, Дейвид... — В очите на Сара изплуваха сълзи. *Мога да ти кажа, мислеше си тя, мога да ти кажа защо Алиша ти е оказала такова доверие, но ще ти прозвучи само като празна хвалба.*

— Затова няма смисъл да се тревожите повече — продължи той. — Това е, което исках да ви съобщя.

Не можеше да изрече нито дума. Гърлото ѝ бе свито. В този момент друга мисъл мина през ума ѝ.

— Дейвид, ами ако баща ти оспори завещанието?

— Не ми се вярва. Едва ли би допуснал семеен скандал. Освен това на какво основание ще то оспорва? Баба несъмнено бе на себе си, дори много повече от някои други хора. Освен това той не е напълно отрязан. Къщата ѝ в Лондон, както и малкото пари, които ѝ е оставил оня непрокопсаник, графът, са за него. Само акциите ѝ с право на глас са за мен. А аз знам какво да правя с тях.

Сара кимна. Сърцето ѝ ликуваше. Тя протегна ръцете си към него, а очите ѝ блестяха, пълни със сълзи.

— Дейвид — нежно отрони тя, — убедена съм, че ще се гордее с теб.

5.

Тялото на Алиша бе изложено за поклонение в двора на църквата в Чутън Лий, на един хвърлей място от къщата, в която бе родена, и поляните, през които препускаше преди много години на любимеца си Барон. Беше мрачен и студен мартенски ден и опечалените потракваха със зъби и се гушеха в палтата си, докато наблюдаваха около гроба как бавно се спуска ковчегът ѝ във влажната съмърсетска пръст.

— Пепел върху пепел, прах върху праха...

Не, мислеше си Сара, независимо от недоразуменията между нас, Алиша никога няма да бъде пепел и прах за мен. Тя бе тъй енергична, тъй жизнена, до самия край на живота си, и ако понякога ставаше прекалено зла и подмолна, господ знае, че всички имаме недостатъци, а Алиша плати скъпо за своите.

Тя вдигна глава от ковчега и погледна към останалите опечалени. Сред тях бе Макс, вече доста съсухрен и покашлящ от студения вятър, отпуснат на ръката на втората си съпруга, за която се ожени десетина години след смъртта на Ани и която му роди две хубави момиченца. Макс успя да се вземе в ръце и когато дойдеше и неговото време, семейството му щеше да го споменава само с любов, а обществеността като гений. Сър Максимилиан Хърст! *Кой би си помислил, че на някогашния Макс ще присъдят тази благородническа титла?*, чудеше се Сара. До него беше Гай, пълно олицетворение на успелия бизнесмен, въпреки че зачервеното му лице бе резултат повече на бутилката с бренди, отколкото на вятър. Сега имаше вид на човек, от чиито плещи сякаш е паднал огромен товар. Независимо от личния му дълг към Лио де Виър, падането му от трона означаваше, че най-последният негодник ще го остави на мира. Гай оставаше управителен директор, но никога вече нямаше да има възможност да се разполага по царски със съдбата на „Морс Бейли“. Сякаш това бе истинско облекчение за него. До Гай бяха синовете ѝ Родерик и Майлс, съпругата на Родерик, Сюзън, и Шийла със съпруга си, Клайв. Шийла бе единствената жена сред присъстващите, която не бе облечена в черно. Като погледна пепитения ѝ вълнен костюм с ботуши до

коленете, Сара си помисли, че сигурно не е имала време да отиде по магазините и да си купи нещо по-подходящо. *Но коя съм аз да ѝ държа сметка? В живота има много по-важни неща от външния вид на човек.*

Погледът на Сара се плъзна към останалите. Гуен, сестрата на Дейвид, може би най-елегантната от всички тук, с приятеля си, режисьор в телевизията. До тях бе Дейвид, а след него Кърсти. Сърцето на Сара се изпълни с умиление. *О, Кърсти! Любимата ми внучка! И Дейвид, същият като прадядо си! Направо умирам, като го видя! Може би... Дали не искам прекалено много... Но защо един ден двамата да не...*

Службата бе към края си. Сара погледна викария, който бе вдигнал ръце за благословия, и си помисли: *Сега идва моят ред. Не след дълго ще се съберат тук, за да погребат и мен, и, честно казано, не се страхувам. Живях достатъчно — и то какъв живот! Не бих могла да съжалявам за нито един миг от него. Но още не съм готова да си отида. Миналата седмица, когато си мислех да оставя „МОРС БЕЙЛИ“ на съдбата, може да съм била. Но не и сега. Има още неща, които искам да свърша. Не, не, още не му е времето.*

Службата свърши и опечалените започнаха да се разотиват.

— Бабо, добре ли си? — Беше Кърсти, притеснена, както винаги, за здравето на баба си.

Сара кимна.

— Да, Кърсти.

Тя застана до гроба. В ръката си държеше една-единствена бяла роза. Наведе се и я пусна върху капака на ковчега.

— Довиждане, Алиша. Може би на оня свят ще бъдем по-добри приятелки, отколкото бяхме на този — промълви на себе си тя. — И ако съм ти причинила болка, скъпа моя, сърдечно ти се извинявам. Но накрая застанахме една до друга, нали? Гилбърт би се гордял с нас.

— Бабо? — разтревожено прошепна Кърсти.

— Всичко е наред, миличка.

— Но...

— Аз ще заведа баба ти. — Ръката на Майлс я държеше здраво.

Сара го остави да я поведе през меката трева. На портала се обърна, погледна назад и видя Кърсти и Дейвид хванати за ръка. През устните ѝ мина бегла усмивка и тя погледна към останалите гробове,

добре поддържани и отрупани с цветя, където почиваха хора, които обичаше.

— Ти беше прав, Адам — тихо рече тя. — Беше прав. Ние наистина наследихме небето.

Издание:

Автор: Джанет Танър

Заглавие: Да наследиш небето

Преводач: Екатерина Ялнъзова

Година на превод: 1999

Език, от който е преведено: английски

Издател: Издателска къща Компас

Град на издателя: Варна

Година на издаване: 1999

Националност: английска

Печатница: „Абагар“ООД, В. Търново

Художник: Светлана Карагеоргиева

ISBN: 954-701-084-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8379>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.